

ΟΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

72
ΣΕΛ.

№14
ΔΡΧ. 5

Και ένα αυτότελές ρομάντσο

Η ΑΠΙΣΤΗ

ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΔΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ **ΖΥΠ**

Παγκύριος

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ: ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ■ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΤΟΣ Α' ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 14 ■ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19, ΟΡΟΦΟΣ Β' ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ Θ' ■ ΑΘΗΝΑΙ 11 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1938.

Εμείς, εσείς...

...γιατί σ' άδελφ

Οι παραστάσεις των αρχαίων δραμάτων, που καθιερώνει το Βασιλικό θέατρο, αποτελούν την καλλίτερη και ίσως και την πιο θετική καλλιτεχνική διασπορά, όπως παρέχουν και μίαν εικόνα της πλήρους ωριμότητας, στην οποία έχει φθάσει η ελληνική τέχνη, που κατορθώνει να αποδώσει με απόλυτος έρτιον τρόπο τις αθάνατες αρχαίες τραγωδίες.

Γι' αυτό, η ιδέα που έρριψε να καταστούν οι παραστάσεις αυτές άφορμη τουριστικής κινήσεως είναι λαμπρά και θα έχει άναμφισήτη επιτυχία. Πουθενά άλλο το αρχαίο δράμα δεν θα μπορούσε να συγκινήσει περισσότερο, παρά μέσα στο φυσικό του περιβάλλον, στα αρχαία μας θέατρα, όπου ύστερα από τόσα χρόνια θα ζωντανέψει και πάλι το αθάνατο ελληνικό πνεύμα.

Το δαιμόνιο της φυλής εφάσσε μέχρι των πάγων του Βορείου Πόλου! Μία ειδήσεις, που εδημοσιεύθη στις εφημερίδες μας πληροφορεί ότι οι Έσκιμωοί του Νότιου Μαίριλαντ άνεκέρησαν άρχηγόν τους τον Τζώρτζ Άποστολ, η Γεώργιον Άποστόλου, Έλληνα την καταγωγή. Η έφημερίς προσθέτει ότι ο Έλληνας άρχηγός των Έσκιμών όφειλε την τιμητικήν έκλογήν του στο γεγονός ότι είναι ο καλλίτερος κυνηγός άρκτων, εύρίσκειται δέ από δεκαετίας μεταξύ των Ιθαγενών που τον αγαπούν και τον σέβον

ται σαν Θεόν.

Η ειδήσις δέν μάς πληροφορεί πώς έφθασε ο έκπληκτικός αυτός συμπατριώτης μας στην Άκρη του κόσμου. Φανταζόμεθα όμως ότι θα ήκολούθησε την συμβολικήν περίπλάνησιν του Όδυσσέως, του οποίου οι απόγονοι συνεχίζουν εύλαώς την παράδοσιν, χωρίς ποτέ να λησμονούν να επιστρέψουν στην Ιθάκη...

Οι φίλιποι και τα θαλάσσια των, μετά τας θερινάς διακοπάς επανευρίσκουν την άγαστημένην των άσχολιαν. Άπό σήμερα οι Ιπποδρομίες του Δέλτα άρχίζουν. Και ο καθείς καταλαβαίνει τις συγκινήσεις των παικτών, που έπερίμεναν πώς και πώς την ώρα και την στιγμή διά να ρεφάρουν με έπιτυχή στοιχήματα τις χασούρες του παρελθόντος.

Άς τούς εύχθώμεν ότι ή τύχη θα τούς εύνοήση και ότι τα πόδια

δια των άλόγων, θα άποκτήσουν άρκετήν λογικήν άφού δέν είναι δυνατόν να άποκτήσουν οι άνθρωποι που έμπιστεύονται εις αυτά την τύχη των...

Ο τύπος με τούς όποιους διασκεδάσει ή νυχτερινή Άθήνα αυξάνονται και πληθύνονται. Μετά τον ποιητήν Άρθούρον, τον Μιχάλη τον Έξυπνο, τον Παύλιν, ο οποίος ισχυρίζεται ότι είναι έγγονος του... γέρου Μασούρα, ένεφανίσθησαν τώρα νέα νούμερα, προς μεγίστην άπόλαυσιν των ξενύχτιδων. Ο ένας «τύπος» είναι ο Μάνθος, που θέλει να γίνει άστηρ του Χόλλυγουντ, ο δέ άλλος ο Χαράλαμπος, που τον καλούν οι διάφορες παρέες όπως τον συνάντησιν του ήρωα του γνωστού τραγουδιού, γιά να τον παντρεύουν.

Έννοείται ότι ή λύδα των συμπαικτηκών αυτών τύπων, δέν

είναι άποκλειστικώς Ιδική των. Γι' αυτήν εύθύνονται κάπως και οι άδιόρθωτοι Άθηναίοι ξευχτηδες, οι όποιοι από της έποχής του Κλεάνθη, έννοούν να ποικίλουν τις άθώες άθηναϊκές παννυχίδες με την τρέλλα των Άλλων. Δι' ο και φροντίζουν έκάστοτε να στρίψουν στους τύπους που άνακαλιέται διαφόρες «μηχανές» που έχουν το ίδιομα να στρίβουν περισότερο την είδα των.

Ενώ τα θαλάσσια μπάνια πλησιάζουν προς το τέλος των, ο Όμιλος των Φίλων του Κυματός δημοσιεύει πρόσκλησιν διά την έγγραφην ως μελών όλων εκείνων που θέλουν να συνεχίσουν τα θαλάσσια λουτρά των και τον... χειμώνα.

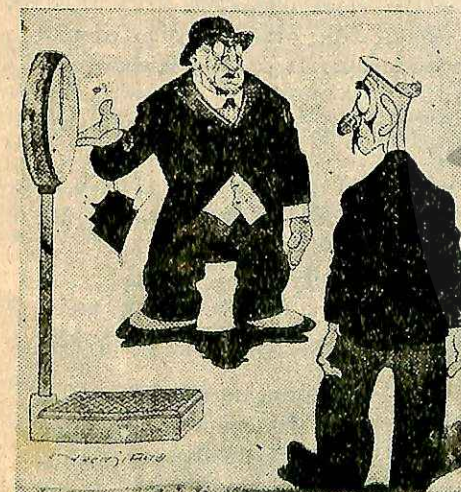
Ός γνωστόν, τα ήρωικά μέλη του έν λόγω Όμίλου έπαιρναν τακτικά πέρυσι το μπάνιο τους στο φάληρο καθ' όλο το διάστημα του χειμώνας, ακόμη και όταν έχιόνιζε, προς μεγίστην κατάρτησιν των άνιθέων διαδαστών που έπερνούσαν από την προκυμαία τουρτουρίζοντες και σταυροκοπούμενοι.

Εφέτος όμως οι λάτρες της παγοθεραπείας ήθέλησαν να πάρουν και άλλους στο λάμψ τους. Και τούς καλούν να έγγραφούν στον Όμιλό τους, γιά να χαρούν την άριότητα της θαλάσσης και την άριότητα της φουρτούνας — πράγματα δηλαδή που δέν ήμπορούν να άπολαύσουν οι κοινοί θνητοί που έννοούν πεζώματα να παίρνουν οι άθλιοι το μπάνιο τους μόνον το καλοκαίρι!

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

ΤΕΥΧΗ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» ζητήσατέ τα έν Άθήναις: από τα ΓΡΑΦΕΙΑ μας (Λεωχάρους 19) ή από τα περίπτερα: ΒΑΝΔΑΡΟΥ (γωνία όδοσ Σταδίου και Κοραή) και Κ. Τολπούλου (Άθηνάς 49 και Εϋριπίδου) και εις τα Αρχαία Παλαιών έφημερίδων Π. ΚΡΙΑΛΗ (Στοά Γάμπου) και Ι. ΚΩΣΤΙΚΑ (Σωκράτους 30). Εις τας έπαρχιας: από τα Υποπρυκτορεία Έφημερίδων «Σπ. Τσαγγάρης» ή δι' έπιστολήν από τα γραφεία μας (το αντίτιμον εις γραμματόσημα).

ΜΕΤΑΞΥ ΕΒΡΑΙΩΝ

—Δέν συγίζεσαι και σύ, Σολομών;
—Και τί θα μου βώσης; Ισαάκι!

ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΕΡΓΕΝΗΔΩΝ

—Δέν σοφ είπα, Θεόδωρε, να μη χρησιμοποίησ την πετσέτα γιά το σκούπισμα των παπουτσιών σου; Άλλη φορά γιά τή σκουπίξ ης τις κουρτίνες!

ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΙΑ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ

Τ ά ψ ά ρ ι α. — Δόξα σοι ά Θεός. Βρήκαμε λίγη ακία...

ΕΙΣΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ

Η κυνηγός

ΕΙΔΑΤΕ το νέο κατάντημα της γυναίκας;
—Νέο κατάντημα ; Τί θέλετε να πείτε;

—Αρπαξε το τουφέκι και βγήκε στο κυνήγι!

—Α! Θα λέτε για την κυνηγό που ε-
δημοσίευσαν τη φωτογραφία της οι εφη-
μερίδες.

—Ακριβώς. Αί, λοιπόν, αυτό το πράγ-
μα δεν το περίμενα.

—Γιατί δεν το περιμένατε; Το κυνήγι,
δηλαδή, πρέπει να παραμείνει αποκλειστι-
κό προνόμιο του ανδρικού φύλου;

—Δεν πρόκειται γι' αυτό. 'Αλλά μου
φαίνεται πως το κυνήγι δεν συμβιβάζε-
ται με τη γυναικεία ψυχρόσυνη, όπως
την ξέρουμε. 'Εγώ έπίστευα ως τώρα πως
οι γυναίκες είναι τόσο λεπτά πλάσματα,
ώστε λυπούνται τη φτωχή ζωή ενός που-
λιού. 'Εχω ήδη γυναίκες να δακρύζουν
στη θέα ενός πληγωμένου πουλιού, να
το παίρνουν και να το περιποιούνται σαν
νάνε παιδί τους. Και όμολογώ ότι αυτή
ή ψυχική ευγένεια με συγκινούσε πάντα.
Τώρα όμως η γυναίκα αρπάζει το του-
φέκι και το σκοτώνει με τα ίδια της τα
γέγρια. Τί ήδονή βρίσκει, σάς παρακαλώ;
Τό συμπέρασμα είναι ότι πάει περιπατο ή
λεπτότης της γυναικείας ψυχής...

—Αυτή έχει πάει προ πολλού, αγαπητέ
μου.

—Κι' έπειτα είναι και κάτι άλλο σόλικο
σ' αυτή την ιστορία. Τη γυναίκα συνήθως
την κυνηγάνε... Δεν έχετε ακούσει πού
λένε: Κυνηγώ από καιρό μια μικρού-
λα; 'Ακριβώς γι' αυτό δέ τη λέγαμε και
πουλί μου». Βλέπετε, λοιπόν, ότι...

—Βλέπω ότι δεν έπληρατε χαμπάρι πως
έλλαξαν όλα. Τώρα μάς κυνηγάνε οι γυ-
ναίκες... 'Ωστε, το νου σας να μη σάς
πάρουν τα σκάγια!

ΡΩΜΑΙΟΣ

Καλλιτεχνική Ζωή

ΒΡΑΧΕΑ ΚΥΜΑΤΑ

Πειράγματα

δρύεται Σύλλογος γυναικών προς
καταπολέμηση των ανδρικών πει-
ραγμάτων. Οι γυναίκες δηλαδή α-
ντεφάσισαν να συσσωματωθούν, για ν'
άμυνθούν κατά των ανδρών, που τις
πειράζουν στο δρόμο, στα τράμ, στα
κέντρα.

—'Ωστε το λοιπό δεν θα μπορού-
με να είπαμε εις μίαν νέαν, ότι εινε
κούκλα, ότι «μιάς έκαψε» ή «τι γι»
αυτήν θα είμασταν πρόθυμοι να δια-
θέσουμε και το «παληάμπελο»; Δεν
θα έχουμε το δικαίωμα να ρωτήσου-
με στο δρόμο μια άμορφη, αν ήταν
«ζαχαροπλάστης ή μπαμπάς της»;
'Αλλοίμονο!

—Μην άπελιπίζεσθε όμως, φίλοι μου,
είπε ένας στην παρέα, ή όποια συζη-
τούσε αυτό το νέο. Το σωματείο αυτό
δεν θα περιορίση τα πειράγματα, «1-
σια-ίσια θα τ' αούήση.

—Πώς δηλαδή; τόν ρώτησαν οι άλ-
λοι.

—Θα σάς εξηγήσω. Μία νέα θα
περνά από κάτω και θα δέχεται τα
πειράγματα μερικων «κυριών». Θα
της λένε ότι εινε «μούρλια», ότι εινε
«νταρντάντα» και τα παρόμοια. Τί θα
κάνη τότε αυτή ή νέα; Θα πηγαίνει
κατ' ευθείαν και θα διαμαρτυρείται
στο προεδρείον του Σωματείου.

—Κυρία πρόεδρος, θα λέγη. Με έ-
πειραξαν μερικοί άντρες.

—'Η πρόεδρος και όλο το Διοικητι-
κόν Συμβούλιον θα άναστατώνωνται,

—Ποδ σου συνέβη αυτό;

—Στην όδόν Φιλελλήνων, έξω από
ένα ζαχαροπλαστείο.

—'Εμπρός, θα διατάξη ή πρόεδρος.
Πάμε όλες έν σώματι να τους θάλου-
με στην θέσι των. Τους άγνεύεις!...

—Στο δρόμο οι άλλες θα ρωτάνε την
«παθούσα»:

—Τί σου είπαν καλέ; Τί σου είπαν;

—'Οτι είμαι μούρλια...

—Μπα; 'Αχ, πάμε γρήγορα να τους
προφθάσουμε. Τί άλλο σου είπαν, κα-
λέ;

—'Οτι τους άναψα φωτιά στην καρ-
διά.

—'Αχ, μη μάς τά λές! Γρήγορα,
καλέ, γρήγορα, μη φύγουνε. Για πές
μας: 'Ηταν άμορφοι;

—Νόστιμοι ήταν.

—Νόστιμοι; 'Αχ, γρήγορα, καλέ,
να πάμε, να... τους θάλουμε στη θέσι
των.

Και θα φθάνουν, κατέληξεν ό όμι-
λητής, να μάς βάλουν στην θέσι μας
και έτσι έμείς θα βρίσκουμε την εύ-
καιρία να πειράζουμε τότε... περισ-
σότερες.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Χιουμοριστική έρευνα επί τη ένάρξει της έφετει- νης φθινοπωρινής κυνηγετικής σαιζόν

πτεύεται και γίνεται περισσότερο επί-
μονη:

—Τί έχει αυτή ή χαρτοσακκούλα, Νεό-
φυτε; Θα άπαντήσης επίτέλους;

—Τραυλίζει ό δυστυχής Νεόφυτος κα-
θώς άπαντά:

—Μπαρούτι, Κασσάνδρα...

—'Ω, Χριστέ μου! Καί το άφησες εκεί
στο τζάκι, βρε βλάκα; 'Αχ, κακούργε!
'Αχ, δολοφόνε! 'Αχ, Ματούσκα!...

—'Ελα να φάμε, Εύριπλιδή!

—'Αργότερα, Εύλαλία!

—Μά τί διάολο κάνεις τόσην ώρα;

—Περιποιούμαι το όπλο μου, Εύλαλία.
Δέ γίνονται στο άψε-σβύσε αυτά τα
πράγματα. 'Ασε με ήσυχο και κύτταξε να
μήν ταΐσης το σκυλί.

—Νηστικό να τ' αφήσω; Δεν είμαστε
καλά!

—Αυτό που σου λέω εγώ, Εύλαλία.
'Αμα το σκυλί εινε φαναγμένο, δεν κάνει
για κυνήγι. Κατάλαβες;

—Τί να καταλάβω, μωρέ, με σένα; Δεν
τ' αφήνεις αυτά, βρε θεοσκοτωμένο; Σκό-
τωσες βρε, κανένα πουλί στη ζωή σου;

—Ξεχνάς τόν κότσιφα που χτύπησα τό
32;

—Τόν κακό σου τόν καιρό, Εύριπλιδή!

—Τόν ψυχρό σου, Εύλαλία!...

—Πάει τό σπίτι. Τό δωμάτιο του μπαμ-
πά έχει γίνει... άπηγορευμένη ζώνη, την
άγρυπνον φύλαξιν της οποίας έχει άνα-
λάβει —τι να κάνη ή καυμένη;— ή μη-
τέρα.

—Μη εκεί, Λελέ!

—Γιατί, καλέ μαμάκα;

—Μή, χρυσό μου, γιατί τώχει κάνει
φροσύνη το δωμάτιο ό προκομμένος ό
μπαμπάς σου! Μόνο κανόνια δεν έχει έ-
κει μέσα, παιδί μου! Μακρυνά!...

Παρ' όλα όμως τα δρακόντεια προφυ-
λακτικά μέτρα που λαμβάνονται, συμβαί-
νουν και έκτροπα. 'Επ' παραδείγματι, σέ
κάποια στιγμή ή σπιτονοικοκυρέ άνακα-
λύπτει στην κουζίνα, και ακριβώς δίπλα
στο τζάκι, κάτι χαρτοσακκούλες. Γίνεται
πρόχειρο προανάκρισις και διαπιστώνεται
ότι πρόκειται για «ψώνια του μπαμπά»,
ό όποιος και καλείται έσπευσμένως ν' ά-
πολογηθή:

—Τί είν' αυτά, Νεόφυτε;

—Κάτι ψώνια, Κασσάνδρα.

—'Απλάδι;

—Ρόζι, έλαχα, άλάτι και ρεβύθια.

—Και ή πέμπτη χαρτοσακκούλα τί έχει
μέσα;

—Ποιά χαρτοσακκούλα;

—Αυτή!...

Κομπιάζει ό καυμένος ό... Νεμερώδ.
Κιττάζει με άφατον δέος άφ' ένδης την
χαρτοσακκούλα που βρίσκεται δίπλα στο
τζάκι και την γυναίκα του άφ' έτέρου. 'Η
κυρία Κασσάνδρα κάτι άρχίζει να ύπο-

Εινε άπαραίτητον αυτό τό ήρωϊκότατον
«γειά-χαρά», για να συμπληρώση τόν
τόνον των δηλώσεων του κυνηγού. Καί
άποτελεί στερεοτύπος την τελευταία λέξη
του άποχαιρετισμού!...

—Μπαρούτι, Κασσάνδρα...

—'Ω, Χριστέ μου! Καί το άφησες εκεί
στο τζάκι, βρε βλάκα; 'Αχ, κακούργε!
'Αχ, δολοφόνε! 'Αχ, Ματούσκα!...

—'Ελα να φάμε, Εύριπλιδή!

—'Αργότερα, Εύλαλία!

—Μά τί διάολο κάνεις τόσην ώρα;

—Περιποιούμαι το όπλο μου, Εύλαλία.
Δέ γίνονται στο άψε-σβύσε αυτά τα
πράγματα. 'Ασε με ήσυχο και κύτταξε να
μήν ταΐσης το σκυλί.

—Νηστικό να τ' αφήσω; Δεν είμαστε
καλά!

—Αυτό που σου λέω εγώ, Εύλαλία.
'Αμα το σκυλί εινε φαναγμένο, δεν κάνει
για κυνήγι. Κατάλαβες;

—Τί να καταλάβω, μωρέ, με σένα; Δεν
τ' αφήνεις αυτά, βρε θεοσκοτωμένο; Σκό-
τωσες βρε, κανένα πουλί στη ζωή σου;

—Ξεχνάς τόν κότσιφα που χτύπησα τό
32;

—Τόν κακό σου τόν καιρό, Εύριπλιδή!

—Τόν ψυχρό σου, Εύλαλία!...

—Πάει τό σπίτι. Τό δωμάτιο του μπαμ-
πά έχει γίνει... άπηγορευμένη ζώνη, την
άγρυπνον φύλαξιν της οποίας έχει άνα-
λάβει —τι να κάνη ή καυμένη;— ή μη-
τέρα.

—Μη εκεί, Λελέ!

—Γιατί, καλέ μαμάκα;

—Μή, χρυσό μου, γιατί τώχει κάνει
φροσύνη το δωμάτιο ό προκομμένος ό
μπαμπάς σου! Μόνο κανόνια δεν έχει έ-
κει μέσα, παιδί μου! Μακρυνά!...

Παρ' όλα όμως τα δρακόντεια προφυ-
λακτικά μέτρα που λαμβάνονται, συμβαί-
νουν και έκτροπα. 'Επ' παραδείγματι, σέ
κάποια στιγμή ή σπιτονοικοκυρέ άνακα-
λύπτει στην κουζίνα, και ακριβώς δίπλα
στο τζάκι, κάτι χαρτοσακκούλες. Γίνεται
πρόχειρο προανάκρισις και διαπιστώνεται
ότι πρόκειται για «ψώνια του μπαμπά»,
ό όποιος και καλείται έσπευσμένως ν' ά-
πολογηθή:

—Τί είν' αυτά, Νεόφυτε;

—Κάτι ψώνια, Κασσάνδρα.

—'Απλάδι;

—Ρόζι, έλαχα, άλάτι και ρεβύθια.

—Και ή πέμπτη χαρτοσακκούλα τί έχει
μέσα;

—Ποιά χαρτοσακκούλα;

—Αυτή!...

Κομπιάζει ό καυμένος ό... Νεμερώδ.
Κιττάζει με άφατον δέος άφ' ένδης την
χαρτοσακκούλα που βρίσκεται δίπλα στο
τζάκι και την γυναίκα του άφ' έτέρου. 'Η
κυρία Κασσάνδρα κάτι άρχίζει να ύπο-

Εινε άπαραίτητον αυτό τό ήρωϊκότατον
«γειά-χαρά», για να συμπληρώση τόν
τόνον των δηλώσεων του κυνηγού. Καί
άποτελεί στερεοτύπος την τελευταία λέξη
του άποχαιρετισμού!...

—Μπαρούτι, Κασσάνδρα...

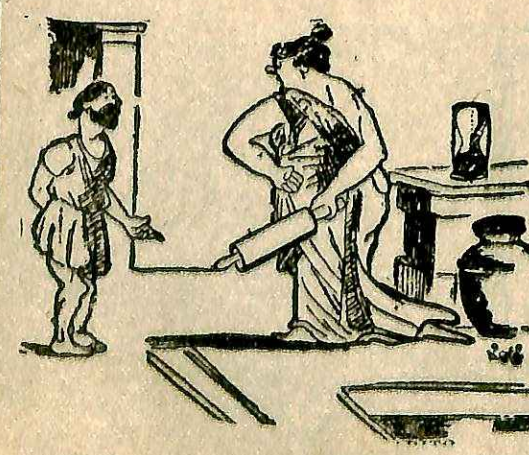
—'Ω, Χριστέ μου! Καί το άφησες εκεί
στο τζάκι, βρε βλάκα; 'Αχ, κακούργε!
'Αχ, δολοφόνε! 'Αχ, Ματούσκα!...

—'Ελα να φάμε, Εύριπλιδή!

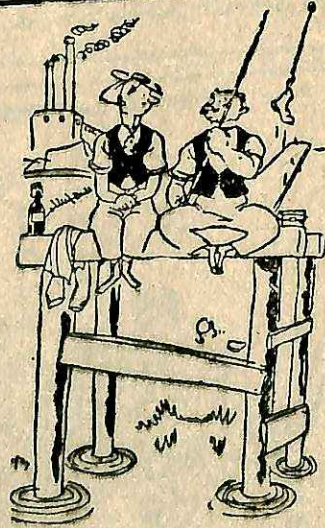
—'Αργότερα, Εύλαλία!

—Μά τί διάολο κάνεις τόσην ώρα;

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ ΣΤΟΝ ΑΝ-
ΔΡΑ ΤΗΣ: Πού ήσουν τέτοια ώρα; Καί
πρόσεξε καλά, μη μου πης πάλι κανέναν
από τους περίφημους... μύθους σου!

Διάβηκε χτές έπιασα ένα
40 νόμισμα, σήμερα πιάνω ένα
39. Δεν μπορώ να πετύχω τό
νόμισμά μου.

('Από τό τελευταίο Εδ-
ρωπικό Ταχυδρομείο)

20 ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Πού και πότε συνήλθε ή 1η Οίκου-
μενική Σύνοδος;
2. Γιατί τα πουλιά ρίχνουν τό κεφάλι
τους προς τα πίσω όταν πίνουν νε-
ρό;
3. Ποιά πόλεις είναι τα Σάλωνα;
4. Ποιος και πότε έφευρε την γραφο-
μηχανή, πότε αυτή χρησιμοποιήθη-
κε πρακτικώς και πού;
5. Ποιά φράσι συνηθίζουμε, όταν
παίρνουμε μια σοβαρή απόφασι ό-
στερα από άρκετους διατάγους;
Ποιος την πρωτοείπε και σε ποιά
περίστασι;
6. Ποιά είναι ή μεγαλύτερη από τίς
φιλιππίνες νήσους;
7. Ποιό είναι τό πιά διαδεδομένο ποτό
σ' όλο τόν κόσμο;
8. Ποιος γνωστότατος έένος συγγρα-
φέας, σε γνωστάτα έπίσης κοινω-
νολογικό έργο του χαρακτηρίζει έ-
ναν από τους ήρωές του με την
φράσι: «Λάβετε τόν κύνα τούτον
της λυκαίνης τόν υιόν, βάσατέ του
κεφαλήν ανθρώπου και θα έχετε
τόν απαράλλακτον, και ποιόν ό-
ποιεί;
9. Ποιό όρίσκεται ή Νεκρά θάλασσα;
10. Πόσα και ποιά είναι τα στάδια της
τελείας έκκολάφως ένός έντόμου;
11. Ποιος άνεφώνησε «Εύρηκα, Εύρη-
κα» και τί έσήμαινε αυτό;
12. Τι είναι σήμερα ή Οδύγηρία έπα-
κρίτως; Αυτοκρατορία, δημοκρατία,
βασιλείον, 'Ομοσπονδία ή δικτατο-
ρία;
13. Ποιά είναι τα κέντρα του Μινωικού
πολιτισμού;
14. Σε ποιά νησι έτάφησαν 60 θάσι-
λες;
15. Ποσα χωριά της 'Ελλάδος φέρουν
τό όνομα «ΕΛΛΗΝΙΚΟ», σε ποιους
νομούς βρίσκονται και ποιό έχει
τους περισσότερους κατοίκους;
16. Ποτε και από ποιων ιδρύθη ή φιλι-
κή 'Εταιρία;
17. Τι είναι τό «ελικοειδές γογγύλιον»;
18. Ποιό είναι τό λερόν πτηνόν των ΑΙ-
γυπτίων;
19. Ποιά ή διαφορά μεταξύ άεροπλά-
νου και άνεμοπλάνου;
20. Ποιά πολύτιμη πλησίον των 'Αθηνών,
άνηκε κατά την αρχαιότητα στην
'Ιπποθωοντιδα φυλήν;

Τίς άπαντήσεις θα βρήτε στη σελίδα 14 του «Θησαυρού»

ΚΩΣΤΑ ΑΘΑΝΑΤΟΥ «ΚΛΑΣΣΙΚΟΙ ΘΡΥΛΟΙ»

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Εγκαταλελειμμένα τελείως στην άγρια υιάθει του καιρού, χωρίς καμμιάν απολύτως προφύλαξη, ούτε ίχνος από φροντίδα κανενός, παραστέκουν λίγο έξω από την Πρέβεζα, σωροί ογκώδεις έρείπια, χτίσματα γκρεμισμένα, και γύρω τους ύψώνονται τούφες - τούφες οι καπνοί από τους τσοπαναρέους που καίνε το χορτάρι για να φυτρώσει από τη στάχτη ή καινούργια βοσκή, ενώ πλάι λάμπει άπεράνατη μια γαλάζια θάλασσα.

Έτσι μένουν πάντα κι' έ-

τσι τα θρήκα κι' εγώ καθώς επήγαινα με αυτοκίνητο προς τα Γιάννενα.

Τοίχοι, κολοσσιαίοι, μισορριγμένοι, γεμμένοι γιγαντες με φαγωμένα τὰ πέτρινα μούτρα τους, ρημάδια παλατιών, θεάτρων, ναών, αγορών, κόδων τη μονοτονία του τοπίου, αλλά δεν λένε τίποτα για τόν πόνο τους, με την ύπομονετική σιωπή στη μοίρα τους. Τί νάταν, άρα γε, εκεί;

Η φυσική γεωγραφία λείει: "Ακτιον, ή ακρογιαλιά της νοτιοδυτικής Ηπείρου. Καί ή ιστορία προσθέτει: Νικόπολις, ή

λογής φυλές αναταράχθηκαν ακούοντας ότι ο μέγας Ιούλιος Καίσαρ, ο αφέντης του τεραστίου Κράτους, είχε πέσει νεκρός. Ο Σερβίλιος Κάσκαρς και άλλοι τόν εξαπλώσαν κάτω με είκοσι τρεις σιλιετίες. Οι δολοφόνοι, παρ' όλη την έκταση της συνωμοσίας τους, δεν μπόρεσαν να σταθούν και να πάρουν στα χέρια τους την Αρχή. Τρομαγμένοι, έφυγαν, για να σωθούν από την εκδίκηση. Θά τούς ξαναυπαντήσουμε αργότερα άλλοι.

Δυό πρόσωπα τότε ήταν σέ θέσι να προστάξουν στά σοβάρά με αξιώσεις για τήν έξουσία χωρίς να φοβηθούν εξέγερσι του λαού.

Ο Ένας ήταν ο Αντώνιος, ο Μάρκος Αντώνιος, ο γυιός του Κρητικού (έτσι έλεγαν τόν πατέρα του,

καθιανός, παιδί σχεδόν άκόμα — είκοσι χρόνια νεώτερος από τόν Αντώνιο — και τού άμφισβήτησε τὰ δικαιώματα. Γυιός της κόρης μιας αδελφής του Καίσαρος, ο Οκτάβιος, υιοθετημένος μάλλον από τόν Καίσαρα, ανακηρύχτηκε διαδοχός.

Έτσι αρχίζει ή πάλη και ή αντιζηλία μεταξύ αυτών των δύο πατρικίων, μια πάλη άνεκδιήγητη και απαραχτική, που άποτελεσμά της μοιραία ύπηρες νάρθη στο φώς ή πολιτεία που πεθαμένη άντικρύζουμε σήμερα να διπλώνη την πίκρα του χαμού της, σάν να διηγείται κλαίγοντας όσα συνέβησαν, στη μπερή άκρη της γής που σφηνώνεται στο πέλαγος του Αμβρακικού.

★

Στην αρχή, έν τούτοις,

ΝΙΚΟΠΟΛΙΣ, ΕΝΑΣ ΤΑΦΟΣ ΜΕΓΑΛΕΙΟΥ,

παλιά πρωτεύουσα της Ηπείρου και Άκαρνανίας, πόλις έλευθέρα — δηλαδή προνομιούχος — επί Ρωμαϊκής κυριαρχίας. Χρονολογία: ή εποχή που έμελε να νάρθη στον κόσμο ο Κύριος ήμών Ιησούς Χριστός και να ρίξη τη λατρεία του είδώλου με τὰ ψυχικά κηρύγματα της θρησκείας του.

Άλλά, πώς θγήκε, πώς επήδησε έτσι ξαφνικά όρθή ή πολιτεία αυτή, άπάνω άκριβώς στο τέλος του άρχαίου πολιτισμού; Νεκρή και θουδή, δεν μπορεί ν' άνασηκωθεί και να θγάλη ούτ' έναν άνάστεναγμό, επί δυό χιλιάδες χρόνους σχεδόν.

Οί Πρεβεζιάνοι δεν πλησιάζουν μάλλον διόλου κατ' εκεί, γιατί φοβούνται ότι μέσ' από τις ρωγμές, στα χαλάσματα, που τις κατοικούν φίδια και σαύρες, θά ξεπεταχτούν φαντάσματα.

... Από τὰ νησιά της Αγγλίας έως τὰ βάθη της Βαγδάτης οι λεγεώνες των Ρωμαίων είχαν εξαπλώσει περήφανα την κοσμοκρατορία τους. Καί μια μέρα άπροσδόκητα, όλες αυτές οι άπέραντες έκτάσεις μέτις λογής-

γιατί πέθανε στην Κρήτη κάποτε). Αρχοντόπουλο και παλληκάρι πρώτης γραμμής είχε θγάλει μεγάλη όνομα από τόν καιρό που πολέμησε γενναία στην καρδιά της Άσίας, στην Αγκυρα. Κατόπιν έγινε Δήμαρχος της Ρώμης και τότε είχε τολμήσει να ψηφίση να μην άνακαλέσουν τόν Καίσαρα από έπαρχο - στρατηγό της (έπαρχίας) Γαλλίας, όπως σχεδίαζαν οι έχθροι του για να τού κόψουν στη μέση τους κακτητικούς θριάμβους του. Αυτή ή χειρονομία τόν σνέδεσε με τόν Καίσαρα στενά, και όταν ή αντίδρασις τούκανε τó θλο άβίωτο δ νεαρός Αντώνιος έφυγε και πήγε στο στρατόπεδο, κοντά στον ένδοξο φίλο του. Τόν άλλο χρόνο έπολεμήσε μαζί με τόν Καίσαρα στά Φάρσαλα της Θεσσαλίας κι' ένίκησαν για τόν άλλο χρόνο πάλι, μέσα στη Ρώμη, ο Αντώνιος ήταν εκείνος που φόρεσε στο κεφάλι του Καίσαρος τó διάδημα.

Αυτός, λοιπόν, τώρα, είχε τó θάρρος ν' άντισταθί άνδρικά, άνάμεσα στον πανικό του έγκλήματος, ώργάνωσε πανηγυρικά τήν κηδεία του Καίσαρος κι' εξέφωνησε και τόν επικήδειο. "Όλα τὰ σημάδια έδειχναν καθαρά ότι ήταν κληρονόμος στη δόξα του. Άρκετά μεστωμένος — είχε περάσει τὰ 40 — θά κυβερνούσε συνεχίζοντας τήν παράδοσι του σκοτωμένου άρχηγού.

Άλλά, τήν ίδια ώρα παρουσιάστηκε στη μέση ο άλλος δικαιούχος, ο Οκτάβιος, ο γάιος Ιούλιος Ο-

τά πράγματα μάλλον συμβέβησαν και όλοι νόμισαν πως θά πήγαιναν ως τó τέλος καλά.

Γιατί μπόηκαν στη μέση οι πιο μυαλωμένοι συγγενείς, και οι δυό όρμητικοί αντίπαλοι δεν άφισαν τη διαφορά τους να έρσπάζουν σ' έχθρότητα. Τά στρατεύματα τού μέν και τού δε χτυπήθηκαν μεταξύ τους, αλλά αυτό έγινε άφορμή να συμφιλιωθούν. Ένας κοινός φίλος, με άγαθή πρόθεσι, ο Λέπιδος, έγινε ή καλή γέφυρα. Ο Αντώνιος και ο Οκτάβιος μαζί μ' αυτόν έσχημάτισαν τριανδρία για να συγκρατηθί τó Κράτος από τήν καταστροφή. Οι τρεις αυτοί άρκίστηκαν να μείνουν άγαπημένοι για τή μνήμη του Καίσαρος. Οι έσωτερικοί κίνδυνοι τούς άνάγκαζαν. Καί οι έσωτερικοί όμως, ήσαν έπιτακτικώτεροι. Ο έχθρος έλλόχευε. Ο μέγας ρήτωρ Κικέρων, ο Μάρκος Τύλλιος Κικέρων, που είχε χρηματίσει άλλοτε ύπατος και που ή αίγλη του ήταν σπουδαία από τόν καιρό που είχε άνακηρυχθί «άξιος της πατρίδος, μπορούσε να έπωφεληθί από τó διχασμό. Άποτραδηγμένος επί χρόνια ως συγγραφέας, άρχισε να κινείται μετά τó φόνό του Καίσαρος θά δραπέτευε μάλλον κρυφά για τή Μακεδονία να ένωθί με τούς δολοφόνους, όπου είχαν καταφύγει και ώργάνωναν στρατό. Ο Αντώνιος, έδωκε τó χέρι στον Οκτάβιο. Τό κοινό συμφέρον τούς έπέβαλε να μείνουν άχώριστοι.

Ο ταγματάρχης Πομπήιος, ο γάιος Ιούλιος Πομπήιος, δόρυφόρος του και

Πτολεμαίοι σε δυναστεία

σαρος, έπηρεε δια νυκτός έμπιστευτική διαταγή και από τούς δυό, και τó πρωί ο Κικέρων θρέθηκε σφαγμένος, ένώ έφευγε.

Ο Λέπιδος έμεινε τοποτηρητής στο Καπιτώλιο, και ο Αντώνιος με τόν Οκτάβιο, άδελφωμένοι, έμπαρκάρισαν με ισχυρές δυνάμεις για να τελειώσουν τόν έμφύλιο πόλεμο. Στην πεδιάδα των Φιλίππων, άπάνω στά σύνορα της Θράκης, σ' ένα άπότομο ύψωμα τού Παγγαίου, όπου φαίνεται κάτω ο Νέσιος κυλώντας τὰ παχεία του νερά, οι δυό κληρονόμοι έξεδικήθησαν: Ο Κάσιος Λογγίνος και ο Δέκιος Βρούτος έπεσαν, και τ' άνταρктиκά τους σώματα σκορπίστηκαν.

Η Ρώμη είχε στερεωθί καθώς και πριν. Κι' ένα τυχαίο πρόσθετο

ΔΟΞΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ

γεγονός έκανε τούς δυό συνεργάτες ν' άδελφωθούν κι' αληθινά: Η Φουλβία, ή σύζυγος τού Αντωνίου, πέθανε, και ο Αντώνιος πήρε τήν Οκταβία, τήν άδελφή τού Οκτα-

βίου, γυναίκα του.

Τό Κράτος μοιράστηκε κανονικά και νόμιμα στους δυό για να μη τσακωνώνται.

★

Στό σημείο αυτό όμως, ξεφύτρωσε ο πειρασμός, μια διαβολογυναικα της έποχής, που άντέρπεφε όλα αυτά τὰ όρώα σχέδια, και που στάθηκε ή άφορμή να χτισθί ή Νικόπολις σάν ένας τάφος εκείνου τού μεγαλειού και της δόξης, αλλά μαζί και τού πιο φλογερού και άνόμου έρωτος.

★

Στην Αίγυπτο, όπου άπό τριακόσια και περισσότερα χρόνια είχαν άκλόνητα έδραιωθί οι Μακεδόνες Πτολεμαίοι σε δυναστεία

εύθους από τήν ώρα που πέθανε ο Μέγας Άλέξανδρος, θασίλευε τώρα ή Κλεοπάτρα, ή μοιραία και τελευταία πριγκίπισσα που ξεκλήρισε τελειωτικά τήν κυριαρχία της έακουστής κι' άρχαίας της γενιάς.

Η Κλεοπάτρα ήταν κόρη τού θασιλέως Πτολεμαίου, που τόν έλεγαν «αύλητή» για τήν έξαιρετική καλλιτεχνική του κλίσι στη μουσική. Πριν κλεισθί τὰ μάτια του ο πατέρας της Πτολεμαίος, που πολέμωσε άτελειομένα προς τούς Ρωμαίους κι' άπάνω στη διαμάχη προδομένος χάθηκε, είχε φροντίσει γνωστικά έπειδή ο γυιός του και διάδοχος του Πτολεμαίος ήταν παιδάκι, και τόν ένύμφευσε — κατά τὰ έθιμα που κρατούσαν — με τή θυγατέρα του τήν Κλεοπάτρα, που έπεφτε μεγαλύτερη κι' είχε δώσει

σιαιμένος να θάλη χέρι στην πανέμορφη γή της Αφροίτης που τήν άρβυε ο Νείλος χαρίζοντάς της τ' άμύθητα πλούτη της. Πιο πολύ δέ από τή ζήλευτή χώρα, ο λαύρος Ρωμαίος συγκίνηθηκε με τή νεαρή θασιλοπούλα και τὰ κάλλη της, άπαράλλαχτα σάν τὰ περιστατικά των παραμυθιών. Η Κλεοπάτρα άπροστάτευτη και κυνηγημένη, τού ζήτησε έλεος. Πονηρή και διορατική, τού παραδόθηκε. Της ήρθε ή ιδέα, όχι μονάχα της Αίγυπτου να γίνη θασίλισσα, αλλά και της Ρώμης, δηλαδή τού κόσμου δόκληρου, Αυτοκράτειρα!

Είχε μείνει έγκυος ή Κλεοπάτρα και ο Καίσαρ ήταν κυριολεκτικά ξετρελαμένος από τὰ θέληγτρά της, όταν οι προύχοντες τούς πολίδορκησαν. Ο Ιούλιος Καίσαρ, που φαινόταν νάχη λησμονήσει τόν ήρωικό έαυτό του από τόν έρωτα, άκριβώς από τόν έρωτα αυτόν έπηρεε καινούργιο κουράγιο και με τó σπαθί στο χέρι, ώρμησε και τούς ξεπάστρεψε. Στη σύγκρουσι εκείνη σκοτώθηκε ο μικρός Πτολεμαίος, ο άδελφός της Κλεοπάτρας και ό νομαστικός άνδρας της. Δεν άποκλείεται και ή ίδια ή Κλεοπάτρα να τόν έθγαλε από τή μέση — σαιανική και καταχθόνια ύπαρξις — για να μείνη και τυπικώς ελεύθερη. Άλλά, ο Καίσαρ δεν τολμούσε άπέναντι των άσπληρών κριτών της Ρώμης, να τήν πάρη άκόμα φανερά. Για να τηρήση τὰ προσήματα, τήν πάντρεψε ο ίδιος με τόν άλλον, τόν μικρότερό της άδελφό.

Ο Καίσαρ τηςχάρισε έτσι τó θασίλειο της Αίγυπτου ως γυναίκα - θασίλισσα του άλλου της άδελφού, και για χατήρι της δεν προσήρτησε τήν Αίγυπτο ως έπαρχία του. Έπρεπε όμως να γυρίση στην έδρα του, όπου θασικά τόν καλούσαν τὰ υπεράνθρωπά του καθήκοντα. Άλλά, ή καρδιά του δεν θασοτούσε τó χωρισμό. Τά έρωτικά χάδια της Κλεοπάτρας είχαν δέσει στο λαιμό του τὰ μπράτσα της. Τήν πήρε μαζί. Η Κλεοπάτρα είχε άποχήσει άγόρι. Τώθγαλαν Καίσαριάνα. Ήταν ο γυιός τού Καίσαρος!

Ακολούθησε κάποτε ή δολοφονία. Καί ή Κλεοπάτρα τώσκασε κρυφά, γιατί κι' αυτήν και τó παιδί της, άν τυχόν γλύτωναν από τούς δολοφόνους, δεν τήν έσωζε τίποτα από τή μανία που είχε ο Οκτάβιος, ο θετός γυιός τού Καίσαρος που με κανέναν τρόπο δεν θ' άφηνε στη ζωή τó φυσικό γέννημα τού θε-

τού πατέρα του! Έφυγε, αλλά ποδ να πάη; Στην Άλεξάνδρεια; Εκεί όμως, ή μικρότερη άδελφή της, που τήν μισούσε, είχε συμμαχήσει με τούς άρχοντες! Άπάνω στην ώρα των πραγματοποιημένων όνείρων της, άντίκρυζε πάλι τή φρίκη της συμφοράς...

Έτσι γνωρίστηκε με τόν Αντώνιο.

Η γνωριμία αυτή στάθηκε μοναδική έλπίδα και παρηγορία της.

Τού πρόσπεσε. Τόν ικέτευσε να τήν προφυλάξη από τόν Οκτάβιο.

Τό κατάφερε.

Άλλά, ή ρλόγα των μαύρων της ματιών ήταν άκατανίκητη. Τόν έσαγήνεψε. Πήγαν στην Αίγυπτο μαζί. Η Κλεοπάτρα για πρώτη της πρξι σκότωσε τήν άδελφή της που είχε πάει με τούς αντιπάλους της. Σκότωσε ύστερα και τó μικρό της άδελφό — άνδρα της, γιατί κι' αυτός δεν ήθελε να τήν άναγνωρίση θασίλισσα. Έκάθισε μόνη και άπερίσπαστη στο θρόνο τού πατέρα της. Θά έθασίλευε χωρίς σύζυγο. Διάδοχο είχε τόν Καίσαριάνα, τó γυιό της από τόν Καίσαρα. Αυτόν τόν προώριζε και γι' Αυτοκράτορα. Ο Αντώνιος τήν έβόηθησε πρόθυμα και σ' αυτό. Έκάλεσε, με τó δικό του κύρος, τή Βουλή και τήν έβαλε ν' άνακηρύξη τόν Καίσαριάνα νόμιμο τέκνο τού Καίσαρος.

Ο Οκτάβιος τ' άκούσε και τού κακοφάνηκε θασρεία. Γυιός τού Καίσαρος — έστω θετός — ήθελε νάναί μονάχα ο ίδιος.

Όσο προχωρούσε ο έρωτας τού Αντωνίου προς τήν Κλεοπάτρα, τόσο άναβε τó μίσος τού Οκταβίου προς τόν Αντώνιο. Όλόκληρο τó χεμίωνα τού 41 π. Χ. ο Αντώνιος τόν πέρασε στην άγκαλιά της Κλεοπάτρας, στη χλιαρή άτμόσφαιρα της Αίγυπτου, μεθυμένος μαζί της, σε άφάνταστα όργια. Ο Οκτάβιος διέκρινε καθαρά ότι αυτή ή ύπόθεσις θάχε, άργά ή γρήγορα, φοβερές συνέπειες εις θάρος του. Άνησυχούσε και δεν κοιμόταν.

Έως ότου, μπουμ, έσκασε ή θύμια: Ο Αντώνιος έχώρισε τήν Οκταβία και άρκίστηκε στην Κλεοπάτρα να περάσουν τή ζωή τους μαζί και να πάνε στη Ρώμη να πάρουν τήν Αυτοκρατορία για λόγου τους!

★

Ο έμφύλιος πόλεμος άρχισε με τήν άγριωτέρη του μορφή.

Η Κλεοπάτρα, δι, δεν (Τό τέλος στη σελ. 68)

Δύο γραμματά βπουδαία, δύο τύπων άνομοίων πού μιλάνε περί βίου κοδίσ και πεζοδρομίων

Ο Κλέων τὰ παράξενα ἐκ νέου τὰ κτυπά...

Ενοικιάσεις καὶ λοιπά

Χαρίδημε,

Τι γίνεται με τὰς μετακομίσεις;
Θὰ φύγης ἀπ' τὸ σπίτι σου καὶ σὺ τὸν ἄλλο μῆνα;
Ἀπὸ τὰς ἐρωτήσεις μου δὲν πρέπει νὰ νομίσῃς
πὼς ἀγνοῶ τί γίνεται κάτω εἰς τὴν Ἀθήνα,
γιατὶ γνωρίζω κάλλιστα,
καὶ ἀπὸ χρόνου μάλιστα,
ὅτι ὁ μὴν Σεπτέμβριος ἔπαυσε πλέον νάχη
με ἐνοικιαστήρια... (Ἀψοῦ!... ἔχω συνάχι,
ἀγαπητέ Χαρίδημε, καὶ μ' ἐνοχλεῖ μεγάλως.
Ἀπ' τὸ συνάχι οὐκ ἔχω νῦν παπαγάλος,
καὶ με κατεβασάνισε τῆς μύτης μου ὁ ροῦς.
Βρέ, τί ἐνέσεις ἔκανα, τί θεσμικοὺς ὁρροῦς...
Μὲ δὲλ' αὐτὰ, Χαρίδημε, θελτίως καμμία.
Καὶ σὰν νὰ μὴ μοῦ ἔφθανε ἐτούτῃ ἡ ζῆμια,
ἔχω καὶ τὴ γυναῖκα μου ποὺ διαρκῶς με ψέλνει,
καὶ μοῦ μιλάει ἄσχημα καὶ με διαλοστέλλει,
γιατὶ δὲν φόρεσα προχθὲς μιὰ μάλλινη φανέλλα...
Ἀπὸ τὴν Πόλιν ἔρχομαι καὶ στὴν κορφὴ κανέλλα!...
Τῆς εἶπα πὼς ἀφορμὴν, εἶχα θεθαίως ἄλληνα,
τῆς εἶπα πὼς ἀντιπαθῶ ἀπὸ μικρὸς τὰ μάλλινα,
γιὰ τὸ γερὸ μου κόκαλο τῆς ἔκανα μιὰ νύξι,
κι' ἐκείνη... τὸ κεφάλι μου ἔπληγε νὰ μ' ἀνοίξῃ!...)
Ἰσως μοῦ πῆς, Χαρίδημε: Αὐτὰ τί τ' ἀναφέρεις;
Αὐτὰ, λοιπόν, ἀγαπητέ, σὰν λέω γιὰ νὰ ξέρῃς
εἰς ποίαν ψυχολογικὴν εὐρίσκομαι στιγμὴν,
κι' ὅτι δὲν ἔχω πιά πυγμὴν...

★

Ἐνῶ, λοιπόν, εὐρίσκομαι σὲ τέτοιον εἶδος χάλια,
καὶ ἔχασα πλέον ἀγά, καλὰθια καὶ Πασχάλια,
ἔχω καὶ νέον ζήτημα νὰ ἀντιμετωπίσω:
Πρέπει ν' ἀφήσω τὸ βουνὸ καὶ νὰ γυρῶ πίσω,
καὶ νὰ νοικιάσω πάραυτα ἕνα καινούργιον σπίτι,
γιατὶ μὰς μπῆκε ἔξαφνα τὸ παλαιὸ στὴ μύτη!
Ποτέ μοῦ δὲν κατάλαβα τὴ λογικὴ τοῦ κόσμου.
—Καλὰ καθόμαστε, θαρρῶ, εἶπα τῆς γυναικὸς μου
—Σύμφωνοι, μοῦ ἀπήντησε. Τὸ σπίτι ἦτανε καλὸ,
πρέπει, ὅμως, νὰ φύγουμε...

—Γιατί, παρακαλῶ;
—«Γιατί», δὲν ἔχει, φίλε μου. Αὐτὸ σοῦ λέω μόνο:
Τὸ σπίτι τὸ νοικιάζοντε πάντα γιὰ ἕνα χρόνον,
καὶ ὄχι περισσότερον.
—Ε, τόσο τὸ χειρότερον!...

★

Τὸ πρᾶγμα πιά δὲν ἔπαιρνε, Χαρίδημε, ἀστεῖα,
γι' αὐτὸ ἐπρομηθεύθηκα εὐθὺς μιὰ «Ἑστία»,
καὶ τρέχω σὰν μικρὸ παιδί, σ' αὐτὴν τὴν ἡλικίαν,
νὰ θρῶ μίαν οἰκίαν,
καὶ εἶνε ἡ ζῆμια μου, ὡς ἐννοεῖς, διττὴ...
Γιατί, μωρέ Χαρίδημε, ὅλα αὐτὰ... Γιατί!...

Διὰ ταῦτα σὲ ἀφήνω με δργὴν ἀλλὰ καὶ μένος
καὶ διατελῶ προθύμως

ΚΛΕΩΝ ΔΥΣΑΡΕΣΤΗΜΕΝΟΣ

Κλέων,

Ἐτούτῃ τῇ φορᾷ ἔχεις μεγάλο δίκιο
Μὲ τρόπο σοβαρώτατο, ἐγκάρδιο, ἀντρίκειο,
σὲ βεβαιώνω, φίλιτε, μ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ γράμμα,
πὼς τῆς μετακομίσσεως τὸ ζῶ κι' ἐγὼ τὸ δρᾶμα.
Ναί, εἶνε δρᾶμα, φίλε μου, εἰς τὰ καλὰ καθοῦμενα
χωρὶς νὰ ἔχῃς ἀφορμὰς, αἰτίας, προηγουμένα,
τὸ σπίτι σου ν' ἀλλάξῃς.
Δικαίως, ὅθεν, φωνασκεῖς ἢ μάλλον ἀλαλᾶξεις,
κι' ἐξίστασαι καὶ ἀπορεῖς,
μὰ... κάνε κι' ἄλλως ἂν μπορῇς...

★

Τὸ πρᾶγμα, ὅπως τόνισες κι' ἐσύ, δὲν εἶνε νέον.
Ἀνέκαθεν ἡ ἐνδοξὸς πόλις τῶν Ἀθηναίων
ἀνόητος εἰς ἐμπνευσιν καὶ ἀποφάσεις ἦτο,
καὶ ἐταλαιπωρεῖτο
με ἐνοικιαστήρια καὶ με μετακομίσεις.
Τί βρίσκουν ὅσοι κάνουνε αὐτὲς τίς ἐξορμήσεις;
Τί βρίσκουν γιὰ νὰ βρῶντε ἄλλο ἀνώτερον κομφορ;
Φεύγουν γιὰ νὰ κάνουνε γιὰ σπῆς;
Τί νὰ σοῦ πῶ, βρέ Κλέωνα, καὶ τί νὰ σοῦ μιλήσω.
Ποτέ αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν μπόρεσα νὰ λύσω
καὶ σὺ «γιατί!» ποῦ μὴθεσες νὰ πῶ ἐγὼ «διότι!...»
Μιὰ τρέλλα πιάνει ἔξαφνὰ τὸν κάθε ἰδιώτη,
σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν γῆν,
καὶ τοῦ ἐμπνέει τὴν φυγὴν,
εἰς ἣν τὸν παρακαλοῦσιν μικροὶ τε καὶ μεγάλοι
καὶ... ἀπὸ δῶ πᾶν κι' ἄλλοι...

★

Ὅλοι εἰν' οἱ ἄνθρωποι ποὺ μεταφέρουν μπόγους,
διότι ἔχουν λόγους.
Οἱ πλείστοι ἐτοιμάζοντε σὰν μέσα τοῦ Αὐγούστου
ἀπλῶς καὶ χάριν γούστου,
τὰ πρᾶγματα ποὺ ἔχουνε, γιὰ νὰ τὰ μεταφέρουν,
κι' ἂν τοὺς πῆς «ποῦ πάτε, βρέ;», οὔτε κι' αὐτοὶ δὲν ξέρουν!
Μέγα δεινὸν, ἀγαπητέ, αὐτὸ τὸ ἀνακάτωμα
εἰς ὃ μετέχουν πάντοτε πολλὰς χιλιάδες ἄτομα,
ποὺ μεταξὺ τῶν, φυσικὰ, πάντα κι' ἐσὺ ὑπάρχεις,
μιὰ κι' εἶσαι ἀνισόρροπος καὶ οἰκογενειάρχης...
Ὅσο δὲ γιὰ τὸ τσάκιμα ποῦχες γιὰ τὴ φανέλλα,
αὐτὸ ἦτανε τρέλλα.

Ἐγὼ αὐτὸ τὸ ζήτημα εὐθὺς τὸ ἐξομάλυνα,
φορῶν ἀπ' ἐξω μάλλινα
καὶ μέσα τὰ λινά,

καὶ μὴ εἰσάγων, ὡς ἐσύ, δαιμόνια καινά...

Ἐπὶ τοῦτοις, φίλε Κλέων, σὲ ἀσπάζομαι ἀσμένως,
ὁ πολὺ καλὸς σου φίλος

ΧΑΡΗΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν
Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Εὐδυμο διήγημα

100%

— Ἐγὼ, Στέλιο, ἂν ἤ-
μουνα στὴ θέσι σου, θὰ τὴ
σταματοῦσα τὴν ὥρα ποὺ
κάνει τὸν περίπατό της
στὴν πλάζ καὶ θὰ τῆς μι-
λοῦσα. Δὲν θὰ εἶχα τὴν ὑ-
πομονὴ νὰ ὑποφέρω τόσο
καιρὸ αὐτὸ τὸ μαρτύριο
τοῦ κρυφοῦ ἔρωτος.

— Ἐσὺ εἶσαι πάντα δια-
στικός κι' ἐπιπόλαιος,
Γιαννάκη. Ἐγὼ ὅμως δὲν
εἰμαι. Κι' ἔπειτα νὰ σοῦ
πῶ καὶ τὴν ἀλήθεια, εἰμαι
κάπως δειλὸς σ' αὐτὰ τὰ
ζητήματα. Πὼς νὰ πᾶω νὰ
σταματήσω μιὰ κοπέλλα
στὸ δρόμο καὶ νὰ τῆς ἐκ-
δηλώσω τὸν ἔρωτά μου;
Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ χά-
σω τὰ λόγια μου.

— Καὶ ὅμως τόσοι καὶ
τόσοι ἔτσι κάνουν.

— Αὐτοὶ δὲν εἶνε σοβα-
ροὶ ἄνθρωποι. Καὶ γι' αὐ-
τὸ ἔχουν πάντα λίγες ἐλ-
πίδες ἐπιτυχίας. Ἀλλὰ
δὲν εἶναι μόνο αὐτοί. Γιὰ
νὰ σ' ἀγαπήσῃ μιὰ γυναί-
κα, ἢ ἔστω καὶ νὰ ἐνδια-
φερθῇ ἀπλῶς, πρέπει προ-
ηγουμένως νὰ σὲ γνωρί-
σῃ, νὰ κουβεντιάσῃ μαζί
σου, νὰ ἐκτιμῇ τὸν χα-
ρακτήρα σου, τὰ προσόν-
τα σου, τὸ πνεῦμα σου, τὰ
αἰσθηματά σου. Κάνοντας
παρέα μαζί της, θὰ τῆς
φερθῇς με τέτοιον τρόπο,
ὥστε θὰ τῆς δώσῃς σιγά-
σιγά νὰ καταλάβῃ πὼς
τὴν ἀγαπᾷς καὶ θὰ τὴν κα-
νὴς νὰ νοιώσῃ κι' αὕτῃ κα-
ποιο ἐνδιαφέρον. Ἡ ἐπιτυ-
χία σου τότε εἶνε ἐξασφα-
λισμένη ἐκαστὸ τοῖς ἑκατό.
Ἄλλοιως πὼς μπορεῖς νὰ-
χῃς τὴν ἀπαίτησι νὰ σ' ἀ-
γαπήσῃ μιὰ γυναῖκα ἔπει-
δὴ τὴν εἶδες δυὸ φορές, ἀ-
ναστρέναξες τρεῖς καὶ τῆς
μιλήσῃς χωρὶς νὰ τὴν ξε-
ρᾷς;

— Ὄστε, ἐσύ, θ' ἀκολου-
θήσῃς τὴ δικὴ σου τακτι-
κή;
— Φυσικὰ.
— Καὶ πὼς θὰ ἐνεργή-
σῃς;

— Νὰ σοῦ πῶ. Αὕτῃ μέ-
νει στὸ ξενοδοχεῖο «Παρί»
αὐτῆς τῆς λουτροπόλεως.
Θὰ περιμένω ν' ἀδειάσῃ
ἕνα δωμάτιο τοῦ ἴδιου ξε-
νοδοχείου, γιὰτὶ τώρα εἶ-
ναι κομπλέ, καὶ θὰ πᾶω
ἀμέσως νὰ ἐγκατασταθῶ.
Αἱ, ἀπ' ἐκεῖ καὶ πέρα τὰ
πρᾶγματα θάρθουν μόνο
τους. Καθὼς ξέρεις, ἡ σύ-
ναψις γνωριμίας μεταξὺ
ἀνθρώπων ποὺ μένουν στὸ
ἴδιο ξενοδοχεῖο εἶναι μιὰ
ὑπόθεσις εὐκολή. Ἐνα
ἑρᾶδυ ποῦ θὰ κάθεται στὴ
θερᾶντα ὅλη ἡ οἰκογένειά,
θὰ πιάσω κι' ἐγὼ ἕνα τρα-
πεζάκι δίπλα καὶ θὰ περι-

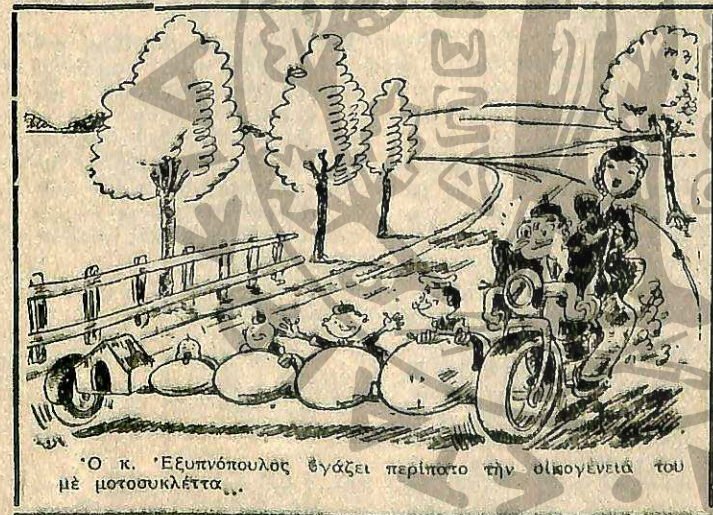
μένω τὴν κατάλληλη στι-
γμὴ γιὰ νὰ ἐπέμβω. Ὁ
μπαμπᾶς θὰ θελήσῃ ν' ἀ-
νάψῃ τὸ τσιγάρο του καὶ
δὲν θάχη σπύρτα. Θὰ σπεύ-
σω ἀμέσως νὰ τοῦ προσφέ-
ρω. Ἄν ἔχη σπύρτα, θὰ
ρωτήσῃ τί ὥρα εἶναι γιὰτὶ
θάχη σταματήσῃ τὸ ρολό-
του, θὰ ζητήσῃ ἕνα τασά-
κι γιὰ τὰ τσιγάρα, θὰ ρω-
τήσῃ πότε φεύγει τὸ πλοιο
θὰ διαμαρτυρηθῇ γιὰ τὴ
θραδύτητα τοῦ γκαρσο-
νιῦ, ἢ θὰ ζητήσῃ μιὰ ἐ-
φημερίδα. Τέλος πάντων
κάτι θὰ κάνῃ ἀπ' ὅλ' αὐ-
τά, ποῦ θὰ μοῦ δώσῃ τὴν
εὐκαιρίαν νὰ τοῦ φανῶ χρή-
σιμος: «Μοῦ ἐπιτρέπετε
νὰ σὰς δώσω τὴ δικὴ μου
ἐφημερίδα; Μπορῶ νὰ
σὰς πληροφορήσω πότε
φεύγει τὸ πλοιο;... Πάρτε
τὸ δικό μου τασάκι ὥς
ποῦ νὰ σὰς φέρουν ἄλλοι...
Γκαρσόν, ἔχει δίκιο ὁ κύ-
ριος! Εἰσάστε ἀδιόρθω-
τοι... Μὲ συγχωρεῖτε γιὰ
τὴν ἐπέμβασί... Στέλιος
Ποτηρόπουλος...

—Κι' ἔπειτα;
— Ἐπειτὰ θὰ κολλήσω
στὴ συντροφιά. Θὰ γίνων
οἱ ἀμοιβαῖες συστάσεις.
Θ' ἀνοίξωμι μιὰ συζήτησι
καὶ θὰ γίνωμι ἀμέσως φί-
λοι ὅπως γίνονται οἱ πε-
λάτες τοῦ ἴδιου ξενοδο-
χείου. Θὰ ρωτήσω πὼς πᾶ-
νε τὰ λουτρά γιὰ τοὺς ρευ-
ματισμοὺς τοῦ κυρίου, ποῦ
κάνει τὸ μπάνιο τῆς ἡ δε-
σποινίς, θὰ τοὺς καλέσω
σὲ μιὰν ἐκδρομὴν καὶ
ἀπὸ τὴν ἴδια μέρα θ' ἀρ-

χίσῃ αὐτομ... τὼς ἡ ἐπαφὴ
μου με τὸ κορίτσι. Θὰ
προσπαθῶ νὰ βρίσκωμι
διαρκῶς μαζί της. Θὰ τὴ
συνοδεύω στὸ μπάνιο, στὸν
περίπατο, στὴ θάρκα. Θὰ
τῆς κάνω τὸν καβαλλέρο
στὸ χορὸ κι' ἐκεῖ, καθὼς
θὰ τὴ σφίγγω στὴν ἀγκα-
λιά μου, θάχω ὅλο τὸν
καιρὸ νὰ τῆς πῶ ἐκεῖνα
ποῦ θέλω. Θὰ τῆς δείξω
τὸν αἰσθηματικὸ μου χα-
ρακτήρα, τὴν ἐξυπνάδα
μου, τὴ σοβαρότητά μου.
Ἐκείνη θὰ προσέξῃ ὅλ'
αὐτά. Θὰ μ' ἐκτιμῇ ὡς
ἄντρα κι' ἔτσι, ὅταν θάρ-
θῃ ἡ μοιραία στιγμὴ ποῦ
θα τῆς ἐκμυστηρεῦθῶ τὸν
ἔρωτά μου, ἐκείνη θὰ γεί-
ρῃ στὴν ἀγκαλιά μου χα-
ρις νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ δι-
στάσῃ. Ἐτοῖς δὲν θάχω κα-
νέναν φόβο ν' ἀποτύχω, ἀ-
φοῦ θάχω καλλιεργῆσαι
τὸ ἔδαφος προηγουμένως.
Σὰς λέω: ἐπιτυχία ἐκαστὸ
τοῖς ἑκατό. Θὰ ἴδῃς ἀπο-
τελέσματα ποῦ θὰ τρέιξῃς
τὰ μάτια σου...

—Τὸ εὐχομαι, ἀγαπητέ
μου Στέλιο, ἀλλὰ τί νὰ
σοῦ πῶ. Ἐμένα ὅλ' αὐτὰ
μοῦ φαίνονται σχολαστικὸ
τήτες. Ἐγὼ εἰμαι ὕπερ
τῆς ἀμέσου δράσεως κι'
ὅ,τι βγῇ...
—Καυμένε μου φίλε!...
Ἐπιπλοῖαι! Ἐσὺ δὲν θὰ
πετύχῃς ποτέ στὴ ζωὴ
σου!

Κι' ἀλήθεια, ὁ Στέλιος
εἶχε προῆθ σὲ ὅλες τίς
προκαταρκτικὰς ἐνεργείας
γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σχε-

Ὁ κ. Ἐξυπνόπουλος θγάζει περίπατο τὴν οἰκογένειά του
με μοτοσυκλέτα...

δίου του... Ἀλλὰ σὲ τὰ
ποῦμε ἀπὸ τὴν ἀρχή: ὁ
Στέλιος παραθέριξε σ' ἐ-
κείνη τὴ λουτροπόλιν. Κι'
ἕνα ἀπόγευμα, ἐνῶ ἔκανε
τὸν τακτικὸ του περίπατο
στὴν πλάζ, αἰσθάνθηκε τὴν
καρδιά του νὰ τὸν εἰδο-
ποιῇ ὅτι ἐρωτεύθηκε κε-
ραυνόβολως: Κάποια νέα
— ἕνα μελανοῦρι ὡς εἴκοσι
ἐτῶν— ποῦ περπατοῦσε με
ἥμα πριγκηπικὸ στὴν
πλάζ, σὰν νάχε πλήρη πε-
ποιθῇ στὴν ὁμορφίαν της,
ἦταν ἡ ἀφορμή. Ὁλων τὰ
μάτια ἐπεφταν στὴν κα-
πως γεμάτῃ, ἀλλὰ κομψὴ
σιλουέττα της. Ἀλλὰ ἐ-
κείνη περνοῦσε ἀδιάφορη.
Δὲν ἔδινε σημασία. Ὁ
Στέλιος τὴν παρακολού-
θησε. Τὴν εἶδε νὰ μπαῖνῃ
στὸ ξενοδοχεῖο «Παρί».

Καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐ-
κείνης ἔγινε ἡ σκιά της.
Ἡ κοπέλλα τὸν εἶδε δυὸ
— τρεῖς φορές κοντά της,
ἀλλὰ δὲν ἔβριξε πὼς τὸν
ἐπρόσεξε ἰδιαιτέρως. Ὁ
Στέλιος ἐξυμολογήθη καὶ
τὸν πόνο του στὸ φίλο του
τὸ Γιαννάκη, κι' ἐκεῖνος
τὸν ἐσυμβούλεψε νὰ ἐνερ-
γήσῃ ἀμέσως. Ἀλλὰ ὁ
Στέλιος εἶχε καλλίτερο
σχέδιο, ὅπως εἶδαμε. Ἡ
πρώτη του δουλειὰ ἦταν
νὰ τρέξῃ στὸ «Παρί» καὶ
νὰ ζητήσῃ ἕνα δωμάτιο.

— Δυστυχῶς δὲν ὑπάρ-
χει. Εἶνε ὅλα συμπληρωμέ-
να, τοῦ εἶπε ὁ θυρωρὸς.
Ὁ Στέλιος τοῦ ἔβαλε
στὸ χέρι ἕνα ἐκατοστὰρι
κο καὶ τοῦ εἶπε:

— Πρὸς τὸ παρὸν μένω
στὸ ξενοδοχεῖον «ἡ Γαρί-
δα». Ἀλλὰ θέλω νάρθω σ'
αὐτό. Σὰς παρακαλῶ, λοι-
πόν, τὸ πρῶτο δωμάτιο
ποῦ θ' ἀδειάσῃ, νὰ τὸ ἐρα-
τήσῃς γιὰ μένα, καὶ νὰ
με εἰδοποιήσῃς.

— Πολὺ εὐχαρίστως, κύ-
ριε. Νὰ μέινετε ἡσυχῶς!
Ὁ Στέλιος ἔφυγε εὐχα-
ριστημένος. Εἶχε τὸ θυρω-
ρὸ με τὸ μέρος του. Καὶ
ἀπὸ τότε, τὸν ἔπαιρνε στὸ
τηλέφωνο κάθε μέρα γιὰ
νὰ πληροφορηθῇ μήπως
ἀδειάσει δωμάτιο. Ἡ ἔ-
πάντησις ὅμως ἦταν ἡ ἴ-
δια ἐπὶ δέκα πέντε μέρες.
— Δυστυχῶς, ὄχι ἀκόμα.

Ο Στέλιος όμως έπερι-
μενε και παρακολουθού-
σε με διάκριση την έκλε-
ψη του. Και πάντα άπερ-
ριπτε την πρότασι του φί-
λου του που τον έσυμβού-
λευε «αμεσο δράσι και
όχι βγῆ». «Όχι, ο Στέλιος
δεν ήταν επιπόλαιος. Για
τι να διακινδυνεύει την
έπιτυχία του μ' ένα αϊφνι-
διαστικό διάβημα, ενώ με
το σχέδιό του θα πράγμα-
τοποιούσε την έπιθυμία
του; Έπερίμενε λοιπόν.

Κι' ένα απόγευμα —έπι-
τέλους—ή απάντησις του
θυρωρού τον έκαμε να
πηδήσει από τη χαρά του.
—Μάλιστα έχομε στην
διάθεσί σας ένα δωμάτιο
που άδειασε σήμερα το
μεσημέρι.

Ενθουσιασμένος ο Στέ-
λιος άρπαξε τις θαλίτσες
του κι' έτρεξε στο «Παρί»
Ο θυρωρός έδωσε με
προθυμία έντολή:

—Οδηγήστε τον κύριο
στο 43.

Ήταν ένα ώμορφο, κομ-
φό, εύθερο και εύηλο δω-
μάτιο. Ο Στέλιος αισθάν-
θηκε τόσην ικανοποίησι,
ώστε του ήρθε να πέσει ά-
πό το μπαλκόνι στη θάλα-
σα, που θρισκόταν ακρι-
βώς από κάτω. Είπε αλη-
θεία ότι το δωμάτιο ήταν
λιγάκι άλμυρο για την
κάπως ισχυρή τσέπη του:
Διακόσιες την ημέρα, ενώ
στη «Γαρίδα» έπλήρωνε
μόνο 40. Αλλά...ό έρωσ θέ-
λει θυσιές...

Ξαπλωμένος στο κρεβ-
βάτι του για την μεσημε-
ριανή ανάπαυσι, παρακο-
λουθούσε τα ώραια του
σχέδια στους καπνούς του
τσιγάρου. Άρα γε έπρε-
πε το ίδιο θράδυ να δώσει
γνωριμία, ή ν' αφήσει να
περάσουν δυο — τρεις ή-
μέρες, ως που να σταμ-
παρισθί ως τύπος του ξε-
νοδοχείου; Μαλλον το δεύτε-
ρο επέβαλλε ή φρόνη-
σις. Λοιπόν, το τρίτο ή το
τέταρτο έρως θα έπρεπε
να ένεργήσῃ. Κι' έτσι ά-
ποκοιμήθηκε...

Το ίδιο θράδυ, όμως,
φρεσκοδυρισμένος και φρε-
σκοσιδερωμένος, κατέβηκε
στη βεράντα. Εκάθησε σε
μιαν έπικαιρη θέσι για να
έλέγη όλους τους θαμών-
ες. Κι' έπερίμενε πέντε
ολόκληρες ώρες. Αλλά
τουδ' κάκου. Εκείνη δεν έ-
φάνηκε.

—Θάχουν πάει σε καμ-
μιά κοντινή έκδρομή, είπε.
Ας αναβάλω, λοιπόν,
για αύριο. Θά την περιμέ-
νω να κατέβῃ για το μπά-
μιο.

Την περίμενε από τις έν-
νέα ως τη μία. Αλλά δεν
κατέβηκε.

—Ίσως νάνε άρρωστη,
σκέφθηκε. Το θράδυ όμως
άσφαλώς θα κατέβῃ να

να της περάσει ο πονοκέ-
φαλος.

Και για να μην περιμέ-
νῃ μόνος του, έπῃρε μαζί
του και το Γιαννάκη. Ε-
περίμεναν ως τη μία μετά
τα μεσάνυχτα. Αλλά έ-
κείνη δεν έκαμε την εμφά-
νισί της. Τότε του ήρθε
μια καλή έμπνευσις. «Ε-
κάλεσε το θυρωρό και τον
ρώτησε:

—Δεν μου λέτε, σάς πα-
ρακαλώ, μια δεσποινίς έ-
τσι κι' έτσι, που έμενε έ-
δώ με το μπαμπά της και
τη μαμά της, τί έγινε; Δεν
την βλέπω.

—Θά λέτε για την δίδα
Λάντια, που φορούσε σάξ,
πυτζάμα...

—Ναι, ακριβώς.

—Α! έφυγε, κύριε.

—Έφυγε; Πότε;

—Έχτες το πρωί με την

οικογένειά της. Και άκρι-
βώς το δικό της δωμάτιο
επιάσατε. Είπε το μόνο
που άδειασε και πρέπει
να εισθε εύχαριστημένος
που έφυγε, γιατί άλλωδς
δεν θα άπῃρχε δωμάτιο
για σας...

—Μερσί, είπε ο Στέλιος.

Και μόλις ο θυρωρός ά-
πομακρύνθηκε, ψιθύρισε
άπελπισμένος:

—Έπιτυχία εκατό τοίς
εκατό!

—Δεν πρέπει να εισαι
δυσανεστημένος, είπε ο
φίλος του, μόλις κατώρ-
θωσε να πνίξη τα γέλια
του. Σκέψου ότι κοιμάσαι
στο κρεβάτι της και πα-
ρηγορήσου. Άλλως τε
κι' έσύ αυτό ήθελες. Με
τη μικρή διαφορά ότι κοι-
μάσαι μόνος!...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΩΣ ΓΡΑΦΕΤΑΙ ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑ

1—Μπαίνετε σ' ένα καφενείο
ή μπαρ και πίνετε καφέ ή
μπύρα ή και ό,τι άλλο σας
αρέσει.

2—Κάνετε κόρτε στην κοπέ-
λα που κάθεται στο διπα-
νό τραπέζι. «Αν ή κο-
πέλα σας απαντήσει μ' ένα
χαμόγελο, περνάτε στο
τραπέζι της, αρχίζετε
την κουβέντα και αφήνετε
το κέντρον, παίρνοντας
την άγκαλῆ και αναβάλλε-
τε το γράψιμο του διηγῆ-
ματος «για πιο ύστερα».

«Αν ή κοπέλλα είναι σο-
βαρή, βγάζετε το στυλό
και μερικά φύλλα χαρτί
από την τσέπη σας, γιατί
δεν υπάρχει έλλις κατα-
κτήσεως επειδή άσφαλώς
θα περιμένη τον έκλεκτό
της καρδιάς της, και κά-
νετε πως γράφετε.

3—Στο σημείον αυτό ζητεί-
ται ή έμπνευσις. Έπειδή
όμως ή έμπνευσις δεν έρ-
γεται άμέσως, ξαναβάλλετε
στην τσέπη σας στο στυ-
λό και τα χαρτιά και πάτε
στο σπίτι να κοιμηθῃτε. ή
στον κινηματογράφο —ό-
πως σας φανῇ καλύτερα.

4—Όταν... έμπνῃσετε ή έ-
δῃτε το κινηματογραφικό
έργο, ή έμπνευσις δεν θα
σας εῖνῃ εῖσοδι άκούη. Τό-
τε έτοιμάζεστε να το σα-
γνῇτε και... αναβάλλετε το
γράψιμο για το θράδυ.

5—Τό απόγευμα τηλεφωνείτε
στη φίλη σας, για να σας
πῇ αν θα μπορέσει νάρθῃ
για να πάτε λίγο περίπα-
το. «Αν εῖλθῃ, τότε ανα-
βάλλετε το γράψιμο του
διηγῆματος για την επο-
μένη και πάτε μαζί με τη
φίλη σας. «Αν εκείνη δεν

μπορεί νάρθῃ, τότε πάτε
στο καφενείο και αρχίζε-
τε να γράφετε.

6—Έπειδή όμως σας λείπει
ή έμπνευσις, αφού γράφε-
τε: «Τὴν είχε συναντήσει
μια γλισταή άνοιξιάνικη
βραδυά» δεν προχωρείτε
περισσότερο οὔτε μιὰ
γραμμῇ, έστω κι' αν σας
πουν πως θα σας κρεμά-
σουν. Τότε τηλεφωνείτε
σ' έναν φίλο σας και τον
καλείτε να παίξετε μια
πρέφα.

7—Τό διήγημα όμως πρέπει
να παραδοθῇ το πρωί στις
δέκα στο γραφείο του πε-
ριοδικού και στις όκτω
ό διευθυντής της συντά-
ξεως σας τηλεφωνεί για
να μάθῃ αν έγραψατε τό
διήγημα. Έσείς, που πῇ-
γατε στο σπίτι σας στις
τρεις μετά τα μεσάνυχτα,
του απαντάτε πως «το δι-
ήγημα είναι έτοιμο» και
πως «σε μισή ώρα» θα του
το πάτε.

8—Υστερα ξαναγυρίζετε στο
κρεβάτι σας, βρίσκετε
μια θεσι αναπαυτική, και
φωνάζετε στους δικούς
σας να μην σας ξυπνήσουν
πριν από το μεσημέρι, δι-
αφορετικά θα εισθε ίκα-
νός να διαπράξετε έγκλη-
μα. Υστερα σας παίρνει
ό ύπνος.

9—Τό μεσημέρι ζητάτε λίγη
προθεσμία άκούη, με τη
δικαιολογία πως γράφον-
τας το φινάλε του διηγῆ-
ματος, σας ήρθε «κόλπος».
Έν τέλει σας εῖρεται ή
ιδέα και αρχίζετε να γρά-
φετε.

10—Αρχίζετε να γράφετε ένα
διήγημα που λέει: «Ήταν

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΕΘΙΜΟΤΥΠΙΕΣ

— Θά μ' αφήσης, μαμά,
να παω αύριο στην κηδεία
του μαέστρου;

— Όχι, άγάπη μου: Τό
Σάββατο θα πᾶς στην έξο-
χή, την Κυριακή στο θέα-
τρο, τη Δευτέρα στο τσάι
της θείας σου... Αὐτή την
εβδομάδα μου φαίνεται δεν
έχεις καμμιὰ μέρα διαθέ-
σιμη...

ΠΟΛΥ ΣΩΣΤΑ

— Έσπασες ένα πιάτο
Μαρία...

— Μάλιστα, κυρία, μά
δεν τώκανα επίτηδες.

— Αὐτό τό καταλαβαί-
νω... Όταν σπᾶν κανείς
κάτι, ποτέ δεν τό κάνει έ-
πίτηδες.

— Με συγχωρείτε, κυρία,
δταν σπᾶμε τ' αὐγά για
την όμελέττα, δεν τό κάνο-
με επίτηδες;...

ΗΤΑΝ ΒΕΒΑΙΟΣ

«Ένας ύπᾶλληλος κάποι-
ου μεγάλου καταστήματος
επαίξε πάντα στις κουρσες
τόν μισθό του και πάντοτε
βρισκόταν αδέκαρος. Κά-
ποτε ο προϊστάμενός του
του έδωσε δυο μέρες άδεια.
Όταν γύρισε, τον ρώτη-
σε:

—Τι έκανες αὐτές τις
δυο μέρες που είγες άδεια;

—Τὴν πρώτη μέρα πήγα
στις κουρσες.

—Και τη δεύτερη;

—Τὴ δεύτερη; Δεν θυμά-
μαι ποῦ πήγα τη δεύτερη.

—Μὴν ψάχνεις, τό θρη-
κα. Τὴ δεύτερη πήγες στο
ένεχυροδανειστήριο.

ΤΩΞΕΡΕ

«Ο πρόεδρος τοῦ
δικαστηρίου: (Κα-
τά τὴν διάρκεια της δίκης)
— Μόλις έλαβα ένα άνωθυ-
μο γράμμα.

«Ο κατηγορούμε-
νος:— «Αν ο άνωθυμογρά-
φος ζητεί να με τιμωρήσετε,
κύριε πρόεδρε, με ξη μή-
νες φυλακή, μπορώ να σας
άποκαλύψω τὴν ταῦτότητά
του: Είναι ή γυναίκα μου!»

δουλευτής εξαίρετος. Ή-
ταν ο πιο άκούραστος και
πνευματώδης συγγραφέας
του φιλολογικού κόσμου.
Περνούσε δέκα ξη ως δε-
κα όκτω ώρες τὴν ημέρα
στο γραφείο του, γράφον-
τας, γράφοντας, χωρίς να
παύει τὴν άναπνοή του,
χωρίς να έπιθυμῇ διασκε-
δάσεις, χωρίς να σκέπτε-
ται γυναίκες, και φίλους.
Ξεχνοῦσε τὰ πάντα μπρο-
στά στη δουλειά του...»
ΧΙΚ-ΧΙΚ

(Σ' ένα ρομαντικό καφενεδάκι σε
μια συνοικία της Αθήνας, τὴν ώρα
που βασιλεύει ο ήλιος. Εκείνος κι'
εκείνη έχουνε στήσει από ώρα πολλή
έναν τρικούβερτο καυγά, και σκοτώ-
νονται)

«Εκείνος: Εισαι άνυπόφορη!..

«Εκείνη: Μά γιατί;...

«Εκείνος: Δεν έννοείς να ξε-
χάσης τὰ παιδιαρίσματά σου, να
σοβαρευτῇς, και να γίνης μιὰ γυ-
ναίκα που αξίζει να τὴν σέβονται.

«Εκείνη: Κι' όλ' αὐτά τὰ λές
γιατί πήγα μιὰ μικρή έκδρομούλα
τὴν περασμένη Κυριακή στον Πόρο;

«Εκείνος (ανάβει και κορώ-
νει): Ποῦ έπρεπε να πᾶς για να θυ-
μώσω; Στὴ Μαντζουριά;...

«Εκείνη (τρυφερά άκουμπάει
το κεφάλι της στον ώμο του): «Ο-
που και να πάω, έσένα θυμάμαι πάν-
τα... Τό ξέρεις...

«Εκείνος (τὴς σπρώχνει ά-
πότομα το κεφάλι): Σ' εύχαριστώ.
Εισαι πολὺ καλή... Πιο σίγουρο εἶ-
ναι όμως να με θυμάσαι όταν βρί-
σκεσαι δίπλα μου, παρά όταν βρί-
σκεσαι μ' ένα υποτυπώδες μαγιά
σε κάποια άκτὴ μακριά απ' τὴν Α-
θήνα, τριγυρισμένη από ένα σωρό

άνοήτους...»

«Εκείνη (τόν πειράζει): Ποῦ
ανάμεσά τους, βέβαια, δε βρίσκε-
σαι κι' έσύ...»

«Εκείνος (σηκώνεται, έξω
φρενών): «Όταν σου λέω έγώ ότι
είσαι ένα παληκορίτσο και τίποτ'
άλλο... Έννοείς να παίξης μ' όλα τὰ
πράγματα, και με τὰ σοβαρώτερα...
Έμένα όμως έτσι με χάνεις... (Με
κωμική τραγικότητα). «Αν, φυσικά,
ήμουν κι' έγώ ένας απ' τούς άνθρώ-
πους που τούς άρέσει να παίζουνε
μαζί σου, θα μ'

άρεσε να μου
φέρσαι έτσι. Δυ-
στυχώς όμως σ'
έχω πάρει στα
σοβαρά και γι'

αὐτό πρέπει να φύγω και να σε ξε-
χάσω. Γειά σου. (Υστερ' από τὴν
τιράντα αὐτὴ άπομακρύνεται με όφος
Όθέλλου πληγωμένου. Εκείνη δ-
μως τὸν άκολουθεῖ, κρεμῖεται στο
μπράτσο του, τὸν παρακαλεῖ).

«Εκείνη (τρυφερά): Μά έλα
τάρα... Τ' εἶν' αὐτά που κάνεις;...
Πῶς εἶνε δυνατό να φύγης, αφού σ'
άγαπᾷ;...

«Εκείνος (προσπαθεῖ να τὴν
άπομακρύνῃ): «Ασε με... Δε θέ-

λω πιὰ να σε βλέπω, να σ' άκούω,
να σ' αισθάνωμαι... (Προσπαθεῖ να
ξεκρεμάσῃ τὸ χέρι της απ' το δικό
του. Εκείνη αντίστέκεται άπεγνω-
σμένα. Έχουν άπομακρυνθῇ άρκε-
τά από το καφενείο, δταν τούς πλη-
σιάζει λαχανιασμένο ένα γκαρσόνι).

Τό γκαρσόνι: Κύριε... Κυ-
ριε... Ξεχάσατε να πληρώσετε τὸ
οῦζο...

«Εκείνος (άξιοπρεπώς): Δεν
ξεχάσαμε καθόλου... Σηκωθήκαμε
να κάνωμε μιὰ βόλτα, και θα γυρί-
ζαμε πάλι... Όρίστε μας, άνησύχη-
στες. (Βγάζει και τοῦ πληρώνει τὰ
οῦζα. Τό γκαρσόνι άπομακρύνεται
μουρμουρίζοντας. Σ' εκείνη). Ορί-
στε! Μὲ ρεζήλεψες... Παρά λίγο
να με πάρουν γι' άπατεώνα... Δεν
είναι προκοπή με σένα... Γειά σου.
(κάνει να φύγῃ. Εκείνη τὸν κυνη-
γάει).

«Εκείνη: Μά, στάσου λοιπόν! Τι
σί' έπιασε;...

«Εκείνος: Τίποτε... Θά φύ-
γω...

«Εκείνη: Μά, ενώ σ' άγα-
πάω... Ένώ μ' άγαπᾷς... Ένώ ά-
γαπιώμαστε...

«Εκείνος (με κωμική σκλη-
ρότητα): Τίποτε απ' αὐτά. Οὔτε σ'
άγαπάω, οὔτε άγαπιώμαστε... Τώρα,
αν έσύ μ' άγαπᾷς, δικός σου λογα-
ριασμός... Δεν έχεις παρά να με
ξεχάσης...

«Εκείνη: Ένώ είναι γνωστόν
ότι λές ψέματα, γιατί τὰ λές;...
Εἶν' άδύνατον να με πείσης πως δὲ
μ' άγαπᾷς...

«Εκείνος: Αὐτά να σου λεί-
πουν... Δε σ' άγαπᾷ... Γειά σου!...
(Φεύγει. Εκείνη τὸν άκολουθεῖ).

«Εκείνη: Μά στάσου, λοιπόν,
μεγάλο παιδί!... Στάσου!...

«Εκείνος (με κωμική άποφα-
σιστικότητα): «Όχι, δε στέκομαι...
Θά φύγω...

«Εκείνη (ελαφρά πεισματω-
μένη): «Όχι, δε θά φύγης...

«Εκείνος (Σοβαρά θυμωμέ-
νος): Τό ξέρεις πως έγινες ένοχλη-
τική; Ε;...

«Εκείνη (άπότομα τὸν άφή-
νει): «Ενοχλητική είπες;...

«Εκείνος (σά να θέλῃ να τὰ
μασήνῃ λίγο): Δηλαδή...

Δεν ήθελα να πᾶ ένοχλητική... Αλ-
λά... Με τὴν έπιμονή σου...

«Εκείνη (ξερᾷ): Καληνύχτα...
(Κάνει να φύγῃ).

«Εκείνος (τὴν κρατάει): Ποῦ
πάς;

«Εκείνη: Θέλω να πάω να
σου εἶμαι ένοχλητική...

«Εκείνος (τὴν άγκαλιάζει):
Δεν ήσουν ποτέ.

«Εκείνη (τόν φιλάει): Αλή-
θεια;

«Εκείνος (ξαναθυμώνει):
Ναι, αλλά αὐτὸ
δεν είναι λόγος
για να πηγαίνης

στον Πόρο να κάνης μπαίν μίξι!...
«Εκείνη (ήσυχα): Σὲ ξανά-
πιασε;

«Εκείνος: Ναι... Γειά σου...

«Εκείνη (πάντα ήσυχα): Γειά
σου...

«Εκείνος: «Ωστε μ' αφήνεις
να φύγω;

«Εκείνη: Αφού τὸ θές τόσο
πολύ...

«Εκείνος: Θά πῇ πως τὸ θές
κι' έσύ όμως, για να μὴ με κρατᾷς...

—Θά ξαναμιλήσουμε γιὰ τὸ γάμο μας!

Καὶ κλείδωσε τὴν πόρτα.
Ἀνατρίχιασε πάλι ἡ Μαρία, μόλις ἄκουσε τὰ τελευταῖα λόγια...

Μὰ ὅταν σὲ λίγο ἡ πόρτα τῆς ὁμομορφισμένης φυλακῆς τῆς ἀνοίχθηκε καὶ μπήκεν ἡ Ἄννα, ἡ Μαρία ἀναστέναξε μὲ ἀνακούφισι.

Ἀγκαλιόσθησαν πάλι ἡ δίδυμες καὶ φιλήθηκαν, σάν νὰ εἶχαν καιρὸ πολὺ νὰ σμιέουν κι' ἔμειναν γιὰ πολλὰς στιγμὲς σιωπηλές.

Ἐπειτα ἡ Ἄννα ρώτησε:

—Τί σοῦ εἶπεν ὁ κακοῦργος αὐτός;

—Ἐγώ σοι γράμμα, τῆς ἀπήντησεν ἡ Μαρία, σκύβοντας τὸ κεφάλι της, μὲ συντριβή.

Ἡ Ἄννα τὴν ἐκύτταξε, μὲ ἀπορία.

—Θὰ δεχθῇς νὰ γίνῃς γυναῖκα αὐτοῦ τοῦ μισοτρελλοῦ; τὴν ρώτησε ἔπειτα.

—Ὅχι, ἐμουρμούρισεν ἡ Μαρία.

—Ἀλλὰ τότε;

—Σήκωσε τὶς πλάτες της ἡ Μαρία.

—Δὲν ξέρω οὐτ' ἐγὼ τί θὰ γίνῃ, εἶπεν ἔπειτα.

—Μαρία, ἔκανες μιὰ τρέλλα... Θεέ μου, ἔδωκες τὸ λόγο σου... Ἐδωσμεύθηκες ἔτσι... Κι' αὐτὸς εἶναι ἄξιος γιὰ ὅλα... Φοβοῦμαι!

Ἡ Μαρία τότε εἶπε μὲ φρίκη στὴν ἀδελφὴ της τὴν φοβέρα, ποὺ τῆς ἔπαινε ὁ κ. Τρύφων, ἂν δὲν ἐδεχόταν νὰ γράψῃ τὸ μοιραῖο γράμμα... Κρύος ἰδρώτας ἔλουσε τὸν κορμὶ τῆς Ἄννας.

—Καὶ τώρα τί θ' ἀπογίνῃ Θεέ μου; ἀναστέναξεν ἔπειτα.

—Ὅ, τι θέλει ἄς γίνῃ, τῆς ἀποκρίθηκεν ἡ Μαρία. Ἐνα μ' ἐνδιαφέρει μόνον, νὰ ξαναδῶ τὴν μητέρα μας...

—Κι' ἔπειτα μποροῦμε νὰ χαλάσωμε τὸ γάμο;...

—Δὲν πιστεύω νὰ μὲπαντρευτῇ μὲ τὴν βία...

—Κι' ἂν φέρῃ ἐδῶ τὸν παππῶ;

—Ἐχεις δίκην!... Δὲν τὸ εἶχα σκεφθῇ αὐτό.

★

Ἡ παρασμένη σκέψις τῶν διδύμων τὶς ἔκανε νὰ βάζουν στὸ νοῦ των, ὅλο τὸ κακό... Καὶ ἐβλεπε μὲ φρίκη τώρα ἡ Μαρία τὸν ἑαυτὸς τῆς νυφούλας, κοντὰ στὸν μισοτρελλο ἐκείνον ἄνθρωπο...

Ἐταί περάσει κι' ἡ νύχτα ἐκείνη... Ἡ Μαρία, ποὺ δὲν ἤξευρεν ὅτι ὁ Τῶνης ἐπήγαινε πιά ἐλεύθερα στὸ σπῆτι των, δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ βάλῃ μὲ τὸ νοῦ της, ὅτι ὁ ἀγαπημένος της θὰ ἐβλεπε τὸ μοιραῖο γράμμα, ποὺ ἀναγκάσθηκε νὰ γράψῃ...

Μέσα στοὺς ἀγρίους ἐφιάλτες τῆς ὁμῶς ποὺ τὴν ἔκαναν νὰ πετάγεται κάθε τόσο ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς τρομαγμένη καὶ νὰ κυττάζῃ μὲ φρίκη, γύρω της, νομίζοντας ὅτι θὰ ἐβλεπε μπροστά της τὴν σιλουέτα τοῦ μισοτρελλοῦ ἀνθρώπου, μέσα στὸ σκοτάδι, ἐπιθύριζε:

«Συγχώρησέ με, Τῶνη!»

Λὲς καὶ τοῦ ζήταγε μὲ τὰ λόγια αὐτὰ συγγνώμην, γιὰ τὸ γράμμα ποὺ εἶχεν ἀναγκασθῇ νὰ γράψῃ...

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁμῶς ὁ Νίκος, ποὺ ἐπῆγε κι' ἔοριξε τὸ νοῦμα στὸ σπῆ

τάκι τῆς ὁδοῦ Μαυρομιχάλη, πρὶν ἀκόμη ξημερώσῃ, ἐγύρισε στὴν ἐρημικὴ ἔπαυσι καὶ ἔπρεξε στὴν κάμαρη τοῦ κ. Τρύφωνος. Μόλις εἶχε ἐμπήσῃ ὁ ἰδιοκτήτης τῆς ἐρημικῆς ἐπαύσεως καὶ ἔπινε τὴν σοκολάτα του.

—Ἀφεντικὸ. Δὲν εἶναι κανένας ἐκεῖ, τοῦ ἀνήγγειλεν ὁ Νίκος.

—Ποῦ μωρέ;

—Στὸ σπῆτι... τῆς ὁδοῦ Μαυρομιχάλη...

—Ἐφυγαν λοιπόν;

—Ἡ κάμαρες εἶναι ἄδειες...

—Καὶ τὸ γράμμα;

—Τὸ ἄφησα ἐκεῖ...

Ἐγινεν ἔξω φρενὼν τώρα ὁ κ. Τρύφων. Καὶ ἄρχισε νὰ βρίζῃ τὸν ἑμπιστὸν ἄνθρωπό του... Ἀλλ' ἐκείνος ποὺ ἦταν συνηθισμένος στὶς φωνές καὶ στοὺς θυμους τοῦ ἀφεντικοῦ του τ' ἄκουγεν ὅλα ἀτάραχος.

—Καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ μωρὲ ἀνότη; ἐφώναξεν ὁ κ. Τρύφων.

—Ἀφεντικὸ, γίνεταὶ νὰ μὴ ἀφίσαν σὲ καμμιά γειτόνισσα τὴν νέα τους διευθύνσι, τοῦ ἀποκρίθηκεν ὁ Νίκος.

—Ἐφώναξεν ὁ κ. Τρύφων.

—Ἀφεντικὸ, γίνεταὶ νὰ μὴ ἀφίσαν σὲ καμμιά γειτόνισσα τὴν νέα τους διευθύνσι, τοῦ ἀποκρίθηκεν ὁ Νίκος.

—Δὲν ξέρω οὐτ' ἐγὼ τί θὰ γίνῃ, εἶπεν ἔπειτα.

—Μαρία, ἔκανες μιὰ τρέλλα... Θεέ μου, ἔδωκες τὸ λόγο σου... Ἐδωσμεύθηκες ἔτσι... Κι' αὐτὸς εἶναι ἄξιος γιὰ ὅλα... Φοβοῦμαι!

Ἡ Μαρία τότε εἶπε μὲ φρίκη στὴν ἀδελφὴ της τὴν φοβέρα, ποὺ τῆς ἔπαινε ὁ κ. Τρύφων, ἂν δὲν ἐδεχόταν νὰ γράψῃ τὸ μοιραῖο γράμμα... Κρύος ἰδρώτας ἔλουσε τὸν κορμὶ τῆς Ἄννας.

—Καὶ τώρα τί θ' ἀπογίνῃ Θεέ μου; ἀναστέναξεν ἔπειτα.

—Ὅ, τι θέλει ἄς γίνῃ, τῆς ἀποκρίθηκεν ἡ Μαρία. Ἐνα μ' ἐνδιαφέρει μόνον, νὰ ξαναδῶ τὴν μητέρα μας...

—Κι' ἔπειτα μποροῦμε νὰ χαλάσωμε τὸ γάμο;...

—Δὲν πιστεύω νὰ μὲπαντρευτῇ μὲ τὴν βία...

—Κι' ἂν φέρῃ ἐδῶ τὸν παππῶ;

—Ἐχεις δίκην!... Δὲν τὸ εἶχα σκεφθῇ αὐτό.

Ἡ παρασμένη σκέψις τῶν διδύμων τὶς ἔκανε νὰ βάζουν στὸ νοῦ των, ὅλο τὸ κακό... Καὶ ἐβλεπε μὲ φρίκη τώρα ἡ Μαρία τὸν ἑαυτὸς τῆς νυφούλας, κοντὰ στὸν μισοτρελλο ἐκείνον ἄνθρωπο...

Ἐταί περάσει κι' ἡ νύχτα ἐκείνη... Ἡ Μαρία, ποὺ δὲν ἤξευρεν ὅτι ὁ Τῶνης ἐπήγαινε πιά ἐλεύθερα στὸ σπῆτι των, δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ βάλῃ μὲ τὸ νοῦ της, ὅτι ὁ ἀγαπημένος της θὰ ἐβλεπε τὸ μοιραῖο γράμμα, ποὺ ἀναγκάσθηκε νὰ γράψῃ...

Μέσα στοὺς ἀγρίους ἐφιάλτες τῆς ὁμῶς ποὺ τὴν ἔκαναν νὰ πετάγεται κάθε τόσο ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς τρομαγμένη καὶ νὰ κυττάζῃ μὲ φρίκη, γύρω της, νομίζοντας ὅτι θὰ ἐβλεπε μπροστά της τὴν σιλουέτα τοῦ μισοτρελλοῦ ἀνθρώπου, μέσα στὸ σκοτάδι, ἐπιθύριζε:

«Συγχώρησέ με, Τῶνη!»

Λὲς καὶ τοῦ ζήταγε μὲ τὰ λόγια αὐτὰ συγγνώμην, γιὰ τὸ γράμμα ποὺ εἶχεν ἀναγκασθῇ νὰ γράψῃ...

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁμῶς ὁ Νίκος, ποὺ ἐπῆγε κι' ἔοριξε τὸ νοῦμα στὸ σπῆ

τάκι τῆς ὁδοῦ Μαυρομιχάλη, πρὶν ἀκόμη ξημερώσῃ, ἐγύρισε στὴν ἐρημικὴ ἔπαυσι καὶ ἔπρεξε στὴν κάμαρη τοῦ κ. Τρύφωνος. Μόλις εἶχε ἐμπήσῃ ὁ ἰδιοκτήτης τῆς ἐρημικῆς ἐπαύσεως καὶ ἔπινε τὴν σοκολάτα του.

—Ἀφεντικὸ. Δὲν εἶναι κανένας ἐκεῖ, τοῦ ἀνήγγειλεν ὁ Νίκος.

—Ποῦ μωρέ;

—Στὸ σπῆτι... τῆς ὁδοῦ Μαυρομιχάλη...

—Ἐφυγαν λοιπόν;

—Ἡ κάμαρες εἶναι ἄδειες...

—Καὶ τὸ γράμμα;

—Τὸ ἄφησα ἐκεῖ...

Ἐγινεν ἔξω φρενὼν τώρα ὁ κ. Τρύφων. Καὶ ἄρχισε νὰ βρίζῃ τὸν ἑμπιστὸν ἄνθρωπό του... Ἀλλ' ἐκείνος ποὺ ἦταν συνηθισμένος στὶς φωνές καὶ στοὺς θυμους τοῦ ἀφεντικοῦ του τ' ἄκουγεν ὅλα ἀτάραχος.

—Καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ μωρὲ ἀνότη; ἐφώναξεν ὁ κ. Τρύφων.

—Ἀφεντικὸ, γίνεταὶ νὰ μὴ ἀφίσαν σὲ καμμιά γειτόνισσα τὴν νέα τους διευθύνσι, τοῦ ἀποκρίθηκεν ὁ Νίκος.

—Ἐφώναξεν ὁ κ. Τρύφων.

—Ἀφεντικὸ, γίνεταὶ νὰ μὴ ἀφίσαν σὲ καμμιά γειτόνισσα τὴν νέα τους διευθύνσι, τοῦ ἀποκρίθηκεν ὁ Νίκος.

διακοσμητικὰ γιὰ τὰ ὀραϊότερα λουλούδια τους.

Αὐτὸ εἶναι ἀκριβῶς τὸ εἶδος ποὺ ὀνομάζεται «Μὴ μὴ ἔπαι», ἐπειδὴ τὰ φύλλα του μὲν τὰ ἀγγιζοῦμε, ἔστω κι' ἐλαφρά, μαζεύονται, καὶ σάν νὰ ντρέπωνται, γέρνουν πρὸς τὴ γῆ. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἦσαν γνωστὸ καὶ στοὺς ἀρχαίους μὲ τὸ ὄνομα «Μιμῶσα ἢ αἰσχυνητλή».

Αὐτὸ τὸ φαινόμενο ποὺ πολλοὶ τὸ λένε «ὑπὸ τῶν φύλλων» παρατηρεῖται καὶ χωρὶς νὰ ἀγγίξῃ καθόλου τὸ χερὶ τοῦ ἀνθρώπου. Ἐταί, μόλις ἐραδύσῃ, ἔλεπομε τὰ φύλλα τῆς μιμῶσας τὸ ἔνα νὰ ζυγῶν τὸ ἄλλο κι' ὅλα μαζί νὰ γέρνουν πρὸς τὴ γῆ, κυότερα, κατὰ τὰ μεσάνυχτα τὰ φύλλα τῆς κοινοῦται ἐλαφρά καὶ τέλος μὲ τὶς πρώτες ἀχτίδες τοῦ ἡλίου σηκώνονται καὶ παίρνουν τὴ φυσικὴ τους θέσι. Τὸ ἴδιο φαινόμενο παρατηροῦμε κι' ὅταν ὁλόκληρο τὸ φυτὸ τὸ θουτήξωμε μέσα στὸ νερό.

Δὲν εἶνε μόνον αὗτὲς οἱ κινήσεις ποὺ κάνουν τὰ φύλλα στὸ διάστημα τοῦ εἰκοσιτέτραρου, μὰ ὑπάρχουν κι' ἄλλες ἀκόμα πρὸς περιέργειες. Ἐταί τὰ φύλλα κινούνται, ἐκτός ἀπὸ τὰ ἀγγιζοῦμε, ὅπως εἶπα καὶ παραπάνω, κι' ἀπὸ διαφορὰς ἄλλες αἰτίες, ὅπως ὅταν ἐκπληθῇ μιὰ δαρεία μυρμηδὼν στὸ μέρος ἐκεῖνο, ἀμέσως τὰ φύλλα συμμαζεύονται, ἂν στάξωμε ἐπάνω σ' αὐτὰ μιὰ σταγόνα ἀζωτικού ὀξέος, θὰ δοῦμε πάλι τὰ φύλλα νὰ μαζεύονται τὸ ἔνα κοντὰ στὸ ἄλλο καὶ νὰ γέρνουν στὴ γῆ. Τὸ ἴδιο φαινόμενο παρατηρεῖται ἂν στάξωμε μιὰ σταγόνα αἰθέρος, ἀμμονίας ἢ θεικοῦ ὀξέος, ἂν τὸ φυτὸ ἐκτεθῇ στὸ πολὺ φῶς τοῦ ηλεκτρικοῦ καὶ σὲ μεγάλη ζέση. Κάποιοι μεγάλοι φυσιολόγοι λένε ὅτι μιὰ μέρα ἐνὶ περπατοῦσε σ' ἕνα χωράφι ποὺ ὑπῆρχαν αὐτοφυεῖς μιμῶδες, ἀγγιζέμε μὴ τὴν ἀκρὴ τοῦ μισοτρελλοῦ τοῦ κι' ἀμέσως, ὡς ἐκ συνθήματος, τὰ φύλλα ὅλων μαζί τὸν φυτὸν ἔγειραν σάν ντροπισμένα στὴ γῆ.

Καλλιέργεια. — Τὴν μιμῶσα καλλιεργοῦμε ὡς διακοσμητικὸ φυτὸ τῶν μπαλκονίων τῶν παραθύρων καὶ τῶν περιβολίων καὶ ἀναλόγως τὴν φυτεύομε σὲ γλάστρες, κασσόνια ἢ ἀπ' εὐθείας στὴ γῆ.

Πολλὰ πλῆσι σ μ ὁ ς. — Τὸ εἶδος αὐτὸ πολλαπλασιάζεται ἐκόλου, μὲ σπόρους, ποὺ σπείρονται σὲ γλάστρες ἢ κασσόνες κατὰ τὸ τέλος τοῦ χειμῶνος, γιὰτὶ τότε ἔχομε ὀρεῖα φυτὰ μὲ τὶς πρώτες καλοκαιρινὲς μέρες.

Ἀμα μεγαλώσουν ἀρκετὰ τὰ φυτὰ καὶ πρὶν ἐγῶν ἄνθη, τὰ τοποθετοῦμε στὴ γῆ, ποὺ πρέπει νὰ ἔχῃ λεπτὸ χῶμα καὶ σὲ μέρος μισοσκιασμένο.

Τὰ φυτὰ αὐτὰ μποροῦμε νὰ τὰ διατηρήσωμε πολλὰ χρόνια ἀρκετὰ στὰ μεγάλα κρύα νὰ τὰ σκεπάζωμε γύρω-γύρω μὲ ξερὰ χόρτα ἢ ψιλὸ ἄχυρο.

Ἐπίσης αὐτὴ τὴν ἐποχὴ καὶ μέχρι τῆς 15ης Ὀκτωβρίου μποροῦμε, νὰ πολλαπλασιάσωμε τὴν μιμῶσα μὲ καταβολὰς, ἀρκετὰ νὰ προφυλάξωμε τὰ νέα φυτὰ ἀπὸ τὸ πολὺ κρύο καὶ τοὺς δυνατοὺς ἀνέμους.

Α. Μ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΜΥΣΤΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

Πρωτότυπη ἔρευνα τοῦ συνεργάτου μας Θ. ΔΡΑΚΟΥ

Οἱ δημοσιογράφοι μπορεῖ, τὶς περισσότερες φορές, νὰ μὴν εἶνε πλούσιοι. Ἐν τοῖς τοῖς ἔχουν τὸν... ἀέρα τοῦ χρήματος καὶ ἂς μὴν τὸ ἔχουν. Κυκλοφοροῦν παντοῦ. Καὶ ποθεῖται δὲν δυσκολεύονται. Ἐχουν... ἀτέλεια! Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τοὺς διακρίνει εἶναι ἡ εὐκολία μὲ τὴν ὁποῖαν προσαρμόζονται σ' ἕνα περιβάλλον. Τὸ ἐπάγγελμά τους καὶ τὸ ταλάντο τους τοὺς βοηθεῖ σ' αὐτὸ πάρα πολὺ. Εἶνε οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν φοβοῦνται τὴν δουλειά. Ἐργάζονται εἰκοσι ὥρες μὲ κέφι καὶ τρέφονται μὲ τὸ ξενύχτι καὶ τὶς συγκινήσεις. Στὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τοὺς εἶνε οἱ ἄνθρωποι μὲ τὶς περισσότερες καὶ τὶς πρὸς ποικιλομορφίας ἀσθηματικὲς κατακτήσεις. Μὰ εἶνε καὶ σὲ γενικὲς γραμμές οἱ κατακτητὰ. Ὅτι δουλεῖ καὶ ἂν ἀναλάβουν, τὴν φέρνουν πάντοτε εἰς πέρας.

Ἐνα τέτοιο ἀκριβῶς παράδειγμα ἐργατικῶν καὶ δραστηρίων δημοσιογράφου εἶναι ὁ Κωστής Μπαστιάς, ὁ διευθυντὴς Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν τοῦ ὁπουργείου Παιδείας καὶ γενικῶς διευθυντὴς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου. Ὡστόσο, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ, ἐπάλαψε πάρα πολὺ σκληρὰ μὲ τὴν ζωὴ. Ἀκόμη καὶ σήμερον ἐργάζεται ἐπίσης μὲ τὸν ἴδιο ζήλο. Γι' αὐτὸ καὶ θεωρεῖται τώρα ὁ ὁργανωτὴς καὶ ἐμφυχωτὴς κάθε καλλιτεχνικῆς προσπάθειας στὸν τόπο μας. Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμε τὸν ἴδιο νὰ μᾶς πῇ πῶς ἐξεκίνησε γιὰ νὰ κάμῃ τὴν δημοσιογραφικὴν καριέρα του.

Ο ΚΩΣΤΗΣ ΜΠΑΣΤΙΑΣ

Τὸν θρήκαμε ἕνα πρῶτο στὸ Βασιλικὸ Θεάτρο. Ἦταν κυριολεκτικὰ πνιγμένος... στὰ τηλεφωνήματα. Ἐπάνω στὸ γραφεῖο του, ἐμπρός του, ἕνα τεράστιο βιβλίο ἀκροάσεων, μᾶς προκαλεῖ τὸν ἱγγυον. Σκεφθῆτε, κάθε ὄνομα ποὺ

εἶναι γραμμένο ἐκεῖ πέρα ἀντιπροσωπεύει μιὰ συνδιάλεξι: Χίλια παράπονα καὶ αἰτήματα, χίλια ζητήματα καλλιτεχνικὰ καὶ φιλοσοφικά, χίλιες ὑποθέσεις. Μὰ γιὰ τὸν Τύπο, ὁ Κωστής Μπαστιάς τρέφει πάντα μιὰν ἰδιαίτερη ἀδυναμία. Κι' αὐτὸ τὸν ἔκαμε νὰ θέσῃ ἕνα μικρὸ διάλειμμα στὶς πολυποίκιλες ἀσχολίες του καὶ νὰ μᾶς μιλήσῃ:

— Ἡ ἐρώτησίς σας, μᾶς εἶπε, εἶναι ἀπ' αὐτῆς ποὺ κεντοῦν πάρα πολὺ τὴν ὀρεξί. Κάθε παληὸς δημο-

καρδία ἔκαμα τὴν πρῶτη λογοτεχνικὴ ἐμφάνισί μου τὸ 1917, στὴ Σύρο, στὸ περιοδικὸ «Ἀναγέννησις». Ἦμουν τότε στὴν τρίτη γυμνασίῳ καὶ μόλις δέκα πέντε χρόνων. Εὐθὺς ἀμέσως νόμισα ὅτι κατέκτησα τὴν ζωὴ κι' ὅτι εἶχα γίνῃ τόσο πένθος, ποὺ μὲ δείχνανε μὲ τὸ δάχτυλο καὶ παραμέριζαν με σεβασμὸ στὸ πέρασμά μου. Πολὺ γρήγορα ὥστόσο κατάλαβα ὅτι γιὰ νὰ πετύχῃ κανεὶς στὴ ζωὴ, χρειάζεται ἐντατικὴ ἐργασία καὶ μελέτη. Ἐ-

Ο Γενικὸς Διευθυντὴς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου Κ. ΚΩΣΤΗΣ ΜΠΑΣΤΙΑΣ (Σκίτσο δημοσίευσε δὲν στὸν Βουλγαρικὸν Τύπο)

σιογράφος εὐχαρίστως θυμᾶται τὰ πρῶτα βήματά του, τοὺς πρώτους τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, τὰ ὄνειρά ποὺ ἐπλάσε, γιὰτὶ σ' αὐτὸν τὸν ἐυγενικὸ ἀγῶνα τῆς δημοσιογραφίας δοκιμάζει κανεὶς πάντα τὶς δυνατότερες συγκινήσεις. Οἱ ἄνθρωποι τῆς πέννας καὶ γενικὰ οἱ καλλιτέχνες εἶναι γνωστὸν ὅτι ἀνέχονται στὴν τάξι τῶν προνομιούχων ἀνθρώπων. Τὸ ταλάντο δὲν ἀγοράζεται. Ἀλλ' ὅσοι καὶ ποθεῖται δὲν τὸ ἄκουσα νὰ πουλιέται. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ἀπὸ τὰ μικρά μου κίβλας χρόνια φιλοδοξοῦσα νὰ γίνω καλλιτέχνης. Ἐνας ἄνθρωπος μ' αὐτὰ τὰ ὄνειρα κι' αὐτὸν τὸν ἱερὸ πόθο στὴν

ταὶ παράλληλα μὲ τὰ διόλγα τοῦ σχολείου, μελετοῦσα κι' ἕνα σωρὸ βιβλία. Ἐκτοτε οἱ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων σιγά-σιγά ἀρχίσαν νὰ μ' ἀναγνωρίζουν. Μιὰ μέρα μάλιστα θρήνηκα διευθυντὴς μιᾶς Συριανῆς ἐφημερίδας, τοῦ «Ἐργατῆ». Ἐκεῖ προσπάρησα τὴν καθαρὴν δημοσιογραφικὴν ζωὴ μου. Τὸν ἀγῶνα μου γιὰ τὸ καλὸ τοῦ συνόλου. Κι' ἔπειτα, μὲ τὰ χρόνια, ἦρθα στὴν Ἀθῆνα καὶ γράφτηκα στὰ Νομικά. Θὰ γινόμουν δικηγόρος! Αὐτὸ δὲν τὸ εἶχα καὶ τόσο σκεφθῇ. Περίσσει το θάρρος μ' εἶχε ἐλκύσει ἡ φιλολογικὴ ζωὴ τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἡ δημοσιογραφία. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ (1919),

ἡ «Ἀκρόπολις» τοῦ Γαβριηλίδου, μὲ ἀρχισυντάκτη τὸν Σπύρο Παπαλουκά, ἔλεγε τὸ «κύκνειον ἄσμα» τῆς. Πῆγα σ' αὐτὴν καὶ κατάφερα νὰ προσληθῶ ὡς ρεπόρτερ. Ὁ Γαβριηλίδης μάλιστα δὲν μ' ἔλεγε μὲ τ' ὄνομά μου. Μὲ φώναζε «Συριανόν», κι' ἔτσι ἔμαθα νὰ μὲ φωνάζῃ κι' ὅλη ἡ σύνταξις.

Μιὰ μέρα, θυμάμαι, οἱ φίλιές μου μὲ τὸν Γαβριηλίδου κόντεψαν νὰ χαλάσουν γιὰ καλὰ ἔξ ἀφορμῆς τοῦ ἐξῆς ἐπεισοδίου:

Μ' εἶχαν στελεῖ νὰ πάρω κατὰ διατάγματα ἀπὸ τὰ Ἀνάκτορα, σχετικὰ μὲ προδιδασκούς.

— Θὰ τὰ καταφέρῃς; μὲ ρώτησε ὁ Γαβριηλίδης.

— Καὶ θέλει ρώτημα! τοῦ ἀπήντησα.

Κι' ἔφυγα σάν πουλὶ ἀπὸ τὸ γραφεῖο, μὲ τὸσον ἐνθουσιασμόν καὶ τόση πεποίθησι στὸν ἑαυτὸ μου, ποὺ θάδερνα ἀσφαλῶς ὅποιον μοῦ ἔλεγε πῶς δὲν θὰ ἐφάρνα εἰς πέρας τὴν ἀποστολή μου...

Μὰ μόλις πάτησα τὸ πόδι μου στοὺς διαδρόμους τῶν Ἀνακτόρων, τὰ...χρειάστηκα! Ἐκείνοι οἱ αὐστηροὶ καὶ καλὸσφινγίνοι στὶς στολές τοὺς λακέδες, ποὺ σοῦ μιλοῦσαν δίχως νὰ σὲ κυττάζουν καὶ ἔμειναν μυχροὶ σάν αὐτόματα, μοῦ πάγωσαν τὸ αἷμα στὴν καρδιά. Ἦσαν ἀδύνατον νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὰ μάτια τους. Ἐπειτα ἐξεχάσθηκα ἀποθαρσύνοντας τὸν καλλιτεχνικὸ διάκοσμο τῶν Ἀνακτόρων, τὶς χρυσοποίκιλτες στολές τῶν ἀξιωματικῶν, καὶ, μπλεγμένος στὶς λιθρέες, στὰ μουσάκια καὶ στὴν ἐθιμοτυπία... γύρισα ἀπρακτὸς στὸ γραφεῖο.

Ὁ Γαβριηλίδης μαθαίνοντας τὴν ἀποτυχία μου, σκύλισε.

— Ἐσὺ, μοῦ εἶπε αὐστηρά, ποτὲ δὲν θὰ γίνῃς δημοσιογράφος!...

Δέχθηκα αὐτὸ τὸν μῦθο μὲ στωικότητα. Καὶ σὲ πρώτη εὐκαιρία, ἀπεφάσισα

νά του αποδείξω τό έναν-
τιον.

Η ευκαιρία δέν άργησε
νά παρουσιασθή την παρα-
μονή της 'Αγίας Βαρβά-
ρας.

Ο Γαβριηλίδης με φώνα-
ξε στο γραφείο του και μου
δήλωσε:

— "Ελα 'δω, «Συριανέ».
Θά πάς άπόψε να παρακο-
λουθήσης την κατανωκτική
λειτουργία της 'Αγίας Βαρ-
βάρας. Νά περιγράψης ά-
κόμη και τό θαύμα.

Δέν τόλμησα να τόν ρω-
τήσω πως ήξερε ότι θά γι-
νόταν και θαύμα. Δέν τόλ-
μησα ακόμη να του ζητήσω
λεπτά. Είχα ένα τάλληρο
στην τσέπη μου και μ' αυ-
τό επρόκειτο να πάω ως τό
Δαφνί, όπου είναι ή εκκλη-
σία. Καί ξεκίνησα να πάω
μέ τά πόδια, ελπίζοντας ό-
τι κάποτε θά ξφθανά !
Στήν 'Ιερά 'Οδό, όμως, ή
τύχη με βοήθησε. Κάτι
στρατιώτες, που περνούσαν
μ' ένα κάρρο, με λυπήθη-
καν.

— Ποῦ πᾶς, καλόπαιδο;
με ρώτησαν.

— Στήν 'Αγία Βαρβάρα.

— Τό έχεις τάμα να πᾶς
μέ τά πόδια;

— Όχι, μα τό είχε τάμα
ό λογιστής της έφημερίδος
να με στείλῃ με τά πόδια,
τούς άπήτησα, γι' αυτό
δέν μου έδωσε λεφτά!...

Μ' ανέβασαν στο κάρρο.
Καί τραγουδώντας πατριω-
τικά τραγούδια και τά...
«θάσανα της καραθάνας»,
φθάσαμε ως την εκκλησία
όπου και μ' άφησαν.

Έτσι όπως ήμουν ξεκού-
ρατος, μπόρεσα να παρα-
κολουθήσω την δλονύκτια
λειτουργία, να ιδώ και τό
θαύμα και να κάνω μιά λο-
γοτεχνική περιγραφή. Χά-
ρις στο «θαύμα της 'Αγίας
Βαρβάρας», λοιπόν, απέ-
κτησα πάλι την έκτίμησι
του Γαβριηλίδη. Όταν τέ-
λος ό μέγας αυτός δάσκα-
λος έκλεισε τά μάτια και
διέκοψε κι' ή έκδοσις της
έφημερίδος του, έγω ήμουν
στό μέτωπο, στρατιώτης.
«Ημουν συγχρόνως και πο-
λεμικός ανταποκριτής της
«Πρωτεύουσας» του 'Α.
Καμπάνη.

Αργότερα όταν γύρισα
στην Αθήνα, εργάσθηκα
στην «Δημοκρατία», στην
«Εσπέρα», στον «Ελευθε-
ρο Τύπο», στο «Έθνος»,
δηθύονα τό περιοδικό «Ελ-
ληνικά Γράμματα» και έν
συνεχεία δούλεψα στην
«Πρωτα», στην «Εστία»
κ.λ.π..

Καί ό Διευθυντής Γραμ-
μάτων και Τεχνών και Γενι-
κός Διευθυντής του Βασι-
λικού Θεάτρου, τελειώνον-
τας την συνέντευξί του, ά-
φοῦ μᾶς ευχαρίστησε που
τόν κάναμε να θυμηθῇ, τίς

πρώτες επαγγελματικές του
συγκινήσεις, άφωσιώθηκε
πάλι στις υπηρεσιακές ά-
σχολίες του.

Ο ΔΗΜ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ

Μοσχονάς είναι ό πιο
ευχάριστος μα κι' ό πιο...
περιπετειώδης
δημοσιογράφος.

— "Αρχισα, μᾶς είπε, την
καριέρα μου τό 1897 άπό
βοηθός διορθωτοῦ στην «Α-
κρόπολι» του Γαβριηλίδη,
μέ άρχισυντάκτη τόν Έμ-
μανουήλ Ρέπουλη. Κατόπιν
έγινα διορθωτής της «Κοκ-
κινούλας» — έπως έλεγαν
τότε την «Εσπερινή Ακρό-
πολι», γιατί έβγαίνε σε
κόκκινο χαρτί — με άρχι-
συντάκτη τόν άειμνηστο
Μήτσο Χατζόπουλο, τόν
«Μποέμ». Έπειτα εργά-
σθηκα στον «Νεολόγο» της
Κωνσταντινουπόλεως. Μά ή
πραγματική δημοσιογραφι-
κή καριέρα του άρχισε

Ο Κ. Δ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ
(Σκίτσo Κ. Μπέζου)

υτό «Σκρίπ», με δάσκαλό
μου τόν Κωστή Χαϊρόπουλο
που ήταν τότε άρχισυντά-
κτης του. Τότε έγραψα και
τό πρώτο μου διήγημα:
«Καταράμενος Ερώς» και
τό έδωσα στον Χαϊρόπουλο.
Έκείνος τό διάδωσε προσε-
κτικά, κι' ύστερα μου τό
έδωσε πάλι με άπάθεια κρι-
τικάροντάς το με μιά μόνη
λέξι: «Σκίσο»!

Στή δημοσιογραφία άνέ-
βηκα σκαλοπάτι, σκαλοπά-
τι. Στην Κρήτη έθγαλα με
τόν άδελφό μου την «Πα-
τρίδα» τών Χανίων. Έπει-
τα μετά την επανάστασι
του Θεριασου, έπήγα στην
Αίγυπτο κι' εργάσθηκα
σιόν «Ταχυδρόμο» της «Α-
λεξανδρείας». Υστερα έγι-
να καπετάνιος. Έπί 9 1/2
χρόνια υπηρέτησα στα ύ-
περωκεάνεια ως διευθυντής
της μεταναστεύσεως. Όταν
έξεργάγη ό πόλεμος, έπα-
νήλθα στην δημοσιογραφία
και έμφανίσθηκα άπό τών
στηλών της «Νέας Ημέ-
ρας» του Χαλκοκονδυλά.
Κατόπιν έπιασα δουλειά
στην «Νέα Ελλάδα».

Τό 1923 με άλλους συνά-
δέλους έθγαλα την συνε-
ταιρική έφημερίδα τών
Συντακτών. Ημουν δέ ό
πρώτος διευθυντής της άλ-
λης συνεταιρικής έφημερί-
δος τών συντακτών, της
«Βραδυνης», ή οποία που-
λήθηκε κατόπιν στον άεί-
μνηστον Αραβαντινό άντι
150.000 δραχμών.

Τέλος, τό 1925, μετεπή-
δησα στο διαχειριστικό μέ-
ρος τών έφημερίδων, γιά
να καταλήξω όμως και πά-
λι στον μεγάλο έρωτά μου,
την δημοσιογραφία και να
γίνω διευθυντής τών «Πα-
ρασηνικών».

Ο Μήτσος Μοσχονάς έ-
λησε όλο τόν μπεσιμωό
και τίς περιπέτειες τών συ-
ναδέφων της παληάς έπο-
χής. Ξενύχτησε κι' αυτός
στην «Ηθῃ» μ' ένα ποτήρι
μπύρα και ένα αυγό με
μουστάρδα, τό δλον λεπτά
45, έφαγε πατσά στοῦ Α-
τάνη και έγευματίσε συ-
χνά στην «Κούβα» που θρι-
σκόταν δίπλα στον παληό
σταθμό του Ηλεκτρικού.
Ένα Πάσχα, εργαζόμενος
στο «Νεολόγο», έπειδή ό
διαχειριστής έγκατέλειψε
χωρίς λεπτά τούς συντά-
κτας, τό πέρασε με κου-
λούρια και τυρί.

Μά όλες οι τέτοιου είδους
κακουχίες δέν του έλάττω-
σαν ποτέ τόν ένθουσιασμό
του. Έξακολουθεί, με ά-
σπρα μαλλιά σήμερα, να
δίνει διαταγές επάνω στο
μάρμαρο του τυπογρα-
φείου, να κανονίζει τίς σε-
λίδες της έφημερίδας του
και να εργάζετι με τόν ί-
διο ζήλο όπως τόν καιρό
που πρωτομπήκε στη δημο-
σιογραφία. Καί είναι πρό-
θυμος πάντα να διηγηθῇ έ-
να σπαρταριστό ανέκδοτο
της ζωής του, όπως την
ναυμαχία του στόλου της
«Κούδας» ή την «αυτόκτο-
νία του Ντρεΰφους», 'Ιδού
ή τελευταία:

Τό «Σκρίπ» και οι «Και-
ροι» είχαν έναν λυσώδη
ανταγωνισμό... έπιτυχίων,
τις όποιες προσπαθοῦσε να
μοντεύση και να κλέψη ή
μιά έφημερίδα από την άλ-
λη. Μιά νύχτα, λίγο πριν
κλείση ή σελοδοποίησις της
τελευταίας σελίδος, ό διευ-
θυντής του «Σκρίπ», ό Κου-
σουλάκος, ήρθε έξαλλος
στο τυπογραφείο. Τό ζητή-
μα της ημέρας ήταν ή δίκη
του Ντρεΰφους. Έκείνο τό
βράδυ μάλιστα άνεμένετο ή
άπόφασις. Ο Κουσουλάκος
λοιπόν κάθησε κι' έγραψε
την έξις έκκληκτική είδη-
σι: «Ο Ντρεΰφους δλίγον
πόδ της έκδόσεως της άπο-
φάσεως ητύοκτόνησε μέσα
στο κελλί του!...

Οι «Καιροί», φυσικά, έ-
σπευσαν ν' άλιεύσουν την
είδησι, να την τονίσουν και
την άλλη μέρα κυκλοφόρη-
σαν με μιά μεγαλοπρεπή

γκάφα!...

Ο Κουσουλάκος είχε
γράψει αυτή την ψεύτικη
είδησι άπλως και μόνο γιά
να τούς την «σκιάσει»! Α-
πόδειξις ότι ό ίδιος έσπευ-
σε να την θγάλη από τό
«Σκρίπ» επάνω στο πιεστή-
ριο. Καί ό δημοσιογραφι-
κός κόρημος γιά τόν και-
ρό διασκέδαζε μ' αυτό τό
κλασσικό πάθημα τών «Και-
ρών».

Οι «Καιροί», φυσικά, έ-
σπευσαν ν' άλιεύσουν την
είδησι, να την τονίσουν και
την άλλη μέρα κυκλοφόρη-
σαν με μιά μεγαλοπρεπή

Ευθυμες

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΒΙΑΣΤΙΚΟΣ ΠΕΛΑΤΗΣ

— Γκαρσόν! Μισή ώρα
περιμένω τη χελωνόσου-
πα...

— Μη σᾶς φαίνεται παρά-
ξενο, κύριε. Δέν μπορείτε
ν' έχετε απαιτήσεις στη
γρηγοράδα μιάς χελώνας.
Αν είσαστε τόσο βιαστικός
έπρεπε να παραγγείλετε
ποδαράκια λαγού...

ΒΡΑΒΕΙΟΓΙΑ ΒΡΑΒΕΙΟ

Ένας άγνωστος συγγρα-
φείς παραδίδει σ' έναν έκ-
δότῃ το νέο του ρομάντο.
Ο έκδότης διαβάζει τό έπι-
σκεπτήριό του, και τό τοῦ
λέει:

— Βλέπω στην κάρτα σας
ότι έχετε και τό βραβείο
της Ακαδημίας. Για ποιο
έργο σας;

— Για τό «Υδοο... παιδί
μου!

ΠΑΝΤΟΤΕ ΑΡΠΟΡΗΜΕ-
ΝΟΣ

Ο Κώστας περιμένει
στην πόρτα του νεκροτα-
φείου την κηδεία του φίλου
του Μίμη Ρ...

Η πρόσκλησις που έλα-
βε έγραφε πως θά γινόταν
ή κηδεία στις τρεις και τό-
ρα είναι τέσσερις και ή
πομπή δέν φαίνεται.

Κατά συνήθειαν ό μακα-
ρίτης ποτέ δέν ήταν άκρι-
θής στα ραντεβού του.

Κι' ό Κώστας λέει άνα-
στενάζοντας:

— Τόν καυμένο τόν Μί-
μη! Πάντα ό ίδιος είναι,
δέν άλλαξε...

ΕΞΥΠΝΟΣ ΖΗΤΙΑΝΟΣ

Ένας ζητιάνος πλησιά-
ζει μιά κυρία και της λέει:
— Δέν κυττάτε, κυρία,
μήπως χάσατε τό πορτοφό-
λι σας;

Η κυρία ψάχνει παντού
και στο τέλος βρίσκει μεση-
ρειακή τσέπη του μεσο-
φούστανού της τό πορτοφό-
λι της και δείχνοντάς το
στο ζητιάνο, λέει:

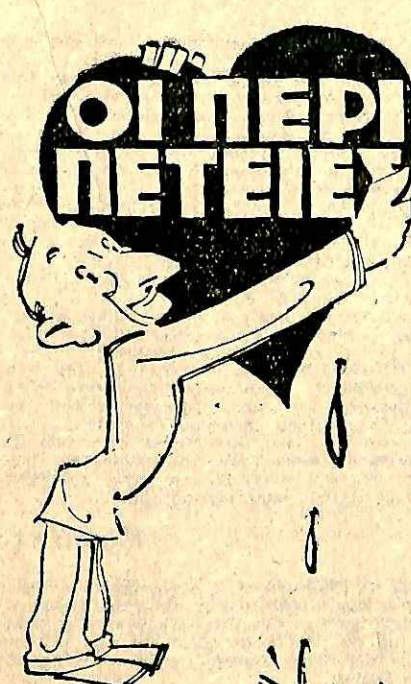
— Όχι! νάτο!...

— Τότε, σᾶς παρακαλώ,
κάνετε μιά έλεημοσύνη σ'
ένα φτωχό φαμελίτη, που
είναι άεργος!...

γκάφα!...

Ο Κουσουλάκος είχε
γράψει αυτή την ψεύτικη
είδησι άπλως και μόνο γιά
να τούς την «σκιάσει»! Α-
πόδειξις ότι ό ίδιος έσπευ-
σε να την θγάλη από τό
«Σκρίπ» επάνω στο πιεστή-
ριο. Καί ό δημοσιογραφι-
κός κόρημος γιά τόν και-
ρό διασκέδαζε μ' αυτό τό
κλασσικό πάθημα τών «Και-
ρών».

Δ. ΔΡΑΚΟΣ

ΥΠΟ Δ. ΨΑΘΑ

ΕΡΩΤΙΚΗ ΑΠΑΓΩΓΗ

Έσκέπτετο τά έξης:

— Ωραία! Έκανόνισθκαν δλα! Πε-
ρίφημα! Θά κλεφτούμε έφ' όσον ό
μπαμπάς δέν συγκατατίθεται. Θά
μπούμε σ' ένα ταξί. Θά πάρῃ τά άπα-
ραίτητα. Θά πάρῃ τά άπαραίτητα. Θά
πάμε σ' ένα ξενοδοχείο...

Κι' εκεί έσκόλωνε:

— Λεφτά;

Καί συνέχιζε μελαγχολικότερα τίς
σκέψεις:

— Υστερα θά φύγωμε μακριά από
την Αθήνα. Θά πάρῃμε τό τραίνο. Θά
πάμε στη Θεσσαλονίκη. Θά τό κρα-
τήσωμε μυστικό από όλους. Θά μει-
νωμε μιά βδομάδα στην Θεσσαλονίκη.

Κι' εκεί ξανασκόλωνε:

— Λεφτά;

Καί συνέχιζε ακόμη μελαγχολικώ-
τερα τίς σκέψεις του ό Ατυχής:

— Ο πατέρας μπορεί να έχη αντιρ-
ρήσεις στην αρχή. Θά θυμώση. Θά
φρυάξει. Θά ειδοποιήση την αστυνο-
μία. Αλλά τί θά κάνῃ στο τέλος; Ο-
ταν του γράψῃμε ότι έσπεφανώθηκα-
με, μοιραίως θά ύποχωρήση. Αρκαί
να κάνῃμε γρήγορα τόν γάμο...

Κι' εκεί έσκόλωνε πάλι:

— Λεφτά;

Όλα αυτά έχρειάζοντο λεφτά. Α-
παγωγή. Ταξίδι. Γάμος. Έξοδα, φο-
βερά. Κι' ό ίδιος δέν είχε παρά ένα
ψαρολέον πεντακοσάρικο που του έ-
δάνεισε ό έξαδέλφος του. Τί έπρεπε
να κάνῃ; Νά συνάψῃ νέον δάνειον.

Ντρεπόταν θέβαια ό Αριστείδης. Τόν
είχε σπάσει οτά δανεικά τόν Βρασί-
δα. Αλλά διέξοδος άλλη δέν υπήρ-
χε. Ήταν τό άπροχώρητον. Αλλωστε
όταν δλα έπήγαιναν κατ' ευχύν, ο-
ταν ό μπαμπάς της έκλεκτής του έ-
δινε τελικώς την συγκατάθεσίς του,
όταν θά τοῦ παραχωρούσε και την
προίκα, θά έτακτοποιούσε δλα του τά
χρέα ή Ατυχής. Με αυτές τίς σκέ-
ψεις, που άνοιξαν ένα παραθυράκι
αίσιοδοξίας στις μάρες του σκέψεις
παρουσιάστη στον Βρασίδα.

— Έξάδελφε,

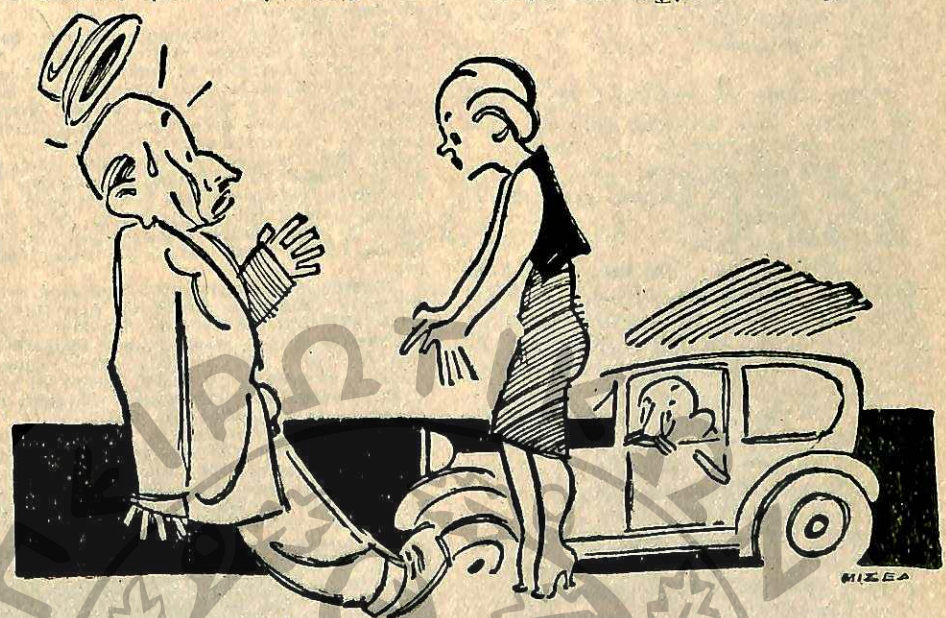
Αριστείδης Ατυχούς

— Καλώς τόν Αριστείδη.
— Απόψε κάνω άπαγωγή.
— Με τό καλό.
— Αλλά δέν έχῳ χρήματα.
— Καί ποτε είχες;
— Ποιέ.
— Καί ποτε θά έχῃς;
— Μόλις πάρῃ την προίκα.
— Πόσα θέλεις;
— Πέντε χιλιάδες.
— Αδύνατον!
— Βρασίδα μου!
— Έχῳ τρεις. Σοῦ τίς δίνῳ ευχαρι-
στως. Φρόντισε να θρῃς από άλλου
τις άλλες δύο.

Επέμενε ό Αριστείδης. Ηρνείτο ό
Βρασίδας. Ίκέτευε ό Αριστείδης.
Ανένδοτος ήταν ό Βρασίδας. Διότι

— Τί έχεις;
— Αναπαράδιες.
— Πάλι; Αγαπητέ μου Αριστείδη,
αυτή την ασθένεια συνήθως την έχο-
με έμεις οι γιατροί και μᾶς θεραπεύ-
ουν οι πελάται μας. Έλλείπει πελα-
τών ή κατάστασίς μας χειροτερεύει
από μέσα σε μέσα. Ειδικώς έγω, φί-
λε μου, ευρίσκομαι σε κακά χάλια.
— Αντίο.
— Κάθῃσε να πάρῃς ένα καφέ.
— Αντίο! Αντίο!

Θηρίο από την στενοχώρια του έ-
φυγε ό Ατυχής από τόν γιατρό. Έ-
ξήμιση. Ή ώρα έπλη-...τζε δλο και
περισσότερο. Έσκέφθηκε ό Αριστεί-
δης. Ηρεύνῃσε δλόκληρο τόν κατά-
λογο τών συγγενών και φίλων από

«Αλλά ό Ατυχής έπεσε λιπόθυμος!»

δέν είχε διαθέσιμες περισσότερες από
τρεις χιλιάδες. Αντί, λοιπόν, τών ύ-
πολοπίων, του έδωσε μιά συμβουλή.
Νά κυττάξῃ να συμπληρώση άπ' άλ-
λου τό ποσόν που χρειαζόταν. Αλλη
λύσις δέν υπήρχε. Επήρσε ό Ατυχής
τίς τρεις, είχε και πεντακόσιες, του
χρειαζόταν άλλες χίλιες πεντακόσιες.
Τί να κάνῃ; Ετράβηξε προς τό σπίτι
ένός φίλου του γιατροῦ να δανειστή
τά υπόλοιπα.

Ήταν ή ώρα ξη. Καί στις όκτώ
είχε δώσει ραντεβού με την κοπέλλα.
Σέ δυό ώρες μπορούσε να κανονισῇ
τά πάντα. Ετάχυνε τό δῆμα του, έ-
φτασε στο σπίτι του γιατροῦ, έχτύπη-
σε την πόρτα, του άνοιξαν, έρώτησε
αν ήταν ό γιατρός εκεί, δλα του έρ-
χόταν βολικά. Ο γιατρός ήταν εκεί.

— Γιατρέ μου, καλησπέρα.
— Καλώς τόν Αριστείδη.
— Θέλω να με βοηθήσης.
— Είσαι άρρωστος;
— Καθόλου.

τούς όποιους θά μπορούσε την κρίσι-
μη αυτή στιγμή να ζητήση δανεικά.
Κατέληξε στον Παπαδόπουλο, έναν
λαμπρόν άνθρωπο, πλούσιο, γλεντζέ,
σπάταλο, που πολλές φορές έφάνηκε
χρήσιμος στον Αριστείδη. Μόλις τόν
είδε εκείνος επινάχτηκε επάνω, άνοι-
ξε τίς άγκάλες και έσπευσε να τόν
υποδεχτή με πρωτοφανείς διαχύσεις
έγκαρδιότητας.

— Αριστείδη μου,

— Παπαδόπουλε!

— Χρυσά μου Αριστείδη. Αν ήξερες
πως σε συζητούσα! Με βρίσκεις σε
μιά κατάστασι πρωτοφανή.

— Τί έχεις Παπαδόπουλε;

— Τρομερές άφιλιες!

— Ω!

— Καί θά σε παρακαλούσα, αν εί-
χες εκείνο τό χιλιάρικο να μου δώ-

σης, θα με καθυποχρέωνες.

—Αντίο!

Εξαγριωμένος έφυγε Άτυχής. Έμεινε, Άπελπισία τον είχε καταλάβει. «Ωρα έπτά. Καί στις όκτώ ήταν τό τελευταίο ραντεβού πού έπρόκειτο νά ρυθμίση τό μέλλον του. Άπελπισία. Άλλά υπάρχει ό καλός Θεός καί γιά τούς άτυχείς ανθρώπους. Καθώς έπροχωρούσε θυσιμένος σ' απόγνωση, είδε μπροστά τόν άπό μηχανής Θεόν. Ένα πορτοφόλι! Έσκυψε μέ συγκίνησην. Έκύτταξε όλόγυρα. Κανείς δέν τόν είχε δει. Έπήρε τό πορτοφόλι. Τό έβάλε στήν τσέπη του. Έπροχώρησε. Έκύτταξε πάλι όλόγυρα. Τό άνοιξε μέ τρόπο. Λεφτά! Υψιστε Θεέ! Λεφτά! Πεντακόσιες, χίλιες, χίλιες έκατό, διακόσιες, τριακόσιες, τετρακόσιες, χίλιες πεντακόσιες! Όσα χρειαζόταν άκριβώς! Αυτό ήταν εύνοια τής τύχης άπό τίς άπίστευτες. Έκρυψε τό πορτοφόλι. Έτάχυνε τό θήμα. Έτρεμε άπό τήν εύτυχίαν. Όλα έν τάξει. Έφτά καί μισή. Στίς όκτώ τά πάντα θα έρρυθμίζοντο κατ' εύχήν. Όπου εξαφνικά έσταμάτησαν μπροστά του δυό τύποι άσθμαίνοντες. Ό ένας ήταν άγριος!

—Κύριος!

—Εγύρισε άνήσυχος ό Άτυχής!

—Τί συμβαίνει;

—Τό πορτοφόλι!

—Πώς;

—Μή κάνης τό κορόιδο! Έσύ μου τό πήρες. Έσύ πέρασες άπό δώ. Σε είδαμε πού μετρούσες τά λεφτά.

—Ό Άτυχής ώχρίασε.

—Ναί, έγώ τό βρήκα, ψιθύρισε.

—Φέρ' τό δώ.

—Ορίστε, κύριοι.

Τό έβγαλε μέ χέρι τρέμον. Τό έδωκε μέ καρδιά ραγισμένη. Τό άνοιξαν. Έμέτρησαν τά λεφτά. Όπου ό άγριος έσοφρώσε τά φρύδια καί έκύτταξε τόν Άτυχή μέ βλέμμα θηριώδες:

—Τ' άλλα;! Φέρε καί τ' άλλα πορτοφολατζή! Άλλοιώς θα φωνάξω τήν άστυνομία! Λωποδύτη!

—Ό άτυχής άρχισε νά τρέμη!

—Εγώ λωποδύτης;

Άπάνω στήν ώρα φεύ! Έφτασε καί ή κοπέλλα. Επήγαινε στό ραντεβού. Καθώς είδε τόν Άτυχή σταμάτησε.

—Τί συμβαίνει;

—Τίποτε...

—Τά λεφτά, βρέ! Άσε τίς γλύκες.

—Άριστειδάκη!

—Κύριοι, σάς βεβαιώ.

—Ποιά λεπτά Άριστειδάκη;

—Μου λένε ότι...

—Βρέ τί σου λέμε! Μιστόκλη, φάναζε άστυφύλακα.

—Εκλήθη ό άστυφύλαξ. Τί νά κάνει; Νά πάη στό τηχημα; Νά διασυρθή; Ός πού νά άποδείξη ότι τό πορτοφόλι είχε μέσα χίλιες πεντακόσιες θα περνούσαν μέρες. Υπήρχε κίνδυνος ν' άποκαλυφθή καί τό σχέδιον τής άπαγωγής. Έμπρός γκρεμός. Πίσω ρέμα. Εβγαλε όλα τά λεφτά. Τά έδωκε στούς δυό έκβιαστές. Έν τάξει όλα. Εφυγαν εκείνοι. Εφυγε ό άστυφύλαξ. Εμειναν μόνο ό Άτυχής καί ή κοπέλλα:

—Λοιπόν;

—Έχαθήκαμε, άγάπη μου.

—Μάς περιμένει τό ταξί.

—Άλλά ό Άτυχής έπεσε λιποθυμος.

Α. ΨΑΘΑΣ

Τά βραβεία τής Βενετίας

Ποιές ταινίες διεκρίθησαν στόν διεθνή διαγωνισμόν

Η άπονομή τών βραβείων τής διεθνούς κινηματογραφικής εκθέσεως τής Βενετίας έπεφύλαξε έφέτος περισσότερες εκπλήξεις άπό κάθε άλλη χρονιά. Πολλά φίλμς πού θα έπερίμενε κανείς ότι θα διακριθούν άνάμεσα στήν άθρόνη τής έφετεινής κινηματογραφικής παραγωγής, έπληραν πρώτα βραβεία καί άλλα πάλιν πού ήταν «φαβορί» άπεκρίστησαν έντελώς.

Η έλλανόδικος έπιτροπή καθιέρωσε έφέτος καί ένα νέο είδος πρώτου βραβείου, τό «έκτος συναγωνισμού» τού όποιον έπληρε ό μεγάλουφης Ούλντ Ντίσνεϋ, ό δημιουργός τών Μίκυ-Μάους, γιά τήν ταινία του «Η Χιονάτη καί οι 7 νάνοι» (Τό παραμύθι τής Πεντάμορφης). Η ταινία αυτή γιά τήν όποιαν έγραψε ήδη έκτενώς ό «θησαυρός» έινε τό πρώτο μεγάλο Σίλβυ Σίμφων —μήκου 2.700 μέτρων— άποτελεί δε ένα μοναδικό κινηματογραφικό θαύμα. Η ταινία αυτή πού έπληρε τό μέγα καλλιτεχνικόν έπαθλον τής έκθέσεως θα προδληθή έφέτος καί στάς Άθήνας.

Τό «κύπελλον Μουσουλίν» άπενεμήθη στήν περίφημη Ολυμπική ταινία τής Λένι Ρήφενσταλ καί στήν πατριωτικήν Ιταλική ταινία «Λουκιανός Σέρα, πιλότος», πού έγυρίσθη άπό τόν υιόν του Ιταλού πρωθυπουργού Μπρούνο Μουσουλίν, ό όποιος έδωσε ως γνωστόν μεγάλην κινηματογραφικήν Έταιρία μέ έκατομμύρια κεφαλαίων στή Ρώμη.

Η Εγχρωμος Αμερικανική ταινία «Οι περιπέτειες τού Τόν Σάγνερ» θγαλμένη άπό τό μυθιστόρημα τού Μάρκ Τουαίν έραβευθήκε καί έλαβε τό πρώτο κύπελλο τού φασιστικού κόμματος. Τό ίδιο βραβείο έπληρε καί ή Ιταλική ταινία «Βέρντι», πού αναφέρεται στή

ζωή τού μεγάλου μουσουργού, καί πού έγύρισε ό ίδιος σκηνοθέτης τής «Κάστα Ντίσα». Τά βραβεία τής ήθοποιίας τά πήραν έφέτος μία Αμερικανική καί ένας Άγγλος.

Η Νόρμα Σήφερ έπληρε τό κύπελλον Βόλες γιά τήν έρμηνεία τής στή θαιμισία ταινία «Μαρία Άντουανέττα» καί ό Λέσλι Χόγαρντ, γιά τήν υπόκρισιν του στο φίλμ «Πυγμαλίων» τού Μπέρναρ Σάι.

Οι Γάλλοι έπληραν ένα μόνον βραβείο γιά τήν ταινία τους «Φυλακές χωρίς κάγκελα» πού έσκηνοθέτησε ό Μαρσέλ Κερνέ. Στήν ταινία αυτήν πρωταγωνιστούν ό Ζάν Γκαμπέν, ή νεαρά ήθοποιός Μισέλ Μοργγκάν, ό Μισέλ Σιμόν, ό Αίμωρ καί ό Λέ Βιγκάν.

Μικρότερα βραβεία πήραν έπίσης οι ταινίες «Περίπολος» (Ισπανική), πρίγκηψ Άζ'ιμ (Άγγλική) καί «Πατρίς» γερμανική.

Οι κινηματογραφικοί κύκλοι, ίσως οι Αμερικανικοί διετύπωσαν άρισμένες αντιρρήσεις καί έπιφυλάξεις γιά τήν γνωμοδότηση τής έλλανόδικου έπιτροπής όσον άφορρά πολλές ταινίες, καί διετύπωσαν τή γνώμη ότι γιά πρώτη φορά στόν διαγωνισμό τής Βενετίας «έγιναν άδικίες», καί ότι ευνόηθηκαν φίλμς μετρίας καλλιτεχνικής αξίας.

Μικρά νέα

Η Πήρλ Ουάιτ, ή περίφημη πρωταγωνίστρια τών περιπετειωδών φίλμ τού θωδού κινηματογράφου, πού μάς είχε γυρτέυσει άλλοτε μέ τά άτελείωτα έπισόδια τών «Μυστηρίων τής Νέας Υόρκης», πέθανε πρό ήμερών στο Παρίσι.

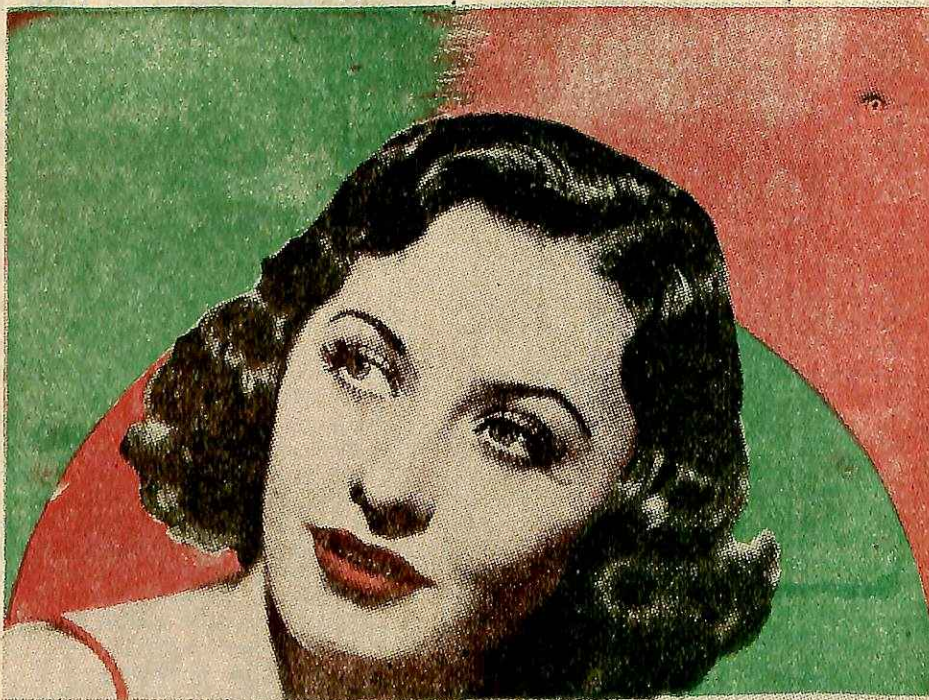
Επίσης πέθανε στήν Στοκχόλμη ό Σουηδός κολλιτέχνης Βόρνερ Όλαντ, πού είχε τελευταίως ειδικείθι στούς ρόλους τών ντεκτεϊβ, καί είχε γίνει πασίγνωστος ως Τσάρλυ Τσάν.

Η νεωτάτη καί ώρασιότατη μαμά τής Σιμόνης Σιμόν, πού λέγεται καί αυτή Σιμόνη, πρόκειται νά παντρευθή τόν Ζαν Ρενουάρ, τόν μεγάλο Γάλλο σκηνοθέτη. Ως γνωστόν ό Ρενουάρ θα «γυρίση» τό «Ανδρώπινο Κτήνος» τού Ζολά, μέ πρωταγωνίστρια τήν νεαρά Σιμόνη, ή όποία έτσι θα έχη σκηνοθέτη τόν... μέλλοντα πατέρα της!

Η Ντανιέλ Νταρρέ καί ό σύζυγός της Άνρϋ Ντεκουάν, πού έσκηνοθέτησε τήν «Κατάχρησι «Εμπιστοσύνης», βρίσκονται στήν Ούγγαρία όπου γυρίζονται τά έξωτερικά ένός νέου φίλμ πού φέρει τόν τίτλο: «Επιστροφή στήν αούγή». Τό σενάριο έγράφη άπό τόν Πιερ Βόλφ, έπί τή βάρει τού θμωύμου μυθιστορήματος τής Βίκυ Μπάουμ.

Τό γαλλικό Υπουργείο τής Παιδείας άπένειμε τό παράσημο τής Λεγεώνας τής τιμής στόν κομικό Λουσιέν Μπαρόν, πού μάς έβρινε άλυσμόνητος άπό τό «Σκάνδαλο τού Παρθεναγωγείου» καί στόν σκηνοθέτη τού «Καρνέ ντέ Μπάλ» Ζυλιέν Ντυβιέ.

Η Ντίτα Πάρλο, ή γνωστή πρωταγωνίστρια τής «Φρόυλαίν Ντόκτορ» έπесе θύμα κλοπής στο Μόντε Κάρλο, όπου έγύριζε τό φίλμ «Η Άγνωστη τού Μόντε Κάρλο» μέ τόν Ζυλ Μπερρϋ καί τόν Άλμπερ Πρεζάν. Άπό τό δωμάτιο τού ξενοδοχείου τής εκλάπη μυστηριωδώς ένα κοιλιά μέ μαργαριτάρια αξίας 2.000.000 περίπου δραχμών.

Μία τελευταία χαριτωμένη φωτογραφία τής Βαρβάρας Στάγουικ

Η ώρα, ή γυναίκα καί ό έρως!...! —Μεταξύ αύτών τών τριών, θα μάς έλεγε ένας συμβολιστής, υπάρχει κάποια σχέσις. Καί θα σας τό άποδείξωμε, κύριοι άμέσως. Μία γυναίκα μοιάζει πολύ μέ τήν λεγομένη «κ α κ ι ά ω ρ α». Αυτό τό ξέρουν όσοι έχουν μπλέξει μέ θηλυκό, δηλαδή όλοι. Προσέτι, ή γυναίκα είνε καλή μόνο γιά μίαν ώρα. Καί κατόπιν νά τήν αφήνωμε νά περνά όπως... περνά ή ώρα.

Τήν ώρα τήν σ κ ο τ ώ ν ο μ ε σ υ ν ή θ ω ς. Μακάρι νά μπορούσαμε νά κάμωμε τό ίδιο καί γιά τήν γυναίκα, χωρίς νά τιμωρηθώμε. Καί τέλος ίδού, κύριοι, ή μεγάλη συμβολική σχέσις μεταξύ ώρας, γυναίκας καί έρωτος: Η ώρα έχει, ως γνωστόν, λ ε π τ ά. Επίσης, ή γυναίκα καί ό έρως χωρίς λ ε π τ ά σήμερα δέν έννοούνται.

Η γυναίκα άλλοτε, στα παλιά χρόνια, άγαπούσε καί άφωσιανόταν α ί ω ν ί ω ς. Αυτό συνέβαινε, διότι δέν είχε ρολόι. Καί είχε χάσει τήν έννοια τού χρόνου.

Σήμερα όμως άπό καμμία γυναίκα δέν λείπει τό ρολόι. Αυτό μαρτυρεί ότι στήν έποχή μας ή γυναίκα ρυθμίζει τίς ύποθέσεις της —τίς έρωτικές φυσικά ύποθέσεις της, διότι άλλες δέν έχει — μέ τήν ώρα. Δίνει τήν καρδιά της μέ τήν ώρα. Σου λέει:

—Θά σ' άγαπάω μέχρι τίς όκτώ τό βράδυ.

—Καί ύστερα;

Η ΩΡΑ, Η ΓΥΝΑΙΚΑ & Ο ΕΡΩΣ

—Υστερα θα σ' άφήσω.

—Γιατί;

—Διότι έχω... ραντεβού μέ άλλον.

Δέν μπορούμε νά τής πούμε τίποτε. Είναι σήμερα έλεύθερη νά κάνει ό,τι θέλει. Τό μόνο πού μπορούμε νά κάμωμε, άν θέλωμε νά μείνωμε λίγο περισσότερο μαζί της, είνε νά γυρίσωμε μέ τρόπο τούς δείκτες τού ρολογιού της πρós τά πίσω.

Έχει στήν έποχή μας ή κάθε γυναίκα ρολογάκι τού χεριού, γιά νά μάς έχη τού χεριού της. Καί νά ή άπόδειξις:

Χρησιμοποιεί τό ρολόι γιά νά... μὴν έρχεται άκριβώς στο ραντεβού της. Άφήνει νά πάμε πρώτα έμεις καί νά τήν περιμένωμε. Έτσι καταλαβαίνει ότι μάς γίνεται πιό ποθητή.

Όταν τέλος έρθη καί καθήσωμε μαζί της κάπου, κάθε τόσο κυττάζει τό ρολόι της. Καί άναφάνει:

—Πέρασε ή ώρα!

Αυτό τό λέει όχι διότι θέλει νά φύγη. Άλλά γιά νά σπηρεύσῃ τήν έπιθυμία καί τήν δική μας καί τήν δική της. Είνε δηλαδή σάν νά μάς λέη:

—Η ώρα περνά. Άς μή χάνωμε, λοιπόν, καιρό.

Πόσες πονηρίες έξευρίσκει τό θηλυγόρρα άπό τήν ώρα!

Φεύγει κάποτε καί μάς λέει:

—Θά γυρίσω σέ μιά ώρα.

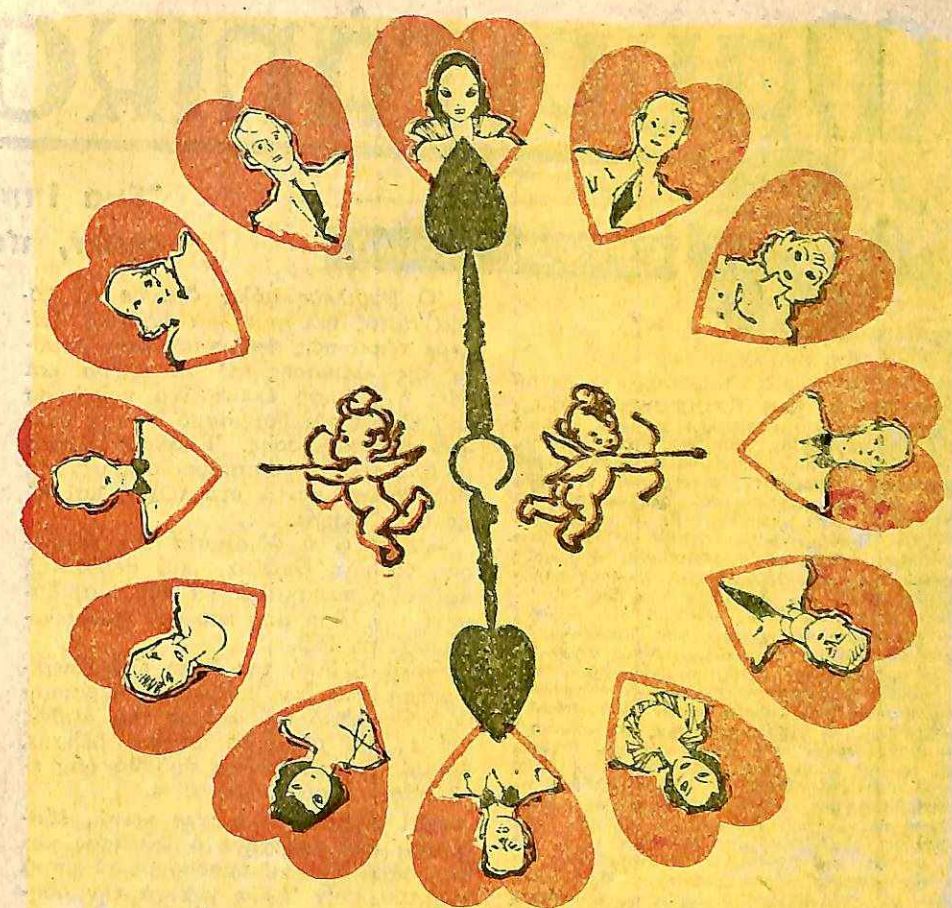
Καί τήν βλέπωμε... μετά τρείς μήνες.

—Τί έγινες; τήν ρωτώμε.

—Ήρθα, άπαντά στήν ώρα μου.

—Άστειύεσαι; Έσύ είχες πῃ τότε

ότι θα γύριζες σέ μιά ώρα. Καί σέ βλέπωμε μετά τρείς μήνες.

—Μά ξεχνάς, άγαπητέ μου, ότι στήν Άστρονομία ή κάθε έποχή τού έτους, πού είνε διάστημα τριών μηνών, λέγεται καί... ω ρ α;

Η γυναίκα σέ κάθε ώρα τού ήμερο-νυκτίου είνε διαφορετική. Υφίσταται πολλές αλλαγές στο πέραςμα τού είκοσιτετραώρου. Στίς όκτώ τό θράδυ είνε ζωγραφιά Βαφάηλου. Στίς όκτώ τό πρωί —όταν ξυπνά— γελαιογραφία.

Άς παρακολουθώμε μέ τάξιν αυτές τίς γυναικείες μεταμορφώσεις. Άρχίζομε άπό τίς μετομεσονύκτιες ώρες. Αυτές λέγονται καί μ ι κ ρ έ ς ώρες, κατ' αντίθεσιν ίσως πρós τίς μ ε γ ά λ ε ς πράξεις, τρέλλες καί γκάφες, πού κάνουν όσες βρίσκονται έξω άπό τό σπίτι τους τόσο άργά.

Καί δέν είνε λίγες σήμερα αυτές πού ξενοχτάνε καί γυρίζουν τρεκλίζοντας άπό τό μεθύσι, δικαιολογώντας έτσι πλήρως τήν γυναικεία τους... άστάθεια.

Φτάνομε στα σημερώματα. Αυτή τήν ώρα, παλαιά, στήν καλή έποχή τού Εύαγγελίου, έλαλούσε ό αλέκτωρ. Καί τόν άκούγε ό Πέτρος καί μετανοούσε καί έκλαιγε πικρά.

Στήν έποχή μας καμμία νέα ή ήλικιωμένη δέν μιμείται τόν Πέτρο. Καμμία δέν μετανοεί γιά όσα διέπραξε μέχρι πρώτας καί δέν κλαίει πικρά. Ίσως διότι δέν άκούγονται πλέον αλέκτορες. Έχουν έξοντωθή. Καί αϊτός ό αλέκτωρ τού Εύαγγελίου σερβίρεται ως κοτόπουλο τής έποχής στα άθηναϊκά ρεστωράν.

Προχωρούμε στήν άνάτη πρωινή. Η

χουν οι περισσότερες ξυπνήσει. Άλλά, προσοχή, κύριε ντέ Βαλέφ! Μὴν επιχειρήσετε νά διοργανώσετε αυτή τήν ώρα διαγωνισμόν καλλονής. Θ' άπογοητευθήτε. Δέν θα έβριτε καμμιάν άξιαν τού τίτλου τής «Μίς».

Είνε ή μόνη ώρα πού λένε τήν αλήθεια τά γυναικεία πρόσωπα —καί πόσο είνε σκληρή ή αλήθεια!— Είνε ή ώρα πού μιλάνε ειλικρινά!

ΑΒΑΦΑ ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΤΩΝ ΑΣΕΒΩΝ...

Έπακολουθεί ή ώρα τού μπουντουάρ. Η κάθε γυναίκα γίνεται συνάμα ζωγράφος καί μοντέλλο. Πλήρης καλλιτεχνική ατμόσφαιρα. Διορθώνει μέ τά διάφορα κραγιόν τήν φύσιν στο πρόσωπό της. Αυτή τήν ώρα άνέρχονται στο χρηματιστήριο οι μετοχές τής... χρωματοφυλας.

Φτάνει τό μεσημέρι. Η πολύ μοντέρνα κυρία άνακλαδίζεται ήδονικά στο κρεβάτι της. Άκούει νά χτυπά ή δωδεκάτη καί σκέπτεται.

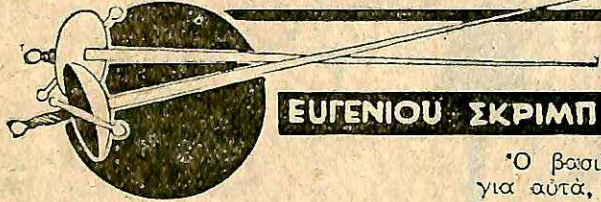
—Νορίς ξυπνάω σήμερα.

Διαρρέουν άσήμαντες ώρες καί έρχεται ή πέμπτη άπογευματινή. Ωρα θηλυκού συναγεμίου. Όλες έτοιμάζονται γιά έξω. Σε καμμιάν άλλη ώρα δέν είνε τόσο ζωνή, τόσο άνυπόμονη ή γυναίκα. Ξεχειλίζει άπό δυναμικότητα.

Καί σ' αύτόν τόν τρόπο τού θαψίματος τής ένυπάρχεις δυναμισμού. Τραβξιά ζωνή γραμμή μέ τό κραγιόν, στα χείλη της. Τό καυμένο τό κραγιόν (Τό τέλος στή σελίδα 67).

ΔΣΗΜΟΣ

ΜΑΥΡΙΤΑΝΙΚΟ ΑΙΜΑ

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΚΡΙΜΠ

Ένα ιπποτικό ανάγνωσμα ήρωϊσμών, περιπετειών και έρωτος

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

«Επιστρέφοντας ο Πικουίλλο με τον παιδικό φίλο του Πετράλχη, από την Βαλλέντια όπου γνώρισαν τον πραγματικό του πατέρα, θαύτλουτο Μαυριτανό, Ντελασκάρ ντ' Αλ. Έρικ και τον μεγαλύτερο αδελφό του Γεζίντ, πέφτει στα χέρια των με στολές χωροφυλάκων έμφανισθέντων ληστών υπό τον γυναικίστην Ζουάν Μπατίστα, από τους οποίους τους ελευθερώνει μια έφιππος στρατιωτική ομάδα, που συνώδεε τον αρχιεπίσκοπο Βαλλέντιας Ντόν Ριθιέρα. Τα όργανα του αρχιεπισκόπου κρατούν τον Πικουίλλο ως αιρετικό και μη θαπτισθέντα Μαυριτανόν κι' αντίθετως αφήνουν ελευθέρων τον φίλον του Πετράλχη, ο οποίος απέδειξε ότι έδαπτισθη από καιρό. Ελευθέρων πλέον ο Πετράλχη κατορθώνει να είσοδοση την ως καμαριέραν υπηρέτησαν στα ανάκτορα της Μαδρίτης, κοινήν φίλην τους, Ζουανίταν, περί της τύχης του Πικουίλλο, η οποία σπεύδει να μεταβείσθαι την ληπράν ειδήσιν στις πρώην κυρίες του νεαρού Μαυριτανού 'Αϊζά και Κάρμεν. Τρομαγμένη από την ειδήσιν η 'Αϊζά, σπεύδει και παρακαλεί τον άρραβωνιαστικό της Κάρμεν, συνταγματάρχην Ντόν Φερνάντο ντ' Αλμπάιντα, ο οποίος και ύποσχεται να σώση τον Πικουίλλο. Έν τώ μεταξύ η κόρησα ντ' Αλταμέρα θεία της Κάρμεν, θέλοντας να επιτύχη την απομάκρυνσιν του δούκος Ντέ Λάρμα από την θέσιν του πρωθυπουργού, σκέπτεται να προετοιμάσθαι μίαν τυχαίαν δόξαν συνάντησιν της άνεψιάς της, μετά του έασιλέως, ο οποίος δέν θ' άργούσε να την καταστήσθαι έρωμένην του. Η εύκαιρία έδόθη όταν η Αύλη διαργάνωσε ένα κυνήγι στο δάσος της Βαλλαντολίντ, στην ακρη του οποίου εύρισκετο η έπαυλις της κομήσσης Ντ' Αλταμέρα, η οποία προετοίμασε ένα περίπτερον γιά να ύποδεχθί, ως είπε στην Κάρμεν, κάποιον άνεψιόν του συζύγου της, τον Ντόν Αύγουστίνου ντέ Βελλαφλόρ. Ο συνένοχος της κομήσσης, κόμης Ντ' Ουζέντ, κατάρθωσε να παρασύρην τον άνύποπτο θαυίλα πρός τόν προετοιμασθέν περίπτερον, ενώ αντίθετως η κόρησα προσποιηθείσα αλφιδιάν άδιαθεσίαν, παρεκάλεσε την Κάρμεν να πάη εκείνη και να ύποδεχθί έκ μέρους της τον δόξαν συγγενή τους. Η Κάρμεν άφησε την θέσιν της στην έπαυλιν και ήταν έτοιμη να μεταβίη στο περίπτερον, όποτε συνήντησε τυχαίως την 'Αϊζά, η οποία της είπε ότι ο άρραβωνιαστικός της, ο οποίος διετάχθη να φύγη επείγοντως γιά την Πορτογαλία, έβρισκόταν κρυμμένος κάπου εκεί και την περιμένει. Η Κάρμεν παρεκάλεσε τότε την 'Αϊζά να πάη εκείνη στο περίπτερον και να ύποδεχθί τον έξάδελφό της Αύγουστίνου, η ίδια δε έσπευσε πρός συνάντησιν του Ντόν Φερνάντο. Όταν ο βασιλεύς που κατέφυγε μόνος στο περίπτερον, είδε εξαίρετικά άμορφη κοπέλλα και να ζητά συγγνώμη, διότι άσχησε κάπως, δέν μπόρεσε να κρατήσθαι την έκπληξί του στή σκέψι ότι τον περίμεναν χωρίς αυτός να τό ξέρη. Όταν όμως η 'Αϊζά του είπε με τη γλυκειά της φωνή και τό έρωσε της χαμόγελο:)

14ον

«Καθήστε, λοιπόν, κύριε Αύγουστίνε», ο Φίλιππος σκέφθηκε ότι κάποιον άλλον περιμεναν και γιά μια στιγμή άπεφάσισε να προσποιηθί τον άγνωστο αυτόν Αύγουστίνου.

—Η θεία μου, η κόρησα Ντ' Αλταμέρα, έξηκολούθησεν η νέα, λυπάται πολύ που μια αλφιδιάν άδιαθεσία την έμποδίζει να σας περιποιηθί η ίδια, άφού μάλιστα γιά πρώτη φορά την τιμάτε με την παρουσία σας.

Ακούοντας ο Φίλιππος τις πικρές

αυτές αλήθειες από τό νεανικό εκείνο στόμα, άρχισε σιγά-σιγά να χάνη την εύθυμία του. Δέν έπαυε όμως να κυττάζη προσεκτικά την άμορφη 'Αϊζά και να πίνη άδιάκοπα τό κρασί του. Ξαφνικά ρώτησε τη νέα.

—Είσαθε παντρεμένη, έξάδελφη μου; —Όχι, έξάδελφέ μου, δέν είμαι, άπεκρίθη η 'Αϊζά. Και σεις;

—Εγώ είμαι! άπήντησε στενάζοντας ο βασιλεύς.

—Γιατί στενάζετε; Μήπως δέν είσατε εύτυχισμένος;

—Εύτυχισμένος! Εγώ; Δέν ύπηρξα ποτέ στη ζωή μου.

—Μήπως η σύζυγός σας δέν είναι νέα και άμορφη;

—Είνα και τά δυό, αλλά δέν μ' άγαπά! Έμένα κανέναν δέν μ' άγάπησε ποτέ!

Και έπρόφερε τά τελευταία αυτά λόγια με τόση πίκρα, με τόσο παρόνομο που η 'Αϊζά τον λυπήθηκε ειλικρινά.

—Τί κρίμα, έξάδελφέ μου, του είπα, κάνοντας όσο μπορούσε γλυκύτερη την φωνή της, πού είσατε ύποχρεωμένος να φύγετε τόσο γρήγορα. Αν μπορούσατε να μείνετε λίγο καιρό μαζί μας, με την συμπάθειά μας και τις περιποιήσεις μας θα μπορούσαμε να σας παρηγορήσωμε κάπως.

—Ω! Ναι! Αν μπορούσα να μείνω θα μούκανε μεγάλο καλό. Αισθανομαι τόσο καλά κοντά σας τον έαυτό μου! Α, έξάδελφη μου, δέν μπορείτε να νοιώσετε την πληί μου κοντά στο δικό μου περιβάλλον! Είνα τόσο μελαγχολική και άχαρη η ζωή μου! Τρέχω σαν τρελλός, πίσω από ένα όνειρο, μια εύτυχία, έναν πόθο, πού ποτέ μου ίσως δέν θα μπόρεσω ν' άπολαύσω. Είνα κάτι πού δέν έξαρτάται από μένα.

—Μήπως έξαρτάται από τον βασιλέα μας;

—Όχι, έξάδελφη μου, ούτε άπ' αυτόν.

—Ασφαλώς τότε θα έξαρτάται από τον πρωθυπουργό του, πού ίσως να μίν είναι φίλος σας.

—Άπεναντίας, ο δούξ ντέ Λάρμα είναι πολύ φίλος μου, μά ούτε άπ' αυτόν έξαρτάται η εύτυχία μου.

—Α! κατάλαβα! Τότε θα σας χρειάζεται η βοήθεια του Μεγάλου Έροεξεταστού και δέν θα τάχετε βέβαια καλά μαζί του.

—Κάθε άλλο, έξάδελφη μου, ο Μεγάλος Έροεξεταστής δέν μού άρνείται τίποτε, αλλά...

—Αλήθεια; διέκοψε χαρούμενη η 'Αϊζά. Ο Μεγάλος Έροεξεταστής δέν σας άρνείται τίποτε;

—Όχι, θέθαια, άπήντησε ο βασιλεύς, κυττάζοντας μ' έκπληξι τη χαρά και τη συγκίνησι πού ζωγραφίστηκε με μιάς στο πρόσωπο της 'Αϊζας.

—Έξάδελφέ μου, είπε πλησιάζοντας με χαμόγελο η νέα, άφού ο Μεγάλος Έροεξεταστής είναι φίλος σας, θα

σας παρακαλούσα να μού κάμετε μια μεγάλη χάρη.

—Πέστε μου άμέσως, τί θέλετε; Έκαμε χαρούμενος ο βασιλεύς πού του δινόταν τόσο γρήγορα η εύκαιρία να ύποχρέωση την άμορφη εκείνη νέα.

—Υπάρχει κάποιος πρώην ύπηρέτης της οικογενείας μας, Πικουίλλο 'Αλιάγα, πού καθώς μας έπληροφόρησαν έβρίσκεται τώρα στις φυλακές της Έρρας Έξετάσεως. Ήθελα πολύ να μάθω αν πραγματικά είναι ριχμένος εκεί μέσα γιά να φροντίσω να τον σώσω.

—Ήσυχάστε, έξάδελφη μου. Θα φροντίσω εγώ γι' αυτόν και σας ύπόσχομαι να τον σώσω.

Και λέγοντας αυτά ο βασιλεύς έσημείωσε τό όνομα του Πικουίλλο και τό έξύλαξε στην τσέπη του.

Κατασυγκινημένη από την καλώςήν του Αύγουστίνου η 'Αϊζά, φάνηκε ακόμα πού περιποιητική μαζί του, ένώ ο βασιλεύς, μεθυμένος από τό κρασί και την τόσο άμορφηά και χάρη της νέας, ήταν έτοιμος να πέση στα πόδια της και να της όμολογήσθαι την αλήθεια, αν δέν ακούονταν ξαφνικά ποδοβολήτ άλόγων και διακριτικά χτυπήματα στην πόρτα.

—Τί τρέχει; ρώτησεν η 'Αϊζά.

—Θά ήρθαν οι άνθρωποί μου γιά να με πάρουν. Να ήπτε στην έξάδελφη μου, την κόρησα ντ' Αλταμέρα, ποσο της είμαι εύγνώμων γιά την φιλοξενία της. Έσας δε, άγαπητή μου έξάδελφη, σας εύχαριστώ θερμότατα γιά την καλή σας συντροφία και σας παρακαλώ να πιστέψετε στη φιλία πού αισθάνομαι γιά σας και την όποια πολύ γρήγορα έλπίζω να σας άποδείξω.

—Σας εύχαριστώ, έξάδελφέ μου, είμαι θεθαία γιά την φιλία σας, όπως και σεις πρέπει να είσατε θεθαίος γιά τη δική μου.

—Και τώρα ποιός ξέρει, αλήθεια, πότε θα μού δοθί η εύκαιρία να σας ξαναδώ, στενάξε ο Φίλιππος.

—Μά έλπίζω, όταν τελειώσετε τις δουλειές σας στο Μπουργκός να ξαναγυρίσετε άπ' εδώ...

—Ναι, ναι. Βέβαια, μόλις τελειώσω τις δουλειές μου στο Μπουργκός. Ός τότε όμως... τώρα πού φύγω... θα ήθελα... και σταμάτησε διστακτικός.

—Τί θα θέλατε, έξάδελφέ μου; ρώτησεν η 'Αϊζά βλέποντας την άμηχανία του βασιλέως.

—Θά ήθελα να ζητήσω από την έξάδελφη μου... δηλαδή νομίζω πώς μπόρδ να της ζητήσω ένα φιλή γιά την έπισφράγισι της φιλίας μας.

—Κι' εγώ νομίζω πώς μπόρδ να

δώσω στον έξάδελφό μου αυτό τό φιλή, είπε γελώντας η 'Αϊζά κι' έπλησίασε τό ροδοκόκκινο μάγουλό της στα χείλη του βασιλέως.

Ήταν τέτοια η συγκίνησι πού ένοιωσε ο Φίλιππος στην ήδονική αυτή έπαφή ώστε νόμισε πώς θα έπεφτε λιπόθυμος από την ταραχή του. Έκλεισε γιά λίγο τά μάτια του κι' όταν τά ξανάνοιξε, είδε πώς ήταν όλομόναχος. Η 'Αϊζά είχε γίνει άφαντη.

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΟ ΜΠΟΥΡΝ ΡΕΤΙΡΟ

Φεύγοντας η 'Αϊζά άπ' τό Γοτθικό περίπτερον, εύχαριστημένη γιάτι έξεπλήρωσε με πολύ λεπτότητα τά καθήκοντά της άπέναντι του ξένου της κομήσσης ντ' Αλταμέρα και πρό παντός γιά την ύπόσχεσι πού πήρε από τον Αύγουστίνου πώς θα έφρόντιζε να ελευθερωθί ο Πικουίλλο, καθώς πλησίαζε στην έπαυλι, αντίκρουσε σε μια καμπή της δεινροστοιχίας τον Φερνάντο πού μόλις είχε άποχαιρηθεί την Κάρμεν. Βλέποντας εκείνος ξαφνικά την 'Αϊζά μπροστά του δέν μπόρεσε να κρύψθαι την ταραχή του, πού τό σκοτάδι εύτυχώς δέν άφηνε να φαίνεται στο χλωμό πρόσωπό του.

—Είσατε σεις, ντόν Φερνάντο; ρώτησε πρώτη η 'Αϊζά.

—Ναι, δεσποινίς, εγώ είμαι. Είνα εύτυχημα πού κατάρθωσα επί τέλους να σας συναντήσω έστω κι' έδώ γιά να σας άποχαιρηθώ. Ποιός ξέρει πότε θα μού ξαναδοθί η εύκαιρία να

σας ιδώ. Ίσως η άπουσία μου θα κέρη γιά πάντα...

—Γιά πάντα; Δέν είναι δυνατόν, κύριε Φερνάντο. Εγώ αντίθετα έλπίζω πώς γρήγορα θα γυρίσετε στους φίλους σας πού θα σας περιμένουν μ' άνυπομονησία. Ναι, είμαι βέβαια πώς θα γυρίσετε γρήγορα γιά να έκπληρώσετε και τό ιερόν σας καθήκον άπέναντι της Κάρμεν, πού σας άγαπά τόσο πολύ, ώστε θα πέθαινε αν ποτέ έχανε την άγάπη σας.

Τά λόγια αυτά της 'Αϊζας άγγισαν την καρδιά του Φερνάντο και με συγκίνησι πού μάταια προσπαθούσε να κρύψθαι είπε.

—Ναι, έχετε δίκην, ο βαρώνος Φερνάντο ντ' Αλμπάιντα πρέπει να κρατήσθαι τον λόγο του. Και όμως, είναι στιγμές πού προτιμούσα να πεθάνω...

—Τό να πεθάνη κανείς είναι πάντα εύκολο. Αλλά μια εύγενική καρδιά σαν τη δική σας έχει καθήκον να ζήσθαι, να πολεμήσθαι και να νικήσθαι. Χαίρετε, φίλε μου!

Και καταταραγμένη άπ' την λιγόλογο αυτή συνδιάλεξι η 'Αϊζά, άπομακρύνθηκε με βήμα θιαστικό, σχεδόν τρέχοντας και χάθηκε στο σκοτάδι.

Η Κάρμεν πού ανήσυχη την περίμενε, μόλις την είδε, έτρεξε κοντά της και της είπε πώς μόλις γύρισεν κι' αυτή άπ' τον Φερνάντο.

—Τόν είδα τώρα στον κήπο, πού έφευγε θιαστικός. Τί ήθελε, λοιπόν, να σου πη;

Καθώς η 'Αϊζά πλησίασε στην έπαυλι, αντίκρουσε ξαφνικά μπροστά της τον Φερνάντο, πού μόλις είχε άποχαιρηθεί την Κάρμεν.

—Πολυ περιεργα πράγματα, 'Υπο-
πτεύεται πως βελούν να μας χωρίσουν
καποιοι που έχουν τολμηρά και φιλό-
δοξα σχέδια. Δεν είναι ακόμα έντελώς
βεβαίος γι' αυτό, μα έχει λόγους να
το πιστευη. Γι' αυτό με παρεκάλεσε
να είμαι πολύ προσεκτική και καλι-
στα τώρα που θα λείπη. Φαντάσου
που με συνεβούλευσε να προσέχω κι'
ἀπ' αυτή την θεία μου ακόμα, την κό-
μησσα ντ' Αλταμέρα.

—Δεν ξέρω αν οι φόβοι αυτοί του
Φερναντο εινε βάσιμοι ή υπερβολικοί,
έχω όμως τόσο πεποίθησι στην κα-
λωσύνη και την ευγένεια της ψυχής
σου που θα σε συμβούλευα να τον ἀ-
κούσης και ν' ακολουθήσης τις συμ-
βουλές του.

—Και αυτό θέβαια θα κάμω, ἀπὴν-
τησε ἡ Κάρμεν.

★
Τὴν ἄλλη μέρα ἡ κόμησσα ντ' Αλ-
ταμέρα πού δεν εἶχε κανένα λόγο
να ὑποκρίνεται τὴν ἀρρωστη, ἐκάλε-
σε τὴν ἀνεψιά της νὰ τῆς ζητήσῃ πλη-
ροφορίες σχετικῶς με τὴν ὑποδοχὴ
τοῦ «ἐξαδελφου» τῆς. Ἡ Κάρμεν μ'
ὅλο πού ἡ Αἰζά τῆς διηγῆθηκε μ' ὁ-
λές τῆς τὶς λεπτομέρειες τὴν σκηνή
τοῦ Γοτθικοῦ περιπτέρου, κατὰσπεν-
χωρημένη ἀπ' τὶς ἀτέλειωτες ἐρωτή-
σεις πού τῆς ἀπέτεινεν ἡ θεία τῆς κι'
ἀπ' τὰ ψέματα πού ἀναγκαζόταν ν'
ἀραδιάζει, δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα πού
θα τέλειωνε ἡ κουραστικὴ αὐτὴ συν-
διάλεξις.

Κι' εὐτυχῶς, ἕνας ὑπὸντινὴς πού ἦρ-
θε ν' ἀναγγεῖλῃ τὴν κόμησσα ὅτι ὁ
κόμης ντ' Οὐζέντ, περιμένε ἔξω τὴν
σέλλα καὶ ἤθελε νὰ τῆς μιλήσῃ, τὴν
ἀπήλλαξε ἀπὸ τὴν δύσκολη ἐκείνη θέ-
σι τῆς.

Ἡ Κάρμεν ἀπεσπύρη ἀμέσως εὐχα-
ριστημένη καὶ ὁ κόμης μόλις μῆκε
ἐπλησίασεν ἐνθουσιασμένος τὴν κόμη-
σα γιὰ νὰ τῆς πῇ ὅτι ὁ βασιλεὺς ἦταν
τρελλὰ ἐρωτευμένος με τὴν ἀνεψιάν
τῆς καὶ ὅτι ἐπιθυμοῦσε νὰ τὴν συναν-
τοῦσε πάλιν ὅσο τὸ δυνατόν γρηγο-
ρώτερα ἔστω κι' ἂν δὲν ἐπρόκειτο νὰ
τῆς μιλήσῃ. Τοῦ ἦταν ἀρκετὸ καὶ νὰ
τὴν ἰδῇ μονάχα.

Ἡ κόμησσα πού ἔβλεπε ν' ἀρχίζουν
νὰ πραγματοποιοῦνται οἱ σκοποὶ τῆς,
εἶπε στὸν σύμμαχό τῆς ὅτι αὐτὸ δὲν
ἦταν καὶ τόσο εὐκολο πρᾶγμα καὶ
μάλιστα στὸ Βαλλαντολίν, ὅπου δὲν
μποροῦσε παρὰ νὰ σχολιασθῇ σὲ με-
γάλο κύκλο μὴ νὰ ἀπουσία τοῦ βα-
σιλέως καὶ γι' αὐτὸ θὰ ἦταν προτι-
μότερο, τοῦ ἐξήγησε, νὰ ἐπισπεύσουν
τὴν ἐπιστροφὴ τῆς Αὐλῆς στὴ Μα-
δρίτη.

—Εἶται κι' ἔγινε. Καὶ μόλις ἐγύρι-
σαν στὴ Μαδρίτη, ὁ κόμης ντ' Οὐζέντ
ὁ πάτερ Ἱερώνυμος καὶ ὁ πάτερ Ἑ-
σκοβάρ, ἄλλος κληρικὸς φίλος τους,
συγκρότησαν συμβούλιο στὸ σπῆτι
τῆς κομήσεως ντ' Αλταμέρα γιὰ νὰ
ἀποφασίσουν με πῶς τρόπο ἔπρεπε νὰ
ἐκμεταλλευθοῦν τὸν ἔρωτα τοῦ βασι-
λέως ὥστε νὰ ἐπιτύχουν τοὺς σκοποὺς
τους. Ὑστερα ἀπὸ πολὺωρη σὺσκεψι
ἀπεφάσισαν νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὸν βα-
σιλέα νὰ διορίσῃ τὸν ἱεροῦστην πνευ-
ματικὸν τῆς Κάρμεν, πᾶτερ Ἑσκοβάρ,
ἡγούμενον τοῦ μοναστηρίου τῆς Ἀλ-
γκάλα καὶ συγχρόνως πρῶτανιν τοῦ
Πανεπιστημίου τῆς Ἐναρές καὶ τὸν
πάτερ Ἱερώνυμον ἡγούμενον τοῦ μο-
ναστηρίου τῆς Ἐναρές.

Τὴν ἄλλη μέρα κιδόλας ὁ κόμης ντ'
Οὐζέντ ἀνέπτυξε στὸν βασιλέα πόσο
οἱ διορισμοὶ αὗτοί θὰ διευκόλυναν
τὶς σχέσεις του με τὴν ἀγαπημένην
του ἀνεψιά τῆς κομήσεως ντ' Αλτα-
μέρα ἐπάνω στὴν ὁποία εἶχαν μεγά-
λην ἐπιρροήν οἱ δύο αὐτοὶ ἱερωμένοι,
καὶ τὸν ἔπεισε νὰ ὑπογράψῃ ἀμέσως
τοὺς διορισμοὺς πού ζητοῦσε.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας με-
γάλη ἀναστάσις ἐσημειώθηκε στὸ
μέγαρο τοῦ δουκὸς ντὲ Λάρμα καὶ
στὸ σπῆτι τοῦ ἀδελφοῦ του, Μεγάλου
Ἱεροξεταστοῦ ἐξ ἀφορμῆς τῶν διορι-
σμῶν αὐτῶν πού ὁ βασιλεὺς ὑπέγρα-
ψε καὶ ἐκοινοποίησε αὐθημερόν χω-
ρὶς νὰ συμβουλευθῇ καν τὸν πρωθυ-
πουργόν του καὶ τὴν ἄλλη μέρα πρῶτ,
πηγαίνοντας τὴν τακτικὴ του ὥρα στὸ
παλάτι ὁ δούξ ντὲ Λάρμα δὲν παρέ-
λειψε νὰ ζητήσῃ σχετικὰς ἐξηγήσεις
ἀπὸ τὸν βασιλέα.

Ὁ Φίλιππος ὅμως γιὰ πρώτη φορὰ
στὴ ζωὴ του, τοῦ ἔδωσε νὰ καταλά-
θῃ ὅτι ἐνόμιζε πὼς ἦταν δικαίωμά του
νὰ κάμῃ, ὅτι ἔκαμε καὶ τοῦ μίλησε
μάλιστα με κάποια ἐλαφρὰ εἰρωνεία
πού κατετάραξε τὸν πρωθυπουργό.
Φεύγοντας ὁ δούξ ἀπ' τ' ἀνάκτορα,
κατάπληκτος γιὰ τὸν πρωτοφανῆ αὐ-
τὸν τρόπον ἐκδηλώσεως τῆς θελήσεως
τοῦ βασιλέως, διευθύνθηκε θιαστικὸς
στὸ σπῆτι τοῦ ἀδελφοῦ του γιὰ νὰ τοῦ
ἀνακοινώσῃ τοὺς φόβους του, ὅπου ὁ-
μως βρῆκε τὸν Μεγάλον Ἱεροξετα-
στὴ περισσότερον ἀνήσυχον ἀπ' αὐτόν.
Ἐνας ἱεροδιάκονος τοῦ ἀνέφερε ἐμπι-
στευτικῶς ὅτι τὴν προηγουμένην ὁ
βασιλεὺς εἶχε προσκαλέσει τὸν ἀδελ-
φόν Ἀμβρόσιον, ὑπάλληλον τῆς γραμ-
ματείας τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως καὶ
τὸν διέταξε νὰ μάθῃ καὶ νὰ τὸν πλη-
ροφορήσῃ ἂν κάποιοι νέος Πικουίλλο
Ἀλιάγα βρισκόταν στὶς φυλακὰς τοῦ
Ἱεροδικείου.

Ὁλὴ αὕτη ἡ ἀλλαγὴ στὴν τακτικὴ
τοῦ βασιλέως κατατρόμαξε τόσο τὸν
πρωθυπουργό, πού ἔβλεπε ὅτι ἄρχισε
σιγά-σιγά νὰ μειοῦται ἡ πᾶνω στὸν
Φίλιππο ἐπιρροή του, ὥστε ἀναγκά-
στηκε νὰ καλέσῃ τὸν γιὸ τοῦ κόμη-
τα ντ' Οὐζέντ καὶ νὰ τὸν ρωτήσῃ ἐμ-
πιστευτικὰ:

—Σὺ πὺ διαρκῶς βρίσκεσαι κον-
τὰ στὸν βασιλέα δὲν παρετήρησες τί-
ποτε τὸ ἐξαιρετικόν; Καμμιά μεταβο-
λὴ στὴ ζωὴ του;

—Ὁχι, πατέρα μου, ἀπὴντησε ἀτά-
ραχος ὁ προδότης συνέννοχος τῆς
κομήσεως ντ' Αλταμέρα.

Καὶ τὴν ἰδίᾳ ὥρᾳ, φεύγοντας ἀπὸ
τὸ μέγαρο τοῦ πατέρα του ὁ κόμης
ντ' Οὐζέντ τράβηξε θιαστικὸς γιὰ τὰ
ἀνάκτορα ὅπου συνήντησε ἔτοιμον τὸν
βασιλέα γιὰ νὰ βγῇ μυστικὰ στὸν πε-
ρίπατο πού θὰ συναντοῦσε τὴν ἀνύπο-
πτη Κάρμεν.

★
Τὸ τεράστιο πᾶρκο τῶν ἀνακτόρων
τοῦ Μπουόν Ρετίρο χρησιμοποιώταν
τὴν ἐποχὴ ἐκείνη γιὰ τὸν περίπατο τῶν
εὐγενῶν καὶ τῶν τιτλούχων τῆς Αὐ-
λῆς, ὅπως τὸ Πράντο ἦταν ὁ χάρος
περιπάτου τῆς μεσαίας τάξεως καὶ τοῦ
λαοῦ.

Τὴν ὥρα ἐκείνη μὴς γλυκεῖας φθι-
νοπωρινῆς ἡμέρας, ἡ κόμησσα ντ' Αλ-
ταμέρα δὲν δυσκολεύθηκε καθόλου νὰ
πεῖσῃ τὴν ἀνεψιά της καὶ τὴν Αἰζά νὰ
κάνουν μαζί τῆς ἕναν περίπατο στὸ
Μπουόν Ρετίρο καὶ ν' ἀναπνεύσουν κα-
θαρὸ ἀέρα κι' ἔτσι λίγο ἀργότερα ἀ-

πὸ τὸν ἑσπερινὸ τ' ἀμάξι τῆς κομήσεως
σταματοῦσε μπρὸς τὴν κυκλιόφρα-
κτη εἴσοδο τοῦ πάρκου. Ὅταν οἱ τρεῖς
γυναῖκες προχώρησαν πεζὴ πρὸς τὴ
μεσαία δενδροστοιχία, δύο μανδουφό-
ροι ἱππότες, ὁ βασιλεὺς Φίλιππος καὶ
ὁ κόμης ντ' Οὐζέντ, κρυμμένοι ὡς τό-
τε πίσω ἀπὸ ἕναν πελώριο κορμὸ δέν-
τρου, ἄρχισαν νὰ τὶς παρακολουθοῦν
προσεκτικὰ. Στὴν ἀρχὴ ὁ Φίλιππος πε-
ριωρίσθηκε στὸ νὰ παρακολουθῇ ἀπὸ
μακριὰ τὴν ἀγαπημένην του καὶ νὰ ἐκ-
φράζῃ με χειρονομίες τὸν θαυμασμό του
στὸν κόμητα Οὐζέντ. Σὲ λίγο ὅμως ἡ
εὐτυχία αὐτὴ δὲν τοῦ ἦταν ἀρκετὴ, ἡ-
θελε νὰ τὴν πλησιάσῃ, κι' ἂν ἦταν δυ-
νατὸν καὶ νὰ τῆς μιλήσῃ ἀκόμα. Γιὰ
μιὰ στιγμὴ μάλιστα ἄρχισε νὰ θαδίζῃ
γρήγορα πού μόλις καὶ τὰ κατάφερνε
ὁ σύντροφός του νὰ τὸν παρακολουθῇ
ἀπὸ κοντά. Δὲν τὸν ἐχώριζαν τώρα ἀ-
πὸ τὴν Αἰζά παρὰ λίγα βήματα μο-
νάχα κι' ἦταν ἔτοιμος νὰ τῆς μιλήσῃ,
ὅποτε εἶδε νὰ παρουσιάζεται ξαφνικά,
μέσ' ἀπὸ κάτι δέντρα ὁ μαρκήσιος ντὲ
Μιράντα, πρόεδρος τοῦ ἀνωτάτου συμ-
βουλίου τῆς Καστίλλης καὶ νὰ χαιρετᾷ
τὴν κόμησσα ντ' Αλταμέρα. Φοβισμέ-
νος ὁ βασιλεὺς μήπως ἀναγνωρισθῇ,
κατέβασε τὸ καπέλλο του ὡς τὰ μάτια
κι' ἀφέθηκε νὰ παραυρῇ ἀπὸ τὸν
κόμητα ντ' Οὐζέντ πού τὸν τράβηξε ὡς
τὰ πρῶτα σκαλοπάτια τῆς μυστικῆς
σκάλας πού ὠδηγοῦσε σὰ βασιλικά
διαμερίσματα τῶν ἀνακτόρων τοῦ
Μπουόν Ρετίρο. Ἐκεῖ ὁ κόμης τὸν ἀ-
φῆσε κι' ἔφυγε βιαστικὸς μὴ θέλοντας
νὰ συναντηθῇ με τὸν πατέρα του, πού
δὲν ἦταν ἀπίθανο νὰ παρουσιαζόταν
ξαφνικά.

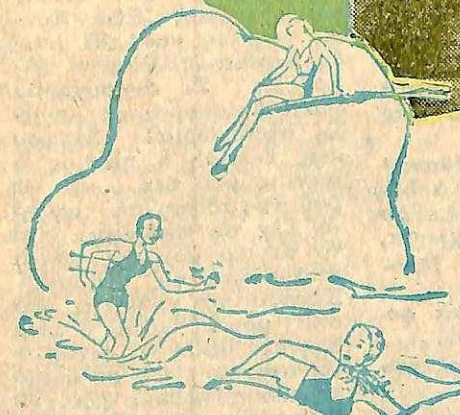
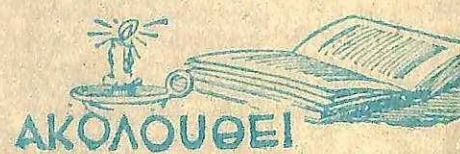
Ὁ Φίλιππος ὅμως πού δὲν πρόλαβε
ν' ἀπολαύσῃ ὅσο ἤθελε τὴν ἀγαπημέ-
νην, κι' ἐπιθυμοῦσε με κάθε θυσιᾷ
νὰ τὴν ξαναἰδῇ, νὰ τῆς μιλήσῃ, καὶ νὰ
τῆς σφίξῃ τὸ χέρι τῆς, ἂν μπορούσε,
ἀντὶ νὰ τραβήξῃ στὰ διαμερίσματά
του, μόλις ὁ κόμης ντ' Οὐζέντ χάθηκε
μέσα σὲ μιὰ δενδροστοιχία, ξανακατέ-
βηκε τὰ σκαλιὰ καὶ βρέθηκε πάλι στὸ
πᾶρκο τοῦ Μπουόν Ρετίρο.

Ὁ ἥλιος μόλις εἶχε δύσει καὶ ἄρχι-
σε πιά νὰ σκοτεινιάζῃ, ὅποτε ὁ βασι-
λεὺς περπατώντας με περισσότερο θάρ-
ρος τώρα καὶ μὴ μπορώντας νὰ δια-
κρίνῃ πουθενὰ τὴν ἀγαπημένην του βγῆ-
κε, χωρὶς νὰ τὸ πολυκαταλάβῃ, ἀπὸ
τὸν κῆπο τοῦ παλατιοῦ καὶ τράβηξε
κατὰ τὸ σπῆτι τῆς κομήσεως ντ' Αλ-
ταμέρα.

Ἦταν πιά σκοτεινὰ ὅταν, κρυμμέ-
νος ὁ Φίλιππος σὲ μιὰ ἀπέναντι γω-
νία διεκρίνε τ' ἀμάξι τῆς κομήσεως νὰ
σταματᾷ μπρὸς στὶς σκάλες τοῦ με-
γάρου τῆς καὶ νὰ κατεβαίνουν ἀμέσως
ἀπ' αὐτὸ ἡ κόμησσα με τὴν Κάρμεν
καὶ τελευταία ἡ Αἰζά. Βιαστικὸς ὁ ἐ-
ρωτευμένος βασιλεὺς, ἀφήνει τὴν θέσι
του καὶ πρὶν ἡ ἀγαπημένη του προλά-
βῃ ν' ἀνέβῃ τὴν μεγάλην σκάλα, ὁρμᾷ
καὶ τῆς πιάνει τὸ χέρι κἀνοντάς τῆς
συγχρόνως νόημα νὰ μὴν φωνάζῃ.

—Ὁ ντόν Αὐγάστίνι! ἔκαμε ὡστό-
σο ἐκπληκτικὴ ἡ Αἰζά.

—Ὁ ἴδιος, ἐξαδέλφη μου, μὰ μὴ μι-
λάτε δυνατὰ.

Ο ΚΙ θεατρικὸ — γιὰ ὁ-
νομα Θεοῦ! Πρόκειται
γιὰ τὸ ἐπίσης κλασι-
κὸ φινάλε τῆς πλᾶξ, πού
εἶναι ἐντελῶς ἄσχετο με
τὸ πρῶτο, μολονότι ἔχει
κι' αὐτὸ τοὺς τύπους τοῦ
τὰ τραγούδιου του, τὴ μου-
σικὴ του, τὸ στοιχείο, ὁ
κόμης, τῆς... ἐ π ι θ ε ω -
ρ ἡ σ ε ω ς, στὸ ὁποῖο —
μὴν ξεροβήχῃς, ἀγαπητέ
μου ἀναγνώστα — ἔχεις
κι' ἐσὺ λάβει μέρος κι' ἔ-
χεις ἐκδηλώσει κατὰ δια-
φόρους καιροὺς καὶ τρό-
πους τοὺς ἐνθουσιασμοὺς
σου ἡ τις ἀπογοητεύσεις
σου, ἀναλόγως τῆς ποιό-
τητος τοῦ ἐ π ι θ ε ω ρ ο υ
μ ἔ ν ο υ μαγιάς ἢ τοῦ πε-
ριεχομένου του.

Μόνον σὲ μιὰ λεπτομέ-

ρεια διαφέρει
ριζικῶς τὸ φι-
νάλε τῆς πλᾶξ,
ἀπὸ τὸ φινάλε
τῆς ρεβῦ : στὴν
αὐλαία. Τὸ βα-
ρὺ αὐτὸ χρωμα-
τιστὸ παραπέ-
τασμα σημειώνει
στὸ θέατρο, ἀ-
ποτόμως τὸ τέ-
λος τοῦ θεάμα-
τος. Στὴν ἀ-

κρογιαλιά τὰ πράγματα
δὲν ἐξελισσονται τόσο ἀ-
πτόμα. Καὶ μετὰ τὸ φι-
νάλε, μόνον ἀκόμη πολ-
λὰ πρόσωπα ἐπὶ σκηνῆς,
ἢ ἂν προτιμᾷτε, ἐπὶ ἀμ-
μουδιᾶς ἢ ἐπὶ θαλάσσης.
Ἀλλὰ νὰ τὸ κάνετε;
Ἄν θέλετε νὰ πιστεύετε
ὅτι κι' ἔτσι ἡ «παράστα-
σις» ἐξακολουθεῖ, εἶναι
σὴν νὰ παραδέχεσθε ὅτι
μπορεῖ μιὰ τελετὴ νὰ λέ-
γεται ἐπίσημη καὶ μετὰ
τὴν ἀποχώρησι τῶν ἐπισή-
μων. Δὲν θὰ ἦταν παράλο-
γο κάτι τέτοιο; Ἀσφαλῶς.
Ὁ ἴδιος, λοιπόν, ἂν ὄχι καὶ
μεγαλύτερος παραλογι-
σμός, θὰ ὑπῆρχε σὲ μιὰ
τυχρὸν διαπίστωσι, ὅτι μπο-
ροῦσε νὰ διατηρηθῇ ἡ ζωὴ
καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς

πλᾶξ μετὰ τὴν ἀποχώρη-
σι τῆς Α. Μ. τῆς βασιλίσ-
σης τῆς: τῆς Γυναίκας....

★
Λίγη εὐλικρίνεια, παρα-
καλῶ. Σκεφθήκατε ποτὲ νὰ
πάρτετε ἕνα θαλάσσιο μπᾶ-
νιο, χωρὶς στὴ σκέψι σας
νὰ εἰσχωρήσῃ τὸ ἐνδεχό-
μενον τῆς παρουσίας ἑνὸς
ἐνδιαφέροντος μαγιά — με-
ἀνάλογον περιεχόμενον —
παρὰ τὸ πλεονόν σας; Δὲν
τὸ σκεφθήκατε; Ψέματα!

Τὸ πολὺ πολὺ νὰ μὴν ἐκ-
δηλώνετε τοὺς ἀπωτέρους
αὐτοὺς σκοποὺς σας, τοὺς
εὐσεβεῖς —
σχῆμα λόγου
— πόθους σας.
Αὐτὸ, ὅμως
δὲν σημαίνει ὅ-
τι δὲν ὑ-
πάρχουν. Τὸ ἀποδεικνύει
αὐτὸ ἡ στάσις τῶν συγκο-
λυμβητῶν σας, πού ἔχουν
τὸ ἐλάττωμα ἡ τὸ προτέ-
ρημα νὰ συζητοῦν δημοσίᾳ
τὶς προτιμήσεις τους:

—Νὰ πάμε ἐκεῖ...
—Δὲν εἴμαστε καλά.
Ἀμ' ἐκεῖ δὲν ἔχει τίποτα...
—Ἐ, πὼς δὲν ἔχει... Πρῶ-
τα — πρῶτα ἡ ἀμμουδιά...
—Μὰ τί νὰ τὴν κάνω φί-
λε μου, τὴν ἀμμουδιά;

—Νὰ σοῦ
πῶ. Ἐν πρῶ-
τοῖς...
— Ἀρκεῖ ὡς ἔ-
δω. Εἶναι πε-
ριττὸν νὰ θε-
λήσετε νὰ παρακολουθή-
σετε τὶς ἐπόμενες λεπτο-
μέρειες, τὶς ὁποῖες εἴ-
ναι ἀδύνατον νὰ κα-
ταλάβετε, ὅπως ἄλλως
τε καὶ κάθε τι πού ἔχει ὁ-
ποιαδήποτε σχέσι με τὸ ἀ-
ποκορύφωμα τῆς ἀσυναρ-
τησίας πού, διὰ λόγους
ἐντελῶς μυστηριώδεις, ὠ-
νομάσθη «γυναικεῖα μό-
δα». Φθάνει, λοιπόν, πού
ἔγινε κουβέντα γιὰ μα-

Ἀμμουδιά θὰ βλέπουμε ;
—Σωστά!
—Ἐχει δίκιο ὁ ἄνθρω-
πος!

—Ἐτσι εἶνε, ἀδερφέ!
Καὶ πράγματι ἔτσι εἶνε.
Κακὰ τὰ ψέματα. Ὅλα
αὐτὰ τὰ ὠραία πράγματα
πού λέγονται θερινὴ περί-
οδος, ἐκδρομὴ, ἀμμουδιά,
κολύμπι, βαρκάδα κλπ.,
δὲν ἔχουν κανένα σχεδόν
νόημα ὅταν δὲν βρίσκεται
ἀνάμεσά τους τὸ πλάσμα
ἐκεῖνο πού θαυμάζουν ἀ-
περιορίτως οἱ φυσιολο-
γικοὶ τύποι καὶ ἀντιπα-
θοῦν, ἐπίσης ἀπεριορίτως
οἱ μισογῶναι...
★

Θέλετε νὰ μάθετε πότε
ἀκριβῶς ἀρχίζει ἡ περίο-
δος τῶν πλᾶξ; Εἶναι πε-
ριττὸν νὰ συμβουλευθῇτε
τὸ ἡμερολόγιο, γιατί δὲν
ἀποκλείεται νὰ σᾶς ρίξῃ
ἔξω κατὰ τρόπον οἰκτρόν.
Παρακολουθήσετε τὴν συ-
νομιλία πού ἔχει ἡ γυναι-
κα σας ἢ ἡ φίλη σας με
τὴ φίλη τῆς σχετικὰ με τὴ
μόδα. Ὅταν δῆτε ὅτι τὸ
θέμα τῆς κουβέντας τῶν
περιστρέφεται στὰ ἐμπρι-
μέ, στὰ λαμέ, στὰ φουλά-
ρια, πεισθῇτε ὅτι δὲν εἶνε
ἀκόμη καιρὸς γιὰ μπάνια.
Ἡ ἀντίθετη πολιτικὴ ἐπι-
βάλλεται, ὅταν ἡ συζητή-
σις ἔχῃ ἄλλη κατεύθυνσι:
—Ράβεις τίποτα, χρυσοῦ
μου;

—Πρὸς τὸ παρὸν ὄχι. Με
ἀπασχολεῖ τὸ ζήτημα τοῦ
μαγιά. Ἐχεις τίποτα ὑπ'
ψει σου;

—Κάτι εἶδα.
—Ναί; Γιὰ πές μου, λοι-
πόν!...

—Νὰ σοῦ
πῶ. Ἐν πρῶ-
τοῖς...

— Ἀρκεῖ ὡς ἔ-
δω. Εἶναι πε-
ριττὸν νὰ θε-
λήσετε νὰ παρακολουθή-
σετε τὶς ἐπόμενες λεπτο-
μέρειες, τὶς ὁποῖες εἴ-
ναι ἀδύνατον νὰ κα-
ταλάβετε, ὅπως ἄλλως
τε καὶ κάθε τι πού ἔχει ὁ-
ποιαδήποτε σχέσι με τὸ ἀ-
ποκορύφωμα τῆς ἀσυναρ-
τησίας πού, διὰ λόγους
ἐντελῶς μυστηριώδεις, ὠ-
νομάσθη «γυναικεῖα μό-
δα». Φθάνει, λοιπόν, πού
ἔγινε κουβέντα γιὰ μα-

γνώ. Αυτό αποτελεί τόν...
έναντηριον λόγον της
σαιζόν των μπάνιων και
δεν έχετε παρά να συμ-
μορφωθήτε καταλλήλως...

★

Παρεμφερής είναι ο τρό-
πος με τον οποίον θα έν-
νοήσετε το τέλος της ζωής
της πλάς. Η πρώτη ψαλ-
λιδιά, επάνω στο καινούρ-
γιο μαντώ της κυρίας ή
το βροδυνό φόρεμα της
δεσποινίδος, αυτοσχεδιά-
ζει τις πρώτες μπατούτες
του κυκνείου άσματος της
άκροθαλασσίας. Και κάτι
άλλο: Μην πιστεύετε τους
άνοήτους ποιητάς που Ι-
σχυρίζονται πως μαθαί-
νουν αυτές τις μεταλλα-
γές από το «μουρμούρισμα
της θάλασσας» που δημι-
ουργεί ο φλοίσβος του κύ-
ματος. Λίγη πίστις σε κά-
τι τέτοιες δεκαπεντασύλ-

λαβες ελαφρότητες, θα
σας οδηγήσει σε άσφαλές
..πελάγωμα.

Ούτε όμως να σας έπη-
ρεάσει το θέαμα πολλών
συνανθρώπων που — κατά
το πρότυπον του 'Ιουλι-
νου του Παραβάτου — έξ-
κολουθούν να πιστεύουν σε
πράγματα που έχουν πε-
ράσει πιά. Ρίξτε μια έρευ-
νητική ματιά στην άμμου-
διά και τη θάλασσα. Κι' αν
άντηλφθήτε ότι λείπουν
άπό την επιφάνειά τους
οι κομψές εκείνες σιλουέ-
τες, που υπογραμμίζουν
συνήθως την γραφικότητα
και τη δροσιά τους... ντυ-
θήτε, γυρίστε στο σπίτι
σας και πέστε να βάλουν
στη ναφαθλίνη το μαγιώ
σας. 'Η σαιζόν έχει τελει-
ώσει...

Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

ΠΩΣ ΕΠΛΑΣΤΗΚΕ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Ένας ινδιάνικος δρῦλος

Στην αρχή έπλανε ο Θεός
Τεσάστρι τον άνδρα. "Ο-
ταν όμως θέλησε να πλά-
ση και την γυναίκα, ανέκαλυ-
ψε πως είχαν σχεδόν τελειώ-
σει όλα τα υλικά του και δεν
είχε πιά αρκετό υλικό για να
δημιουργήσει τη γυναίκα.

Ο Τεσάστρι έμεινε για πολ-
λή ώρα σκεπτικός, μα ύστερα
πήρε την απόφαση και άρχισε
τη δουλειά του.

Πήρε τη στρογγυλάδα του
φεγγαριού, την κυματιστή
γραμμή του φιδιού, την τρε-
μούλα του χορταριού, την ε-
λυγιά του καλαμιού, και έ-
λουδισαν απαλότητα του λου-
λουδιού, την λεπτότητα του
φυλλού, το ελάσμα του έλα-
φίου, την παιγνιδίστικη ζωη-
ρότητα της αχτίδας του ήλι-
ου, τα δάκρυα των συνένω-
των αστάθειας του ανέμου, τη
σειλία του λαγού, τη φιλαρέ-
σκεια του παγωνιού, τη σκλη-
ρότητα του διαμαντιού, τη
γλυκύτητα του μελιού, την α-
γριότητα της τίγρεως, τη θερ-
μή της φωτιάς, την ψυχρότη-
τα του παγού, τη φлуαρία του
ρομφιού και τη γλυκειά λα-
λιά του άφρονιού, κι' από ό-
λα αυτά έδημιούργησε τη γυ-
ναίκα!

Όταν τὸ έργον του τελείω-
σε, τὸ χάρισε στὸν άνδρα.
Όχι τὸ μέρες ἀργότερα, ἤρ-
θε ὁ άνδρας πίσω στὸν Τεσά-
στρι καὶ τοῦ εἶπε:

Κύριε, τὸ πλάσμα ποὺ
μοῦ χάρισε μοῦ δηλητηριάζει
τὴ ζωὴ μου. Μιλᾷς ἀκατά-
παυστα καὶ μὲ κάνουν νὰ χάνω
τὴς ὥρες μου. Κλαίει μὲ τὸ
παραισθητικὸ καὶ εἶναι ἀδύνα-
τον ἀρρωστο. Ἡρᾶν λοιπὸν
νὰ σὲ παρακαλέσω, νὰ τὸ πᾶ-
ρας πίσω τὸ δῶδόν σου! Δὲν
μπορῶ νὰ ἐξακολουθήσω νὰ
ζῶ μὲ τὴ γυναίκα!

Κι' ὁ Τεσάστρι ἀκούσε τὴν
παράκλησιν τοῦ ἀνδρός καὶ πῆ-
γε τὴ γυναίκα πίσω.
Σὺν πέρασαν ἄλλες δὲχτὸ
μέρες, παρουσάστηκε πάλι ὁ
άνδρας στὸν Πλάστη τοῦ, γο-

νάτισε μπροστὰ τοῦ καὶ τοῦ
εἶπε:

—Κύριε, ἡ ζωὴ μου εἶναι
ἐρημὴ καὶ δὲν μπορῶ νὰ ζήσω
χωρὶς τὴ γυναίκα. Δὲν μπορῶ
νὰ ξεκολλήσω τὴ σκέπη μου
ἀπ' αὐτήν. Όλη τὴν ὥρα ἔ-
χω μπροστὰ στὰ μάτια μου τὸ
χαμόγελό της καὶ συλλογίζο-
μαι πόσο εὐτυχισμένο μ' ἔκα-
ναν τὰ τρυφερά της χόδια καὶ
τὰ γλυκὰ λόγια της.

Κι' ὁ Δημιουργὸς ἔδωσε πλ-
σω τὴν γυναίκα στὸν άνδρα.
Μόλις ὅμως πέρασαν τέσσερις
μέρες ὁ άνδρας παρουσάστη-
κε πάλι στὸν Τεσάστρι.

—Κύριε, εἶπε, ἔκαμα πάλι
τὴ δοκιμὴ, ἀλλὰ εἶδα πὺς τὴ
γυναίκα τὴ δημιούργησε μόν-
ο καὶ μόνο γιὰ νὰ μοῦ δώ-
σῃ καὶ οἱ πίκρες ποὺ μὲ πο-
τίζει εἶναι μεγαλύτερες ἀπὸ
τὴς ἀπολαύσεις ποὺ μοῦ προσ-
φέρει. Πάρε τὴν πίσω, Κύριε.
Ἡ ὑπομονὴ ὅμως τοῦ Τεσά-
στρι εἶχε πιά ἐξαντληθῇ.

— Φύγε, ἐφώνασε. Καὶ
δὲν αὐτὰ μόνος σου πέρα ο.
πὺς μπορεῖς καλύτερα. Ἐγὼ
δὲν τὴν ξαναπαίρνω πίσω.

Ο άνδρας ὅμως ἀπήντησε
— "Αχ, ὁ δυστυχισμένος
Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω μαζί μὲ
τὴν γυναίκα, ἀλλὰ καὶ χωρὶς
αὐτὴ δὲν μπορῶ πιά νὰ κάνω.
Τί θὰ γίνω ὁ ἄμοιρος;

Μὰ ὁ Θεὸς Τεσάστρι γύρισε
τὴς πλάτες τοῦ καὶ δὲν τοῦ ἔ-
δωσε καμμίαν ἀπάντησιν.

Κι' ἀπὸ τότε ὁ άνδρας
προσπαθεῖ νὰ δαμάσῃ τὸ ἄ-
ραιο θῆριο, κι' ἀντὶ νὰ τὸ
κατακτείνῃ, ἔγινε σκληρὸς
τοῦ. Ο Θεὸς Τεσάστρι δὲν ἔ-
χεται ν' ἀκούσῃ τὰ παρανόμια
τοῦ, ἀλλὰ κι' αὐτὸς δὲν θέλει
ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν τυραν-
νία τῆς γυναικὸς τοῦ.

Αὐτὸ, ἄλλως τε, εἶναι ἡ τι-
μωρία στὴν ὁποία κατεβίβασε
ὁ Θεὸς τὸν άνδρα γιὰ τὴν ἀ-
πάθεια τῶν αἰσθημάτων τοῦ.

Τὸ διηγηματάκι σας γιὰ τὸ τράμ

Η ΚΥΡΙΑ ΤΟΥ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ

Τὸ τηλέφωνο κουδούνη-
σε. Ἀρπάξα τὸ ἀκου-
στικό. Ἡ φωνὴ μοῦ
ἦταν ἀγνωστή.

—Εἶσαι ἐσύ, ἀγάπη μου;
Εἶμαι ἡ Ντόροθυ, θησαυ-
ρέ μου... Ἐμπρός!

—Μὰ θὰ κάνατε λάθος
στὸν ἀριθμὸ, διαμαρτυρῇ
θήκα.

—Τί λές; Μίλησε πὺς δυ-
νατὰ. Βρίσκομαι σὲ πολὺ
δύσκολη θέσι! Σκέψου ὅτι
ὁ κοσμηματοπώλης δὲν δέ-
χεται τὸ τσέκ μου γιὰ τὸ
κολιέ ποὺ πρέπει νὰ φορέ-
σω ἀνυπερθέτως ἀπὸψε
στὸ χορὸ τῆς λαϊδῆς Γκά-
νυερ. Δὲν θὰ μπορούσες
νὰ μὲ ἀπαλλάξῃς ἀπὸ τὸ
δῖλημμα; Τὸ ξέρω πὺς εἶ-
σαι καλὸς. Σὲ περιμένω
στὴ γωνιά τῆς Μπὸντ
Στρήτ. Ἐτοίμασε πεντα-
κόσιες λίρες!

Καὶ διέκοψε τὴν συνδιά-
λεξι. Τί νάκανα; Δέκα λε-
πτὰ ἀργότερα, βρισκόμουν
ἐν γωνιά τῆς Μπὸντ
Στρήτ, ὅπου εἶδα μιά γυ-
ναίκα κομφοντυμένη ποὺ
ἔκοβε θόλτες νευριασμένη
κοντὰ σ' ἕνα αὐτοκίνητο
πολυτελείας.

—Ἡ μὲς Ντόροθυ Πόου-
ερ; ρώτησε.

Μοῦ ἔρριξε μιά ὑπερή-
φανη ματιά ἀπὸ πάνω ὡς
κάτω.

—Πρὸ ὀλίγων λεπτῶν
μοῦ τηλεφωνήσατε κατὰ
λάβρος... Μπορῶ νὰ σὰς
φανεῶ χρήσιμος;

—Θεέ μου! Τί ἔκανα!
Συγχωρήστέ με, ἀλλὰ δὲν
μοῦ εἶχε συμβῇ ποτέ... Λυ-
ποῦμαι ποὺ σὰς ἐνώχλησα.

—Μὴν ἀνησυχῇτε. Μπο-
ρῶ νὰ σὰς βοηθήσω;

—Ἀπὸψε πρέπει νὰ φο-
ρέσω τὸ περιδέραιο...

—Κι' ἂν σὰς τὸ πλήρω-
να ἐγώ;

—Ἐσεῖς; μουρμούρισε
μὲ τὰ μάτια γεμάτα χα-
ρά...

—Πόσο κοστίζει;

— Πεντακόσιες λίρες,
μοῦ ἀπήντησε καὶ μὲ προ-
σκάλεσε νὰ μῶδ στὸ αὐ-
τοκίνητό της.

Κάθισα κοντὰ της καὶ
τῆς ἔδωσα τὴς πεντακόσι-
ες λίρες.

—Εἰσθε πολὺ εὐγενής,
εἶπε, σφίγγοντάς μου τὸ
χέρι. Θέλετε νὰ μοῦ δώσε-
τε τὴν κάρτα σας γιὰ νὰ
σὰς γράψω;

Χωρίσαμε μὲ νέες ἐκδη-
λώσεις εὐχαριστιῶν ἐκ
μέρους της. Μόλις ὅμως
ἀπομακρυνθήκα, ἀντηλ-
φθῆκα πὺς καὶ ἐλείπε τὸ
ρολόι μου! Ἐπίσης τὸ
μπλόκ τῶν τσέκ μου, τὰ
πορτοφόλι μου καὶ ἡ χρυ-

σὴ μου σιγαροθήκη.

"Αφῆσα νὰ μοῦ ξεφύγῃ
ἕνα μουγκρητὸ θυμοῦ
καὶ ξαναγύρισα στὴ γω-
νιά τῆς Μπὸντ Στρήτ. Ἀλ-
λὰ ἡ μὲς Ντόροθυ εἶχε κρί-
νει πὺς... ὕγιενὸ νὰ ἐξα-
φανισθῇ!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη θυμή-
θηκα τὸν Μέγερς, τὸν πε-
ρίφημο ἀστυνομικὸ καὶ πα-
λὸ συμμαθητὴ μου.

—Μὰ κατὰκλεψαν!, τοῦ
εἶπα.

—Ἐλα στὸ σπίτι νὰ μοῦ
τὰ διηγήθῃς ὅλα.

Καὶ σὰν τὰ ἔμαθε, μοῦ
ἀπήντησε:

—Υπῆρξες καὶ σύ, ἕνα
ἀπὸ τὰ θύματα τῆς «Κυρί-
ας τοῦ τηλεφώνου». Πρό-
κειται περὶ μίας πολὺ ἐ-
ξυπνῆς κλέπτῃς ποὺ ἐπι-
τυχάνει θαυμάσια. Κι' ἡ
γυναίκα αὐτὴ εἶνε μιά ἀ-
πὸ τὴς πὺς ἐπιδέξιες ποὺ ἔ-
χω συναντήσῃ, παρ' ὅλο
ποὺ χρησιμοποιοῖ πάντα
τὴν ἴδια μέθοδο. Τὴν ἔχουν
προκηρύξει γιὰ ἑκατὸν
πενήντα λίρες!

Ὁ Μέγερς στάθηκε γιὰ
τὴ χτύπησε τὸ τηλέφωνο.
Ἀρπάξα τὸ ἀκουστικό
καὶ ἀντήχησε στ' αὐτιά
μου μιά γλυκεῖα φωνή.

—Ἐμπρός! Ἐοῦ εἶσαι,
λατρεία μου; Ἐδὼ Κύν-
θια, ἀγάπη μου! Ἡ λαί-
δη Κύνθια Μένδαριγκ. Ἀ-
κοῦς...; Σὲ ἀνησυχῆσα,
γιατὶ βρίσκομαι σὲ μεγάλ-
η στεναχωρία! Σκέψου
πὺς ἐκεῖνος ὁ ἡλίθιος ὁ
ράπτης μου δὲν θέλει νὰ
μοῦ πωρῶσῶν τὸ ταγιέρ
ἂν ἔν τὸν πληρώσω. Καὶ
τὸ ταγιέρ μοῦ χρειάζεται
ἀπὸψε γιὰ τὴς κοῦρσες!

Ξέχασα τὰ χρήματα στὸ
σπίτι μου κι' αὐτὸς ὁ ἀναι-
δὴς δὲν θέλει νὰ δεχθῇ ἔ-
να τσέκ μου. Θὰ σὲ δυσ-
ρεστούσε, κοῦκλε μου, νὰ
ἔρθῃς ὡς τὴν Χανόβερ
Στρήτ μὲ τὰ χρήματα; Μή
μ' ἀφήσῃς, χρυσέ μου!

Καὶ περίμενε ἐκεῖνον ποὺ θὰ τῆς
ἔστειλε ἡ καλὴ της μοῖρα, νὰ ἐνσαρ-
κώσῃ τὰ παρθενικά της ὄνειρα...

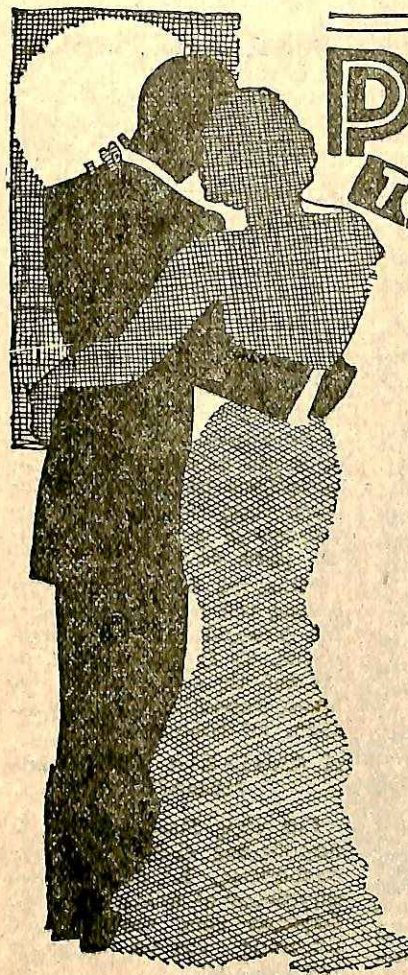
Ἐνόμισε πὺς ὄρθκε τὸν ἀνθρωπο,
ποὺ προσδοκοῦσε μὲ κρυφὸ καρδιο-
χτύπι, στὸ πρόσωπο ἑνὸς σταφιδε-
πόρου. Εἶχε ἔρθῃ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα
στὴν Σπάρτη γιὰ ἐμπορικὲς τοῦ ὁ-
ποθέσεις. Τὸν εἶδε ἡ Λευκὴ καὶ ἡ καρ-
διά της τὴν ἐβεβαίωσε μὲ τοὺς ζωη-
ροὺς παλμούς της, ὅτι αὐτὸς ἦταν.

Ναί, αὐτὸν περιμένει!... Δὲν μπο-
ροῦσε, νὰ κάνῃ λάθος ἡ καρδιά της.
Αὐτὸς ἦταν, ὁ ἀνθρωπος, σταλμένος
ἀπὸ τὴν καλὴ της μοῖρα, γιὰ νὰ τῆς
χαρίσῃ τὴν εὐτυχία.

Καὶ ἦταν τόσο καλός! Τόσο λεπτὸς
στοὺς τρόπους! Τόσο περιποιητικὸς
καὶ τρυφερός μαζί της!... Εἶχε γνω-
ρισθῇ μὲ τοὺς γονεῖς τῆς Λευκῆς. Καὶ
ἔρχοταν συχνὰ στὸ σπίτι της. Μὲ τρό-
πο, ὥστε νὰ μὴν καταλάβουν τίποτε
οἱ δικοὶ της, εἰδείχνε πόση συμπά-
θεια ἐνοίωθε γι' αὐτήν.

—Μ' ἀγαπᾷ!, ἐσκέπτετο ἡ νέα. Καὶ
ἔπλεε σὲ ρωμαντικὰ πελάγη εὐδαιμο-
νίας.

Μιά μέρα, ποὺ ἦρθε στὸ σπίτι, τὴν
ἔρριξε μόνῃ. Μιά χαριτωμένη ἀμχη-
νία κατέλαβε τὴν κοπέλλα. Τὰ μά-
γουλά της ἐφλόγιζαν ἀπὸ τὴν ἐρωτι-

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

ΜΕ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΩΝ 18 ΧΡΟΝΩΝ ΤΗΣ...

κὴ συγκίνησι καὶ τὴν παρθενικὴ αἰ-
δῶ.

—Εἶσαι πολὺ ὁμορφὴ σήμερα, Λευ-
κὴ, τῆς εἶπε ἐκεῖνος.

Καὶ τὴν ἔσυρε, ἀπαλά, στὴν ἀγ-
καλιά του:

—Σ' ἀγαπῶ, τῆς ἐψιθύρισε. Σ' ἀ-
γάπησα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ
σὲ εἶδα.

Ἡ νέα, μεθυσμένη ἀπὸ τὴν γοη-
τεία τῶν στιγμῶν αὐτῶν, δὲν μόρε-
σε ν' ἀρθρώσῃ λέξι. Ἀφέθηκε μὲ μι-
ὰν ἡδονικὴ φρικίασι στὴν ἀγκαλιά
του...

Τὰ συμφώνησε ἡ Λευκὴ μὲ τὸν
σταφιδέμπορο. Τὰ εἶπαν κρυφὰ οἱ
δύο τους. Καὶ ἔμειναν σύμφωνα: Θὰ
ἔφευγαν γιὰ τὴν Ἀθήνα, χωρὶς νὰ
πάρουν εἶδῃσι οἱ γονεῖς τῆς νέας.

—Δὲν πρέπει νὰ ἀποκαλύψωμε τὸ
μυστικὸ μας στοὺς δικούς σου, τῆς
εἶπε ἐκεῖνος. Διότι ὑπάρχει φόβος
νὰ μὴ θελήσουν τὸ γάμο μας. Θὰ φύ-
γωμε μακριὰ γιὰ τὴν Ἀθήνα καὶ θὰ
παντρευθῶμε ἐκεῖ.

Ἡ Λευκὴ πετοῦσε ἀπὸ τὴν χαρὰ
της. Θὰ τὸν ἀκολουθοῦσε ὅπου καὶ
ἂν τῆς ἔλεγε. Αὐτὸς μὴπως δὲν ἦταν
τώρα ὅλη της ἡ ζωὴ; Τί τὴν ἔμελλε,
τί θὰ ἔλεγαν οἱ γονεῖς της γιὰ τὴν
πράξι της αὐτῇ; Ἀς ἔλεγαν ὅτι ἡ-
θελαν. Ἀς τὴν καταριόντανε. Ἀς
τὴν ἀναθεματίζαν... Τὸ παιδί ἐπάνω
στὴν τρέλλα τῆς εὐτυχίας τοῦ δὲν
λογαριάζει ποτὲ τοὺς γονεῖς.

Ἐφυγε ἀπὸ τὴν Σπάρτη ἡ Λευκὴ.
Ἀκολούθησε μιά νύχτα τὸν σταφιδέ-
μπορο. Ἡ εὐτυχία τὴν ἐπλημμύριζε.
Εἶχε τώρα στὸ πλεῖρό της αὐτὸν ποὺ
ἀγαποῦσε. Δὲν ἔθελε τίποτε ἄλλο.
Ἀρκεῖ πὺς ἦταν μαζί του, πὺς θὰ
ἦταν πάντα μαζί του—τί ἄλλο εἶχε
νὰ ἐπιθυμῇ; Ἀπλοῖκά πλάσματα,
ποὺ παραδίνετε μὲ τόση ἐμπιστοσύνη
τὴν καρδιά σας, τὴ ζωὴ σας, τὴν ὁ-
παρξί σας ὅλη, στὰ χέρια τοῦ ἄλ-
λου!... Ὁ Θεὸς νὰ σας φυλάξῃ, νὰ μὴ
μετανοήσετε μιά μέρα...

Ἦρθε στὴν Ἀθήνα τὸ ζευγάρι. Καὶ
ἐγκατεστάθη σ' ἕνα δωμάτιο μιάς
πανσιόν, στὴν πλατεία Κάνιγγος. Γιὰ
τὴν Λευκὴ ἦταν ἐρωτικὴ φωνά, τὸ
δωμάτιό ἐκεῖνο. Περίμενε μὲ λα-
χτάρα τὸν καλὸ της, νὰ γυρίσῃ καὶ
τὸν ἐφόρτωνε, νόστιμα ἐρχόταν, μὲ φι-
λιά καὶ τρυφερὲς περιποιήσεις.

Ὁ καιρὸς περνοῦσε μέσα σ' ἕνα
παράληρημα ἔρωτος γιὰ τὴν αἰσθη-
ματικὴ νέα. Μέσα στὴν τρελλή της
εὐτυχία δὲν σκέφθηκε ὅτι ὁ φίλος
της ἀργούσε νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ὑπό-
σχεσι τοῦ γάμου, ποὺ τῆς εἶχε δώ-
σει, ὅταν ἐφυγαν ἀπὸ τὴν Σπάρτη.
Ἀλλὰ τί σημασία εἶχε αὐτὴ ἡ λεπτο-
μέρεια στὸ ὑπέροχο ρομάντσο, ποὺ
ζοῦσε στὸ δωματιάκι τῆς πανσιόν

τῆς πλατείας Κάνιγγος;

Κανένα νέφος δὲν ἐσκίαζε τὴν εὐ-
τυχία της. Στὴν ἀφελή, ἀπλοϊκὴ της
ψυχὴ ἐβάσιλευε ἡ ὠραία πεποίθησις,
ὅτι αὐτὴ ἡ χαρὰ, αὐτὴ ἡ εὐδαιμονία,
αὐτὸς ὁ ἔρωας θὰ εἶνε παντοτείν...

Πόσο βαρύτερη εἶνε ἡ δυστυχία, ὅ-
ταν ἐρχεται ἀπτόμοα, ὅταν διαδέχ-
εται μιά ἀπέραντη εὐτυχία, ποὺ ἔθρι-
άμβευε μέχρι προχθές! Πὺς μπορεῖ
καὶ ἀντέχει ὁ ἀνθρωπος σὲ τέτοια ἀ-
πότομα πλήγματα;

Πὺς ἀνθεῖ ἡ ἀτύχη ἡ Λευκὴ, ὅ-
ταν ἔλαβε μιά μέρα, ὅπως ἀπρεῖδο-
ποίητα, ἕνα σύνταμο γραμματάκι,
ποὺ περιέκλειε στίς λίγες γραμμές
τοῦ τὴν καταδίκη της; Τὸ γραμμα-
τάκι ἦταν ἀπὸ τὸν σταφιδέμπορο.
Τῆς ἔγραφε ὅτι ἐφευγε γιὰ τὴν Ἀ-
λεξάνδρεια καὶ ὅτι δὲν τὸν ξανάθε-
λε... Ἐπρεπε νὰ τὸν ξεχάσῃ, νὰ λη-
σμονήσῃ τὸ εἰδυλιό τους. Ἦταν κι'
αὐτὸ μιά τρέλλα. Ἀς τὸν συγχω-
ροῦσε γιὰ ὅ,τι ἔγινε.

Ὁ κόσμος σὰν νὰ γκρεμίστηκε γύ-
ρω της, ὅταν ἐδιάβασε τὸ μοιραῖο
γράμμα. Φτωχὴ Λευκὴ! Ἐθόλωσαν
τὰ μάτια της, ἐθόλωσε ὁ νοῦς της.
Τὴν ἀρπάξε, τὴν ἀδύνατη ὑπαρξί,
στὰ γαμπὰ νύχια τοῦ, ἑνας δυνατός
πόνος.

Τί θὰ ἔκανε τώρα; Ποῦ θὰ ἐπῇ-
γαινε; Ποιὰ χαρὰ, ποῖο σκοπὸ, θὰ
εἶχε γι' αὐτὴν στὸ μέλλον ἡ ζωὴ;

Μαρτυρικά εἰκοσιτετράωρα ἐπέ-
ρασε, μόνῃ καὶ ἔρημῃ. Ἦταν ἐπιο-
δῶρο παρηγορίας γιὰ τὴν δυστυχι-
σμένη νέα, ὅταν τῆς ἔστειλε ὁ καλὸς
Θεὸς λίγα δάκρυα. Ἀνακουφίζοταν
ὁ πόνος της, ὅταν μπορούσε νὰ κλά-
ψῃ. Ἐπὶ τοῖς ἔτοι πολλὰς θλίβερες ὁ-
ρες μὲ τὸ πικρὸ κλάμα της. Ἐγέ-
μιζε πολλὰ μερόνυχτα μὲ τὴν στα-
ρακτικὴ ἡχώ τῶν στεναγμῶν της.

Ἐπόθησε τὸν θάνατο. Εἶχε καταν-
τήσῃ ἡ σκιά τοῦ παλαιοῦ ἑαυτοῦ της
— τῆς ἄλλοτε δροσερῆς, χαρούμενης
κοπέλλας. Ἀλλὰ μέσα στὴν ἔρημ-
ισορροπημένη ἐπαρρηϊτικὴ ψυχὴ τῆς
ἄρχισε καὶ πάλι νὰ ἀναθάλλῃ ὁ πό-
θος τῆς ζωῆς. Ἦθελε νὰ ζήσῃ. Δὲν
μποροῦσε νὰ πεθάνῃ ἀκόμη. Ἦταν
τόσο νέα...

Εἶχε καλὴ φωνή. Ἐπέτυχε, λοιπόν,
καὶ προσελήφθη τραγουδίστρια σὲ
κάποιο κέντρο. Ἀρχισε μιά νέα ζωὴ,
κοῦφια ὅμως καὶ ἀχαρὴ ζωὴ. Ἐτρα-
γουδοῦσε τὰ βράδια. Καὶ μέσα στοὺς
ἡχούς καὶ τοῦ πὺς εὐθυμοῦ τραγου-
διοῦ της, ἐγλυστοῦσαν κάποιοι θλι-
βεροὶ τόνοι, ποὺ διηγοῦντο τὸν πό-
νο τῆς καρδίας της. «Ἡ τραγουδι-
στρία μὲ τὴν πονεμένη φωνή», τὴν ἔ-

λεγαν οι θαμώνες του κέντρου.

★

Και περνούσε ο καιρός, γκρίζος και θλιβερός για την καυμένη την Λευκή. Δεν μπορούσε όμως πια να αντέξει. "Οχι, δεν την ήθελε πια τέτοια ζωή. Νά λείπει μια ζωή, χωρίς στοργή, χωρίς τρυφερότητα, χωρίς παρηγοριά, από κάποιον αγαπητό πρόσωπο.

Ένοστάλησε το σπίτι της. Έπεθύμησε τους δικούς της. Ωνειρεύθη μια νύχτα την θερμή, παρήγορη άγκαλιά της μάνας της, το στοργικό βλέμμα του πατέρα της. Η τυραννισμένη ψυχή της εξήγησε από μακριά της συγγνώμην από τους γονείς της.

Την άλλη μέρα έγραψε με δάκρυα μετανοίας, ένα γράμμα στους δικούς της. Τους παρακαλούσε να την συγχωρήσουν και να της επιτρέψουν, να γυρίσει κοντά τους.

Περίμενε μ' αγωνία την απάντησι. Ήρθε τέλος ένα γράμμα από την Σπάρτη, που περιείχε μια γνήσια, μανιατική απάντησι: — "Οχι, να μη γυρίσει, δεν την ήθελαν στο σπίτι τους!...

Αυτό το γράμμα έδωσε το τελειωτικό χτύπημα στην πληγωμένη υπάρξι. Έκείνη την ημέρα έφθασε η δύστυχη κοπέλλα στη κορυφή του Γολγοθά της. Γύρω της ήταν όλα γκρίζα, όλα συννεφιασμένα. Καμμία άκτινα ελπίδας δεν έσχιζε τα μαύρα νέφη της δυστυχίας της.

Επέρασε από τα μαγαζιά και έκαμε μερικά ψώνια. Και ήρθε στο δωματάκι της και ακούμπησε επάνω στο τραπέζι ένα σάβανο, ένα άσπρο φόρεμα, μια ταινία για το θέσιμο των χεριών και μερικά κεριά. Δεν ήθελε να γίνει βάρος κανενός. "Αφησε και το πορτοφολάκι της με 175 δραχμές. Αυτά θα ήταν τα έξοδα της κηδείας της... "Έκαμε μόνη της τις επιθανάτιες ετοιμασίες. Και αφού τ' έτοιμάσε όλα έγραψε σ' ένα χαρτάκι:

«Σε λίγο η Λευκή δεν θα υπάρχει πια...»

★

Κι' αλήθεια, το βράδυ της 28ης Σεπτεμβρίου 1911, η Λευκή δεν υπήρχε πια...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Η ΖΩΗ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ

Πώς φαντάζονται τον παράδεισον οι διάφοροι λαοί

Όπως στην αρχαιότητα έτσι ακόμα και σήμερα, κάθε λαός έχει διαφορετική ιδέα για τον τόπο στον όποιο πηγαίνει ή ψυχή του ανθρώπου, όταν το θνητό του σώμα παύση να ζή.

Ο τόπος αυτός για τους αγρίους της νήσου Τόγκα της Πολυνησίας, που το καθημερινό φαγητό τους είναι οι καρποί και τα φρέματά τους είναι λουλούδια και φύλλα, ονομάζεται Μπολουτοού, δηλαδή παράδεισος.

Και τον φαντάζονται πως είναι ένας απέραντος κήπος, όπου αριμάζουν τα πιο ζουμερά και εύγευστα φρούτα και ανθοών κι' ευδοκιάζουν τα ωραιότερα λουλούδια της γης.

Στόν παράδεισο αυτόν αν τυχόν κόψη κανείς ένα φρούτο ή λουλούδι, άμέσως φυτρώνει άλλο στη θέση του κι' όλα εκεί επάνω είναι δημοφά, ήρεμα και ευχάριστα.

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΤΩΝ ΚΥΝΗΓΩΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Μια φυλή Ζουλού όμως έχει φανταστή πολύ διαφορετικών τον παράδεισός της. Σ' αυτόν, όταν πάη μια ψυχή βόσκει τις αγελάδες, ή όποιες ζούν μέσα σε καταπράσινα λειβάδια και με το γάλα τους κάνει τυρί και βούτυρο.

Οι φυλές της 'Αφρικής που αποτελούνται ιδίως από

κυνηγούς και μάλιστα από τους κυνηγούς του θανάτου, παραδέχονται πως ο παράδεισος είναι ένας τόπος 'εμάτος από περίφημο κυνήγι και... λευκούς ανθρώπους που έχουν νόστιμο κρέας! Κι' εκεί κι' όποιος πρωτόπειρος και αδέξιος κυνηγός μπορεί να έχει άφθονα θηράματα και ανθρώπινα κρέατα...

Η ΕΔΕΜ ΤΩΝ ΕΣΚΙΜΩΝ

Οι Έσκιμωοι που δεν ξέρουν τί θα πη ανοίξεις και τί θα πη καλοκαίρι, φαντάζονται πως ο παράδεισος που πηγαίνουν οι ψυχές των νεκρών είναι ένας αριστουργηματικός τόπος, μια ευτυχισμένη χώρα όπου βασιλεύει αιώνιο καλοκαίρι, όπου λάμπει πάντοτε ο ήλιος και όπου δεν νυχτώνει ποτέ. Γιατί οι Έσκιμωοι το έχουν καυμό με την νύχτα που στον τόπο τους διαρκεί έξη ολόκληρους μήνες.

Στόν παράδεισο των Έσκιμωών υπάρχει ακόμη πάντοτε καλό νερό κι' άφθονία άπ' όλα τα αγαθά που βρίσκονται στον κόσμο: Ψάρια, πουλιά, φώκες, τάραντοι, φασιανοί, κ.λ.π.

Κατ' αυτόν τον τρόπο οι ψυχές των αποθανόντων Έσκιμωών, δεν έχουν να κάνουν τίποτε άλλο, όταν πάνε στον παράδεισο, παρά να χορεύουν όλη την ημέρα και να παίζουν... τότε!

ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ ΟΙ ΒΟΥΔΔΙΣΤΑΙ

Καθώς, λοιπόν, βλέπουμε, σ' όλους αυτούς τους μακρινούς, άφελείς κι' άπολίτιστους λαούς, δεν επικρατεί ή παράδοσις ότι του καθενός που πεθαίνει, ή ψυχή θα κριθή για τις πράξεις που έκανε όταν ήταν ζωντανό το θνητό του σώμα.

Όλοι άνεξαιρέτως και οι καλοί, άποκτούν, στον άλλο κόσμο, όλα τα καλά και εκπληρώνονται όλες τους οι ελπίδες και οι πόθοι.

Επίσης και οι τρεις μεγάλες θρησκείες του κόσμου, ο Χριστιανισμός, ο Βουδδισμός και ο Ισλαμισμός, ζωγραφίζουν με λαμπρά χρώματα τους τόπους όπου πηγαίνουν οι ψυχές των δικαίων, μετά θάνατον.

Όλα τα βιβλία της θρησκείας του Βούδδα γράφουν ότι ο παράδεισος είναι υπέροχος. Ο ζέφυρος που περνά από τις κορυφές των δένδρων, σκορπίζει γύρω άγαλλίασι κι' ευδαιμονία.

Η ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΜΩΑΜΕΘΑΝΩΝ

Για τους Μωαμεθανούς ο παράδεισος είναι τόπος διασκεδάσεως. Σ' αυτόν όμως πηγαίνουν οι πολεμιστάι που έσφαξαν τους πιο πολλούς άπιστους για να δοξάσουν τον Μωάμεθ.

Αυτοί ξεπλώνονται επάνω σε χρυσοκέντητα μαλακά μαξιλάρια, πίνουν θείο κρασί που το προσφέρουν ωραία κορίτσια μέσα σε χρυσοστόλιστα κρυστάλλινα ποτήρια. Το κρασί αυτό ευρίσκει την ψυχή γιατί περιέχει νερό από την άθάνατη πηγή του Τασμίν.

Πουθενά δεν ακούονται λογομαχίες και βρισιές. Παντού βασιλεύει ή αγάπη κι' ή ειρήνη.

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

Κάτι όμως το περίεργο είναι πως στον βουδδιστικό και μωαμεθανικό παράδεισο δεν έχουν είσοδο οι γυναίκες γιατί θεωρούνται ως κατώτερα όντα και χωρίς... ψυχή!

Ίσως όμως να υπάρχει κάποιος σοβαρότερος λόγος, δηλαδή εκείνος που αν ό πιστός Μωαμεθανός συναντούσε και τις δέκα πέντε ή είκοσι γυναίκες του στην άλλη ζωή, τί είχε να τραβήξει! Ο παράδεισος θα γινόταν γι' αυτόν σωστή κόλασις!

Ο ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

Διήγημα
κοσμοπολιτικό

Μην είσαι άνόητος, Βαλερύ Μπωσάμπ, είπε ό Ζιτέρ στον φίλο του φοιτητή των Πολιτικών Έπιστημών. 'Η Νοεμί δεν σ' αγαπά. Είναι κι' αυτή ένας τύπος έλαφράς μιντινέττας που θέλει να παίξει με τον έρωτα όσο να τον χορτάση.

— Άδύνατον! διαμαρτυρήθηκε ό Βαλερύ Μπωσάμπ. 'Η Νοεμί είναι ένα τίμιο κορίτσι και μ' αγαπά πραγματικά. Άπατάσαι, φίλε μου.

Όλοι όμως οι φίλοι του Μπωσάμπ επέμεναν. Θεωρούσαν τη Νοεμί σαν μια επιπόλαιη και επικίνδυνη γυναίκα γιατί θα έμπλεκε αρκετά επιτήδεια τον φίλο τους και θα του κατέστρεφε το μέλλον του.

Ο Βαλερύ χωρίς να πη τίποτε άλλο, σηκώθηκε, χαίρετήσε την παρέα του και έφυγε με βήματα άργία.

Περπατούσε σαν ξεχασμένος, κι' έτσι άφηρημένος έκνευριζόταν από τα σπρωξίματα των διαβατών.

— Άραγε μ' αγαπά πραγματικά ή Νοεμί, σκεφτόταν, ή παίζει μαζί μου; Πρέπει να την δω ή να έξακολουθήσω να της χαρίζω τα χάδια και την αγάπη μου;

Μά ενά ήταν συνωφρομένος, ξαφνικά άστραψαν τα μάτια του και φωτίστηκε το σκυθρωπό πρόσωπό του. Το είχε έρθει μια έμπνευσις, μεθ' όταν θα την πραγματοποιούσε, θα έλυνε επί τέλους το αίνιγμα. Και τότε θα ήξερε ποιόν δρόμο από τους δύο θα ακολουθούσε. Αυτόν που έφερνε στην Νοεμί ή τον άλλον που του υπεδείκνυαν οι φίλοι του;

★

Η όρχήστρα έπαιζε σαν δαιμονισμένη. Στους ήχους μιας ιδιόρρυθμης τζάζ, που την αποτελούσαν μόνο νέγροι, έχόρευαν μέσα

Του Μωρίς
Ντεκομπρά

του έξηγησε τί ήθελε. Το γκαρσόνι κατάλαβε και σέ λιγάκι πησάσαν κι' οι δύο με προσποιητή μεγαλοπρέπεια προς το τραπέζι της Νοεμί.

— Με συγχωρείτε, δεσποινίς, είπε το γκαρσόνι στη Νοεμί. Ο κύριος είναι ό 'Αγγλος λόρδος Έντουαρντ Κάλλκοττ και θέλει να περάσει μερικές ώρες μαζί σας.

Η Νοεμί σηκώθηκε, έκανε μια βουτιά υπόκλιση και πιδανόντας το χερί του δήθεν λόρδου, του είπε:

— Με κολακεύετε, σέρι, για την προτίμησή σας. Σας ευχαριστώ.

Η όρχήστρα έπαιζε κάποια τρελλό φόξ και ή Νοεμί κι' ό λόρδος άρχισαν να χορεύουν.

Ο Βαλερύ έσφιγγε δυνατά το ρόο στην άγκαλιά του τη Νοεμί, ή ό-

ΣΤΟ «ΜΑΥΡΟ ΓΑΤΟ»

στο καμπαρέ του 'Μαύρου Γάτου' γυναίκες και άνδρες, εύθυμοι, μεθυσμένοι, σαν τρελλοί!

Η Λουσιέν Μπουαγιέ, ή έξοχη μιγάς ντιζέζ, έφούντωνε τους πόθους με το γλυκό τραγούδι της και ξυπνούσε τις λαχτάρες με τις έξωφρενικές κινήσεις της.

Όλη ή τεραστιά αίθουσα του καμπαρέ ήταν πλημμυρισμένη από κόσμο που κολυμπούσε μέσα στο άπλετο φώς.

Μεταμφιεσμένοι οι περισσότεροι — άγνωστοι μέσα στους άγνώστους — έβρισκαν την ευκαιρία να χαρούν για ένα βράδυ λιγά ψεύτικα χάδια και να δώσουν ίσως ένα μυστικό φίλι.

Μέσα σ' αυτόν τον πανζουρλισμό της χαράς, μόνον ένας αποτελούσε εξαίρεσι. Ήταν ντυμένος σαν 'Ινδός μαχαραγιάς και καθόταν σε μια γωνιά της αίθουσής κι' έχάζεε άφηρημένα,

πίσω από τη μάσκα του μαχαραγιά, κρυβόταν το πρόσωπο του Βαλερύ Μπωσάμπ. Και στα μάτια του που πετούσαν σπίθες, μπορούσε να διακρίνη κανείς όλη την άνησυχία που έσπάραζε την ψυχή του.

Ο Βαλερύ σηκώθηκε και φέρνοντας βόλτα γύρω στην αίθουσα, προσπαθούσε να ξεχωρίση μέσα στον κόσμο το πρόσωπο που ζητούσε.

Ξαφνικά άνεσκήρτησε. Διέκρινε ανάμεσα στο πλήθος τον άνθρωπο που γύρευε. Την Νοεμί! Καθόταν με μερικές φίλες της κοντά σ' ένα τραπέζι, κι' είχε μιάν έκφρασι έντελώς άφηρημένη. Φόρουσε μια μεταξωτή κάτασπρη τουαλέτα με χρυσές πίκες και χρυσή ζώνη. Ήταν όσο ποτέ άλλοτε ωραία, ίδια σαν ένα μεθυστικό λουλούδι.

Ο Βαλερύ χωρίς να χάση καιρό φώναξε κάποιο γκαρσόνι, του έδωσε ένα γενναίο φιλοδώρημα και

ποια με τρόπο απέφυγε το σφίξιμο. Όταν τελείωσαν τον χορό, πήγαν στο μπάρ.

Κάθισαν σε μιάν όρη και ό δήθεν λόρδος παρήγγειλε ούίσκυ. Η φτωχή Νοεμί, πρώτη φορά γλεντόδωσε τόσο αριστοκρατικά κι' είχε θαμπωθεί από την γενναιοδωρία του λόρδου.

Ο Έντουαρντ Κάλλκοττ έδινε μεγάλα φιλοδώρηματα στα γκαρσόνια, παρήγγεινε τα πιο ακριβά φαγητά, και τα πλήρως χωρίς καμμία συζήτησι.

Άγόραζε τα πιο ιδιόρρυθμα κοτιγιόν, κάτι φανταχτερές χρυσές πεταλούδες και μικρές ολόχρυσες πόρπες και τα προσέφερε όλα στην φίλη του.

Η φτωχή Νοεμί τον κυτούσε με θαυμασμό.

— Αλήθεια, του είπε με άφέλεια, θα είσθε πολύ

(Συνέχεια στην σελίδα 69)

ΜΥΩΠΙΑ

— Έν τάξει, τώρα κο λυμπάω έντελώς μόνος...

Λευκή γλέ Μοράν

40v

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Μόλις λοιπόν το ζευγος των θαυμαστών απομακρυνόταν, η δύστυχη μικρούλα άνοιξε με προσοχή το παράθυρο και πέταγε στον Τουρκό, όχι πια τα ξεροκόμματα που συνηθίζαν να τόν παίζουν οι κύριοί του, αλλά διάφορα απομεινάρια φαγητών, που η Τζέννη φρόντιζε να του κρύβει κι' απ' το ίδιο άκόμα πενιχρό γεύμα της. "Υστερ" από λίγες μέρες, στο άνοιγμα του παραθυριού, ο Τουρκό χοροπηδούσε και νώντας την ούρα του και με χαρούμενα γαυγίσματα έδειχνε την ευγνωμοσύνη του. Είχε συνήθεισε μάλιστα τόσο στη φιλία της Τζέννης, ώστε όταν αυτή άργούσε να εμφανισθί ο Τουρκό τη-δοüsse καλώντας την με τούς γρυλλισμούς του. Και κάποια μέρα που η γρηά μέγαυρα κυρίζοντας μεθυσμένη στ' άμαξι άφησε την πόρτα ανοιχτή, ο Τουρκό άρμωσε μέσα και κυλάθηκε στα πόδια της Τζέννης, γλείφοντας με τη γλώσσα τα χέρια της μικρής.

Και η μικρούλα άθωα έπεισθη πιά ότι είχε κι' αυτή ένα φίλο στον όποιον μπορούσε να βασισθί. Τώρα δέν της έμενε παρά να βρή την κατάλληλη ευκαιρία για ν' αποδράσθι.

Δυστυχώς όμως οι μήνες περνούσαν και η ευκαιρία της φυγής δέν παρουσιάζόταν για το δύστυχο κορίτσι. Οι Ραστινώ όσο κι' αν απομακρύνονταν απ' τ' άμαξι πάντα φρόντιζαν να το έπιτηρουν από μακριά γιατί έκτός από το φόβο της αποδράσεως της Τζέννης φοβόνταν και την περίπτωση κλοπής του σακκουλιού με τα χρυσά νομίσματα που είχαν κρύψει στο κιβώτιο του Παύλου και της Βιργίνιας.

ΑΓΩΝΙΑ ΑΘΩΑΣ ΨΥΧΗΣ

Πέρασε και το φθινόπωρο στους άμους και τα πρώτα ψύχη προσηγγέλλαν βαρύ χειμώνα. "Ένα βράδυ που η Τζέννη, όπως πάντοτε, έκανε πώς κοιώταν, γιατί δέν ήθελε να κάθεται στο τραπέζι που μεθοκοπούναν οι δυο θαυμαστικοί, άκουσε την γρηά μέγαυρα να λέγει στον άντρα της ότι έπρεπε πια να σκεφθούν να χρησιμοποίησουν τα χρυσά νομίσματα για ν' αγοράσουν ένα μικρό σπιτάκι με χωράφι εκεί κοντά στα περιχωρά του Παρισιού.

Ο Ραστινώ δέχτηκε μ' ευχαρίστηση την πρότασί της, ενώ με το βλέμμα του της δειξε την δήθεν κοιμισμένη Τζέννη, σαν να ρωτούσε τί θα την έκαναν πια αυτήν.

Η γρηά μέγαυρα, που, παρά την πρόθεσί της να εγκαταλείψι το έπαγγέλμα της θρηριοδαστριάς, δέν ήθελε και ν' αποδράσθι, με κανένα τρόπο την έλευθερία στη φυλακισμένη της, σκοπεύοντας να εκμεταλλεσθί την καλλονή και τα νειάτα της Τζέννης, έπλε, ρίχνοντας μια λοξή ματιά στο δύστυχο κορίτσι:

—Κάποιος θα βρεθί να του την κολάσωμε. Ένας που ξέρει να εκτιμήσθι,

δπως δα και τοδ λόγου σου καλοερέις, μπορεί να δώσθι χρυσάφι γι' αυτήν.... "Ασε που εγώ, πρόσθεσε με κυνισμό, θάχω πάντα τα μάτια μου τέσσερα, για να μάς φέρνθι πολλά κέρδη, πράγμα που θαρρώ πως δικαιούμαστε, αφού την περιμαζεψαμε και την θρέψαμε, τόσο καιρό που είνε μαζί μας...

"Αδικα η Τζέννη τέντωσε τ' αυτιά της για ν' άκούσθι την απάντησι που ο Ραστινώ έδωσε χαμηλόφωνα στη γυναικα του, δέν άκουσε παρά ψιθυρισμούς μονάχα.

Τι την ένδιεφερε όμως! Τα δσα ήξερε τώρα ήταν αρκετά για να την συντρίψουν ολότελα ψυχικώς, να την κάμουν ν' αγωνιά και να διερωτάται, αν δέν θάπρεπε, διαφορώντας πια για όλες τις συνέπειες, να έπιχειρήσθι να δραπετευσθί όπωςδ ήποτε, παρά να υποστηί την τύχη που της έπεφύλασσε το άτιμο εκείνο υποκείμενο που νόμιζε πως μπορούσε να διαθέσθι και το σώμα της άκόμα σύμφωνα με τις βρώμικες διαθέσεις της.

"Αφού προσεκολλήθθι τόσο καιρό στην έλπίδα ότι τα βάσανά της κάποτε θα τελείωναν, αφού κατένιζε την άποψις πού την είχε καταλάβει, άφού κατέστρωσε ολάκερο σχέδιο δραπετευσσεως του όποιου την πραγματοποίησι περιμένο από στιγμή σε στιγμή τώρα μάλιστα που είχε κερδίσει και την φιλία του Τουρκό, άφού κατεδίκασε τον έαυτό της στη μακρά εκείνη και άλλο αγωνία υπομονή και προσποίήθηκε πώς παραδεχόταν την τύχη της, μόνο και μόνο για να μην έξγειρή τις ύπόνοιες εκείνων που είχαν γίνει δεσποφυλάκες της, να που εξαφνικά, με τις άτιμες προθέσεις της γρηάς μέγαυρας, έβλεπε τώρα να χάνονται όλες της οι έλπίδες και να σαρώνονται με μιάς όλα τα όνειρά της...

Κι' απ' εκείνη τη στιγμή, το δύστυχο κορίτσι άρχισε να σκέπτεται, τί νύχτες αγωνίας έμελλε να περάσθι στην ιδέα ότι δέν θα ξανάβλεπε τούς γονείς της ή κι' αν ποτέ το κατώρθωνε, δέν θα παρουσιαζόταν μπροστά τους παρὰ αντιμασμένη, αν βέβαια, άφηνε να πραγματοποιηθούν τα φρικτά σχέδια της θαυμαστοποιού.

Δέν της έμενε λοιπόν να διαλέξθι παρά την ντροπή και την άτιμία, αν εξακολουθούσε να μένη αιχμαλώτων, ή να δύνε εκείνων άθλιών υποκειμένων, ή την άμεσο φυγή με όλα τα έπακόλουθα της.

Μέσα στο χάος όλων αυτών των σκέψεων της, πολλές φορές η δύστυχη μικρούλα νόμιζε πως θα τρελλανίζονταν και εξαφνικά επαναστατούσε κατά του έαυτού της γιατί δέν έδενε το ψυχικό σθένος και τη δύναμι που χρειαζόταν στην περιστασι αυτή. "Άλλοτε πάλι κατακόκκινη από έξαψι ένιωθε τον έαυτό της Ικανόν για το κάθε τί και περισσότερο από είκοσι φορές πήρε

την άπόφασι να βροντοφωνήσθι στους δημίους της πως άρνιόταν του λοιπού να παρέμενε θύμα τούς υπομονητικό. Έκρινε πως ήταν προτιμότερο να τελειώνη μιά για πάντα μαζί τους και συγκρίνοντας νοερά τα ύπερ και τα κατὰ, τα έπιχειρήματά της, έφθανε στο συμπέρασμα πως αν δειχνόταν θαρραλέα θα κέρδιζε το πάν. "Έπρεπε λοιπόν να διακινδυνεύσθι όλα και μάλιστα το ταχύτερο.

Ο πυρετός αυτός, ή βία αυτή στο να πάρη μιά άμεση άπόφασι περισσότερο ώφειλόταν στο ότι η Τζέννη απ' τα διάφορα κρυφομυλήματα των θαυμαστοποιών είχε καταλάβει ότι σε λίγο θα ξεκινούσαν πρὸς την διεύθυνσι του Παρισιού.

Το Παρίσι!... Δέν ήξερε βέβαια η άθωα μικρούλα τί ήταν το Παρίσι, αλλά το όνομα αυτό της θύμιζε τα σχέδια που είχε κάμει ο Ζακόμπ Μενιέ. "Ναι, σκεπτόταν μέσα της η Τζέννη, στο Παρίσι ήθελε να την πάθι άργότερα ο πατέρας της για να τελειοποιήθι από έπάγγελμα της κεντιστριάς. Κι' έπειτα, μήπως και ή καλή τους γειτόνισσα κ. Λαρντίγκ, δέν της είχε πη τόσα θαυμάσια πράγματα για το έργοσθιό της κ. Μποστέλ, όπου ήθελε, μαζί με την μητέρα της, να την στείλθι, ως μαθητευομένη;"

Το όνομα της κ. Μποστέλ της είχε χαραχθί βαθειά στη μνήμη και τις ώρες που ήρεμούσε ψυχικά, φανταζόταν τον έαυτό της στην άρχή μαθητευομένη, ύστερα εργάτιδα, και άργότερα έξοχότητα στην ειδιότητά της.

Πολλές φορές στην ήλικία που οι έφηβοι πλάθουν μελλοντικά όνειρα, ή Τζέννη είχε σκεφθί πως μιά μέρα, χωρίς στην εργασία της θα μπορούσε ν' αναλάβη κι' αυτή μέρος των δαπανών του σπιτιού της, και σκιρτούσε από χαρά στην ιδέα ότι θα μπορούσε τότε ν' άνακουφίζθι τον γέροντα πια πατέρα της, που δέν θάπρεπε να εργάζεται πολύ.

Και παρασυρμένη απ' τις εοχάριστες αυτές όνειροπολήσεις, σκεπτόταν άκόμα πως θάρχονταν και ή στιγμή που ή καρδιά της θ' άνοιγόταν σ' ένα είδος άγάπης τελείως διαφορετικής απ' αυτή που τόσο έντονα ένιωθε τώρα, μόνο για τούς γονείς της.

Θ' αγαπούσε και θα άνταγαπώταν! Θα δαχόταν να γίνη σύζυγος ενός καλού και εργάτικού παιδιού που ή φαντασία της προέκινε σωματικώς με άνδροπρεπή μορφή και ήθικώς με όλα εκείνα τα προτερήματα που κάνουν τον καλό σύζυγο και τον όποιο μιά γυναικα αγαπά και σεβεται μαζί.

Και όλ' αυτά, κατά την παιδική της σκέψι, θα συνέβαιναν βέβαια στο Παρίσι, στην εξακουσμένη αυτή μεγαλούπολι, για την όποια ο Ζακόμπ Μενιέ, ταχτικά της μιλούσε μ' ένθουσιασμό.

Και να λοιπόν που και τώρα πηγαίνουν στο Παρίσι.

"Άλλοίμονο όμως, κάτω από ποιές συνθήκες! Αντί της οικογενειακής ζωής που όνειρευόταν, οι δυο της δεσποφυλάκες της έπιφύλασαν μιά άτιμη τυχοδιωκτική ζωή. Αντί του έργασθιού της κ. Μποστέλ, θα περνούσε τα νεανικά της χρόνια, μέσα στην τρώγλη μιάς μέγαυρας. Αντί της μαθητείας στο έπάγγελμα που μόνη της είχε διαλέξει για τον έαυτό της, θα ήταν υποχρεωμένη — αν μόνη της δέν κατώρθωνε ν' αποτρέψθι τον κίνδυνο που την άπειλούσε — να κυλιέται στο βούρκο της διαφθοράς και της άτιμίας κάτω απ' την τυραννική διεύθυνσι της αίσχροής αυτής και άσυνειδήτης θαυμαστοποιού!

"Όχι, λοιπόν, δέν θ' άφηνόταν να την άπαγάγουν όπου ήθελεν τα δυο αυτά υποκείμενα. Με κάθε θυσία θα έκτελούσε την άπόφασι που είχε πάρει.

Αυτές ήταν οι μοναδικές σκέψεις που φτωχού κοριτσιού απ' τη στιγμή που ή τύχη την βοήθησε ν' άνακαλύψθι τις πρόστυχες προθέσεις του ζευγους Ραστινώ.

Κάποτε θυμάταν τις όποσάσεις περί φυγής του θαματοποιού και καθώς δέν μπορούσε καν να μαντεύσθι τις αίχρες του διαθέσεις, διερωτώταν μ' άπορία για ποιο άρα γε σκοπό την γελοüsse τόσο καιρό ο άνθρωπος εκείνος;

Μέσ' το άθωο μυαλό της όποτε μιά στιγμή δέν της πέρασε ή ιδέα ότι εκείνος που είχε αυτοκηρυχθί προστάτης και συνένοχος της, μπορούσε να είχε άνήθικες προθέσεις.

"Αντίθετα, πίστευε σοβαρά, ότι αν ο Ραστινώ δέν της μιλούσε πια για τα σχέδια της φυγής τους, ήταν μόνο και μόνο, γιατί ή μέγαυρα δέν τον άφηνε, σχεδόν ποτέ πια έλεύθερον, άναγκάζοντάς τον να την συνοδεύη σ' όλες τις έξόδους της, που απ' την

στιγμή που πήραν την άπόφασι να ξεκινήσουν πρὸς το Παρίσι, άρχισαν πάλι να γίνονται πιο συχνές.

Μόνη σχεδόν πάντοτε τις ήμέρες ή Τζέννη, μέσα στο άμαξι του θαυμαστοποιού, περνούσε τις ώρες της με τον Τουρκό που αντί να την φυλάπια σαν κέρβερος, της κρατούσε συντροφιά σαν φίλος.

Και στις άτέλειωτες αυτές ώρες της μονώσεώς της, στηλωμένη μπρὸς στο άνοιχτό παράθυρο του άμαξιού, κάτ' απ' το όποιο κοινοüsse φιλικά την ούρα του ο Τουρκό, το δύστυχο κορίτσι έρριχνε έρευνητικά το βλέμμα του, ένα γύρω στην άπέραντη άμμόωδη έκτασι με την έλπίδα πως θα διέκρινε κάποιον στον όποιον, αφού διηγήταν τις περιπέτειές της, θα εκμυστηρευόταν τον πόθο της να δραπετευσθί κι' ίσως τον έκαμε να ενδιαφερθί για την τύχη της.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Α' ΜΕΡΟΥΣ
(Απόδοις θάου Γιαννίλ)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΙ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΟΛΟΚΛΗΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

Οι νέοι άναγνώσται μας μπορούν, διαβάζοντας την κατωτέρω διεξοδική περίληψι του Α' μέρους, να παρακολουθήσουν από σήμερα το άριστουργηματικό μυθιστόρημα του Ζυλ Μαρύ

Στην έποχή της Γαλλικής Επανάστασεως το 1848, όποτε γενική άνταρσία επεκράτησε έντός της πόλεως των Παρισιών, ο τυχοδιωκτής Γκοντράν ντ' Αμόν, ο όποιος από έτών ζούσε στην Άμερική, περιμένοντας την κατάλληλη ευκαιρία να επιστρέψθι και να εκδικηθί τον κόμητα ντ' Μοράν, πού έπροτιμήσθι αντί αυτού ως σύζυγος της νεαρής και πλουσιωτάτης εξαδέλφης του Λευκής, φθάνει πράγματι στην άναστατωμένη πρωτεύουσα και μεταμφιεσμένος σε επαναστάτην, μπαίνει στο μέγαρο του κόμητος. Εκεί, κατόπιν λογομαχίας πυροβολεί και εσπλώνει στο πάτωμα τον κόμητα, δολοφονεί τον μόλις επιστρέψαντα όπρητην Γιάννην, κλειδώνει στο όπγειον την παραμύνα της μικρής κόρης του κόμητος, Φραγκίσκας Μπερέν, άρπάζει από την κούνια του το μωρό άκόμη κορίτσι στο όποιο είχαν δώσει το όνομα της Τζέννης, γεννήσθι του αποθανούσης κομήςσης Λευκής ντ' Μοράν και φεύγοντας, με το παιδί στην άγκυλιά, από το μέγαρο, άφού γέμισε τις τσέπες του με δσα χρυσάφι και τραπεζογραμμάτια μπορούσε, θάζει φωτιά στο δωμάτιο των γραφείων του κόμητος και χάνεται στους έρημους δρόμους της συνοικίας "Άγιου Διονυσίου. Λίγη ώρα άργότερα, κι' όταν πια ο δολοφόνος έφθανε κοντά στον ποταμό Σηκουάνα, μέσ' απ' τις φλόγες του μεγάρου Μοράν ένας άνθρωπος κατέβαινε τις σκάλες τρικλίνοντας. Ήταν ο κόμης ντ' Μοράν, τον όποιον άπλώς μόνον έρριξεν άναίσθητον ή σφαίρα του Γκοντράν, και ο όποιος άφού έγίηκε τρέχοντας από το προαύλιο του μεγάρου του, πήγε κι' έπρεσε στον λάκκο ενός δολοφράγματος. Έν τω μεταξύ, φθάνοντας ο Γκοντράν στις δσθες του Σηκουάνα, με τον σκοπό να καταφύγθι σ' ένα από τα άπέναντι λαγκά προσάτια, άφηνει το μωρό παιδί στο δάθος μιάς έρημης θαρρούλας που θήκε μπροστά του και άφού πέταξε τα επαναστατικά ρούχα από πάνω του μήτικε κι' αυτός μέσα έτοιμος να πιάσθι τα κουτιά. Την τελευταία όμως στιγμή θυμήθηκε ότι μέσα στα ρούχα που πέταξε είχε λησμονήσει ένα δγκώδη φάκελλον που έκλειπε από τα χέρια του όπρητου που σκότωσε και έκαμε να πηδίσθι και πάλιν στην δσθι. Το ένα του δσως πόδι έσπρωξε αελά του την θάρρα που άρχισε άμέσως να παρασύρεται πρὸς τα κάτω από τα ρεύματα. "Έτρεξε μανιασμένος για λίγο κατά μήκος της άκτής, μα γρήγορα εγκατέλειψε την μάταιη προσπά

θεία του, έλέποντας την θάρρα να παρασύρεται όλοένα και ταχύτερα από τα ρεύματα που άπειλούσαν να την συντρίψουν στις άπώτοιμες έξοχες του ποταμού. Την ίδια ώρα, από μιά απ' τις πιο κάτω γέφυρες του Σηκουάνα, περνούσαν δυο εργάτικοί, ο Λουί Σιμόν βοήθος θυρωρός και ο Ζακόμπ Μενιέ εργάτης ναυπηγείων, οι όποιοι έπέστρεφαν μετά τα μεσάνυχτα σπitalia των άγνωστων μεταξύ των, άφού έπί τρείς μέρες παρέμεναν αιχμή λωπτι σε μιά πολιορκημένη από τούς επαναστάτες συνοικία. Κάποια στιγμή ο Μενιέ διακρίνει μιά ακυέρενη θάρρα. Λα να φέρνεται πάνω στα νερά του ποταμού και λέγει στον φίλον του να περιμένουν να δώθ αν είνε κανείς μέσα. Ο Σιμόν δέν παραδέχεται ότι μπορεί να ήταν άνθρωπος μέσα σ' εκείνο το θαρκάκι χωρίς να δίνθι σημεία ζωής, και άφηνει μόνον τον σύντροφό του.

Ο Μενιέ πού θέλει να δεισώθθι, καθάριζε με χίλιους κινδύνους να πλησιάσθι την θάρρα που είχε διαπάρωσει τώρα στη δσσι μιάς κολώνας της γεφυρας και έκπληκτος άνασείρει από μέσα ένα μωρό παιδί. Τρέχει γρήγορα σπitalia του και παρά τις άντιρρήσεις της γυναίκας του Μάρθας, την πείθει να κρατήσθι το μικρό κοριτσάκι το όποιο μάλιστα άνώμασαν Τζέννη εις άνάμνησιν της μικρούλας κόρης της που είχε πεθάνει πριν λίγα χρόνια. Η οικογένεια Μενιέ είνε υποχρεωμένη να άναχωρήσθι την έπομένην για το Μπορντό, όπου ο Ζακόμπ είχε έξασφαλίσει μιά θάσι στα εκεί ναυπηγεία, κι' άφώνοντας την Μπερένα να έτοιμάσθι τα σχετικά μπουαλα και μπουγους για το ταξείδι, ο ίδιος έγίηκε έξω για να έρθι κανένας παλαιώτης στον όποιον να πώλθθι τα λίγα τους έπιπλα τσών για να έξοικονομήσουν τα έξοδα του ταξιδιού δσον και για να πληρώσουν τα δυο καθυστερούμενα ένοίκια. Μόλις ο άνασθς εργάτης έγίηκε από το σπίτι του, ή γυναίκα του Μπερένα μετασώωντας γιατί δέχτηκε να κρατήσθι ένα έένο μωρό, πού ίσως να άναζητούσε τώρα ή μητέρα του, γράφει διασπικά μιά άναφορά στον άστυνόμο της περιφέρειας της και άναφέρει την άνεύρεσιν ενός μωρού κοριτσιού παρό το άνδρως της, το όποιον από τα πλούσια έσώρρουχά του συμπεραίνει ότι άνήκει σε άριστοκρατική οικογένεια και το όποιο ή ταυτότης ίσως να μπορεί να διευκρινισθί από ένα μενταγιόν που κρεμόταν στο λαιμό του.

Δέν πρόλαβε όμως να τελειώσθι την ά.

ναφορά της, όποτε εξαφνικά γύρισε στο σπίτι ο Ζακόμπ, κι' από τον φόβο της μή πως άνακαλύφθθι, πασάκωσε το χαρτί μέσ' στο χέρι της και με τρόπο το πέταξε στο δάθος του συρταριού της παλαιοτυλάδας που σε λίγο, μαζί με τ' άλλα έπιπλα άγώρασε ο παλαιώτης Ζοζέφ Μπρικού. Όταν λίγο άργότερα, μετά την άναχώρησι της οικογένειας Μενιέ, ο παλαιώτης έτρεξε να παραλάβθι τα έπιπλα που άγώρασε, κατάπληκτος διάδασε το περιεχόμενο της μισοτελειωμένης άναφοράς της Μπερένας που έπρεσε μέσ' απ' το συρτάρι της τυυλάδας.

Διαβάζοντας δε ότι έπρόκειτο περί πλουσιού κοριτσιού άμέσως σκέφθηκε να άνακαλύψθι τα ίχνη της οικογενείας Μενιέ, και να εκμεταλλεσθί κατά τον πιο κατάλληλο τρόπο το χαρτί που κρατούσε στα χέρια του. Κανείς όμως, ούτε ο θυρωρός του σπιτιού, δέν ήξερε να τον πληροφρήσθι πού άκριβώς κατευθύνθηκε ή οικογένεια του εργάτου, κι' έτσι απέφασε να ένεργήσθι μόνος του. Πέρασαν δώδεκα χρόνια από τότε και ή οικογένεια Μενιέ ζούσε πια εύτυχισμένη στο Μπορντό χωρίς στην ένεργητικότητα του Ζακόμπ που κατώρθωσε να προσφύγθι σε άρχιεργάτην των ναυπηγείων Νταγκλάντ. Μιά μέρα που ο Ζακόμπ με την γυναίκα του Μπερένα, άφώνοντας την Τζέννη μόνη στο σπίτι τους, πήγαν να παρευρεθούν στην έορτή της καθέλευσεως του πρώτου θαυοριού που ναυπηγήθηκε με την έπιστάσσι του Μενιέ, ένας ήλικιωμένος άνθρωπος παρουσιάσθηκε, άργα το άπόγευμα στο σπίτι του άρχιεργάτου και με λυπημένο ύφος ειπε στην Τζέννη ότι τον έστειλε ή μητέρα της για να την δσηήσθι στο νοσοκομείο όπου μετέφεραν τραυματιέμενα από ένα άτύχημα του ναυπηγείου, τον πατέρα της. Χωρίς να υποφισσθί τίποτε το δύστυχο κορίτσι άκολούθησε αλλοι από τον παλαιώτη Ζοζέφ Μπρικού, και ύστερα από αρκετές μονάχα ώρες, όταν άντελήφθθι ότι βρισκόταν άνόμεσα σε χωράφια, κατάλαβε ότι αυτός που την κρατούσε από το χέρι, δέν της είχε πη την αλήθεια. Άρνήθηκε να προχωρήσθι κι' όταν ο άπαγαγός της άρχισε πια να την τραβά με θία, δέν διασάσε να φωνάθθι άπληυστικά καλώντάς σε σόφισα. Σε λίγο οι τροχοί κάποιου άμαξιού άκούστηκαν κοντά τους και ο Μπρικού έλέποντας ότι έκινδύνε να καταβιχθί από κάποιον, άρπάξε από τον λαιμό της Τζέννης το μενταγιόν με την άλυσίδα και χάθηκε μόνος του στο σκο

τάδε, εγκαταλείποντας την Τζένη άνασθη-
τη από τον τρόπο και την κούρσας μέ-
στα χόρτα. Όταν άργότερα συνηλθε το
δύστυχο κορίτσι θρέθηκε μέσα στο άμα-
ξι του ζεύγους Ραστινά, πλανοβίαν θαν-
ματοποιών, που ζούσαν ανάμεσα σε διά-
φορα θρόνικα κουρέλια και ένα κιώτιο
που περιείχε δυό φίδια, που χαζευτικά
άποκαλούσαν Παύλο και Βιργινία. Η
ζωή της Τζένης εκεί μέσα ήταν άτυπο
ρη, διότι ο μόνος Ραστινά ήταν ένας μεγά-
λος έκφυλος που από την πρώτη στιγμή
που αντίκρυσε την όμορφη μικρούλα έτα-
ξεν ως σκοπόν του πώς να την άπολαύσει,
ή δε γυναίκα του, μία γρηά μέγαίρα, που
πάντοτε σχεδόν ήταν μεθυσμένη, πήρε
την απόφαση να την κάμει δαμάστρια.
Μία μέρα μάλιστα άναγκάσθηκε την
Τζένη να πλησιάσει στο κιώτιο των ζώ-
ων, έβγαλε από μέσα τα φίδια και τ' έ-
φησε στο σώμα της μικρής που έμεινε ά-
ναίσθητη από τον φόβο. Από τότε το
δύστυχο κορίτσι σκέφθηκε μέσα του ότι
έπρεπε να βρή τον τρόπο ν' άποδράσει ά-
πό το άμαξι των θανατοποιών. Εν τώ
μεταξύ στο Μπριντλ, όταν ο Ζακόμπ βγή-
κε από το νοσοκομείο κατάπληκτος μέ-
θαινε από τη γυναίκα του και τον γυιό
του Λεόν ότι η Τζένη θρυσκόταν στο Πα-
ρίσι ως μαθητευόμενη κεντήστρια στα έρ-
γαστήρια κάποιας κ. Μποστέλ, φίλης
της γειτόνισσάς τους κ. Λαρντίγκ. Ο
Ζακόμπ έγινε έξαλλος από τον θυμό του
γιατί η γυναίκα του δεν τον ρώτησε στην
ένεργειά της αυτή, αλλά σε λίγες μέρες
άνηγγεψε με χαρά ότι ο ίδιος κτήτης των
ναυπηγείων τον άποζημίωσε αρκετά πλού-
σια και θάπρεπε να γράψουν στην κ. Μπο-
στέλ ότι σύντομα θα πήγαιναν στο Πα-
ρίσι να φιλήσουν την Τζένη τους. Ο δυ-
στυχής έπίστεψε στο ψεύμα της γυναί-
κας του που δεν ήθελε να τον πικράνει
λέγοντάς του πώς η Τζένη εξαφανίστηκε
από μίηνες. Την ίδια εποχή το φυλακισμέ-
νο μέσα στο άμαξι των άισχρών θάυμα,
τοποιών δύστυχο κορίτσι, άποφασισμένο να
πραγματοποιήσει την άπόδρασή του, σκέ-
φθηκε ότι πριν άπ' όλα έπρεπε να εξα-
σφαλίσει την φίλια του άγριόσκυλου Τουρ-
κό που το γος Ραστινά είχε συνήθει-
σει να μην της έπιτρέψει ούτε από το πα-
ράθυρο του άμαξιού να ξεμυτίσει.

Η πυρκαϊά που άναψε στο μέγαρο
Μοράν, φεύγοντας βιαστικά άπ' αυτό
με την μικρούλα Λευκή ντε Μοράν
στην άγκαλιά, ο τυχοδιώκτης έξά-
δελφος της πεθαμένης μητέρας της
Γκοντράν ντ' Ωμόν, δεν άργησε να
κατακαύσει όλόκληρο το μέγαρο ά-
φοδ κανείς, λόγω του φόβου των τα-
ραχών που προκαλούσαν οι έπανα-
στάτες, τις μέρες εκείνες του 'Ιουνίου
του 1848, στους δρόμους των Παρι-
σιών, δεν θρέθηκε να την σβύση ή να
την περιορίσει.

Είχε περάσει περισσότερο από μία
ώρα άπ' ότου οι φλόγες κατεβρόχθι-
ζαν το μέρος εκείνο του μεγάρου που
βρίσκονταν τó γραφείο του κόμητος
και την σέρρα, όταν ένας διαβάτης
που έσπευδε να γυρίσει στο σπίτι του,
έβριζε πρώτος την κραυγή κινδύνου.

— Φωτιά!... Φωτιά!...

Άμέσως τὰ ένα γύρω παράθυρα ά-
νοίχτηκαν βιαστικά και δειλά-δειλά
ξεπρόβαλαν άπ' αυτά τὰ τρομαγμένα
πρόσωπα εκείνων που από τον φόβο
των έπαναστατών είχαν άμπαρωθή,
μέρες όλόκληρες τώρα στα σπίτια τους.

— Θεέ μου! Φωτιά! έπαναλάμβαναν
στ' αντίκρουσμα των θεόρατων φλο-
γών που άπειλούσαν να μεταδοθούν
και στα πλαγινά οικήματα και σε λί-
γο άρκετοι άπ' αυτούς, θρέθηκαν στον
δρόμο για να τρέξουν σε βοήθεια, έ-
κείνων που είχαν ανάγκη.

Έτρεχαν βιαστικοί και καθένας
τους ζητούσε εξηγήσεις τί ακριβώς
συνέβαινε, για να πάρη την σιερέ-
τυπη άπάντησι «δεν ξέρω».

Ξαφνικά ένας άνθρωπος, που ή πα-
χυσαρκία του τον έμπόδιζε να τρέξει,

δσο τουλάχιστον φάνιθαν ότι προσ-
παθούσε, άναμίχθηκε μέσ' το πλήθος
που διευθύνονταν στον τόπο της πυρ-
καϊάς και χειρονομώντας μονολογού-
σε φωναχτά:

— Ω! Θεέ μου!... Φτάνει μόνον να
μην είναι στο δικό μας σπίτι!...

Και δεν είχε άδικο ν' άνησυχή ο
άνθρωπος εκείνος που άδικα προσπα-
θούσε να κουνήσει το παχύσαρκο σώ-
μα του και που έλλωστε, λόγω του έ-
πεγγέλματός του, ήταν συνηθισμένο
στην καθιστική ζωή.

Και φούσκωνε ο δύστυχής Ζερόμ, ο
άμαξας του κόμητος ντε Μοράν, που
αν παρέμεινε στη θέση αυτή, παρά την
άσυνήθιστη παχυσαρκία του, ήταν μό-
νο και μόνο, γιατί ήταν ένας άπ' τους
άρχαιοτέρους υπηρέτες της οικογε-
νείας.

Περίεργος μέχρι άπιστεύτου θασ-
μού ήταν άδύνατον να κρατηθή στη
θέσι του εάν έπρόκειτο να πληροφο-
ρηθί κάτι. Μαθαίνοντας ότι οι έπανα-
στάται ήρχισαν ν' άνεγείρουν δδο-
φράγματα και έξροντας ότι ο κύριός
του εϊργάζετο στο γραφείο του, έγ-
κατέλειψε το άμαξοστάσιο του με-
γάρου Μοράν, με την ύπόσχεσι στον
εαυτό του ότι θα έπέστρεφε άμέ-
σως.

Η άπουσία όμως αυτή του Ζερόμ
έδωσε την ευκαιρία στον τυχοδιώκτη
Γκοντράν να φέρη εις πέρας το άπαι-
σιον έργον του και να διαφύγη άνε-
νόχλητος στους έρημικούς δρόμους
της συνοικίας του 'Αγίου Δομνίκου.

Κι' όταν ο παχύσαρκος άμαξας του
κόμητος ντε Μοράν, άφοδ ίκανοποίη-
σε την περιέργειά του ήθελσε να έ-
πιστρέψη στην θέση του, πολύ άργά
άντελήφθη ότι είχε φθάσει τμήμα ιπ-
πικού, το όποιον κατέδιωκε και συνε-
λάμβανε πάντα πολίτην.

Και άσφαλώς θα περίμενε αρκετές
μέρες κλεισμένος μέσα στο άστυνομι-
κό τμήμα όπου ώδηγήθη μ' έναν έμι-
λον άγνώστων του, εάν δεν συνέβαινε
να έλευθερωθή, λίγες ώρες άργότε-
ρα τούς έπαναστάτες, που για τρίτη
φορά άνακατελάμβαναν τον άστυνομι-
κό σταθμό.

Δεν είχε προλάβει διως ν' άπομα-
κρυνθή και πολύ από τον τόπο της
αίμαλωσίας του, όποτε στην στροφή
του δρόμου διέκρινε τις τεράστιες
φλόγες και άκουσε τις φωνές:

— Φωτιά!... Φωτιά!...

— Έκαμε να τρέξη περισσότερο και
λαχανιάζοντας γρήγορα, ρωτούσε με
συγκεκριμένες λέξεις εκείνους που
τόν προσπερνούσαν βιαστικοί:

— Που έπιασε φωτιά; Σε ποιανού
σπίτι;

Κανείς όμως δεν
πρόσεχε στον κοντό
χοντρο άνθρωπο που,
παρ' όλη την τραγικό-
τητα της στιγμής, προ-
καλούσε τον γέλωτα με
τις κωμικές του προσ-
πάθειες να κινήσει γρη-
γορώτερα.

Ούτως όμως κι' ο Ζε-
ρόμ είχε άνάγκη πιά
να ρωτήσει κανέναν.
Σταματημένος στη μέ-
ση του δρόμου και με
τά χέρια σηκωμένα ψη-
λά, φώναζε μ' άπελ-
πισία:

— Θεέ μου! Είναι το
μέγαρό μας! Γιατί,
γιατί να φύγω άπ' την
θέσι μου! Άν καθό-

μουνά εκεί!...

Δεν πρόφτασε όμως ν' άποτελειώσει
την φράσι του και ένας έμιλος βια-
στικός, τον παρέσυρε στο πέραςμά
του και έτσι ο Ζερόμ, χωρίς να κα-
ταλάβη πώς, θρέθηκε ανάμεσα στο
πλήθος που στεκόταν λίγα μέτρα μα-
κριά άπ' τον τόπο της φωτιάς.

— Άρχισε να σπρώχνει δεξιά κι' άρι-
στερά, θέλοντας να προσπεράσει αυ-
τός που βρίσκονταν πιο μπροστά του
μά κανείς δεν έννοουσε να κουνήσει
άπ' τη θέσι του.

— Άφήστε με να περάσω!... Είναι
το σπίτι μας αυτό που καίγεται! φώ-
ναζε τότε θυμωμένος: ! πότε με πα-
ρακλητική φωνή! Άφήστε με να τρέ-
ξω να βοηθήσω τον κ. κόμητα!

Ούτε όμως και στις κραυγές του
δύστυχου άμαξα πρόσεξε κανείς κι'
άπελπισμένος ο Ζερόμ ξανασήκωσε τα
χέρια του στον ούρανό:

— Και ή μικρούλα Λευκή, Θεέ μου
Παντοδύναμη!... Τ έγινε ή μικρή!
Και ή Φραγκίσκα; Ω! Θεέ μου. Θεέ
μου! Βοήθησέ μας!

★

Οι πρώτοι που είχαν φτάσει στον
τόπο της πυρκαϊάς κατάρθρωσαν να
μπούν μέσα στη μεγάλη αύλη και πολ-
λοι άπ' αυτούς, καθώς δεν είχαν φθά-
σει ακόμα οι πυροσβέστες, ώργάνω-
σαν μία πρόχειρη πυροσβεστική ύπη-
ρεσία για να σταματήσουν την πρόοδο
της φωτιάς.

Μερικοί άπ' αυτούς έτρεξαν κι' ά-
νοιξαν την θύρα, άλλοι έψαξαν μέσ'
τον σταύλο και θρήκαν μερικούς κου-
βάδες και δυό-τρείς έτρεξαν στην
τρόμπα που ύπήρχε για το πότισμα
του κήπου και με κάθε τρόπο προσ-
παθούσαν να εξακοντίσουν το νερό ως
την έστιά της φωτιάς.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Μόλις το ζεύγος Ραστινά άπομακρυνόταν, ή Τζένη άνοιγε το
μικρό παράθυρο κι' έβλεπε στον Τουρκό φαί πούκρευε άπ' το
χέμα της.

Η ΖΗΛΕΙΑ

Μοντέρνο αίσθηματικό διήγημα του Τζαίημς Λδρενς

Η μοναδική στενοχώρια που είχε
στη ζωή της ή Τζιν Κλίφορντ
ήταν ότι δεν είχε γνωρίσει πο-
τέ της τόν έρωτα. Τόν άληθινό όμως
έρωτα, τόν έρωτα χωρίς καμμιάν ύ-
στεροβουλία, που μεταρσιώνει το
άτομο και το τραβά, μέσα από τόν
λαβύρινθο της ρουτίνας και του ό-
λισμοδ. Τόν έρωτα, που γκρεμίζει
τις ανθρώπινες προλήψεις και που
όδηγει στις θυσίες. Έως τώρα δεν
είχε κάμει τη γνωριμία του, παρ'ό-
λο που είχε παντρευτή δυό φορές
από ... έρωτα κι' είχε χωρίσει άλλες
τόσες, με γελασμένες τις τρελλές
έλπίδες της. Η Τζιν ωστόσο είχε ό-
λα τὰ προσόντα, που ποθουν να
βρουν οι άνδρες σε μία
γυναίκα για να θεωρούν
τόν εαυτό τους εύτυχι-
σμένο. Ήταν όμορφη
σαν μία βασιλοπούλα
του παραμυθιοδ γεμάτη

χαρί και γοητεία.

Μέσα σε όλα αυτά ήταν και πλού-
σια. Πολύ πλούσια! Δεν ήταν όμως
δυνατόν, σαν γυναίκα με τόσα προ-
τερήματα, να μην είχε και ή Τζιν
τά έλαττώματά της. Ήταν ζηλιάρα.
Και το έλαττωμά της αυτό ήταν ή
άφορμή που χώρισε από τόν πρώτο
της άνδρα, τόν Τόνυ Μπρούς. Ός
τόσο άπ' τότε πέρασαν τέσσερα χρό-
νια τόν θυμώταν ακόμα. Ήταν
όμορφος, μελαχροινός, κομψός,
πλούσιος και πρό παντός άνθρω-
πος με μεγάλην ευγένεια. Άγα-
πήθηκαν από την πρώτη στιγμή και
έξωμολογήθηκε ο ένας στον άλλον
τόν έρωτά του με άμερικάνικη τα-
χύτητα.

Παντρεύθηκαν ύστερα από δώδε-
κα μέρες, με την ίδια εύκολία. Προ-
τού όμως φθάσουν μπροστά στον
πάστορα, που τούς έλλαξε τις βέρες
και τούς διάβασε την τυπική ευχή,
ή Τζιν έκλεισε με τόν Τόνυ την συμ-
φωνία της.

— Όχι μονάχα άγαπημένε μου δεν
θα μ' άπατήσης ποτέ, αλλά ούτε
ποτέ θα μου κάμης λόγο για τις
πρώτες σου έρωτικές περιπέτειες.

Κι' εκείνος της τό ύποσχέθηκε με
τη φλόγα του έρωτευμένου.

Η συζυγική τους ζωή άρχισε εύ-

«Βέβαια». Βέβαια», έσκέφτηκε,
«το άδικο μπορεί να είναι δικό μου.
Μά πάλι, αν μ' άγαπούσε άληθινά,
θα θυσιάζε τόν έγωισμό του, και θα
μ' άγκαλίαζε, και θα με φιλούσε, δί-
νοντάς μου τις κατάλληλες εξηγή-
σεις που θα καθιστούσαν την ψυχή
μου. Άλλά δε βαρύνεται!

Κι' άμέσως άρχισε νέ φροντίζη για
το διαζύγιό της.

Ύστερα από έναν χρόνο, παντρευ-
όταν με τόν «ζέν-πρεμιέ» του κινη-
ματογράφου Τζό Πήρλ, που είχε την
βεβαιότητα πως ήταν ο ίδανικώτερος
τύπος συζύγου κι' έραστοδ. Γρήγο-
ρα όμως έννοιωσε την άπογοήτευσί
κι' άπ' αυτόν, γιατί κάθε τόσο την
άπατούσε με κάθε καινούργια στάρ-
τάν φίλμ που είχε τόν πρώτο ρόλο.

Με την άπογοήτευσί στην ψυχή για
τούς άντρες και τὰ άμερικάνικα ή-
θη, ή Τζιν έστήριξε πια τις έλπίδες
της, στους άνδρες της Εύρώπης,
γυρνώντας από τη μιά λουτρόπολι,
στην άλλη. Άπό θαυμαστάς πιά, τί-
ποτ' άλλο.

Μά αυτό δεν την ίκανοποιούσε.
Ήταν άληθινή βασίλισσα της όμορ-
φιάς. Κι' όλοι αυτοί την κυνηγού-
σαν για το μεθύσι που ύποσχόταν το
κορμί και ή μεγάλη της περιουσία.

Είχε πάρει την άπόφασι να ξανα-
γυρίσει στην Άμερική, όταν σε μία
έορτή που γινόταν στην Βενετία,
καθισμένη στην βεράντα ενός ξενο-
δοχείου, άκουσε, από το διπλανό
τραπεζάκι, μία γυναικεία φωνή που
έλεγε:

— Τώρα μόλις ξαναγίνε εύθυμος ο
Τόνυ Μπρούς. Έβλεπε; Ή δύστυχη
σμένη ή άδελφούλα του είχε τρελ-
λαθή ύστερα από έναν άτυχο έρω-
τα και ήταν κλεισμένη σ' ένα ψυχι-
ατρείο του Μιλάνου. Εύτυχώς όμως
βρήκε πάλι την ύγεία της, ή καυμέ-
νη ή Έλινορ.

Η Τζιν γύρισε το κεφάλι. Σ' ένα
τραπεζάκι, κοντά στα κάγκελα της
βεράντας, καθόταν ο Τόνυ κι' άπέ-
ναντί του χαμογέλουσε εύτυχισμένη
ή νέα της φωτογραφία που είχε
σκιέσει επάνω στη ζήλεια της. Μία
καινούργια εύτυχία πλημμύρισε την
ψυχή της.

Διευθυνώθηκε προς το μέρος τους
και άγγίζοντας τόν Τόνυ στον ώμο
με δάκρυα στα μάτια, το ψιθύρισε:

— Τόνυ... έπιτρέπέ μου να σου ζη-
τήσω συγγνώμη...

Ο Τόνυ την έβαλε να καθήσει κον-
τά του και κυττώντας την στα μά-
τια, της εξήγησε με χαρά, εύτυχι-
σμένος για τόν έρχομό της:

— Να σοδ συστήσω την άδελφή μου
Τζιν. Μπορείτε να γίνετε δυό καλές
φίλες οι δυό σας. Καταλαβαίνεις,
λοιπόν, τώρα; Τότε...

Ύστερα από λίγη ώρα ή Έλι-
νορ τούς άφησε και καθήσε στο τρα-
πεζάκι μιας γνωστής συντροφιάς.

Ο Τόνυ και ή Τζιν μπήκαν σε μία
γόνδολα και κύλισαν εύτυχισμένοι
ώρα πολλή επάνω στα φωτισμένα
νερά των καναλιών.

Μετά ένα μήνα, οι παλληο σύζυγοι
που ήρκεσε μία φωτογραφία για να
καταστρέψη την εύτυχία τους, έσμη-
γαν ξανά τις ζωές τους

Η Τζιν έμεινε άφωνη.
Τὰ λόγια αυτά του Τόνυ την έβα-
λαν φυσικά σε σκέψεις.

ΤΖΑΙΗΜΣ ΛΔΡΕΝΣ

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΑΣ

του
Χ. Ράιντερ Χάγκαρντ

πρώτη απόπειρα του θεού μου απέ-
τυχε, αλλά δεν θ' άργήση να γυρίση
μέ χίλιους... και τότε;...

— Ο Τζάφετ, πού σ' έλο το διάστη-
μα ήταν κουλουριασμένος στο πάτω-
μα και μοιρολογούσε τον Κουίκ, πού
τόν άγαπούσε, σηκώθηκε, πλησίασε
την Κόρη Βασιλέων και γονάτισε
μπροστά της.

— "Ω, Βάλντα Ναγκάστα, είπε, ά-
κουσε τα λόγια του δούλου σου. "Οχι
μακρύτερα από τρία χιλιόμετρα, κον-
τά στο στόμιο του μονοπατιού, θρί-
σκονται στρατοπεδευμένοι πεντακό-
σιοι από τους ανθρώπους μου, τους
Βουνήσιους, που μισούν τον πρίγκηπα
"Ιωσία. Πήγαινε σ' αυτούς Βάλντα
Ναγκάστα, γιατί είναι άφωτισμένοι
σε σένα και με υπακούουν, αφού μ'
έκανες άρχηγό τους. Κατόπιν μπορεί
ν' άνεργήσει όπως καλύτερα νομί-
ζεις.

— Αφού η Μακίδα συζήτησε για λίγο
την πρότασι αυτή με τον "Ολιβερ ά-
ποφασίσθηκε να φύγωμε άμέσως. Με-
τά δέκα λεπτά είχαμε έτοιμασθή.
Σκεπασμένοι με ποδήρεις χιτώνες,
πού είχαν κουκούλες σαν τους καλο-
γήρους, έβγήκαμε στην πλατεία που
ήταν γεμάτη κόσμο, κι' άναμιχθήκα-
με με το πλήθος. Περωνώντας άνώρι-
στοι άπομακρυνθήκαμε το ταχύτερο
μέ κατεύθυνσι προς το στόμιο του μο-
νοπατιού. Σε μία στιγμή γυρίσαμε να
κυττάξουμε πίσω μας από φόβο μήπως
μάς παρακολουθούσαν κι' έμείναμε
κατάπληκτοι από ένα περιεργο φαινό-
μενο.

— Τι συνέβη; ρώτησε ο "Ολιβερ τον
Χίγκς.

— Πολύ απλά πράγματα, απήντησε
ο Χίγκς. "Όταν άκούστηκε η έκρη-
ξις, έτοιμασθήκαμε να θγούμε για να
δούμε τί συνέβη, όταν έφθασε ο πρίγ-
κηψ "Ιωσίας μόνος του και μάς άνε-
κοίνωσε ότι το είδωλο Χαρμάκ είχε
καταστραφή κι' ότι η Κόρη Βασιλέων
"για κρατικούς λόγους" έπρεπε να
πύν άκολουθήση στο δικό του φρού-
ριο. "Η Μακίδα άρνήθηκε κι' έπειδή
ο "Ιωσίας επέμενε, άναγκάσθηκε να
να τον δώξω με τις κλωτσιές. Λίγα
λεπτά άργότερα άρχισαν να ρίχνουν
βέλη κι' έπειτα έκαναν έπιδρομή, φω-
νάζοντας: "Θάνατος στους άσπρους!
Σώσατε το Τριαντάφυλλο! Κι' έτσι
έναγκασθήκαμε ν' άρχίσουμε το μακε-
λειό με το αποτέλεσμα πού βλέπεις.

— "Ω... "Ω!... μουρμούρισε ο Τζά-
φετ. "Η προφητεία... το κεφάλι του
Χαρμάκ ήρθε να κοιμηθί στην Μούρ.
Κυττάξαμε σιωπηλοί το καταπλη-
κτικό θέαμα, μη πιστεύοντας στα μά-
τια μας ότι ήταν ποτέ δυνατό να τι-
ναχθί σε τόσο ύψος εκείνος ο δγκος
του θρόνου, ενώ έμεις υπελογίζαμε
ότι οι έκρηκτικές δλεις θα κατέστρε-
φαν δολόκληρη την θάσιν του είδωλου.
Καθώς μάθαμε κατόπιν η θάσις του
είδωλου, δηλαδή ο πελώριος θράχος,
είχε πολλές κοιλότητες κι' η τρομα-
κτική δύναμις της έκρήξεως έχυπη-

σε το είδωλο και το απέσπασε από τη
θάσι του, τινάζοντάς το στον άέρα με
άφάνταστη δύναμι.

— "Ας δοξάσουμε το Θεό, είπα αφού
συνήλθα, πού αυτός ο θράχος δεν έπε-
σε στο παλάτι.

— Μακάρι να είχε πέσει, μουρμού-
ρισε η Μακίδα με τρεμουλιαστή φω-
νή, γιατί έτσι θα είχα γλυτώσει από
χόσες πίκρες. Έλάτε, φίλοι μου, άς
άπομακρυνθούμε πριν μάς άναγνωρί-
σουν.

ΒΡΙΣΚΩ ΤΟΝ ΓΥΙΟ ΜΟΥ

Το λεονταρίσιο κεφάλι του είδωλου
δεν τ' είχαμε παρατηρήσει μόνο έ-
μεις. "Όλο το όροπέδιο της Μούρ ή-
ταν άναστατωμένο κι' οι "Αμπάτι περ-
νούσαν στιγμές φόβου και καταπλή-
ξεως. Αυτό "Ιωσις δικαιολογεί γιατί
κανείς δεν μάς πρόεξε πού είχαμε
δραπετεύσει από το παλάτι.

— Αφού περπατήσαμε αρκετά μέσα
από διάφορα μονοπάτια, φθάσαμε στο
στόμιο του μονοπατιού όπου θρισκό-
ταν ο λόγος των Βουνήσιων "Αμπάτι.
"Ός εκείνη τη στιγμή είχαμε συναντή-
σει αρκετές περιπολίες, χωρίς να έ-
νοχληθούμε, αλλά τώρα οι άξιωμα-
τικός μίας περιπολίας μάς απέκλεισε
τον δρόμο. "Ο Τζάφετ έσκυψε και ψι-
θύρισε κάτι στο αυτί του κι' ο άξιω-
ματικός μάς κύτταξε περιεργα. "Ε-
πειτα χαρέτησε την Μακίδα πού ήταν
σκεπασμένη με το πέπλο της και μάς
ώδηγησε στον άρχηγό του λόγου, πού
καθόταν μαζί με άλλους άξιωματι-
κούς γύρω από μία φωτιά και συζη-
τούσαν.

— Ο άρχηγός του λόγου, ένας γέρος
με μακρυνά γένημα, σηκώθηκε κι' είπε:
— Παρακαλώ να μου δείξετε το πρό-
σωπό σας.

— Η Μακίδα άνασείκωσε την κουκού-
λα κι' έστρεψε σε τρόπο πού το φώς
του φεγγαριού να πέφτη στο πρόσω-
πό της.

— Ο γέρος γονάτισε.

— Περιμένα τις διαταγές σας, ο
Βάλντα Ναγκάστα!

— Συναθροίστε το λόγο σας και θα
δώσω τις διαταγές μου, είπε και κά-
θισε σ' ένα σκαμνί κοντά στη φωτιά.

— Ο άρχηγός έστειλε διαταγές στους
άξιωματικούς του και σε λίγο οι Βου-
νήσιοι κατέλαβαν θέσεις γύρω μας,
σε τρεις ξεχωριστές φάλαγγες. "Ήσαν
περίπου πεντακόσιοι πολεμιστάι, κι'
όταν σχηματίσαν τρία πλευρά τετρα-
γώνου, η Μακίδα ανέθηκε στο σκα-
μνί, έρριξε την κουκούλα του μανδύου

της για να μπορούν να την βλέπουν
και τους μίλησε:

— "Ανθρώποι του Βουνού, άπόψε
τη νύχτα, ύστερα από την καταστρο-
φή του είδωλου των Φούγκ, ο Πρίγ-
κηψ "Ιωσίας, ο θεός μου, ήλθε και
μού ζήτησε να παραδοθώ με σκοπό
να με σκοτώση ή να με φυλακίση στο
φρούριό του, πού θρίσκειται πέρα άπ'
το θάθος της λίμνης, λέγοντας ότι το
έπιβάλλουν ύψιστα συμφέροντα της
χώρας, αλλά μάλλον για σκοτεινούς
σκοπούς, πού δεν τους ξέρω...".

Σ' αυτά τα λόγια άκούσθηκαν ψι-
θυρισμοί άνάμεσα στους στρατιώτες.

— Περιμένατε, έξακολούθησε η Μα-
κίδα, σηκώνοντας το χέρι της. "Υπάρ-
χουν άκόμη χειρότερα από ό,τι είπα.
Είπα στον θεό μου, τον Πρίγκηπα
"Ιωσία ότι ήταν ένας προδότης κι' ό-
τι έπρεπε ν' άπουσори. "Εφυγε, άπει-
λώντας με και δεν ξέρω με τίνος δια-
ταγή, άπομάκρυνε τους φρουρούς του
παλατιού άπ' τις θέσεις τους. Τώρα,
κάποια πληροφορία έφθασε στα αυ-
τιά των ξένων πού θρισκονται στην ύ-
πηρεσία μου και δυό άπ' αυτούς, εκεί-
νος πού λέγεται Μαύρα Παράθουρα,
πού έλευθερώσαμε άπ' τους Φούγκ
κι' ο στρατιώτης πού λέγεται Κουίκ
ήλθαν στο παλάτι για νά με προφυλά-
ξουν, ενώ ο κύριος "Ορμ κι' ο γιατός
"Ανταμς έμειναν στις σπηλιές για να
ανάμουν τη σπίθα της φωτιάς πού θα
κατέστρεφε το είδωλο. Μόλις είχαν
φθάσει όταν έφθασαν και πολλοί άν-
θρωποι του "Ιωσία για να μ' αίχμα-
λωτίσουν...".

... "Ο Μαύρα Παράθουρα κι' ο στρα-
τιώτης Κουίκ πολέμησαν γενναία. Μά-
στο τέλος ο Κουίκ πληγώθηκε και
πέθανε. "Ο Μαύρα Παράθουρα είναι κι'
αυτός πληγωμένος σοβαρά, όπως
βλέπετε από τους επίδέσμούς στο κε-
φάλι του. "Επειτα ήλθαν ο κύριος
"Ορμ κι' ο γιατός "Ανταμς, μαζί με
τον χωριανό σας Τζάφετ μέσα άπ' τις
σπηλιές, όπου παρ' όλίγο να ταφούν
ζωντανόι κι' έπειδή το παλάτι δεν ή-
ταν πιά ασφαλές μέρος για να μείνω,
αφού και το ιδιαίτερο δωμάτιο του
ένου μου είχε θραχή με αίμα, φύγα-
με κι' ήρθαμε κοντά σας για να ζη-
τήσουμε τη βοήθειά σας. Θέλετε να με
προστατεύσετε, άνθρωποι του Βουνού;

— Ναί!... Ναί!... άκούστηκε από
παντού να φωνάζουν. Διατάξατε κι'
έμεις θά υπακούσαμε! Τι πρέπει να
κάνωμε, ο Κόρη Βασιλέων;
— Η Μακίδα προσκύλεσε τους άξιω-
ματικούς ιδιαίτερος και τους έζήτησε
την γνώμη τους, τον ένα ύστερα άπ'
τον άλλον. Μερικοί άπ' αυτούς, ήσαν
της γνώμης ότι έπρεπε να μάθουν πού
θρισκόταν ο "Ιωσίας, γι' α να το έπι-
τεθούν άμέσως.

— Να σπάσουμε το κεφάλι του φι-
διού για να πάψη να κουνά την ουρά

του, είπε κάποιος άπ' τους άξιωματι-
κούς.

Αυτή ήταν κι' η γνώμη μας, αλλά
η Μακίδα δεν ήθελε ν' άκούση τις
συμβουλές των άξιωματικών.

— Δεν μπορώ να γίνω έγώ αιτία έμ-
φυλίου πολέμου, όταν μάλιστα ξέρω
ότι ο έχθρος θρίσκειται στα πρόθυρα
της χώρας μας. Κι' έπειτα πώς μπο-
ρούν πεντακόσιοι άνθρωποι, όσοδη-
ποτε γενναίοι κι' άν είναι να πολεμή-
σουν έναντιόν των χιλιάδων πού διοικεί
ο "Ιωσίας;

— Τότε τί σκοπεύεις να κάνης; έ-
ρώτησε ο "Ορμ.

— Να γυρίσωμε στο παλάτι και με
τη βοήθεια των θουνήσιων να άντιστα-
θούμε στον έχθρο.

— Πολύ καλά, απήντησε ο "Ορμ. "Ο
χαμένος δεν ενδιαφέρεται για τον ένα
ή τον άλλο δρόμο. "Εμπιστεύεται στην
καλή του τύχη και προχωρεί.

— "Ετσι είναι, μουρμούρισε ο
Χίγκς, κι' όσο ταχύτερα ξεκινήσουμε,
τόσο το καλύτερο, γιατί το πόδι μου
μού πονάει και θέλω να κοιμηθώ.

— Η Μακίδα έδωσε τις διαταγές της
στους άξιωματικούς και σε λίγα λε-
πτά όλος ο λόχος ήταν επί ποδός.

Καθισμένος για να ξεκουρασθώ σ'
ένα θράχο παρατηρούσα τον "Ορμ και
την Μακίδα πού μιλούσαν σε μικρή ά-
πόστασι. Ξαφνικά άκουσα κάποιο θό-
ρυβο και κάτω άπ' το φώς του φεγ-
γαριού άντελήφθην μερικούς στρατιώ-
τες να οδηγούν ένα άτομο. Δεν έδωσα
μεγάλη προσοχή, νομίζοντας ότι ο άν-
θρωπος εκείνος θα ήταν κάποιος κα-
τάσκοπος, πού είχαν πιάσει, αλλά ά-

πος με τον αίχμαλώτο. "Ήταν ένας
νέος μ' άθλητικό παράστημα, ντυμέ-
νος με ένα γιορτινό χιτώνα, ενώ άπ'
το λαιμό του κρεμόταν μία βαρεία
χρυσή αλυσίδα. "Αναρωτιώμουν τί να
ήθελε άρά γε αυτό το άτομο, σ' αυτό
το μέρος και σ' αυτή την ώρα, άλλ' ό-
ταν γύρισε το πρόσωπό του προς το φώς
του φεγγαριού, είδα τα σκοτεινά του
μάτια, με το ώσειδες πρόσωπό του,
πού κατέληγε σε μία μικρή μαύρη γε-
νιάσι. Τόν άνεγνώρισα άμέσως.

— "Ήταν ο γυιός μου, ο Ρόδερικ!

Την ίδια οχεδόν στιγμή τον έσφιγ-
γα στην άγκαλιά μου. Και στις πιά
δύσκολες στιγμές του βίου ενός άν-
θρώπου, ποτέ δεν λησμονεί τις συνή-
θειες της πατρίδος του, όσο κι' άν έχη
ζήσει στην "Ανατολή. Για τουτό δεν
τού είπα παρ'α τα λόγια αυτά:

— Πώς είσαι, αγόρι μου, και πώς
διάβολο θρίσκεσαι εδώ;

— Και τόν άκουσα να μ' άπαντ' άρι-
γά, είναι αλήθεια, και με ξενική προ-
φορά:

— Πολύ καλά, σ' ευχαριστώ, πατέ-
ρα. "Ετρεχα έπάνω στα πόδια μου.

— Ο Χίγκς είχε πλησιάσει κι' έσφιγγε
το χέρι του γιου μου. Φυσικά ήσαν
παλητά φίλοι.

— "Ενόμιζα πώς άπόψε έκανες τους
γάμους σου, Ρόδερικ!

— Ναί, έτσι είναι, άπάντησε. Κατά
τά έθιμα των Φούγκ είμαι μισοπαντρε-
μένος, μά δεν μου γουστάρει. Νά, αυ-
τό πού φορώ είναι τα γαμπριάτικά
μου.

— Κι' η γυναίκα σου πού είναι;
ρώτησε ο Χίγκς.

— Εδώ είναι ξαπλωμένος ένας πού μάς έδειξε πώς πρέ-
πει να πεθάνη κανείς.

— Όστε ξέρω, ούτε μ'. ενδιαφέρει,
γιατί οι γάμοι των Φούγκ, δηλαδή η
τελετή, βαστάει δυό ήμερες, κι' άν
δεν περάσουν οι δυό ήμερες ο γάμος
είναι άκυρος. Κι' έτσι η σύζυγός μου
μπορεί να παντρευθί κάποιον άλλον.

— Και τότε τί γίνεται; ρώτησα.

— "Όταν είχαμε τελειώσει το γαμή-
λιο σύμπόσιον, ξαφνικά άκούσαμε μία
θρονή κι' είδαμε μία στήλη φωτιάς
να τινάζεται στον άέρα, κι' έπειτα
κυττάξαμε το κεφάλι του Χαρμάκ πού
είχε πεταχθί και χαθή στον ουρανό,
για να σταθί εδώ έπάνω. "Όλοι ση-
κόθηκαν κι' άρχισαν να φωνάζουν:
"Τά μάγια των άσπρων! Τά μάγια
των άσπρων! Οι άσπροι άνθρωποι

Και τότε θρέ-
θηκα αντιμετώ-
πίζω.

Και τότε θρέ-
θηκα αντιμετώ-
πίζω.

Και τότε θρέ-
θηκα αντιμετώ-
πίζω.

Και τότε θρέ-
θηκα αντιμετώ-
πίζω.

Και τότε θρέ-
θηκα αντιμετώ-
πίζω.

Και τότε θρέ-
θηκα αντιμετώ-
πίζω.

Και τότε θρέ-
θηκα αντιμετώ-
πίζω.

Και τότε θρέ-
θηκα αντιμετώ-
πίζω.

Και τότε θρέ-
θηκα αντιμετώ-
πίζω.

Και τότε θρέ-
θηκα αντιμετώ-
πίζω.

Και τότε θρέ-
θηκα αντιμετώ-
πίζω.

Και τότε θρέ-
θηκα αντιμετώ-
πίζω.

Και τότε θρέ-
θηκα αντιμετώ-
πίζω.

Και τότε θρέ-
θηκα αντιμετώ-
πίζω.

Και τότε θρέ-
θηκα αντιμετώ-
πίζω.

Και τότε θρέ-
θηκα αντιμετώ-
πίζω.

Και τότε θρέ-
θηκα αντιμετώ-
πίζω.

Και τότε θρέ-
θηκα αντιμετώ-
πίζω.

Και τότε θρέ-
θηκα αντιμετώ-
πίζω.

Και τότε θρέ-
θηκα αντιμετώ-
πίζω.

Και τότε θρέ-
θηκα αντιμετώ-
πίζω.

Και τότε θρέ-
θηκα αντιμετώ-
πίζω.

Και τότε θρέ-
θηκα αντιμετώ-
πίζω.

Και τότε θρέ-
θηκα αντιμετώ-
πίζω.

Και τότε θρέ-
θηκα αντιμετώ-
πίζω.

Και τότε θρέ-
θηκα αντιμετώ-
πίζω.

Και τότε θρέ-
θηκα αντιμετώ-
πίζω.

σκότωσαν τὸν Θεὸ ποὺ στεκόταν ἐκεῖ
ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ κόσμου καὶ τώρα οἱ
Φοῦγκ εἶναι χαμένοι! Τρέξετε νὰ σω-
εῖτε! » Ὁ Σουλτάνος Μπα-
ρούγκ ἔσχιζε τὰ ρούχα
τοῦ καὶ φώναζε στοὺς
Φοῦγκ νὰ φύγουν, κ' ἡ γυ-
νίστικα μου, κ' αὐτὴ ἔσχισε
τὰ ρούχα της κ' ἔτρεχε ὁ-
πως τρέχει ἡ ἀντιλόπη. Ὅ-
λοι ἔφυγαν πρὸς ἀναπο-
λὰς, πρὸς τὸν μεγάλον πο-
ταμὸ καὶ μ' ἄφησαν μόνο.
Πότε κ' ἐγὼ σηκώθηκα κ'
ἄρχισα νὰ τρέχω... πρὸς
δυσμάς, ὅπως μοῦ εἶχε πῇ
ὁ Μαῦρα Παράθυρα.

— Τὸ σπουδαιότερο εἶναι, νὰ ξέρουμε, εἶπε σκεπτικὰ ὁ Χίλκς, ἂν οἱ Φούγκ θὰ γυρίσουν.

— Δὲν τὸ ξέρω αὐτὸ.
Μαύρα Παράθυρα, εἶπε ὁ
Πόδερικ. Ἀφοῦ εἶδαν τὴν
κεφαλὴ τοῦ Χαρμάκ νὰ χά-
νεται στὸν οὐρανὸ, κατὰ
τὴν προφητεία πρέπει νὰ
φύγουν μακριὰ.

— Ναί, μά ὁ Χαρμάκ δὲν γάσθηκε στὸν οὐρανό. Τὸ κεφάλι του ἦρθε καὶ κάθησε ἐπάνω σ' ἓνα γκρεμό, πρὶν δεσποζέει τῆς πόλεως, εἶπα στὸ γυιό μου.

— “Ω, πατέρα! Ἄν εἶ-
ναι ἔτσι, τὰ πράγματα ἄλ-
λάζουν. Μόλις οἱ Φοῦγκ
ἀντιληφθοῦν ὅτι ὁ Χαρμάκ
ἦλθε ἐδῶ, θὰ ἔλθουν ἀνὰ τὸν
ζητήσουν, γιατί τὸ κεφάλι
εἶναι ἱερὸ κι’ ἔπειτα θέ-
λουν νὰ κρεμάσουν ὅλους
τοὺς Ἀμπατί.

Ἐπῆρα τὸν Ρόδερικ καὶ
τὸν ὠδήγησα κοντὰ στὴν
Μακίδα, ποὺ στεκόταν πα-
ράμερα κι' ἄκουε τὴ συνο-
μιλία μας, χωρὶς νὰ κα-
ταλαβαίνει τὴ λέγαμε. Τῆς
τὸν οὐστήσει καὶ τῆς ἐξή-
γησα τὴ εἰχε συμβῆ. Ὁ Ρό-
δερικ τὴν κυττοῦσε μὲ φα-
νερὸ θαυμασμό. "Ὑστερα
γύρισε καὶ μὰς εἶπε μέ τὰ
περίεργα ἀγγλικά του :

— Ἡ Βάλντα Ναγκάστα
εἶναι πολὺ ὁμορφῇ. Ἄν ἡ
κόρη τοῦ Μπαρούγκ, ἡ γυ-
ναῖκά μου, τῆς ἔμοιαζε,
μὴ φαίνεται πῶς κι' ἐγώ
θὰ ἔτρεχα πρὸς τὸ μεγάλο
ποτάμι μαζί με τοὺς Φούγκ.

Ὁ "Ολιβερ ἐξήγησε τὰ λόγια τοῦ Ρόδερικ πρὸς τὴν Μακίδαν κι' ἀρχίσανε ὁλοινὰ γελᾶμε.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ λόχος
ἦταν ἔτοιμος γιὰ ἀναχώρη-
σιν. Πρὶν ὅμως δοθῇ ἡ δια-
ταγή τῆς ἐκκινήσεως, ὁ ἀ-
ξιωματικὸς τοῦ ἀποσπά-
σματος τῶν Ἀμπάτι, ποῦ
εἶχε συλλάβει τὸν Ρόδερικ,
ἐξήγησε τὰ τοῦ παραδώσω-
μεν τὸν αἰχμάλωτο γιὰ νὰ
τὸν μεταφέρῃ στὸν Ἀρχι-
στράτηγο, τὸν Πρῆγκιπα
Ἰωσήφ. Φυσικὰ τοῦ ἀρνη-
θῆκαμε ὅτι εἶχε τέτοιο δι-
καίωμα, κι' ὁ ἀξιωματικὸς
ἐρώτησε ἀπότομα:

—Μὲ τίνος διαταγὴ ἀρνείσθε;

⁵Ἡ Μακίδα, τῆς ὁποίας τὴν παρουσία

δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ ὁ ἀξιωματικός,
προχώρησε καὶ σήκωσε τὸ πέπλο της.
—Μὲ δική μου διαταγή, εἶπε. Καὶ

—Μὲ δική μου διαταγή, εἶπε. Καὶ

αἰχμάλωτοι δικοὶ τῆς κι' ὄχι δικοὶ τοῦ.
Πήγαινε πίσω στὴν θέσι τοῦ.

Ὁ ἀξιωματικὸς τὴν κύτταξε κατὰ

πληκτος, χαϊρέτησε κι' ἐ-
πηρεσε συναντήση τοῦ
στρατιωτῆς του γιὰ νὰ φύ-
γῃ ὄχι πρὸς τὴν θέσιν του
κάτω στὸ στόμο τοῦ μονο-
παιοῦ, ἀλλὰ πρὸς τὸν 'Ιω-
σία, στὸν ὁποῖον ἀνέφε-
ρον ἐρχομοῦ τοῦ γιου τοῦ
γιατροῦ καὶ τὰ νέα τῆς φυ-
λῆς τῶν Φούγκ, οἱ ὁποῖοι
δὲν ἐπρόκειτο νὰ γυρίσου-
ν πιά.

Τὰ εὐχάριστα αὐτὰ νέ-
 διεσπάρησαν ἀστραπιαίως
 ἀνάμεσα στοὺς Ἀμπάτι-
 πού ἔρχισαν νὰ ἐκδηλώ-
 νουν τὴν χαρὰ τους ἀνάβου-
 τας φωτιές, πίνοντας, τρα-
 γουδώντας κ' ἀγκαλιαζό-
 μενοι.

τὸ πρῶτον ὁ λόγος προχω-
 ροῦσε πρὸς τὸ παλάτιον. Εἰ-
 χουμε φθάσει στὰ μισὰ τῆς
 πλατείας τῆς Μούρ, σ' αὐ-
 τὴν πύλιναν ἐνὸς χιλιομέτρου
 περίπου ἀπὸ τὸ παλάτιον, ὅ-
 ταν εἶδαμε ἕνα μεγάλ-
 ον σῶμα στρατοῦ, περὶ τὴν
 τρεῖς χιλιάδες, νὰ μᾶς ἀπο-
 κλείουν τὸ πέρασμα.
 Μερικοὶ ἀξιωματικοὶ ἀπὸ
 τὸν στρατὸν αὐτὸν ἤλθαν
 κι' ἐρώτησαν τὸν ἀρχηγὸν
 τῶν βουνησίων, εἰθώντας
 νὰ μάθουν γιατί εἶχε ἐγκα-
 ταλείψει τὴν θέσιν του.

— Πηγαίνω όπου με διατάσσουν, είπε, γιατί μάς θρίσκεται κάποιος ελκυστικότερος από ξένα.

— Ἄν ἐνόηξες τὸν Ὅρκο καὶ τοὺς συντροφοὺς τοῦ ὁ πρίγκηψ ἰώλῳ διατάζει νὰ μοῦ τοὺς παραδώσῃς γιὰ νὰ δώσουν ἀναφορὰς τί ἔκαμαν ἀπόμε τι νύχτα.

— Κι' ἡ Κόρη Βασιλῆως διατάζει, ἀπάντησε ὁ ἀρ.

κλιών· τρά-
ξετε μεγάλας
ἀποβίβας καὶ
ἐπιγαίνετε
ὅτι ἦσαν σάν

χηγός τῶν Βουνησιων, ν
τοὺς μεταφέρω πίσω στ
παλάτι.

— Αὐτὴ ἡ διαταγὴ δὲ
μπορεῖ νὰ ἐκτελεσθῇ, εἰ
ὁ ἀξιωματικὸς ἀναιδῶς, γι
γιατί ἔχει τὴν ἔγκρισιν τοῦ
Συμβουλίου. Παραδώσα
τοὺς ἀσπλους καὶ τὴν Κ
ρ Βασιλέων καὶ γυρίσα
στis θέσεις σας, ὅπου θ
ἀναμεινέται διαταγὰς το
πρίγκηπος Ίωσησ.

Ἄνθρωπος. Ὁ θυμὸς τῆς Μακρίδα
ξέσπασε τρομερός.
— Συλλάβατε αὐτοὺς τοὺς
ἀνθρώπους, διέταξε κι'
διεταγὴ τῆς ἐξετελέσθη
μέσας. Καὶ τὴν ὥραν κήλεις

[illegible]

ἀπὸ τῶν ἀποστόλων. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος
κουσε τὴ θανατικὴ του κ
ταδίκη καὶ σὰν δειλὸς πα
ἦταν, ὅπως ὅλοι οἱ Ἀμπάτι, ἔπεσ
μπρούμυτα μπροστὰ στὴν Μακίδα.
(Ἀκολουθεῖ)

ὁ κόσμος τῇ αὐρίῳ

№6-ΟΙ ΠΕΘΑΜΕΝΟΙ ΞΑΝΑΡΧΟΝΤΑΙ ΣΤΗ ΖΩΗ

Σήμερα πρόκειται να ξαναφέρουν στη ζωή τον παπποδ σας 1 Φυσικά, τὸ πράγμα σας προζέει συγγενήσιν, δέος καὶ φιλίας· σιν. Εἶναι ὁ μόνος νεκρὸς στενὸς συγγενὴς ποῦ, ἐπὶ τέλους, θὰ γυιοστήσει. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἔχουν πεθάνει ὁριστικῶς. Ἀπὸ μικρὸς θυμάστε, καὶ πᾶντοτε μὲ ἀγωνία ἐπιμένετε τὴν σημερινὴν ἡμέρα, ποῦ εἶχε προορισθῆ μὲ ἀκρίβεια πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια, ὅταν ἐσέις ἤσαστε θρόνος σχεδὸν ἀκόμα καὶ ὁ παπποδ σας, ποῦ προσέφερε τὸν ἐαυτὸ του στὴν ἐπιστήμην ὡς πρωτοπόρος τοῦ πειράματος αὐτοῦ, ἦταν περισσότερὸ ἀπὸ σαρανταπέντε χρονῶν. Σὰς ἔχουν διγηθῆ, δέξαια, ἀργότερα ὅλες τίς σχετικεῖς λεπτομέρειες. Ὁ παπποδ σας ἦταν πάντοτε ἕνας τυχοδιωκτικὸς τύπος καὶ ἀνδρῶπος ποῦ ἀγαποῦσε τίς περιπέτειες καὶ τοὺς κινδύνους. Ὅταν ὁ γυιὸς ποῦ καὶ ἡ γυναῖκα τὸν γυιὸν τοῦ οὐλοῦ γονεῖς σας—σκοτώθη, καὶ σ' ἕνα ἀεροπορικὸ δυστύχημα, μ' ἔκνεϊα τὸν παλαῖον τύπον ἀεροπλάνου, κι' ἐσέις νῆπι οὐ κόμα, ξεφύγατε τὸν θάνατον ὡς ἐξ θαύματος, τὸς, ὁ παπποδ σας ἀσὰς παρῆσθε στὴν Ἑταίριαν Ἑπιστημῶν γιὰ νὰ σὰς κηδεμονεύσῃ καὶ εἰς ἀντάλλαγμα προσέφερε τὸν ἐαυτὸν τοῦ πρὸς πειραματισμὸν.

Αυτό συνέβη το 1958. Το πρόβλημα όμως δεν πέρασε έτσι. Παρακάλες δημολογήθηκαν, έδω στάς τήν Άθήνας, μιά λαχούρα μερίς αντιπροσούνο-
των άπείλησε να κάψη το μεταξύ τήν «Νοσοκομείου» Ερβρούθ
Σταυρού» καί Ψυχικού μέγισον τής «Εταιρίας Έπιστημών καί διά-
φοροι οργανισμοί από όλό κληρή τήν «Ελλάδα προσεπάθησαν να μα-
ταιώσουν αυτό, ώς «δημοσία όπότερα όπότερα ατακτοντας» χαρακτηρισθέν-
πειράμα αυτό. Ό κόσμος, έλπετε, κατά το 1958 δέν είχε φωτισθ-
αρκούτως έπισημονώως.

Ὅταν μεγαλώσατε κάπως ἢ Ἐταιρία Ἐπιστημῶν σας ἐξέλιξη, γινεκάκι γραμματικῶς, τὴ ἀκριβὴς ἔκαμαν στὸν παπποῦ σας. Στὴν ἀρ. χη, λοιπὸν, τοῦ ἔκαμαν μίαν ἀπλοστοτή ἐνδοφλέβιον ἔνεσι, καλ(α)ῖον, καὶ ἄλλας νιτρικὸς ὁρές, ποὺ καταστρέφει τὰ συστατικὰ ἐκείνων τοῦ αἵματος, τὰ ὁποῖα προκαλοῦν τὸ πηξιμὸν τοῦ μετὰ τὸν θάνατον καὶ ποὺ, φυσικῶς, ἐπρεπε ν' ἀποφευχθῇ. Μετὰ τὸν ἐποπότησαν σ' ἕναν σφραγισμένον γυάλινον κλύβρον, μέσα στὸν ὁποῖον, ἐφ' ὅσον ὁ παπποῦς σας ἦταν ἀναλθῶτος ἀκόμα, διαχέυταν μὲ εὐχικὴν ἀνταλ(α)γήν, ἀνὰ ἀσθῆρα καὶ θαθμιαῶς προσέθεσαν καὶ διοεῖνόν τοι ἀνθράκον ἕως οὗ πέθανε.

Τὸ σῶμα ἔτοποθετήθηκε μετὰ, ἐπάνω σὲ μιὰν εἰδικὴ κλίνη_πρά-
πη, μέσα σ' ἓνα ἰσχυρότερο δωματίον· ὅταν φθάσατε σὲ μεγαλὸ
ῥη κάπως ἡλικία, συχνὰ ὁ ἐπιστήμιονες σὰς ἐπέτρεπαν νὰ πγαίνετε
καὶ νὰ τὸν θαυμάσετε. Γιὰ πολλὰ χρόνια γιὰ σὰς, αὐτὸ ἦταν σάν
ἓνα καθημερινὸ προσκύνημα, μπρός σ' ἓναν σεαστὸ νεκρὸ.

Καὶ νὰ, ποὺ ἔφθασε ἡ κρίσιμη ἡμέρα! Λίγο ἄλλως καέσθες σὰ
μιὰν εἰδικὴ ἐξέδρα, ἀπέναντι ἀπὸ τὸ κατάμεστο ἀπὸ ἐπιστήμιονες καὶ
δημοσιογράφων ἀκροατήριον. Ἀρχίζετε νὰ τρέμετε. Ὅχι ὅμως ἀπὸ
φόβο, ἀλλ' ἀπὸς ἀπὸ μιὰν ἀνεγίγνῃται συγκινητικὴ παροχή, γιὰτὶ ἀπὸ
τὸ πείραμα ἐθεωρεῖτο παλαιότερα, κατὰ τὸ 1958, ὅς ἐπικίνδυνον, σὴν
μερὰ καθένας πιά ἔξερε πὺς τίποτε τὸ ἐπικίνδυνον δὲν ὑπάρχει στὴν
ὕπόθεσι αὐτή. Μὲ δύοος παρακολουθεῖτε τὼρα τὸ σῶμα τοῦ παππιοῦ
σας νὰ συγκινητὰ τὴν σιγὴν ποὺ ὁ σεαστὴρ καὶ δραστήριος λευ-
κοφορεμένος χειρουργός, ὁ στερ' ἀπὸ μιὰν ἔνσει ἀνδρυνάλειος καὶ ἐ-
φεδρίνης στὴν καρδιά, τοῦ μεταγυρίζει προσεκτικὰ καὶ αἷμα στὴν
φλέβα.

Ὁ παππὺς σας ξανάρχεται στὴ ζωὴ! Εἶναι ὁ μόνος ἀνθρώπος στὸν κόσμο ποὺ «πέθανε» γιὰ ἕνα τόσο μεγάλο δῶσιμο. Εἰκόσι χρόνια! Τὸ ζῶο θράβι κοιτάει τὰς κατασκευὲς κρεβάτι τοῦ νοσοκομείου «Ἡ Αἰωνία Ζωὴ» καὶ σιγὰ-σιγὰ, μαζί με τὴν μητέρα τοῦ, ἀνακτὰ καὶ τὴν φυσιολογικὴ τοῦ σωματικῆς δυνάμεως. Ἀγρυπνοὺς εἰς ἐπάνω ἀπ' τὸ προσκέφαλό του, τοῦ φυλάτε, κάθε τόσο, δακρυμένο, τὰ χέρια.

Πιστώνεται επίσης που το διαβάσει τώρα, να πήτε ότι έκαμα, ενώ ή
α) τυπογράφος λάθος στη χρονολογία, "Ένα τέτοιο πράγμα, όσο
διαφορετικός κι αν είναι ο κόσμος της αριστεράς, δεν μπορεί να συμ-
βεί το 1958, ύστερα από είκοσι χρόνια μοναχά! Γιατί δώσε όχι; Το
θέρος ακόμα του 1935, ο έν Λος "Αντζέλες της "Αμερικής, χεφρο-
νος Δρ Ρόαφ Ουίντγουρντ, έκαμα ακριβώς το ίδιο πράγμα σ' ένα
χοιρίδι της Γουινέας. Το κρήσος απευθαιμένο τέσσαρες ημέρες
το ανέστησε όχι και τόσο άσχημα για την πείρα του. Και τέσσερις
μέρες, τέσσερα χρόνια ή είκοσι χρόνια θεωρητικώς δεν έχουν καμ-
μία δι'φορά.

“Ὡστε, λοιπόν, καὶ ἡ μακάβρια αὐτὴ περιπέτεια τοῦ φιλοκίνδυνου
παπποῦ σας, δὲν ἦταν καὶ τόσο φανταστικὴ—ἔτσι δὲν εἶναι;
ΘΑΝ ΓΙΑΝ

γνώριζε ὅτι ἡ Κόρη Βασιλέων κυβερ-
νᾷ τοὺς Ἀμπάτι κι' ὄχι ὁ πρίγκηψ Ἰ-
ωσίας κι' ὅσοι συλλαμβάνονται εἶνε

ἦσαν, ὅπως ὅλοι οἱ Ἀμπάτι, ἔπεσ
μπρούμυτα μπροστά στήν Μακρίδα.
(Ἀκολουθεῖ).

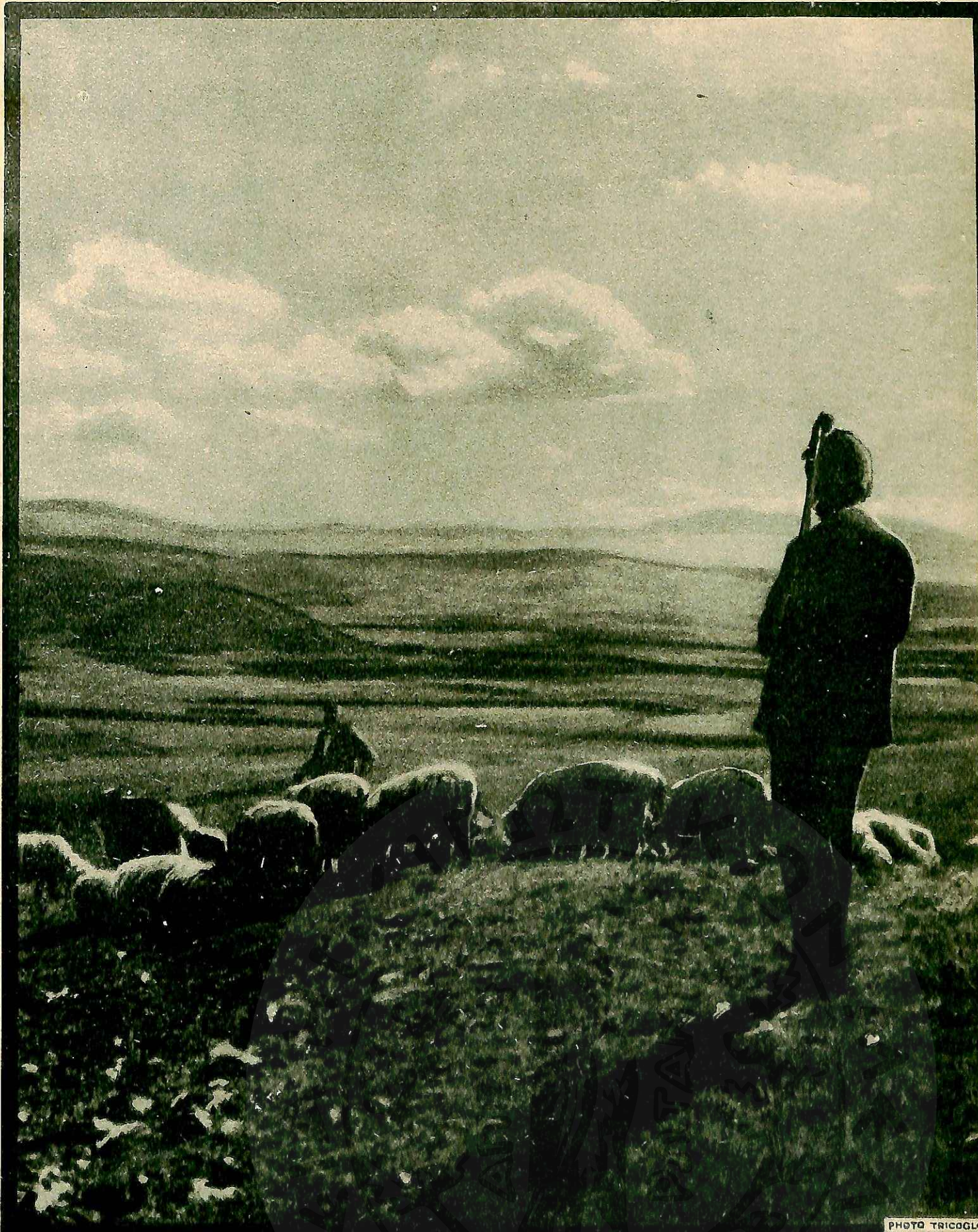

PHOTO TRICOGLO

Ἦθελα νᾶμουν τσέλιγκας, νᾶμουν κι' ἕνας σκουτέρης, νᾶχω με τὰ βοσκόπουλα σὲ κάθε σκάρο γλέντι,
νὰ πάω νὰ ζήσω στὸ μαντρί, στὴν ἐρημιά, στὰ δάσα, νᾶχω φλογέρα νὰ λαλῶ, ν' ἀντιλαοῦν οἱ κάμποι,
νᾶχω κοπάδι πρόβατα, νᾶχω κοπάδι γίδια, νᾶχω καὶ κόρην δημοφῆ, στεφανωτὴ μου νᾶχω,
κι' ἕνα σωρὸ μαντρόσκυλα, νᾶχω καὶ βοσκοτόπια, νὰ μοῦ βοηθήη στὸ σάλαγο, νὰ μοῦ βοηθήη στὰ γρέκια,
τὸ καλοκαίρι στὰ βουνά καὶ τὸ χειμῶ στοὺς κάμπους, κι' ὄντας θὰ τὰ σταλίζουμε τὰ δειλινὰ στοὺς Ἰσκιους,
νᾶχω ἀπὸ πάλιουραν βορὸ καὶ στρουγγα ἀπὸ ροδάμι, στῆς ρεματιᾶς τὴ χλωρασιά μαζί της νὰ πλαγιαζῶ.
νᾶχω καὶ σὲ ψηλὴ κορφή καλύβια ἀπὸ ρουπάκια, νὰ με κοιμίζῃ με φιλιὰ στοὺς δροσεροὺς της κόρβους.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ

ΑΝ ΤΩΒΡΕΤΕ...

1

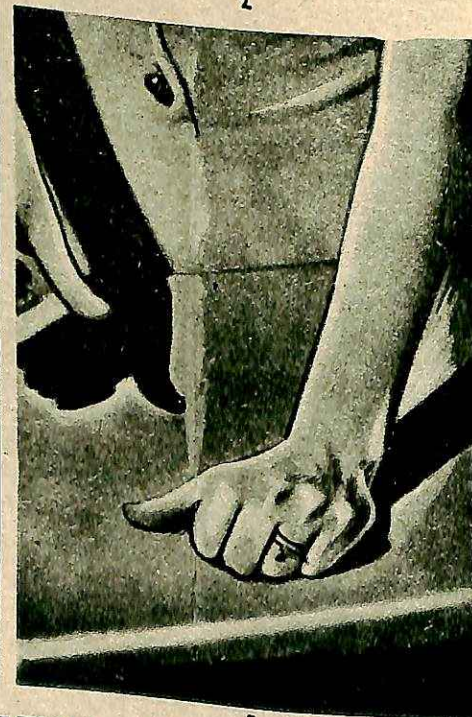
2

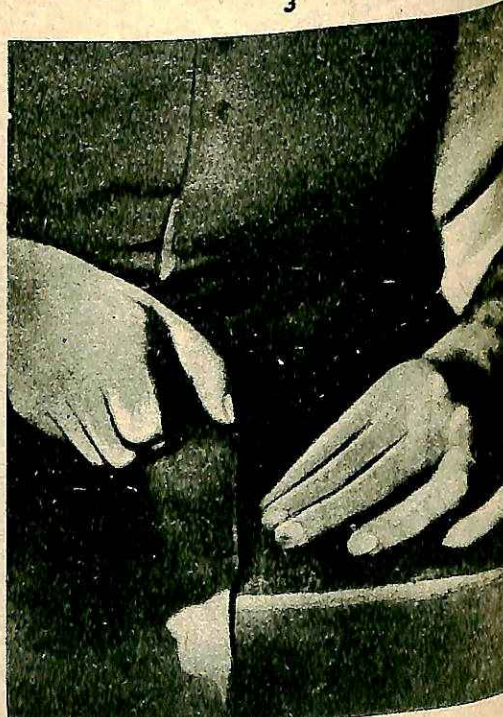
3

4

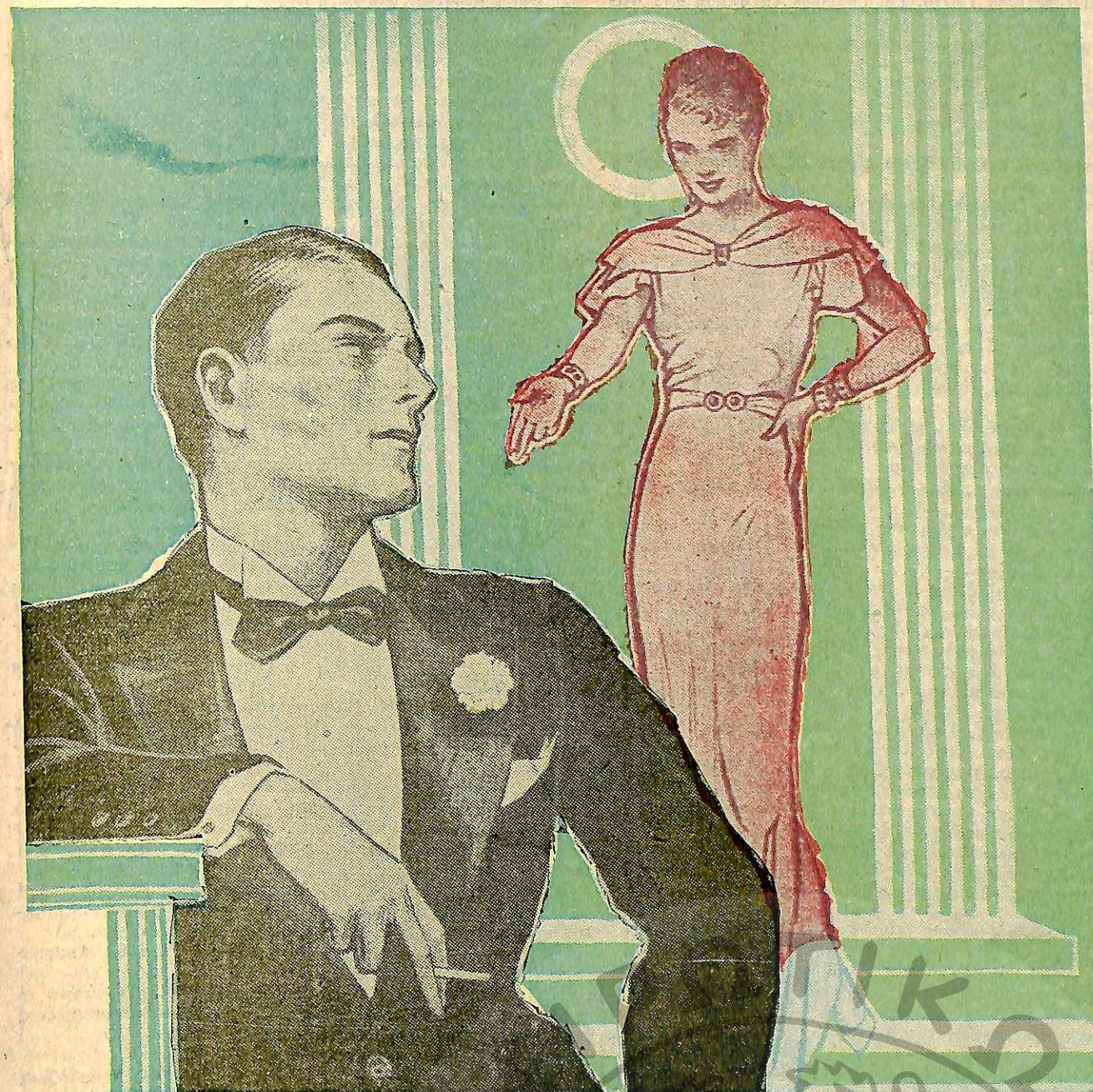
5

6

...ΤΙ ΚΑΝΟΥΝ ΑΥΤΑ ΤΑ ΧΕΡΙΑ;

ΓΥΡΙΣΤΕ ΑΝΑΠΟΔΑ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ ΝΑ ΤΟ ΔΗΤΕ

Η ΑΠΙΣΤΗ

Αυτότελης αισθηματική νουβέλλα της διασημής συγγραφέως ΖΥΠ

Στά γενέθλια της κ. Σαρλότ ντε Μπαρού

ΜΟΛΙΣ ο Ζάκ Μιρμόν μπήκε στο δωμάτιο ή κ. ντε Μπαρού έτρεξε κοντά του κι' αφού έριξε ένα έρευνητικό βλέμμα γύρω της έπεσε στην άγκαλιά του περιμένοντας τα συνηθισμένα χάρδια. Ο νέος όμως την έσπρωξε μαλακά και της είπε στενοχωρημένος:

—Μά, αγάπη μου, είναι τρέλλα αυτό που κάνεις.

Λυπημένη απομακρύνθηκε από κοντά του, απαντώντας χαϊδευτικά:

—Μά είναι τόσος καιρός που δεν σε είδα!

—Ω! καιρός! από την περασμένη Παρασκευή, και σήμερα έχουμε Κυριακή. Όλο-όλο δυό μέρες.

—Ναι, αλλά έμένα μου φάνηκαν ατέλειωτες.

Το νεανικό δροσερό πρόσωπο της κ. ντε Μπαρού συννέφιασε και ανήσυχη κύτταξε τον Ζάκ που απέφυγε το βλέμμα της.

Ήταν μια γυναίκα τόσο λεπτή, ώστε φαινόταν αδύνατη με το πρώτο βλέμμα. Τα μαλλιά της, πλούσια και σγουρά, στεφάνωναν μ' ένα χρυσό διάδημα το πλατύ, λευκό της μέτωπο και τα σαρκώδη κοραλλένια χείλη της έσκαζαν πολύ συχνά σ' ένα γλυ-

κό χαμόγελο γεμάτο καλωσύνη. Δεν την έκανε κανείς πάνω από 20 χρόνων και το μόνο που έδινε κάποια σοβαρότητα στη φυσιογνωμία της ήταν η βαθειά, σχεδόν θλιμμένη έκφραση των πρσινων ματιών της που σκιάζονταν από μακρές πυκνές βλεφαρίδες.

—Για κύτταξε! είπε, δείχνοντας το σαλόνι που ήταν πλημμελώς διακοσμημένο στα λουλούδια. Σήμερα έχω τα γενέθλιά μου.

—Ω! είμαι πραγματικά άσυγχωρητος! Τί άφησμάδα, αλήθεια!

Η κ. ντε Μπαρού κάθισε δίπλα του στο ντιβάνι και του είπε γελώντας:

—Ο καλύτερος τρόπος να επανορθώσεις το σφάλμα σου είναι να με φιλήσεις.

—Αγγίξε με τα χείλη του το δυσμορφο μέτωπο που το έτεινε ή φίλη του και άμέσως ανήσυχος κύτταξε στην πόρτα.

—Μά τί έχεις σήμερα και είσαι τόσο νευρικός; ερώτησε η κ. ντε Μπαρού.

—Μά, Σαρλότ, είναι εξ αίτιας αυτής της καταστάσεως...

—Ω! τώρα με λες και Σαρλότ! Δεν σ' αρέσει πιά το «Λότ»;

—Μά δ' έντροσε σου, Λόττα, θα μπορούσε να φτάση από σ' τι-
μη σ' σ' σ' σ' σ'...

—Ο άντρας μου! Έχω την ιδέα πως ο Άνρδ τ' ξέρει όλα.
Τί χαρούς άνθρωπος, αλήθεια! Έδώ κι' έξ χρόνια τώρα, δηλ-
από τότε που άρχισε η ιστορία μας έχω τύψεις συνειδήσεως και
δωμάς δεν έχω την δύναμη να κόψω τον δεσμό μας. Κι' όσ'όσο
τόν αγαπάω. Όχι βέβαια όπως θα έπρεπε, αλλά νοιώθω γι' αυ-
τόν μια στοργή πολύ βαθειά.

—Και φαντάζεσαι πως αν ήξερε τίποτα θα άνεχόταν να παίζη
αυτόν το γελοίο ρόλο;

—Γιατί γελοίο; Έπειδή είχε την άτυχία να πάρη ένα δόλιο
πλάσμα σαν έμένα χωρίς δύναμη χαρακτήρος και χωρίς θέλησι;

—Και τί σ' κάνει να υποπτεύεσαι πώς... ξέρει;

—Μά πολλά πράγματα. Σήμερα το πρωί π.χ. τον ρώτησα αν ή-
ταν αλήθεια πως του είχαν προσφέρει μια θέσι στο Λονδίνο. Μου
απάντησε πως ήταν αλήθεια, αλλά δεν θέλησε να μου μιλήση έ-
πειδή φοβόταν μήπως με δυσαρεστήση! Αυτό σημαίνει πως ή-
ξερε πως δεν ήθελα να εγκαταλείψω το Παρίσι.

—Πώς έμαθες πως του προσέφεραν αυτή την θέσι;

—Τό έμαθα από τον Πουρβίλ χτες στο σπίτι της θείας του
της κ. Ντορσάι.

—Α! είδες την θεία Κλαίρη; Τί καλή γυναίκα! Άν και δεν
είνε θεία δική μου, παρ'ό μόνον νονά του αδελφού μου, του Πώλ,
ήν αγαπώ σαν στενή συγγένισσα.

—Τήν περιμένο άπόψε, είπε ή Σαρλότ. Μά γιά πές μου ελλι-
κρινά, Ζάκ...

Διέκοψε απότομα την φράσι της καθώς είδε να μπαίνη μια
κοντή μεσόκοπη κυρία με ήσυχη, γλυκειά φυσιογνωμία, ντυμένη
μ' απλότητα και διάκρισι.

—Ω! ή θεία Κλαίρη! Έκανε μ' ανακούφισι ο Ζάκ Μιρμόν, εφ-
χαριστήμενος πού ένα τρίτο πρόσωπο ερχόταν να διακόψη αυτό
το στενόχωρο τέτ-α-τέτ με την Σαρλότ.

—Η κ. Ντορσάι έτεινε στην νεαρή γυναίκα ένα μικρό μπουκέ-
το από βιολέττες της Πάρμας και είπε καθώς την φιλούσε:

—Σου εύχομαι χρόνια πολλά κι' εύτυχισμένα, μικρή μου Σαρ-
λότ γιά τα γενέθλιά σου.

—Ω! θα έπρεπε κανείς να μή γιορτάζη αυτή την ήμέρα! άπίν-
ησε γελώντας ή Λόττα. Θυμίζει γεράματα.

—Μά έσύ, μικρή μου, διαμαρτυρήθηκε ή θεία Κλαίρη, θα φαί-
νεσαι πάντοτε 18 έτών έτσι λεπτούλα όπως είσαι. Ω! τί όμορ-
φα λουλούδια, πρόσθεσε κυττάζοντας ένα κατάλευκο θάμνο που
κουβαλούσαν με δυσκολία δύο ύπηρετες στο σαλόνι.

—Η Σαρλότ σπρώχθηκε και έβγαλε την κάρτα που ήταν καρφω-
μένη άπάνω σ' ένα κλωνάρι: «Μαρκήσιος ντε Μοριέρ» διάβασε
μ' έκπληξι. Μά πως ξέρει πως σήμερα είναι τα γενέθλιά μου; Τόν
γνωρίζω πολύ λίγο!

—Πάντως τα λουλούδια του είναι διαλεγμένα με πολύ κακό
γούστο. Όλόκληρο το Μόν Μπλάν! παρατήρησε ο Ζάκ ζηλεύον-
τας λίγο την μνήμη και την εύγένεια του Μορριέρ.

—Όχι δά, διαμαρτυρήθηκε ή κ. Ντορσάι. Το μόνο κακό είναι
πως τα λουλούδια δεν είναι ανάλογα με το βάζο. Διάλεξε ο εύ-
λογημένος ένα φτηνό καλάθι της πεντάρας. Αυτός όμως έδω,
πρόσθεσε πλησιάζοντας σ' ένα άλλο βάζο με λουλούδια, έχει κά-
νει ακριβώς το αντίθετο. Έβαλε μια φτωχή αζαλέα σ' αυτό το
πολυτελέστατο βάζο.

—Ο ντ' Άνταίν μου τ'ό έστειλε, άπήντησε ή Λόττα και φαν-
τάζομαι πως δεν θα παραλείψη να με επισκεφθί. Μου φαίνεται
μάλιστα πως έρχεται...

Βήματα άκουσθηκαν στόν διάδρομο, ή πόρτα άνοιξε και πα-
ρουσιάστηκε ή βαρύνων ντε Ρυέιν, άκολουθουμένη από την κ.
Γκεράντ. Ήταν και οι δύο πολύ γνωστές της Σαρλότ, δυο τύ-
ποι από τις συνηθισμένες κουτοσμπόλες των σαλονιών που ή
θεία Κλαίρη αντιπαθούσε τρομερά. Σπρώχθηκε και έτοιμαζόταν
να φύγη όταν ή Λόττα την κράτησε λέγοντας:

—Μή φεύγετε, κυρία, άκόμα. Να ήρθε και ο άνεπιός σας τώρα.

—Ο Πώλ Μιρμόν, ένας όμορφος νέος ψηλός κι' εύκίνητος με
γελαστά παιδιαστικά μάτια έμπαινε στο σαλόνι και άφου έσφιξε
τα χέρια των δυο κυριών είπε στόν άδερφό του μ' ένα τόνο τρυ-
φερός εκπληξέως.

—Σ' χάσαμε έσένα τώρα από το σπίτι! Όύτε φαίνεσαι καθόλου.
—Πάψε λοιπόν! τού είπε σιγά κι' απότομα ο Ζάκ. Δεν είναι
επαραίτητο να τ'ό πής τώρα, αυτή την στιγμή.

—Μά γιατί; Ένα μ' άπορία ο Πώλ. «Όλοι μιλούν γι' αυτό.
Έπειτα δημοσιεύτηκε σήμερα το πρωί και στόν «Χρόνο».

—Ω! είπες στενοχωρημένος ο άδερφός σου. Δεν τ'ό ήξερα αλ-
τό. Άς είναι. Εγώ θα τού δίνω τώρα. Είναι 4 και μισή και έ-
πρεπε να έχω φύγει νωρίως.

Υποκλήθηκε έμπρός στις δύο επισκέπτριες, έσφιξε τα χέρια
της θείας Κλαίρης και της Λόττας και βγήκε έξω, Λίγα λεπτά
αργότερα έμπαινε στο σαλόνι ο κ. ντ' Άνταίν λάμποντας δόλ-
κλους μέσα στο καινούργιο του κομψό κοστούμι.

—Στόν προθάλαμο συνήτησε τον Μιρμόν. Βρίσκεται στόν έ-
βδομο αύρανδ ο μνηστήρ, φώναξε,

—Ποιός μνηστήρ; ρώτησε ή Σαρλότ, που σεβριζαε το τσάι σ'α
μιά γωνία του σαλονιού.

—Μά... ποιός άλλος; Ο κ. Μιρμόν. Δεν τ'ό ξέρατε;

—Καθόλου, άπήντησε αδιάφορα ή νεαρή γυναίκα. Κι' όμως έ-
πρεπε να τ'ό καταλάβω.

—Γιατί έπρεπε; ρώτησε ή θεία Κλαίρη;

—Μά... φαινόταν άλλαγμένος αυτόν τον τελευταίο καιρό, ή-
ταν άφηρημένος, νευρικός... Καί ποιάν παίρνει;

—Τήν δεσποινίδα ντε Λόρμ.

—Όμορφη;

—Πολύ όμορφη, βεβαίωσε ο Πώλ, αλλά κάπως κρύα. Φτάνει
όμως να άρέσει στόν Ζάκ.

—Η θεία Κλαίρη κύτταζε προσεκτικά την κ. ντε Μπαρού και
έμπρός στή γελαστή φυσιογνωμία της διαλύθηκαν και οι τελευ-
ταίες ύπόνοιες που είχε γιά τόν δεσμό του Ζάκ και της Σαρ-
λότ. Άν ύπηρεζε τίποτα μεταξύ τους δεν θα μπορούσε ή Λόττα
να μείνι τόσο ήρεμη. Καί σιγά-σιγά άρχισε να μέμφεται τόν έ-
αυτό της έπειδή είχε κατηγορήσει άδικα τ'ό χαριτωμένο εκείνο
πλάσμα.

—Ποτέ δεν φανταζόμουν πως ο κ. Μιρμόν θα παντρευόταν, είπε
ή κ. ντε Ρυέιν, καθώς έπαιρνε ένα φλυτζάνι τσάι από τα χέρια
της Σαρλότ. Έλεγαν πως είχε κάποιον πολύ στερεό δεσμό, πως
δεν ήταν έλεύθερος.

—Αυτός! έλεν ο Πώλ γελώντας δυνατά. Μά πάντοτε ήταν έ-
λεύθερος σαν πουλί. Δεν δίνει ποτέ του λογαριασμό σ' κανένα.

—Πραγματικώς ήταν πολύ έλεύθερος, είπε άργά ή κ. ντε
Μπαρού.

—Έξη χρόνια τώρα είχε μάθει καλά τα έλαττώματα του Ζάκ. Εί-
χε καταλάβει τόν έξαιρετικό του εγωισμό που δεν άνεχόταν κα-
νένα έμπόδιο σ'α καριέρας του, ένφ' άπ' την άλλη μεριά αυτός
δεν έννοούσε ποτέ να παρεκχώρηση τίποτα. Ή Σαρλότ ήξερε κα-
λά όλες τις πλευρές του δύστροπου χαρακτήρα του κι' όμως ού-
τε στιγμή δεν έπαψε να τόν λατρεύη.

—Λοιπόν, είναι πολύ όμορφη ή μνηστή της Μιρμόν; ρώτησε
τόν κ. ντ' Άνταίν.

—Πολύ όμορφη. Έχει ελληνικό τύπο.

—Ο Πώλ βρισκοντας πως δεν έδιναν άρκετές εξηγήσεις γιά
τήν όμορφιά της νύφης του στήν Σαρλότ, πήρε τόν λόγο και έ-
ξήγησε.

—Είπε έξαιρετικά όμορφη. Έχει καστανά πυκνά μαλλιά, όπέ-
ροχα, πολύ μεγάλα μάτια διαρκώς χαμηλωμένα, κανονικότητα
χαρακτηριστικά, θαυμάσιο σώμα, αλλά είναι πολύ κρύα. Πάγος!

—Άν είχε λίγο ζωή μέσα της, αυτός που θ' αγαπούσε θα ήται
τυχερός.

—Άς ελπίσουμε πως θ' είναι ο άδερφός σου, είπε πονηρά ή
θεία Κλαίρη. Ξέρεις όμως ότι δεν είναι καθόλου εύγενικό να μι-
λές έτσι γι' αυτήν που θα γίνη άδερφή σου μεθαύριο.

—Α! ή Ζανίλ θα συμπαθήση τόν Ζάκ άπλώς, και θα περιφρο-
νήση τούς άλλους.

—Α! λέγεται Ζανίλ; Άς ελπίσουμε πως θα επαληθεύσουν οι
προβλέψεις σου. Άλλά ο άδερφός σου είναι πολύ ερωτευμένος
γιά να μπορεί να την κρατήρη.

—Ναι, μ' είναι έξυπνος και καλός.

—Καλός... γι' αυτήν βέβαια θα είναι καλός, αλλά διερωτώμαι
αν ήταν πάντοτε σ' όλους καλός, είπε ή θεία Κλαίρη ρίχνοντας
άσυναίσθητα ένα λοξό βλέμμα στή γωνιά τ'ό σαλονιού όπου βρι-
σκόταν ή Σαρλότ και που καθισμένη ανάμεσα στις δύο κυρίες,
άκουε προσεκτικά τ'ό κουτσομπολιό τους και φαινόταν πως δια-
σκεδάζε.

—Άσφαλώς έκανα λάθος, σκέφθηκε ή κ. Ντορσάι. Κι' όμως
πρόσ'όλου θα έπαιρνα όρκο πως τόν αγαπούσε τρελλά.

**«Σ' εύχαριστώ, είσαι
καλός!»**

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ των επισκεπτών άπήλλαξε την Σαρλότ α-
πό τόν κόπο τού να προσποιήται και άφησε τόν πόνο της
να ξεσπάση. Ένοιωθε τόν έναντί της πόνο, χωρίς δύναμη,
χαμένο μέσα στή ζωή, χωρίς αυτόν τόν φίλο που νόμιζε πως
πάντα θα είχε στο πλάι της. Σάν κινηματογραφική ταινία πέρα-
σαν από τού νοῦ της τα έξη χρόνια τού δεσμού τους, έξη χρόνια
γεμάτα από μια βαθειά, άπέραντη εύτυχία. Θυμώταν την ήμέρα
που είχε πρωτοϊδή τόν Ζάκ. Ήταν στο σπίτι της θείας Κλαί-
ρης. Ή Σαρλότ είχε πάει εκεί γιά να επισκεφθί την φίλη της,
και ο νέος είχε έρθει γιά να άναγγείλη την εύτυχία τού άδερ-
φού του Πώλ στο Πανεπιστήμιο. Ή κομψή του εμφάνισις, ή
άνδρική του όμορφιά και ή στοργή και τ'ό ένδιαφέρον που έδει-
χνε γιά τόν άδερφό του, άρεσαν άμέσως στόν Σαρλότ.

—Όρθια, μπροστά σ'α άναμμένο τζάκι θυμώταν όλες αυτές τις
λεπτομέρειες των έξη χρόνων. Και μέσα στόν βαθύ πόνο της σκε-
πτόταν και τόν σιζύγό της, τόσο καλό πάντα μαζί της, τόσο
εύγενικό και λεπτό. Φοβόταν πολύ μήπως άνακαλύψη την αλή-
θεια. Έπειτα... θα είχε και ή ίδια την δύναμη να κρύψη τόν
πόνο της όπως είχε κρύψει την εύτυχία της!

—Η Σαρλότ άφησε τ'ό τζάκι και κάθισε κοντά σ'α τραπέζι με
τις έφημερίδες. Ο Πώλ είχε πη πως ή άναγγελία των άρραβώ-
νων είχε δημοσιευθί το πρωί. Βιαστικά άνοιξε γρήγορα τόν
«Χρόνο» στή στήλη των κοινωνικών και διάβασε:

«Έτελέσθησαν οι άρραβώνες τού κ. Ζάκ Μιρμόν μετά της δε-
σποινίδος Ζανίλ ντε Λόρμ, θυγατρός τού γνωστού διοικηάνου.

—Ο γάμος ώρίσθη διά τας άρχάς τού προσεχούς μηνός».

—Η Σαρλότ έμεινε πολλή ώρα με την έφημερίδα στα χέρια, ά-
ναπολώντας τις εύτυχισμένες στιγμές που της είχε χαρίσει ο
Ζάκ, χωρίς να κινήθι, χωρίς να κλάψι. Κι' έξαφνα κάπρια σι-
γη, μη μπορώντας πιά να κρατήση τόν πόνο της έπεσε στο ντι-
βάνι και κρύβοντας τ'ό πρόσωπό της μέσ' στα μαξιλάρια έξοπα-
σε σ'α λυγμούς. Ή άπελπισία της
ήταν τόσο μεγάλη ώστε δεν ά-
κουσε τόν άντρα της που έμπαί-
νε στο σαλόνι χαμογελώντας μ'
ένα πελώριο μπουκέτο από ά-
σπρα γαρύφαλλα στα χέρια. Μό-
λις την είδε σταμάτησε κατά-
πληκτος και έβριξε ένα θλιμμένο
βλέμα στήν έφημερίδα που είχε
πέσει κάτω. Συγκινημένος έκανε
να τρέξη κοντά της, αλλά δίστα-
σε κατόπιν και γυρίζοντας πίσω
βγήκε έξω κλείνοντας την πόρ-
τα με χίλιες προφυλάξεις.

Λίγα λεπτά άκόμα ή κ. ντε
Μπαρού έμεινε στήν ίδια θέσι, ά
κίνητη. Τέλος οι λυγμοί έπαψαν
και μόνον τα μάτια της την έ-
καιγαν από τα δάκρυα. Κάποια
στιγμή ή πόρτα ξανάνοιξε. Αυτή
την φορά ήταν ένας ύπηρετής
που άνήγγειλε την επίσκεψι τού
κ. Ζαν ντε Πουρβίλ. Μ' ένα πή-
δημα ή Σαρλότ σηκώθηκε και δι-
ορθώνοντας τα μαλλιά της, που
της έπεφταν στο πρόσωπο, είπε
χαμογελώντας στόν επισκέπτη
που έμπαινε:

—Σας εύχαριστώ που με θυ-
μηθήκατε!

—Μήπως σας έβπηνη; ρώτη-
σε άνήσυχος ο κ. ντε Πουρβίλ,
βλέποντας τα κοκκινισμένα μά-
τια της Λόττας.

—Φαντασθήτε! Είχα άποκοιμη-
θί, διάστηκε ν' άπαντήση ή νεα-
ρή γυναίκα. Δεν κατάλαβα πώς.

—Θά είχατε, φαίνεται, άνια-
ρες επισκέψεις τ'ό άπόγευμα.

—Όχι, καθόλου, ήταν ή κ.
Ντορσάι, οι δυο Μιρμόν και ή κ.
ντε Ρυέιν.

—Πραγματικώς εύχάριστοι έν
θραυποι. Ή κ. Ντορσάι είναι ά-
πό τις γυναίκες που συμπαθώ.

—Α! έτσι; Ξέρετε είναι χήρα.

—Τό ξέρω, αλλά δεν είμαστε ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος τόσο
άνόητοι ώστε να παντρευτούμε.

—Κρίμα που δεν έχετε καμιά κλισι στόν γάμο. Θα είσαστε
ευτυχιστο σύζυγοι. Άλήθεια ξέρετε πως ο Μιρμόν παντρεύεται;

—Ναι, τ'ό είδα στήν έφημερίδα τ'ό πρωί.

—Γνωρίζετε την δεσποινίδα ντε Λόρμ;

—Έξ' όψεως μόνον. Την είδα μερικές φορές στήν Όπερα.

Είπε μια σπάνια και άναμφισβήτητη όμορφιά, αλλά μου φαί-
νεται πως πολύ γρήγορα θα βαρύνη. Είναι τρομακτικό να παντρευ-
εται κανείς μια τέτοια γυναίκα. Έχει διαρκώς χαμηλωμένα τα
μάτια της και είναι αδύνατον να διακρίνη κανείς τί σκέπτεται και
αν σκέπτεται. Με μια τέτοια γυναίκα κανείς σύζυγος δεν μπορεί
να έχη ήσυχο τ'ό κεφάλι του, έντός...

—Σταμάτησε βλέποντας πως ή κ. Μπαρού, άφηρημένη δεν τόν
έκουγε πιά και της είπε ένφ' τα γκρίζα του μάτια έπαιρναν μια
άσυνήθιστη έκφρασι τρυφερότητας.

—Ο Άνρδ είναι άπάνω;

—Όχι βγήκε έξω. Γιατί ρωτάτε;

—Μά θα ήθελα, αν θέλετε, αν σας ένοχλώ, να πήγαινα να τ'ό
εύρισκα.

—Μά τί είναι αυτά που λέτε; Έσείς μ' ένοχλήτε; Μου κάνετε
την μεγαλύτερη εύχαριστήσι.

—Άλήθεια! Δεν σας άνησυχούσε πρός όλίγου όταν... κοιμό-
σαστε;

—Κατάλαβε πως την είχε ιδί ή κλαίη και άποφάσισε να τ'ό πη
έλα.

—Ε, όχι λοιπόν, δεν κοιμόμουν, τ'ό ξέρετε βέβαια, δεν είναι

έτσι! Ήμουν με πολλή άσχημη διάθεσι. Σας έχει συμβή βέβαια
και σας να περνάτε μέρες έλκκληρες σ'α διαρκή έννευρισμό, ό-
ταν όλα σας φταίνε και κλαίτε με τ'ό παραμικρό και είσαστε σ'
όλους δυσάρεστος.

—Ο κ. ντε Πουρβίλ πήρε τα χέρια της μέσα στα δικά του και
της είπε σιγά.

—Ό,τι και να κάνετε, ξέρετε καλά πως δεν θα είσαστε ποτέ
δυσάρεστη σ'α μένα.

Και άκόμα σιγώτερα πρόσθεσε.

—Και ξέρετε γιατί;

Στενοχωρημένη ή Λόττα διαμαρτυρήθηκε.

—Μά όχι, δεν ξέρω τίποτα.

—Πώς; Είμαι βέβαιος πως τ'ό
ξέρετε, αλλά δεν θα σας τ'ό πω
πρό πάντος σήμερα.

Τα μάτια της κ. ντε Μπαρού
γέμισαν δάκρυα και ψιθύρισε
συγκινημένη και γεμάτη εύγνω-
μοσύνη.

—Σας εύχαριστώ, είστε καλός.

—Η πόρτα τού σαλονιού έννοι-
ξε και ο κ. ντε Μπαρού μπήκε
στο σαλόνι με τ'ό συνηθισμένο
του λεπτό χαμόγελο στήν αγαθή
φυσιογνωμία του. Κρατούσε
ένα ύπεροχο μπουκέτο άπ' όπου
κρεμώταν μια γαρύφα βελούδινη
κορδέλλα. Πήγε στή γυναίκα του
και φιλώντας την, της είπε:

—Άγαπητή μου Λόττα, σου έβ-
χομαι όλες τις χαρές τού κό-
σμου. Σου τ'ό εύχομαι μ' όλη μου
την καρδιά.

Μηχανικά τ'ό άνταπέδωσε τ'ό
φιλή και άρχισε να ξετυλίγη τ'ό
βελοόδο. Ένα περίφημο ρουσι-
πίνι κρεμώταν στήν άκρη, ένα
πετράδι τόσο λαμπερό και τόσο
καθαίο που μόλις ή Λόττα τ'ό
έβαλε στο χέρι της έβαψε την
σάρκα της με τις ρόδινες άκτι-
νες του. Τόν κύτταξε με μάτια
που έλαμπαν από εύγνωμοσύνη
κι' από συγκρατημένο πόνο και
σιωπηλά έτεινε τ'ό μάγουλό της
γιά να τ'ό φιλήση.

—Πρέπει, αλήθεια, Λόττα μου,
να σου ζητήσω συγγνώμη γιά
κάτι.

—Συγγνώμη; Γιά ποιό πρά-
γμα;

—Σήμερα που με κάλεσαν σ'α
Ύπουργείο, δέχτηκα να πάω
στό Λονδίνο που μου πρότειναν,
προεξοφλώντας την συγκατάθε-
σί σου.

—Η Σαρλότ κύτταξε μια στιγμή τόν άντρα της στα μάτια, είδε
πως ήξερε τ'ό μυστικό της και τ'ό είπε με μια φωνή πνιγμένη
στά δάκρυα, ένφ' ο κ. ντε Πουρβίλ έκανε πως βλέπει έξω από τ'ό
παράθυρο γιά να μην ταράξη την συζυγική σιγή.

—Σ' εύχαριστώ, είσαι καλός!

**Ο έραστής της κ. Ζανίλ
Μιρμόν**

ΜΟΛΙΣ είδε την κ. ντε Μπαρού, καθισμένη στήν παληά της
θέσι ο κ. ντε Πουρβίλ, έκανε ένα κίνημα εκπλήξεως και έ-
τρεξε πρός τ'ό μέρος της, σπρώχνοντας μέσα στή βία του
τους διαβάτες και άναποδογυρίζοντας τις καρέκλες. Γελώντας
ή Λόττα τ'ό έτεινε τ'ό χέρι και τ'ό είπες:

—Πάντοτε είστε ο ίδιος.

Κόκκινος και λαχανιασμένος της απάντησε με μια άλλη ερώ-
τησι.

—Από πότε είστε εδώ;

—Από χτες.

—Α! έτσι! Τότε δικαιολογούμαι που δεν σας είδα. Δεν απ-
λάξατε, ξέρετε, καθόλου. Και αυτό τ'ό άσπρο σας πάει θαυμάσια.

—Ένας νέος πέρασε σχεδόν τρέχοντας από μπροστά τους και ή
Σαρλότ τόν φώναξε.

—Κύριε Μιρμόν!

—Η κυρία Ντε Μπαρού ήταν περίφημη άμαζόνα.

Ο Πάλλ γδρισε άπλοτομα και μια χαροδμενη εκκληζει ζωγραφι-
στηκε στο πρόσωπό του όταν είδε την μαρκησία ντε Μπαρου.
—Πόσο χαίρομαι που σ'ας βλέπω! Έχετε καιρό στο Παρίσι;
Είδατε τον Ζαν;
—Όχι, μόλις έφτασα. Είπε στις κοούρες κι' αυτός;
—Ναί, έρχεται πάντοτε στο Γκράν—Πρι. "Α! Νά τος.
Ο Ζαν Μιρμόν περνούσε δίπλα τους χωρίς να τους δει. Ο ά-
δερφός του, πριν προφτάση να τον έμποδίση ή Λόττα, τον τρά-
θηξε από το μανίκι και κατάπληκτος από την παρουσία της κ.
Μπαρου έμεινε λίγες στιγμές καρφωμένος στη θέσι και μετά
άφου χαιρέτησε την παλαιά έρωμένη του κύτταξε γύρω του για
να βρη καμιά άδεια καρέκλα.
—Κύριε Μιρμόν πάρτε την δική μου, είπε ο Πουρβίλ καθός
σηκώθηκε από την δική του. Εγώ θα πάω να βρω τον κ. Μπα-
ρου που δεν είδα ακόμα.
Ο Ζαν καθησε με κάποια άμηχανία, κι' άφου μάταια προσπά-
θησε να βρη μια φράσι για ν' άρχιση την κουβέντα, άρκέστηκε
τέλος σ' ένα άόριστο:
—Ε, λοιπόν;
—Λοιπόν; έπανελαβε ή κ. ντε Μπαρου.
—Λοιπόν, με ξεάσατε, δεν είνε έτσι;
—Δεν σ'ας ξεχασα, δεν θα σ'ας ξεχάσω ποτέ...
Τό είνε μ' ένα τέτοιο τόνο που ο Ζαν κατάλαβε πως ήταν ει-
λικρινής.
—Δεν θελήσατε όμως να μ' άποχαιρετήσετε πριν φύγετε, είπε
και δεν ξαναθήσατε στο μικρό διαμέρισμα που είχαμε έννοικιάσει.
—Ναί, δεν θέλησα να σ'ας ξαναϊδώ, ψιθύρισε ή Λόττα. Και ά-
μέσως ρώτησε.
—Είστα εύτυχιμένος;
—Όσο μπορεί ο άνθρωπος να είνε εύτυχής. Θα δήτε την γυ-
ναίκα μου. Είνε ένα πλάσμα υπέροχο τόσο από φυσικής όσο και
από ήθικης άπόψεως.
—Και ο Πάλλ τί γίνεται; Μου φάνηκε άλλαγμένος, 18 μήνες
πώρα που έχω να τον ιδώ. Νομίζω πως φρονιμεψε. Πραγματι-
κώς είνε άλλος άνθρωπος από τέσσερις μήνες τώρα που μένει
μαζί μας και έχει γίνει σωστός άγιος. "Αλλαξε έντελώς.
—Πρό όλίγου που τον είδα την ώρα που σ'ας σταμάτησε, φαι-
νόταν θιαστικός. Ήταν βέβαια εύγενής όπως πάντα, αλλά δια-
ζόταν να φύγη.
—"Α! Μπα! Θα ήθελε απλώς να συναντήση την Ζανίν, την
γυναίκα μου. Τους βλέπω που περπατάνε μαζί εκεί κάτω.
—Τόν άγαπάτε πάντοτε τον μικρό σας Πάλλ;
—Ναί, τόν αγαπώ, άποκρίθηκε ο Μιρμόν με μια άσυνήθιστα
κρυφερή φωνή. Ήταν ή μεγαλύτερη άγάπη της ζωής μου. Όλη
μου ήτορρη είχε συγκεντρωθή σ' αυτόν.
Και αλλάζοντας ξαφνικά θέμα, είπε κυττάζοντας με θαυμασμό
την συνομιλήτριά του.
—Ο άδρας του Λονδίνου σ'ας έκανε καλό. Μου είπαν πως εί-
χατε μεγάλη έπιτυχία εκεί πέρα.
—"Ω! ποιός σ'ας έδωσε αυτή την σπουδαία πληροφορία;
—Ο Μορριέρ! Πέρασε στο Λονδίνο όλόκληρη την περασμένη
βελόν. Κι' αυτό, μου φαίνεται, για χατήρι σας. Δεν μπόρεσε
να μου κρύψη ο καυμένος τόν θαυμασμό που του έμπνεύσατε.
Αλλά δεν κατώρθωσε τίποτα...
—"Α! πάλι καλά που ήταν ελλικρινής! "Άλλοι στη θέσι του
θα άφηναν να ένοσηθί πως έπέτυχαν.
—Κι' αυτό για τόν Μορριέρ έχει σημασία, γιατί δεν είνε συ-
νηθισμένος στις άτυχίες. Θα μέινετε καιρό στη Γαλλία;
—Ο άντρας μου έχει τρείς μήνες άδεια κι' εγώ ξε!
—Και πως θα περάσετε τό καλοκαίρι σας;
—Μά... σκέττομαι να πάω στο Μπαρου. Ή θα είνε σ'α, ή κ.
Ντορσαί μου ύποσχέθηκε πως θα έρθη για δυό μήνες.
Καθός μιλούσαν, δεν άντελήφθησαν την κ. Μιρμόν που είχε
πλησιάσει και τους κύτταξε μ' ένα βλέμμα ειρωνικό και άναιδές.
Όταν έφτασε κοντά στο σύζυγό της τόν έπιασε από τό χέρι και
του είπε με την άντιπαθητική χοντοή φωνή της:
—Συστήστε με στην μαρκησία ντε Μπαρου.
Σηκώθηκε έκπληκτος και δείχνοντας την Ζανίν είπει
—"Η γυναίκα μου.
—Είμαι εύτυχής που κάνω την γνωριμία σας, κυρία, είπε εδ-
γενικά ή Σαρλότ.
—"Η Ζανίν έκανε νόημα στον κουνιάδο της να φέρη μια καρέκλα
και άφου κάθισε ρώτησε:
—Επιτρέπετε;

σώπο του φωτιστήρι.

—Πώς; Σεις εδώ; Πότε ήρθατε;

Και παίρνοντας μια καρέκλα, χωρίς να δώση πιά προσοχή στην
Ζανίν κάθισε δίπλα στη Σαρλότ και άρχισε να φλυαρή μαζί της.
Τά άγρια όμως βλέμματα που της έριχνε ή κ. Μιρμόν έκαναν
την Λόττα να φωνάξη τόν κ. Πουρβίλ, που περπατούσε λίγο μα-
κρότερα, και να άπομακρυνθή στο μπράτσο του. Όταν βρέθηκαν
άκρια μακριά ή κ. ντε Μπαρου φώναξε.
—"Ουφ! σκάζει κανείς εκεί μέσα!

—Έχετε δικηο, αλλά πρέπει να συνηθίσετε.

—Ποτέ!

Έσκυψε και είδε πως τό πρόσωπό της ήταν άλλοιωμένο.

—Μά τί έχετε; Δεν αισθάνεσθε καλά;

—Είμαι πολύ καλά, σ'ας ευχαριστώ.

—Μήπως σ'ας είνε τίποτα ο Μορριέρ; Δεν τό φαντάζομαι γιατί

συνήθως έχει τάκι.

Είχαν στρίψει για να ξαναγυρίσουν και βρέθηκαν μπροστά
στην κ. Μιρμόν που έκανε τόν περίπατό της στο μπράτσο του
Πάλλ και χαμογέλασε στην Σαρλότ όταν προσπέρασε. Ή νεαρή
γυναίκα έριξε ένα βλέμμα θαυμασμού στην Ζανίν που ήταν πρα-
γματικώς εξαίσια όμορφη μέσα σέ μια αϊθήρια μούβ τουαλέττα,
κι' ύστερα κύτταξε έντατικά τόν Μορριέρ που δεν είχε άφήσει
τό καθισμά του στη λόζα. Έμεινε μερικά λεπτά σκεπτική και ύ-
στερα είπε άργά στον Πουρβίλ.

—Όστε νομίζετε πως καμιά γυναίκα δεν μπορεί ν' άντισταθί

στον ώραίο Μορριέρ;

—Βεβαίως τό νομίζω. Φυσικά υπάρχουν κι' εξαίρέσεις. Αδτό

θα τό έχετε καλύτερα από μένα.

Και καθός εξακολουθούσε να μένη στην ίδια στάσι με τά μά-

τια χαμένα και σκεπτική, ο σύνδοός της της είπε γελώντας.

—Ελάτε, μην κάνετε σκέψεις που δεν ταιριάζουν σέ σ'α, μι-

κρή μου κυρία.

Ή Σαρλότ κοκκίνισε άπότομα και ψιθύρισε ταραγμένη.

—Γιατί τό λέτε αυτό;

—Νά, θα σ'ας τό πώ, άν και με μεγάλη στενοχώρια. Ή θέα
αυτού του Μορριέρ γέννησε στο μυαλό σας κάποια σχέδια... ά-
νάξη. Θα θέλατε να γίνη έραστής της κ. Μιρμόν για να τιμη-
ρήσετε κάποιο άλλο πρόσωπο. "Αλλά μη σκέπτεσθε αυτά τά πρά-
γματα. Πρώτα γιατί δεν θέλετε να πονέση ένας άνθρωπος που
είχατε. Που συμπαθείτε τέλος πάντων, ένας άνθρωπος σάν τόν
Ζαν. Έπειτα γιατί ο Μορριέρ σ'ας πρόλαβε.

—Πώς; Τί θέλετε να πείτε;

—Ότι υπήρξε έραστής της κ. Μιρμόν...

—"Ω!...

...και ότι προς τό παρόν έχει κάποιον άλλον τόν όποϊον προ-
τιμά ιδιαίτερος.

—Ποϊόν;

—Τόν μικρόν Πάλλ.

—"Ω! Θεέ μου, φώναξε τρομαγμένη ή Λόττα. Δεν πρέπει να
μάθη! Δεν πρέπει να τό μάθη ο κύριος ντε Μιρμόν! Άγαπάει
τόσο πολύ τόν άδερφό του! Περισσότερο από τό κάθε τι στον
κόσμο...

Μία άναπόφευκτη πρόσκλησις

ΤΗΝ έπομένη τό πρωϊ οι ντε Μπαρου με την κ. Ντορσαί που
ήταν περίφημη άμαζόνα, γήγχαν περίπατο έφιπποι. Μόλις
έφταναν στην είσοδο του δάσους της Βουλώνης είδαν τόν
κ. Πουρβίλ που ερχόταν να τους συναντήση.

—Δεν χάνετε καθόλου τόν καιρό σας, τους είπε εύθυμα. Χτές

τό Γκράν Πρι, σήμερα ίππασία.

—Εγώ είπα πως δεν θα ήταν ευχάριστο μ' αυτόν τόν ζεστό
καιρό, αλλά ή Σαρλότ έπέμενε να ξυπνήση λίγο τά άλογα. Έπει-
τα θέλαμε όλοι μας να ιδούμε τό Ποτό που τόσο νοσταλγήσαμε.

Ξανάρχισαν τό τρέκ και ένψ οι δύο κύριοι προπορεύονταν ή

κ. Ντορσαί είπε στην Σαρλότ.

—Πρέπει να έρχεσθε να με βλέπετε. Θα πιάσωμε πάλι τά πα-
λιά μας κοντισμπολιά. Άν θέλατε και σεις κ. Πουρβίλ, πρόσ-
θεσε σπερφομένη στον σύνδοό της, θα μ'ας κάνετε μεγάλη εύχα-
ρίστησι. Έδώ κι' ένα χρόνο τώρα δεν σ'ας βλέπομε πιά καθόλου.

—"Ω! ξερετε! διαμαρτυρήθηκε με κάποια στενοχώρια ο άγα-
θος άνθρωπος, γερνάει κανείς. Γερνάμε όλοι μας, έκτός από σ'α.

—Έχει δικηο ο Πουρβίλ, πρόσθεσε ο μαρκήσιος ντε Μπαρου.

Νομίζω πως βλέπω την παλιά κ. Ντορσαί που μάθαινε ίππασία
τόν μικρό Πάλλ. Άλήθεια, τί γίνεται τώρα ο Πάλλ Μιρμόν; Δεν
ίππείει πιά;

—Όχι, τώρα κάνει ποδήλατο. Θα τόν βρούμε άσφαλώς στην
Ποτινιέρ με τόν άδερφό του και την νύφη του. Είνε ή ώρα τους!

—"Α! έκανε μηχανικά ή κ. ντε Μπαρου.

Και ψάχνοντας να βρη ένα μέρος για ν' άποφύγη την Ποτι-
νιέρ, είπε βλέποντας ένα φωτογραφείο.

—Τί λέτε; Πάμε να φωτογραφηθούμε μαζί με τέλομα;

—"Ω, άγαπητή μου Λόττα, είπε ο μαρκήσιος, πως σοδ ήρεθε

πάλι αυτή ή ιδέα; Δεν θέλεις να διαλέξωμε καμιά άλλη ώρα για
φωτογραφίες;

—Σ'ας παρακαλώ, άς πάμε, έπέμεινε ή κ. ντε Μπαρου, που δεν
ήθελε με κανένα τρόπο να συναντήση τούς Μιρμόν. Σκεπτόταν
αυτό που της είχε πη ο ντε Πουρβίλ την προηγουμένη και ή-
θελε ν' άποφύγη ν' άντικρύση την τριάδα. Ύστερα από μερικούς
διοταγμούς ο άντρας της υποχώρησε και όλοι μαζί προχώρησαν
στην είσοδο του φωτογραφείου. Έξαφνα μια χαροδμενη φωνή
άκούστηκε μέσα από τ' άνοιχτο παράθυρο της αϊθούσης όπου πο-
ξόριζαν οι έπισκέπτες.

—"Α! ή θεία Κλαίρη!

Και συγχρόνως από την πόρτα δγήκαν ή Ζανίν και ο Πάλλ
Μιρμόν.

—Είχαμε έρθει για να δγάλωμε μια φωτογραφία με τό ποδή-
λατα, έξηγήσε ο Πάλλ. Ο Ζαν δεν θέλησε να ποζάρη. Είνε λείει
πολύ γέρος και θα χαλούσε τό κλισέ. Είνε μέσα τώρα και συν-
εννοείται με τόν φωτογράφο. "Αλλά μου φαίνεται πως δεν πε-
τύχανε γιατί ή Ζανίν θιάστηκε να κουνηθή.

—Μά ήθελα να θαυμάσω την κ. ντε Μπαρου πάνω στο άλογο,
είπε χαμογελώντας ή νεαρά κ. Μιρμόν. Μου έχουν πη πως ίπ-
πείει θαυμάσια.

Ήταν πάντοτε ή όμορφη γυναίκα που συγκεντρώνει την προ-
σοχή όπου και άν πήγαινε, αλλά ή όμορφιά της είχε άρχισει να
βαραινίη κάπως. Φαινόταν μεγαλύτερη άπ' ό,τι πράγματι ήταν
και τό σώμα της είχε άρχισει να παίρνη μια πλαδαρότητα που
χαλούσε την τέλεια άρμονία του. Χάιδεψε τό άλογο της μαρκη-
σίας και ρώτησε:

—Μήπως έχετε, κυρία, καμιά στιγμή ελεύθερη; Μου επιτρέ-
πεται να έρθω να σ'ας δώ;

—Βρίσκομαι στο Παρίσι για μια εβδομάδα μόνον, αλλά θα σ'ας
δεχτώ όποτεδήποτε μ' ευχάριστοι, άπάντησε απλά ή Λόττα.

—Φεύγετε; Για πού;

—Μά για τό Μπαρου, όπως πάντα. Θα μέινωμε εκεί όλο τό

καλοκαίρι.

—Τό Μπαρου! Πόσα πράγματα δεν άκουσα γι' αυτόν τόν όμορφο
πύργο από τόν άντρα μου. Φαίνεται πως περνούσατε θαυμάσιες
διακοπές εκεί πέρα. Ο Ζαν τολμάχιστον δεν μπορεί να ξεχάση
τις διασκεδάσεις που διοργανώνατε. Και είχα μια τέτοια περι-
έργεια να τό ιδώ.

—Μά είνε εύκολο, κυρία, να ικανοποιήσετε την περιέργειά σας.
είπε πάλι ή μαρκησία καταλαβαίνοντας πως ή πρόσκλησις ήταν
άναπόφευκτη. Θα είμαστε εύτυχείς να σ'ας δεχτούμε στο Μπαρου
μόλις έγκατασταθούμε.

—"Ω! σ'ας ευχαριστώ, φώναξε μ' ένθουσιασμό ή κ. Μιρμόν.
Δέχομαι μ' εύγνωμοσύνη την πρόσκλησί σας.

Ο Μαρκήσιος κύταξε τό ρολόϊ του και είπε.

—Είνε 11 παρά τέταρτο και έχω ένα ραντεβού για τις 11
και μισή. Πρέπει να φεύγωμε.

—Κι' εγώ έχω σέ μερικούς φίλους τραπέζι τό μεσημέρι, είπε
ή κ. Ντορσαί. Άς ξεκινήσωμε.

Ή Σαρλότ που δεν κατώρθωσε ν' άποφύγη την συνάντησι,
άδιαφορούσε τώρα για την φωτογραφία και όλοι μαζί ξεκίνη-
σαν, άφου φώναξαν και τόν Ζαν από τό φωτογραφείο. τόν ά-
νύποπτο Ζαν που άλλοτε ήταν ο πιο έγωπαθής κι' άνεξάρτητος
νέος και που τώρα είχε ύποταχθή τυφλά στη θέλησι και τό κα-
πρίτσιο της Ζανίν.

★

—"Ουφ! Έπί τέλους! είπε μ' άνακούφισι ο κ. ντε Πουρβίλ
καθός ανέβαινε με τους ντε Μπαρου και την κ. Ντορσαί την
δενδροστοιχία. Πόσο άργησε σήμερα ή λειτουργία!

—"Ω! Μία φορά τό χρόνο πηγαίνετε στην έκκλησία, είπε γε-
λώντας ή κ. Ντορσαί, δεν είνε μεγάλο τό κακό.

—"Ω! Με συγχωρείτε! Πηγαίνο κάθε Κυριακή στη Μαντε-
λαίν!

—Ναί, πρόσθεσε ο μαρκήσιος, πηγαίνει κάτω από τά σκαλο-
πάτια για να βλέπη τις γάμπες τών κυριών.

Ή Σαρλότ, άφηρημένη, δεν άκουγε την στιχομυθία. Κύτταζε
μελαγχολικά τά ψηλά δένδρα, τά όμορφα τοπία και σκεπτόταν
πως σέ λίγες μέρες δεν θα μπορούσε πιά ν' άπολαμβάνη αυτή
την όμορφιά. Έπρεπε να διασκεδάση τους καλεσμένους της.

Ένα ξευγάρι γνωστό τους έπρόκειτο να έρθη στο τέλος της ε-
βδομάδος, έπειτα ήταν ο Μορριέρ, ο ντ' Ανταίν, οι Μιρμόν...

Πρό πάντως ή ιδέα του να ξαναϊδή τόν Ζαν, τόν όποϊον αγα-
κούσε ακόμα, σ' αυτό τό περιβάλλον που την είχε ιδή εύτυχι-
σμένη, της ήταν άφόρητη. Μετάνοιωσε για την πρόσκλησις που
είχε κάνει έτσι εύκολα, γιατί σκέφτηκε πως ή Ζανίν θα ήταν
ένήμερη της περιπέτειάς της και δεν θα έχανε εύκαιρία να την
πληγώση. Καθός έφταναν στο σπίτι συνήνησαν τόν ταχυδρό-
μο που τούς έδωσε τά γράμματα.

—Μπα! Άπό τόν Μιρμόν! είπε ο μαρκήσιος άνοίγοντας τό
ένα. Και άφου τό διάβασε, είπε:

—Φάνει σήμερα και μ'ας ρωτάει άν μπορέ ή να φέρη μαζί του
και τόν Πάλλ.

Όρθια μπροστά στο τζάκι, θυμόταν όλες αυτές τις λεπτομέρειες της
έξη χρόνων...

—"Α! έκανε άπογοητευμένη ή κ. Ντορσαί.
—Πώς; έκανε έκπληκτος ο μαρκήσιος. Μά νόμιζα πως θα
σ'ας έκανε ευχάριστοι να ιδήτε τόν βαπτιστικό σας.

—Άσφαλώς, αλλά θα προτιμούσα να τόν δώ από άλλες συν-
θήκες.

—Δηλαδή τί έννοείτε; ρώτησε πάλι ο κ. ντε Μπαρου χωρίς
να μπορέ ή να καταλάβη.

—Θα σοδ έξηγήσω άλλοτε, Άγρού, έπενέβη ή γυναίκα του.
Πρός τό παρόν τηλεγράφησέ του πως τόν δεχόμαστε. Και γυ-
ρίζοντας στον κ. ντε Πουρβίλ, πρόσθεσε στενοχωρημένη.

—Τί δυσκολίες θα μου φέρη αυτή ή τριάς!

Φιλία κάτω άπ' τη βεράντα

ΜΕΤΑ τό γεύμα, καθός ήταν μαζεμένοι όλοι σ'ή δροσερή
βεράντα ή Σαρλότ ρώτησε:

—Ποιός θα πάη να πάρη τους Μιρμόν; Τό τραίνο έρχε-
ται στις 6 τό άπόγευμα.

—Εγώ, είπε ο μαρκήσιος, δεν ήξερα πως έπρόκειτο να έρθουν
σήμερα και έδωσα ένα ραντεβού στις 5 και μισή, ώστε...

—Τότε πηγαίνο εγώ με τ' άμάξι, είπε πρόθυμα ή Λόττα.

—Τί ευχάριστο πράγμα που είνε οι έπισκέψεις! παρατήρησε ή
κ. Ντορσαί με κομικό ένθουσιασμό.

—Κι' αυτό τόν καιρό είμαστε ακόμα άνοργάνωτοι, είπε ο μαρ-

κρίσιος καθώς έβγαίνε έξω με τον κ. Πουρβίλ και είχε ολοκληρή ιστορία ή υπόδοχη κι' ή εγκατάστασις.
—Που θα βάλετε τους Μιρμόν; ρώτησε αδιάφορα την Σαρλότ.
—Θεία Κλαίρη, όταν έφταναν οι δύο κύριοι.
—Στά δυο μεγάλα δωμάτια του πρώτου πατώματος, δίπλα στο δωμάτιο διαμερίσματος. Γιατί ρωτάτε; 'Ο Πάολ θα πάη απέναντι.
—Έτσι, ήθελα να ξέρω μόνον. Νόμιζα πως θα τους είχατε σ' ένα δωμάτιο.
—'Ω! όχι! 'Όσο και γ' αγαπάη κανείς έναν άνθρωπο...
—Πολύ περισσότερο πού δεν υπάρχει τέτοια περίπτωση έδω.
—Πώς; Μα νόμιζα τον Μιρμόν πολύ ερωτευμένο με την γυναίκα του...
—Και έχετε δικιο. 'Αλλά το αίσθημα δεν είναι αμοιβαίο...
—Μα δεν έρω... δεν...
—Πώς! Ξέρετε πολύ καλά, μικρή μου Λόττα και μην κοκκινίζετε. 'Η διαμονή σας στο Παρίσι θα σας έμαθε ώριμα πράγματα. Και αν δεν θελήσατε να δώσετε προσοχή και να περιφρονήσετε την κ. Μιρμόν είναι επειδή δεν θέλατε να λυπησείτε ένα πρόσωπο αγαπητό. Έτσι;
Και πηγαίνοντας πίσω από την ψάθινη πολυθρόνα της Λόττας ή κ. Ντορσαί έσκυψε πάνω από το μικροσκοπικό ρόδινο προσωπάκι της κ. ντε Μπαρου και την φίλησε τρυφερά λέγοντας.
—Είστε μια υπέροχη καρδιά, μικρή μου Λόττα.

★

'Η κ. ντε Μπαρου έφτασε στο Φελάντ, τον μικρό σταθμό, μια ώρα πριν να φτάσει το τραίνο. Έκανε μια βόλτα μέσα στην κωμόπολη, ψωνίζοντας ώριμα πράγματα που χρειαζόταν για το σπίτι και διευθυνόταν στον σταθμό, όταν άκουσε κάποια στιγμή πίσω της μια φωνή.
—'Α! 'Η κ. ντε Μπαρου.
Γύρισε και είδε τον Μορριέρ που την κτύπαζε με χαρούμενη έκκληση.
—Πώς συμβαίνει να βρίσκεστε στο Φελάντ σήμερα;
—Περιμένω τους Μιρμόν με τον Πάολ από το Παρίσι.
—'Ο νέος άρχισε να γελάει και είπε.
—'Α! αυτή ή τριάς είναι μοναδική. Σάθε φορά που τους βλέπω με πιάνουν τα γέλια.
—Δεν βλέπω τίποτα το άστείο, απήντησε κάπως απότομα ή κ. ντε Μπαρου. Είναι πολύ φυσικό δυο αγαπημένα αδέλφια να βρίσκονται πάντα μαζί.
—Έτσι το βλέπετε σεις που δεν βάψετε κανό στο νου σας.
—Κι' αυτό είναι ασφαλώς προτιμότερο από το να βλέπετε παντού το κακό, απήντησε ή Λόττα. 'Αλλά για πέστε μου. Πότε θα σάς δούμε στο Μπαρου;
—Μα σε καμιά εβδομάδα... αν με θέλετε...
—Θα είμαστε ευτυχείς να σας δούμε. Λοιπόν, ώρδουάρ. Φεύγω γιατί δεν θέλω να χάσω το τραίνο.
'Ελαφρά πήδησε στ' αυτόκίνητο που την περίμενε στην γωνιά του δρόμου και διευθύνθηκε προς τον σταθμό. Όταν έφτασε, το τραίνο είχε φανή στην καμπή και σε λίγο μπήκε στο σταθμό σφυρίζοντας. Πρώτος κατέβηκε ο Πάολ από το βαγόνι και έσπευσε να προσφέρει το χέρι του στη Ζανίν που κατέβαινε την σκάλα, χαμογελώντας στην Σαρλότ και την ευχαρίστησε με διάχυσι που είχε έρθει μόνη της για να τους υποδεχτή.
—Σκοπεύαμε να έρθαμε αργότερα, εξήγησε ο Ζάν που ακολουθούσε, αλλά όλη ή παρέα μας στη Ντωβίλ σκόρπισε και ήταν μια έρμηδα.
—Ένας άχθοφόρος πλησίασε την κυρία ντε Μπαρου και της είπε.
—Δώστε μου τις βαλίτσες σας, δεσποινίς.
—Επειτα γυρίζοντας στην Ζανίν που προχωρούσε βαρειά μέσα στο καλτό της, πρόσθεσε:
—Και σεις κυρία!
'Η μαρκησία είδε άμέσως πως ή κ. Μιρμόν δυσχεστάθηκε από το λάθος του άχθοφόρου και είπε γελώντας:
—Αυτός ο άνθρωπος είναι πολύ μύωψ!
—Καθόλου! διαμαρτυρήθηκε ζωηρά ο Πάολ, που, σαν όλους τους νέους έκανε φοβερές γκάφρες. Με το μικρό σας σωματάκι και το γέλιο σας το αιώνιο έχετε το ύψος μικρού παιδιού.
Το φόρτωμα των άποσκευών στ' αυτόκίνητο είχε τελειώσει και ο μικρός όμιλος διευθύνθηκε στην έξοδο του σταθμού. 'Ο Πάολ με την Ζανίν πέρασαν εμπρός, ενώ ο Ζάν και ή κ. ντε Μπαρου έμειναν λίγο πίσω και προχωρούσαν σιγά.
—Έχετε πολλή κόση στο Μπαρου; ρώτησε ο κ. Μιρμόν.
—Προς το παρόν είναι μόνον ή κ. Ντορσαί και ο Πουρβίλ. 'Αλλά την άλλη εβδομάδα περιμένουμε τον ντ' Άνταλν, τον Μορριέρ και τους ντ' Αρκόν.
Και βλέποντας πως το πρόσωπο του Ζάν είχε σκουρλώσει, ρώτησε.
—Μήπως σας είχε κανείς απ' αυτούς δυσάρεστος; Μου φαίνεται πως γνωρίζετε με όλους.

—Ναι... πριν από τον γάμο μου. 'Αλλά μετά απέφευγα αυτόν τον Μορριέρ όσο μπορούσα.
—Μα γιατί; Είναι θαυμάσιος άνθρωπος.
—Δεν ξέρω, βέβαια, αλλά όταν έχη κανείς μια γυναίκα σαν την δική μου, όσο φρόνιμη και να είναι δεν έχει όρεξη για τέτοιου είδους σχέσεις. 'Ο Μορριέρ είναι ένας δόν Ζουάν πολύ επικίνδυνος.
Και καθώς είχαν φτάσει πια εμπρός στ' αυτόκίνητο, έσκυψε στην γυναίκα του και της είπε μ' άπειρη τρυφερότητα.
—Μήπως σε κούρασε το ταξίδι, αγαπητή μου;

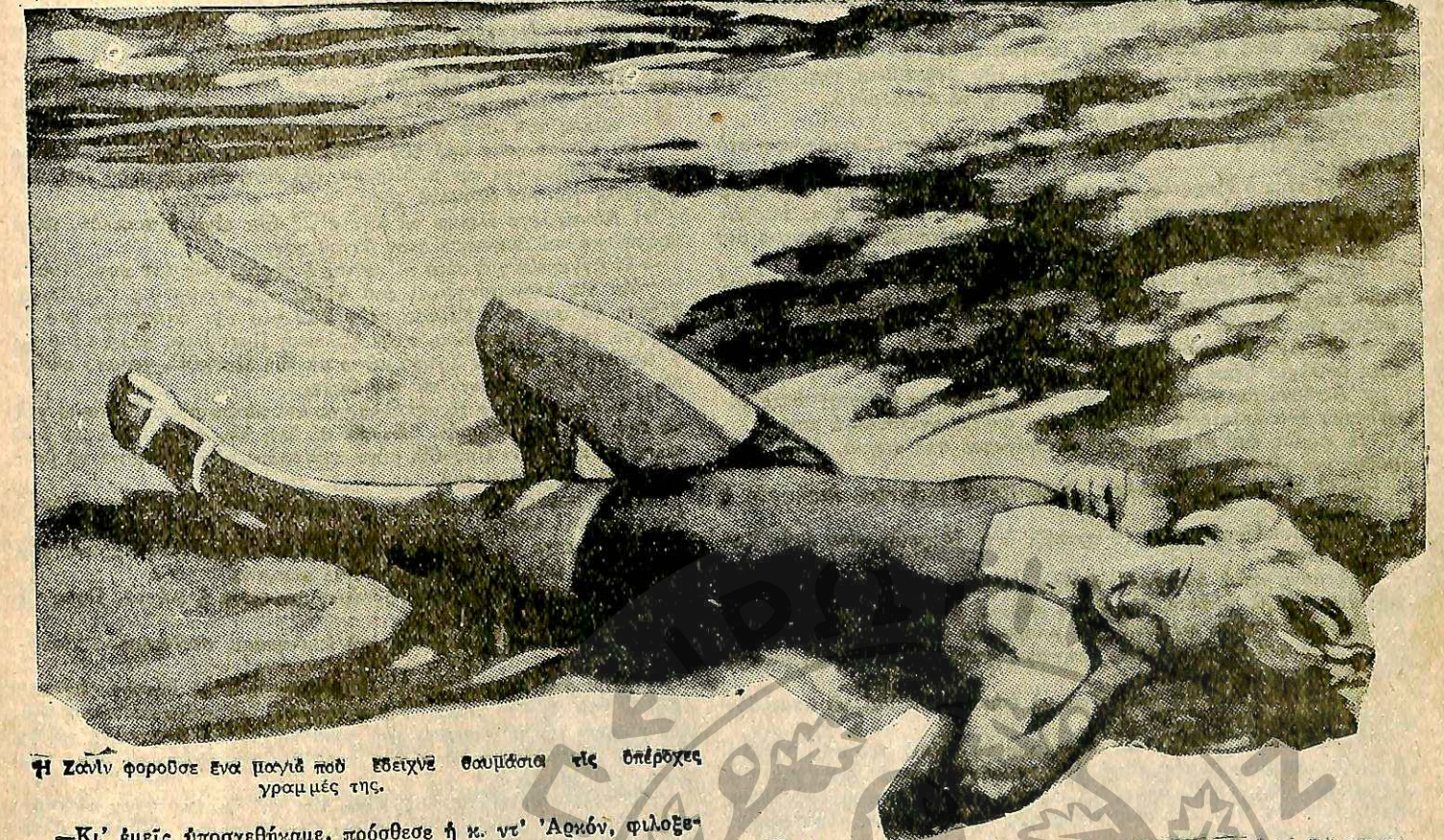
★

Υστερα από μερικές ημέρες ή κ. ντε Μπαρου κατάλαβε πως ο Ζάν έζηλευε όλον τον κόσμο εκτός από τον αδελφό του. Κάθε φορά που έβλεπε τον Μορριέρ να μιλά με την Ζανίν έτρεχε άμέσως και διέκοπτε την συνομιλία τους. Επίσης δεν μπορούσε να υποφέρει τα κομπλιμέντα του κόμητος Λά Μπαλου, ενός γελοίου λιμοκοντόρου της επαρχίας για τον όποιον αυτή ή ώραία Παριζιάνα ήταν μια ευχάριστη ποιικιλία μέσα στις κατακτήσεις της μικρής πόλεως. Βοηθούσε την Ζανίν να κατεβή από το άμάξι πιάνοντας το μπράτσο της, της έδινε το πενιούαρ όταν έβγαίνε από το μπάνιο και την άκουγε με θρησκευτική ευλάβεια όταν μιλούσε. 'Ο Πάολ ζήλευε κι' εκείνος, αλλά έφτανε ένα βλέμμα για να τον καθησυχάση ή ένα φιλί δοσμένο στο σκολτάδι, στα πεταχτά, που κανείς δεν είχε δη γιατι ή νεαρά κ. Μιρμόν διατηρούσε την παλιά της έγκρασι μαντόνας και φαινόταν αδιάφορη στα αίσθημα που ένέπνεε γύρω της.
Ένα βράδυ ή κ. Ντορσαί καθόταν στη βεράντα με τον Πουρβίλ και απολάμβανε την όμορφη καλοκαιριάτικη νύχτα. Έξαφνα έκανε μια κίνηση και είπε στον Πουρβίλ.
—'Ακούστε! Φιλιούνται κάτω από την βεράντα.
—Μα έτσι μου φαίνεται και μένα, απήντησε γελώντας.
—Ποιος να είναι άρα γε; είπε πάλι ή θεία Κλαίρη. 'Ο Μπαρου, ο Ζάν κι' ο Μορριέρ είναι στον κήπο. Δεν μένει παρά ή Ζανίν και ο Πάολ. 'Α! ή Σαρλότ που είναι;
—'Εγώ είμαι δώ, απάντησε μια δροσερή φωνή πίσω τους.
—'Ω! τότε είναι φανερό. 'Ωστόσο όμως είναι πολύ ριψοκίνδυνη ή σημερινή νεολαία.
'Ασφαλώς ο Ζάν, όσο αγαθός και νάναι κάτι θα ιδή στο τέλος.
—'Η ν' άκούση, πρόσθεσε γελώντας ο κ. ντε Πουρβίλ, όπως έμεις τώρα. 'Αλλά τώρα είναι ήσυχος και δεν επιβλέπει την γυναίκα του, γιατί δεν βρίσκεται μαζί της κανένας επικίνδυνος σαν τον Μορριέρ και τον Λά Μπαλου.
—Το νόστιμο είναι, παρατήρησε ή κ. Ντορσαί, πως όταν θα είχε κάθε λόγον να ζηλεύη τον Μορριέρ, τον καιρό που ήταν έραστής της γυναίκας του, ήταν έντελως ξένοιαστος. Και τώρα που ο δυστυχής Μορριέρ δεν δίνει καμιά σημασία στη Ζανίν...
—Ευτυχώς, πρόσθεσε ή μαρκησία ντε Μπαρου, που νομίζει πάντοτε την γυναίκα του άθωα. 'Αν καταλάβαινε τίποτα θα πονούσε πολύ.
'Αγαπούσε πάντοτε τον Ζάν και υπέφερε με την ιδέα πως ή Ζανίν θα τον έκανε δυστυχισμένο. Αύτη θα έδινε ευχαρίστως άπομονωμένη κάθε λύπη από κοντά του.
—Ένας θόρυβος από φωνές άκούστηκε στο σαλόνι και ή χαριτωμένη σιλουέτα της Ζανίν φάνηκε στην πόρτα ακολουθούμενη από τον Πάολ.
—Είχε πάει περίπατο με την νύφη σου; ρώτησε ή κ. Ντορσαί τον βαπτιστικό της.
—'Οχι, απάντησε ή Ζανίν. 'Εγώ ήμουν στο δωμάτιό μου και διάβαζα το γράμμα της μαμάς.
—Κι' εγώ, πρόσθεσε ο Πάολ, ήμουν...
—Περίεργο, έκαμε ειρωνικά ή κ. Ντορσαί, θα στοιχημάτιζα πως σάς άκουσα πρὸ όλίγου κάτω από την βεράντα. Και πριν προφτάση ο νέος να συνέλθη πρόσθεσε.
—Δεν πάμε μέσα να μάς τραγουδήσης τίποτα, Λόττα μου; Είχε σηκωθεί και όλη ή παρέα την ακολουθούσε. Στο σαλόνι βρισκόταν και ο μαρκήσιος ντε Μπαρου με τον Ζάν.
—'Α! επί τέλους, σε βρίσκουμε, είπε ο Μιρμόν στη γυναίκα του. Γιατί δεν ήρθες όταν σε φωνάζαμε πρὸ όλίγου.
—'Εγώ; Πότε; Έκαμε έκκλητική ή Ζανίν. 'Ημουν στο δωμάτιό μου και διάβαζα.
—Κι' όμως θα στοιχημάτιζα πως ήσουν εδώ με τον Πάολ. Μδ-νον έσύ φορείς άσπρα.
—Είμαι κι' εγώ, είπε ή μαρκησία καθώς άνοιγε το πιάνο.
—Τότε πιθανόν να είσθε έσεις, είπε ο Ζάν και πλησιάζοντας τον αδελφό του ρώτησε, κλεινοντας πονηρά το μάτι.
—Φλερτάρεις λοιπόν με την Λόττα τώρα; Κρυβόσαστε σαν έρωτευμένοι πρὸ όλίγου!
'Η φωνή της κ. ντε Μπαρου, θερμή και γλυκειά, απλόηθε σ' απαλούς τόνους. 'Ηταν μια θαυμάσια φωνή κοντραλτάς που ήταν παράξενο πως έβγαίνε από το λεπτό κείνο σωματάκι. 'Ολοι έκουγαν με ωναρηή ευχαρίστησι κι' άκούραστη ή Σαρλότ τραγουδούσε.

δωσε πρόθυμα δ,τι της ζήτησαν. Μόνον ή Ζανίν, καθισμένη σε μια γωνιά, φυλλομετρούσε ένα άλμπουμ. Κάποια στιγμή σήκωσε το κεφάλι και κάνοντας νόημα στον σύζυγό της πως ζεσταίνονται, βγήκε έξω. 'Ανήσυχος ο Ζάν έτοιμάστηκε να την ακολουθήσει, όταν ο Πάολ γλίστρησε κοντά του και του ψιθύρισε.
—Θέλεις να πάω μαζί της;
—'Ω, ναι, είσαι πολύ ευγενικός, μικρέ μου Πάολ, είπε ο Μιρμόν, ευχαριστημένος που δεν θα έχανε το τραγουδι της κ. ντε Μπαρου.
Και όταν αργότερα βρέθηκε μόνος του με την γυναίκα του, της είπε καθώς φιλούσε το μέτωπό της που ποτέ δεν του φάνηκε πύο άγνό.
—Ξέρεις τα νέα; Μου φαίνεται πως ο μικρός μας ο Πάολ φλερτάρει με την κ. ντε Μπαρου.

Μιά γυναίκα με πολύ τουπέ

ΛΟΙΠΟΝ; ρώτησε ο μαρκήσιος ντε Μπαρου. Ποιος θα πη το Σάββατο στο χορό των Μπρασιέ; Πρέπει να τους δώσωμε μια άπάντησι.
—'Εγώ, ναι, είπε ο Μορριέρ.

Η Ζανίν φορούσε ένα παλιό που έδειχνε θαυμάσια τις υπέροχες γραμμές της.

—Κι' έμεις υποσχεθήκαμε, πρόσθεσε ή κ. ντ' Αρκόν, φιλοξενούμενη της Σαρλότ από δυο μέρες μαζί με τον άντρα της.
—'Εγώ όχι, είπε ή θεία Κλαίρη.
—'Εσεις, Μιρμόν;
—Τί λες αγαπητή μου; ρώτησε ο Ζάν κοιτάζοντας την Ζανίν.
—'Όπως θέλεις, απήντησε εκείνη, χαμηλώνοντας κατά την συήθειά της τα μάτια.
—Λοιπόν, θα έρθωμε κι' έμεις. Θα ευχαριστηθώ πολύ να δω τον ντ' Αρκόν.
—Πάολ, τί λες, έρχεσαι;
—'Ο μικρός Μιρμόν ήταν έτοιμος ν' άπαντήσει «ναί», όταν ή νύφη του που καθόταν κοντά του, του σφύριξε χωρίς να κουνήσει τα χείλια της.
—'Οχι!
—'Οχι, επανέλαβε πειθήνια ο Πάολ.
—'Όπως θέλεις, είπε ο μαρκήσιος ντε Μπαρου, αν κι' από μ' έκπληττει αρκετά εκ μέρους σου που δεν άρνείσαι ποτέ ένα χορό. Λοιπόν, έρχομε: δυο ντ' Αρκόν, δυο Μιρμόν, ένα Μορριέρ, κι' εγώ φυσικά. Λόττα μου, είναι περιττό να σε ρωτήσω. Ξέρω πως δεν σ' άρέσουν οι χοροί, κι' έτσι το Σάββατο βράδυ θα σ' άφήσω μόνη.
—'Εξω είχε άρχισει να πέφτη ή βροχή.
—Τί κρύμα! είπε ο Μορριέρ. Θα μάς έμποδισή να κάνουμε κιάνιο.
—Και τί πειράζει; είπε ζωηρά ο Πάολ. Βρέχει! Σπουδαίο πεάγμα. Μια χαρά μπορούμε να πάμε.
—'Η μεγαλύτερη ευχαρίστησι γι' αυτόν ήταν το μπάνιο ύπου

κρατούσε τη νύφη του στα χέρια του με το πρόσχημα ότι την μάθαινε να κολυμπά, γιατί ή νέα γυναίκα δεν ήξερε κολύμπι.
—Πάντως, είπε πονηρά ή κ. Ντορσαί, πρέπει ν' αγαπάη κανείς τρελλά το νερό για ν' άποφασίση να μπη μέσα μ' αυτόν τον καιρό.
—Τό περιεργο είναι, είπε ο Ζάν πως ή Ζανίν πέρυσι στην Ντωβίλ δεν έμπαινε ποτέ στη θάλασσα...
—Όταν έφτασαν στην παραλία ή βροχή είχε δυναμώσει και οι καμπίνες ήταν έρημες. 'Ο Πάολ και ή Σαρλότ που κολυμπούσαν σαν δελφίνια γδύθηκαν γρήγορα και έπεσαν στο δροσερό νερό. 'Η Ζανίν, όπως πάντα άργησε λίγο στην καμπίνα και τέλος παρουνιάστηκε μ' ένα μαγιώ που έδειχνε θαυμάσια τις υπέροχες γραμμές της. 'Ο Πάολ βλέποντας την νύφη του να πλησιάζη βγήκε από την θάλασσα και παίρνοντάς την από το χέρι, την ξάπλωσε στο νερό και άρχισε να την τραβά. Και ενώ ο Ζάν καθόταν κάτω από μια καμπίνα για να προφυλαχτή και ή κ. ντε Μπαρου κολυμπούσε λίγο μακρύτερα, ή Ζανίν είπε στον νεαρό κουνιάδο της.
—Καταλαβαίνεις βέβαια πως δεν ήρθα έδω σήμερα για να διασκεδάσω.
—'Αλλά γιατί;
—Για να σου εξηγήσω γιατί δεν θα πάς στους Μπρασιέ.

—'Αλήθεια, γιατί που είπες ν' αρνηθώ; 'Εσύ είπες θα πάζε!
—Μα δεν θα πάω! Θα έχω πονοκέφαλο. 'Ο Ζάν όμως θα πάη κι' επειδή το Βάλ-Ζολι άπέχει μιάμιση ώρα από το Μπαρου θα πολολίξω πως θα έχωμε 4-5 ώρες δικές μας.
—Σ' αγαπώ τόσο, Ζανίν, αν ήξερες! Κι' έρχομαι από το Παρίσι πού...
—Κι' εγώ σ' αγαπώ, γι' αυτό προσπάθησε να μη χωριστούμε.
—Πρόσχε! μιλές δυνατά και θα μάς άκούση ή κ. ντε Μπαρου. 'Η Ζανίν κτύπαζε θυμωμένη την μαρκησία και είπε.
—Μα αφού κολυμπάει τόσο καλά, γιατί στέκεται έδω και τριγυρίζει;
—Δεν της άρέσει πολύ ν' άνοίγεται.
Πραγματικώς ή κ. ντε Μπαρου φοβόταν τα ρεύματα και δεν πήγαινε πολύ μακριά. 'Αλλά σήμερα, καθώς είχε υποπτευθ ή Πάολ, άκουσε την συνομιλία που την ενδιέφερε και την λυπούσε συγχρόνως εξαιτίας.
—Πρόσχε! την θεία Κλαίρη, είπε ακόμα ο Πάολ. Νομίζω πως κάτι καταλαβαίνει, και παίρνοντας την νύφη του από το χέρι βγήκε από το νερό και διευθύνθηκε στις καμπίνες.
—'Αργήσατε, παιδιά μου, τους φώναξε με το αγαθό του χαμόγελο ο Μιρμόν. Μ' αυτή τη βροχή θα κρυώσετε!
★
—'Εκείνο το βράδυ ήταν πολλοί οι κλεψύμενοι της κ. Μπαρου.

Έκτος από τους φιλοξενομενούς διήρχαν και πολλοί γείτονες από τα γύρω μέρη, πλούσιοι ιδιοκτήται και βιομήχανοι.

—Ετοιμασθήτε να δήτε ένα πραγματικό θαύμα! είπε στη μαρκησία ή κ. ντ' Αρκόν μπαλνόντας στο σαλόνι λίγα λεπτά πριν από το γεύμα.

—Τί πράγμα; ρώτησε ή Σαρλότ.

—Την κ. Μιρμόν. Με φώναξε για να με ρωτήσει αν δεν ήταν πολύ μεγάλο το ντεκολτέ της. Σας βεβαιώ είνε πραγματικό αξιοσύνημα ή τουαλέττα της.

—Ο Πάολ Μιρμόν δεν είνε εδώ; ρώτησε ό κ. ντ' Ανταίν ειρωνικά.

—Αφήστε τὰ άστέια, σάς παρακαλώ, πολύ, είπε ξερά ή μαρκησία.

Έκείνη την στιγμή ή πόρτα άνοιξε και παρουσιάστηκε ή Ζανν με τόν άντρα της και τόν κουνιάδο της. Η κ. ντ' Αρκόν είχε δικήν. Η νεαρή γυναίκα ήταν έξαλτα δημοφης μέσα σ' ένα αιθέριο γαλάζιο φουστάνι, τόσο άνοιχτό ώστε φαινόταν σαν άσπρο. Ένα διάδημα από πολύχρωμα λουλούδια ήταν τοποθετημένο στο κεφάλι της, σωστό βασιλικό διάδημα.

Στό τραπέζι ή Ζανν ήταν ανάμεσα στον Μορριέρ και στον κόμητα Λά Μπαλου, μακριά από τόν Πάολ, ό οποίος έκυβε κάθε τόσο για να θαυμάση την νύφη του, χωρίς να σκέπτεται πως οι κινήσεις του αυτές μπορούσαν να γίνουν αντικείμενον σχολίων. Ο Μορριέρ ένθουσιασμένος από την εύάριστη γειτονιά έλεγε μέσα του πως ή Ζανν ήταν πραγματικώς μια σπάνια καλλονή και προσπαθούσε πάλι να κερδίση την συμπάθειά της. Κάποια στιγμή μάλιστα τόλμησε να της θυμίση τὰ περασμένα.

—Κυρία, της είπε... θυμάστε;...

—Τί πράγμα; ρώτησε αδιάφορα ή Ζανν κυττάζοντάς τον στο μάτι.

—Ω! είπε ό Μορριέρ, όρισμένως... ή τέχνη σας είνε άφαστη.

—Και σεις, είντε ένας παληάνθρωπος, απάντησε ή κ. Μιρμόν χωρίς να κουνήση τὰ χείλη της, ένψ τὸ πρόσωπό της έπαιρνε μια έκφραση άγγελικής γλυκύτητος.

—Λοιπόν, θά μου δώσετε μεθαύριο τὸ πρώτο ταγκό στον χορό τών Μπρασιέ; ρώτησε ό κόμης Λά Μπαλου σκύβοντας προς τὸ μέρος της Ζανν.

—Ω! Δεν ύπόσχομαι ποτέ τίποτα από πριν, απάντησε με τὸ ίδιο μειλίχιο ύφος ή κ. Μιρμόν.

—Αφήστε με πάντως να έλπιζω... ξαναείπε ό έπαρχιώτης ρίχνοντας ένα λαίμαργο βλέμμα στην ώραία γειτόνισά του.

Η φράσι του μπορούσε ν' αναφέρεται στο ταγκό, αλλά μπορούσε και να ύπονοι άλλα.

—Και τί θά σάς σφελήση να έλπιζετε; απήντησε περήφανα ή κ. Μιρμόν.

—Όταν σκηώθηκαν από τὸ τραπέζι ό κ. Μορριέρ είπε στην Ζανν γελώντας.

—Είσαστε πολύ έπιθετική άπόψε. Ξέρετε, αυτό μπορεί να σάς κοστίσω. Έγώ δέβαια δεν δίνω καμιά σημασία, άλλ' αυτός ό έπαρχιώτης στάζει φαρμάκι και μπορεί να σάς κάνει κακό.

—Δεν φοβούμαι τίποτα, απήντησε ψυχρά ή Ζανν. Τί μπορεί να μου κάνει;

—Μά... αν ήθελε θά μπορούσε να έπικαλεσθή και τὸ παρελθόν και τὸ παρόν.

Δεν απάντησε τίποτα και πλησίασε τὸ μικρό τραπέζι όπου ή μαρκησία σεβίριζε τὸν καφέ. Προσφέρθηκε να την βοηθήση και άρχισε να μοιράζη σ' όλους τὰ φλυτζάνια. Τελευταία απ' όλους σεβίρισε τὸν Πάολ και βλέποντας πως όλοι οι άλλοι είχαν σκορπίσει, έμεινε μαζί του.

—Έλα στο πάγκο, θέλεις; παρακάλεσε ό Πάολ, κυττάζοντας τούς χιονάτους ώμους της νύφης του με μάτια που έλαμπαν.

—Όχι, όχι, δεν είνε φρόνιμο.

—Ω! Σε παρακαλώ, Ζανν, έλα!

—Όχι σήμερα, τὸ Σάββατο, σου είπα! Θά έχωμε δλόκληρη σχεδόν την νύχτα δική μας.

—Μά δεν τὸ ξέρεις! "Αν σε ύποχρεώσουν να πᾶς;

—Κανείς δεν μπορεί να με ύποχρεώση, τὸ απήντησε, δέβαια για την έπιτυχία της. Κι' έπειτα νομίζεις πως δεν...

Διέκοψε απότομα την φράσι της και κύτταξε τρομαγμένη τὸν κόμητα Λά Μπαλου πὸν είχε σκηώθῃ από μια μεγάλη πολυθρόνα. Η ράχι του ήταν γυρισμένη προς τὸ μέρος πὸν στεκόταν ή Ζανν και τὸν έκρυβε έντελώς. Γεμάτη φόβο σκεπτόταν πως μπορούσε ώραιότατα να είχε άκούσει την συζήτηση της με τὸν Πάολ Μιρμόν. Αλλά βλέποντας τὸ κουτό χαμόγελο πὸν άντιθε στα χείλη τὸν Δὸν Ζουάν ήσύχασε κάπως.

—Αυτή ή πολυθρόνα ήταν ύπερβολικά αναπαυτική και μου φαίνεται πως άποκοιμήθηκα, είπε ό Λά Μπαλου με προσποιητή νοχήλεια πὸν καθόσυχασε τελείως την Ζανν.

Η μαρκησία ντ' Μπαρου πήγε στο σαλόνι με δλόκληρη άκουλουθία από προσκεκλημένους πὸν την παρακαλούσαν θερμά να τὸν τραγουδήση κάτι. Δεν της άρρεσε ποτέ να τραγουδή μπουσά σὲ κόσμο, αλλά έπειθῃ οι έπίμονες άρνήσεις της φαίνονταν άνόητες κι' άνευεις, άνοιξε τὸ πιάνο και ύστερα από μερικά ά-

κόντ ή πλούσια μεταλλική φωνή της δόνησε την άτμόσφαιρα, ζεστή, γεμάτη παλμό. Τραγουδῃσε πολλή ώρα ό,τι της ζήτησαν, με την συνηθισμένη της ευγένεια και την συνηθισμένη τελειότητα. Όταν τέλος κάποτε της επέτρεψαν να εγκαταλείψη τὸ πιάνο, ή Ζανν πὸν δεν άνεχόταν καμιά άλλη γυναίκα μέσα σ' ένα σαλόνι έκτός από τὸν έαυτό της, έβγαλε ένα στεναγμό άνακουφίσεως τόσο δυνατό, ώστε ό κ. ντ' Μιρμόν πὸν την άκουσε ήταν έτοιμος να της κάνει την παρατήρησι, όταν ή κ. ντ' Μιρμόν πὸν έδινε τὸν μεθαιριανό χορό, τὸν πλησίασε και τὸν είπε: —Θά μάς κάνουν την εύαρίστη κ. ντ' Μιρμόν, να ξεθετε τὸ Σάββατο στο Βάλ-Ζολί;

—Η πρόσκλησί σας μου έκανε μεγάλη χαρά, κυρία, και θά προσπαθώ να έπωφεληθώ.

—Έλπίζω πως και σεις θά μάς τιμήσετε; είπε πάλι ή κυρία ντ' Μπρασιέ στρεφόμενη στην Ζανν.

—Βεβαίως, με μεγάλη μου χαρά θά ξερω, άποκρίθηκε ή νέα γυναίκα χαμογελώντας γλυκά.

Δεν είδε τὰ βλέμματα τὸν Λά Μπαλου και της μαρκησίας κερφωμένα άπάνω της γεμάτα έκπληξη, ένψ σκέπτονταν ό ένας μ' άγρια χαρά και ή άλλη με θλίψη.

—Έχει πολύ τουπέ αυτή ή γυναίκα!

Ένα μικρό και λερωμένο γράμμα

ΤΗΝ ήμέρα πὸν δινόνταν ό χορός τών Μπρασιέ στο Βάλ-Ζολί ό μαρκησιος ντ' Μπαρου πήγε στο δωμάτιο της γυναικας του μετὰ τὸ γεύμα και είπε γελώντας.

—Με είδοποίησαν από τὸν σταθμό να παραλάβω ένα κιβώτιο από τὸ Παρίσι για την κ. Μιρμόν. Θά είνε τὸ φουστάνι πὸν παρήγγειλε για τὸν άποφινό χορό.

Η Λόττα λίγο έλειψε να πῇ: «Ω! δεν είνε διαστεικό», αλλά κρατήθηκε και απήντησε στον άντρα της.

—Τί άγχαρεία για σένα κι' αυτός ό χορός, καθήμεν μου "Ανρού! Μά τις έχω συνηθίσει πια αυτές τις άγχαρείες. Αλήθεια, ξεχάσα να σου πῶ. Μίλησα στον Ζάκ για την άπόσπασι τὸν άδερφού του στο Λονδίνο, στην Γαλλική Προσθεία, αλλά ουτε να τ' άκούση θέλει. Τὸν άφησα κάτω με τὸν Πουρβίλ γεμάτο φούρκα.

—Αν θέλεις πήγαινε να τὸν δρῇ.

Η κ. Σαρλότ πήρε τὸ καπέλλο της και κατέβηκε στο πάγκο για να βρῇ τὸν Ζάκ Μιρμόν. Έψαξε σ' όλη την δεντροστοιχία και τέλος διέκρινε τὸν Πουρβίλ μόνο καθισμένο σ' ένα πάγκο να διαβάζη την έφημερίδα του.

—Γιατί μόνος; τὸν ρώτησε χαμογελώντας, ό κύριος Μιρμόν δεν είνε μαζί σας;

—Όχι, πήγε να δγάλη φωτογραφίες με τις κυρίες και τὸν ντ' Αρκόν. Δεν φαντάζομαι να είνε μακριά.

—Θέλετε να πάμε να τὸν δροῦμε; πρότεινε ή Λόττα. Πρὸς τὰ πὸν πήγαν;

—Μά πρέπει να είνε κοντὰ στο έκκλησάκι, απάντησε ό Πουρβίλ.

Ύστερα από μερικά λεπτά είδαν μέσα από τὰ δέντρα τὸν ντ' Αρκόν πὸν είχε τῇ μανία να φωτογραφῇ, να στέκεται πίσω από την μηχανή του με θεσηκευτική προσοχή και να προσπαθῇ να ήσυχάση τὰ άεικίνητα μοντέλλα του, δηλ. την γυναίκα του, την Ζανν και τὸν Πάολ.

—Με τέτοια μοντέλλα, τὸς είπε ό κ. ντ' Αρκόν όταν πλησίασαν, τι κάνει κανείς είνε πάντοτε έπιτυχημένο. Έχω βγάλει την κ. Μιρμόν σ' όλες τις πόλεις, με μαγιώ, με κοστούμι τέννις, γκόλφ, μόνον με τουαλέττα δεν την έχω δγάλει.

—Αλήθεια, είπε ό Πάολ. Πηγαίνετε να φορέσετε εκείνη την προχθεσινή θαυμάσια τουαλέττα σας. Θά σάς κάνει ό κ. ντ' Αρκόν μια σπάνια φωτογραφία.

Εκείνη την στιγμή φάνηκε από πᾶνω τὸ άπτοκίνητο φορτωμένο μ' ένα κιβώτιο πὸν δεν φαινόταν και πολύ βαρύ.

—Είνε τὸ φουστάνι της κ. Μιρμόν, είπε ή Σαρλότ.

—Τί καλή σύμπτωση! φώναξε χαρούμενος ό Πάολ. Θά ποζάρεστε μ' αυτήν την τουαλέττα.

—Α! όχι, δεν μπορώ, άδύνατον! διαμαρτυρήθηκε ή Ζανν.

—Ω! Σας παρακαλώ πολύ, είπε ό κ. ντ' Αρκόν, με τέτοια μέρα και μ' αυτή την τουαλέττα θά κάνωμε κάτι θαυμάσιο.

—Τέλος πάντων, άφού έπιμένετε, είπε ή Ζανν μ' ένα τόνο ψεύτικης ευγένειας, άς γίνη. Και διευθύνθηκε προς τὸ σπίτι ένψ ή θεία Κλαίρη έλεγε ειρωνικά.

—Πρέπει να έχη θησαυρούς καλωσύνης μέσα της, αυτή ή γυναικα, για να σάς κάνει την χάρι!

Ύστερα από λίγη ώρα ή Ζανν ξαναήρθε τυλιγμένη μέσα σὲ μια θαυμάσια ροζ τουαλέττα σπαρμένη με λουλούδια. Ήταν πραγματικώς ύπεροχη καθώς προχωρούσε λουσμένη στον ήλιο, μέσα στο λεπτό ύφασμα πὸν άφηνε ξεσκεπα τὰ μυστάσια της και τὸν λαμπό της. Πίσω από την Ζανν έρχόταν ό Ζάκ, περήφανος για την όμορφιά της γυναίκας του.

—Είνε περίφημο αυτό τὸ φουστάνι, φώναξε μ' ένθουσιασμό ή κ. ντ' Αρκόν. Και σάς πηγαίνει όσο κανένα άλλο.

—Ποτέ τὸ Βάλ-Ζολί, πρόσθεσε ό μαρκησιος δεν είδε τέτοια κομψότητα.

Η μαρκησία κύτταξε την Ζανν με ζήλεια. Δεν ήταν από τὸς τύπους τών γυναικών πὸν τὸς άρέσουν, αλλά θά ήθελε να ήταν έτσι, μια κι' αυτό άρρεσε στον Ζάκ.

—Α! είπε ξεαφνα ό Μορριέρ, να ό ταχυδρόμος.

Ο κοντόχοντρος άνθρωπάκος πὸν έφερνε κάθε μέρα τὸ ταχυδρομείο στο Μπαρου πλησίασε με τὸ ποδήλάτό του, έβγαλε τὸ κασέτο του και παρῆδωσε μια άκριετὰ μεγάλη δέσμη από έφημερίδες και γράμματα στο μαρκησιο.

—Έχετε πολλά γράμματα, κ. Ντορσαί σήμερα, είπε ό κ. ντ' Μπαρου καθώς μοίραζε στον καθένα την άλληλογραφία του. Τόια για σας, Μορριέρ. Πάρετε τὰ δικά σας ντ' Ανταίν. Α! να κι' ένα για τὸν Ζάκ Μιρμόν. Είνε πολύ μικρό.

Ο Ζάκ πήρε τὸ γράμμα πὸν ήταν πράγματι μικρό και λερωμένο. Τὸ άνοιξε, νομίζοντας πως πρόκειται για κανένα ρουσφέτι και έκπληκτος διάβασε.

«Αν ό κύριος θέλη να πληροφορηθῇ τὰ καμώματα κάποιας κυρίας στην ήθικη της όποίας πιστεύει αλόννητα, δεν έχει παρὰ να γυρίση πίσω άπόψε την νύχτα στο Μπαρου και θά ιδῇ περιεργα πράγματα».

Ο Ζάκ έμεινε μια στιγμή σκεπτικός στρίβοντας μηχανικά στα χείρια του τὸ χαρτί. Ο νοῦς του πήγε άμέσως στην κ. ντ' Μπαρου. Ποιὸς να ήταν ό διάδοχος τὸν άρά γε; 'Αλλ' άμέσως σήκωσε τὸς ώμους αδιάφορα και έσχισε τὸ θρώμικο άνώνυμο γράμμα σὲ πολλά κομμάτια. Οὔτε στιγμή δεν πέρασε από τὸ νοῦ του πως μπορούσε να πρόκειται για την Ζανν του...

Η...άδωα Ζανν

ΤΑΝ κατέβηκε για να φῇ ή κ. Μιρμόν δήλωσε πως είχε ένα φοβερό πονοκέφαλο, πὸν καθώς φανταζόταν, ωφέλιονταν στον ήλιο. Σ' όλο τὸ διάστημα τὸν δειπνοῦ έμεινε σιωπηλή και δεν άγγιξε καθόλου τὰ φαγητά. Όλοι σεβάστηκαν την άδιαθεσία της, έκτός από τὸν Πάολ πὸν έφαγε με έκαιρητική όρεξι όπως πάντα...

—Έμένα θά μου επιτρέψετε να πάω να ξαπλώσω, είπε ή Ζανν, όταν τελείωσε τὸ γεύμα.

—Νά ξαπλώσης; Μά τί λές, άγάπη μου; φώναξε ό Ζάκ. Ύποσχεθήκαμε να πάμε στο χορό τών Μπρασιέ.

—Καλά, θά πᾶς μόνος σου.

—Μόνος μου; Μά, Ζανν, πως μπορώ;

—Μά δεν είνε τίποτα, άγαπητέ μου, θά περάση. Είνε γελοίο να παραλείψης μια ύποχρέωσι γι' αυτόν τὸν λόγο, είπε πάλι ή γυναίκα τὸν χαμογελώντας καθώς έφευγε.

Ο Πάολ με τὸν κ. ντ' Μιρμόν άρχισαν μια παρτίδα μιλλιάρδου, ένψ οι καλεσμένοι τών Μπρασιέ πήγαν να κάνουν την τουαλέττα τους. Κατὰ τις δέκα μαζεύτηκαν πάλι όλοι έτοιμοι στο σαλόνι.

—Θεία Κλαίρη, είπε παρακλητικά ό Ζάκ στην κ. Ντορσαί. Προσέχετε την Ζανν. Φοβοῦμαι μήπως δυναμώση ό πονοκέφαλος.

—Εννοια σου, παιδί μου, δεν έχει τίποτα, έκαμε άθελα ή άγαθή γυναίκα.

—Έλπίζω πως δεν θ' άργήσωμε. Μακριά της δεν μπορώ να διασκεδάσω...

Όταν βρέθηκαν μόνες, ή θεία Κλαίρη και ή κ. ντ' Μπαρου έμειναν άκριετὰ λεπτά σιωπηλές. Κάθε μια ήξερε ό,τι και ή άλλη, μὰ καταλάβαιναν πως ήταν καλύτερο να μη μιλούσαν. Τέλος ή θεία Κλαίρη είπε.

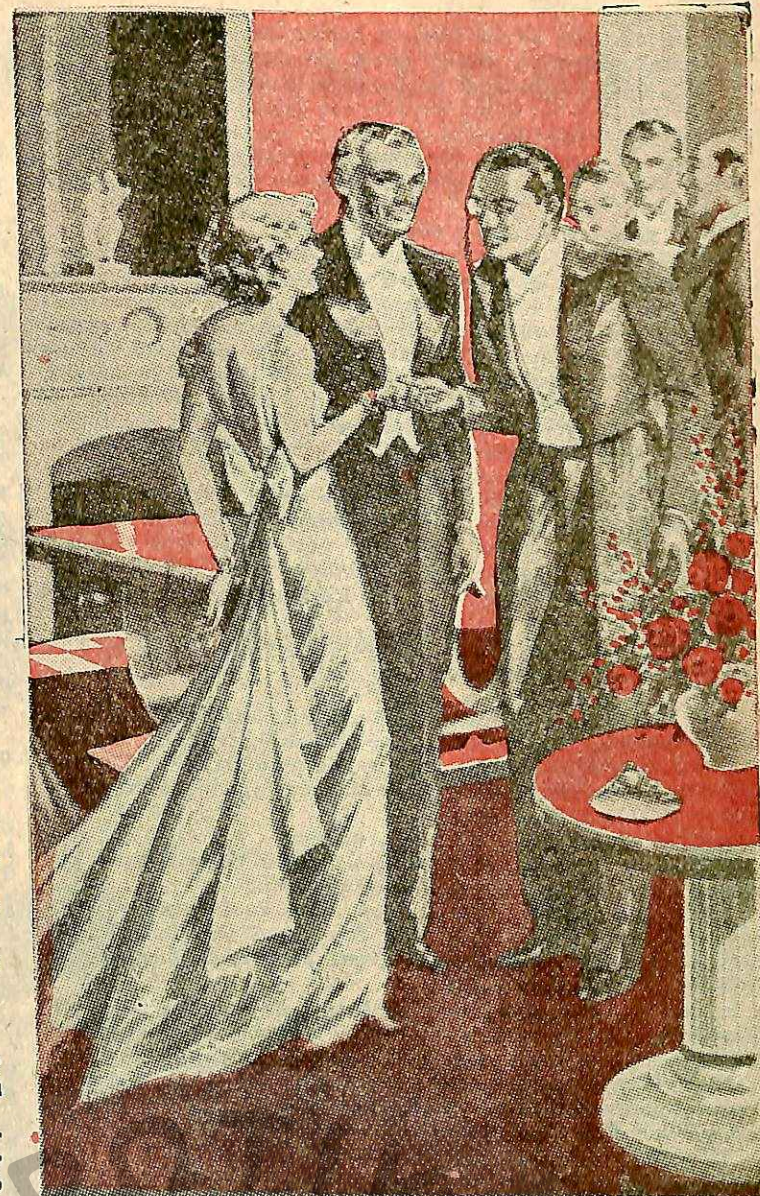
—Εγώ δεν κάθησα καθόλου στον ήλιο κι' όμως έχω πονοκέφαλο. Πολύ περίεργο! "Ας είνε! Θά μου επιτρέψης ν' άποσυρθώ, μικρή μου Σαρλότ.

—Μά δέβαια, κ. Ντορσαί. "Αλλως τε κι' εγώ θά πάω στο δωμάτιό μου τώρα.

Στῇ σάλα χωρίστηκαν ύστερα από ένα θερμό χαιρετισμό και και ένψ ή θεία Κλαίρη ανέβαινε στο διαμέρισμά της ή Σαρλότ άνοιγε την πόρτα τὸν δικῷ της δωματίου.

Ήταν έκαιρητικά νευρική κι' άήσυχη άπόψε χωρίς να μπορῇ να ξεηγήση τὸς λόγους αυτής της ταραχής. Ήταν δέβαια αυτό τὸ ραντεβού πὸν την λυπούσε κατάκαρδα, αλλά τί σημασία είχε; Μήπως τόσες άλλες φορές δεν είχε επαναληφθῇ αυτό πὸν γινόταν απόψε; Τὰ δυο πλάσματα πὸν ό Ζάκ άγαπούσε περισσότερο στον κόσμο δεν είχαν ένωθῇ για να τὸν άπατήσουν;

Στό διπλάνο δωμάτιο άκούστηκε ένας θόρυβος πόρτας πὸν άνοίγει. Κάποιος είχε μῇ στην κάμαρα τὸν Πάολ. Κάποιος!... Αλλά τί μπορούσε να κάνει ή Λόττα; Σήκωσε τὸς ώμους και άρχισε να κάνει την νυχτερινή της τουαλέττα. Όταν τελείωσε πήγε και άκούμπησε στο παρῆσυρο μ' ένα φρεκτὸ συναίσθημα κόπωσης, άνίας, άπελπισίας! Έμεινε εκεί πολλή ώρα βυθισμένη στις μελαγχολικές της σκέψεις κι' άπολαμβάνοντας την μωρομένη σιωπή της καλοκαιρινῆς νύχτας, όταν ένας θόρυβος φωνών κάτω από την βεράντα την άπέσπασε από την συλλογή. Διέκρινε

Εκείνο τὸ θράδυ άνάμεσα στους καλεσμένους της κ. Μπαρου ήσαν πολλοί γείτονες από τὰ γύρω μέρη, πλούσιοι ιδιοκτήται και βιομήχανοι...

μέσα στο σκοτάδι την σιλουέττα τὸν φύλακα και πίσω του μια άλλη πὸν ψηλῇ σκιά.

—Αμέσως να σάς άνοίξω, έλεγε ό μπάμπας Λεταίν. Καταλαβαίνετε, μέσα στον ύπνο, δεν άκουσα άμέσως. Καθώς δεν είχατε άμάξι...

Παγωμένη από τὸν τρόμο ή Σαρλότ γνώρισε την φωνή τὸν Ζάκ πὸν άπαντούσε.

—Με έφερε έως την άκρη τὸν δρόμου ό κ. ντ' Ζουρντάν με τὸ δικό του αὐτοκίνητο. Κι' από κει ήρθα με τὰ πόδια.

Ένας κρότος κλειδιών άκούστηκε και τὸ τρίξιμο μιάς πόρτας πὸν άνοιξε. Τρελλή από τὸν φόβο της ή Λόττα άποφάσισε να δοκιμάση ένα τελευταίο μέσον για ν' άποτρέψῃ τὸ μοιραϊόν. Έτρεξε στην πόρτα τὸν Πάολ και φώναξε βραχνά χτυπώντας με δύναμη.

—Έρχεται! Έρχεται ό Ζάκ! Τρέξτε γρήγορα. Θά προσπαθήσω να τὸν σταματήσω.

Και χωρίς να σκεφτῇ πως ήταν με τὸ νυχτικό και ξεπόλυτη, έτρεξε με τὰ μαλλιά λυμένα να συναντήση τὸν Μιρμόν. Ο Ζάκ μόλις έφτασε στο χῶλο άκουσε δῆματα και φωνάξε.

—Ποιὸς είνε εκεί;

—Εγώ, απήντησε βραχνά ή Λόττα.

Η Ζανν έν τῷ μεταξύ είχε περάσει τὸ πενιούρα της και είχε γλυστερήσει σχεδόν μπροστά στην πόρτα της. Ο Πάολ όμως είχε προσανατολισθῇ άσχημα μέσα στο σκοτάδι κι' έτσι, όταν ό Ζάκ άναψε τὸ φῶς βρέθηκε μπροστά στην πόρτα της κ. ντ' Μπαρου. Ο Μιρμόν βλέποντάς τους σ' αυτή την στάσι έμεινε μια στιγμή έκπληκτος. Ύστερα, καθώς θυμήθηκε τὸ γράμμα και συνεδιάσσε και μερικά άλλα έπεισόδια, νομισε πως βρέθηκε την αλήθεια και άφού κύτταξε θυμωμένον τὸν άδερφό του, γύρῃ στην μαρκη-

σία και της είπε με μια έκφραση αηδίας και περιφρονησεως.
—Δεν περίμενα να σάς δω αυτήν την ώρα.
—Η Σαρλότ κατάλαβε τι είχε περάσει από το νου του. Γεμάτη αγανάκτηση για την άδικη ύπουλία, του φώναξε.
—Μα νομίζετε λοιπόν ότι...
—Αλλά ο Μιρμόν είχε ήδη τώρα την γυναίκα του και δεν ή-
κουγε τίποτα. Την πήρε στην αγκαλιά του και την ρώτησε τρυ-
φερά.

—Τί κάνεις εδώ, αγάπη μου;
—Ο τόνος του ήταν τόσο στοργικός, το κίνημά του φανέρωνε
τόσο έρωτα ώστε η Λόττα που έτοιμαζόταν να μιλήσει σταμάτη-
σε άναυδη σ' ένα τρομερό δίλημμα. «Αν μιλούσε θα κατέστρεφε
την ζωή του πλάσματος που αγαπούσε περισσότερο στον κόσμο.
Θα τον πλήγωνε διαπλά, θα λυπόταν και για την Ζαννί και για
τον Πάολ. Τότε έκανε νόμοι στην κ. Μιρμόν πως δεν θα μιλούσε,
πως δεν θα την κατηγορούσε. Και καθώς ο Ζάκ, ανήσυχος την
ρωτούσε πάλι: «Πώς βρέθηκες στο διάδρομο τέτοια ώρα»;
—Μα... άκουσα θόρυβο και την φωνή σου, του άπλητησε μ' δ-
λν της την... άθωότητα ή Ζαννί.

Χωρίς να ρίξει πιά ούτε ένα βλέμμα στήν κ. ντε Μπαρού και
στον αδερφό του ο Ζάκ, έσπρωξε μαλακά τη γυναίκα του στο
δωμάτιό τους και μπήκε ύστερα απ' αυτήν. Την ίδια στιγμή η
πόρτα της θείας Κλαίρης άνοιξε διάπλατα. Η κοντή της σιλου-
έττα πρόδωσε στο κατώφλι και είχε φουρλισμένη μαζί και λυπη-
μένη.

—Εσύ Πάολ, είσαι ένα άνασθητο παληόπαιδο και σε μικρού-
λα μου, Σαρλότ, είσαι τρελλή...

★
Την άλλη μέρα η κ. ντε Μπαρού που συνήθως βρισκόταν πάν-
τοτε στο κανάλι περιμένοντας τους προσκεκλημένους της πάλιν ά-
πό το δείπνο, δεν κατέβηκε παρά στο δεύτερο κουδούνι. Το πρό-
σωπό της ήταν τόσο χλωμό που ο σύζυγός της που δεν την είχε
ιδει καθόλου ρώτησε ανήσυχος.

—Είσαι αδιάθετη, Λόττα μου, σήμερα;
—Όχι, ευχαριστώ, απάντησε η μαρκησία κοιταίνοντας ξα-
φνικά κάτω από το σκληρό βλέμμα του Ζάκ.

—Μα και μεις πρέπει να είμαστε πολύ κακόκεφοι σήμερα,
είπε η κ. ντε Αρκόν. Μόλις στις 6 το πρωί γυρίσαμε. Ήταν
πολύ όμορφα και διασκεδάσαμε έξοχα. Χάσατε, κ. Μιρμόν, που
φύγατε τόσο νωρίς.

—Ήμουν ανήσυχος για την Ζαννί και έφυγα με τον κ. ντε
Ζουρνταίν. Η αλήθεια είναι πως έφυγα λίγο άπρόοπτα, πρόσθεσε
κινυτάζοντας, χωρίς να το θέλη, προς το μέρος της Λόττας.

Μετά το φαγητό, καθώς όλοι σκόρπιζαν στον κήπο και στα
σαλόνια για να παίξουν μπριτζ ή μπιλλιάρδο, η θεία Κλαίρη
φώναξε τον Πάολ που έτοιμαζόταν να βγεί στο πάρκο.

—Στάσου μια στιγμή, θέλω να σου μιλήσω.

Και καθώς ο νέος ανήσυχος γύριζε πίσω, του είπε απότομα:

—Φαντάζομαι πως θα πήγες την αλήθεια στον αδερφό σου.

—Μα είναι αδύνατον, θεία Κλαίρη, ψιθύρισε ο Πάολ, τελείως
αδύνατον.

—Λοιπόν, αυτό που κάνεις, είναι άτιμία, μικρέ μου.

—Μα πως το ξέρετε; Πως καταλαβαίνετε; ρώτησε ο Μιρμόν.

—Τί σ' ενδιαφέρει; Το γεγονός είναι ότι δεν πίστεψα ούτε

στιγμή στον ποнокέφαλο της νύφης σου την στιγμή που σ' έ-

βλεπα έσένα τόσο χαρούμενο όλη την ημέρα χτές. Αυτό που

έχει σημασία είναι ότι, απατώντας τον αδερφό σου που σε ά-

νέθρεψε και σε μεγάλωσε, κάνεις μια πράξη έλεεινή, χυδαία και

πρόστυχη. Τ' άκου;

—Ο Πάολ έκλαιγε. Μέσα από τα δάκρυά του απήντησε στην

νονά του.

—Μα την αγαπώ, θεία Κλαίρη, την λατρεύω... "Αν ξέρατε...

—Κι' ο αδερφός σου την αγαπάει και μάλιστα πιο βαθιά

από σένα. Και η αγάπη του είναι αξιοσέβαστη αν και άκατα-

νόητη.

—Ακατανόητη;

—Μά, φυσικά, δεν μπορώ να φαντασθώ πως ένας άντρας

μπορεί ν' αγαπάει περισσότερο από μια βδομάδα αυτήν την ω-

ραία χήνα. Ο Μορριέρ που την πήρε για την ομορφιά της, πο-
λύ γρήγορα την βαρέθηκε.

—Ο Μορριέρ; Δεν είναι αλήθεια, θεία Κλαίρη! Δεν είναι δυ-
νατόν! Είλες συκοφαντία.

—Την είδα με τα μάτια μου να βγαίνει από το σπίτι του, ξε-
μηνες μετά το γάμο της. Και τώρα στο λέω για τελευταία φορά,
μικρέ μου Πάολ, πρέπει όπωσδήποτε να τα πής στον αδερφό σου.

—Μα θεία Κλαίρη, κανείς δεν ξέρει τί συνέβη, εκτός από
σας κι' από μένα.

—Και ο Ζάκ;

—Μα δεν θα πάη να φλυαρήσει γι' αυτήν την ιστορία. "Α-

λήθεια, δεν καταλαβαίνω γιατί θύμωσε τόσο πολύ με την κ. ντε

Μπαρού. Τί τον ενδιαφέρει αυτόν;

—Θα καταλάβεις. Πριν παντρευτή ο Ζάκ ήταν έραστής της

κ. ντε Μπαρού.

—"Α! έκανε ο Πάολ. "Ωστε είναι αλήθεια;

—Σου το είχα πη;

—Ναι, ή Ζαννί.

—Λοιπόν η Σαρλότ αγαπούσε πολύ τον αδερφό σου και του

μένει ακόμα πιστή. Δεν καταλαβαίνεις λοιπόν τί τρομερό θα

είνε γι' αυτήν να ταπεινωθώ μ' αυτόν τον τρόπο στα μάτια του

άνθρώπου που αγαπά;

—Μά, ακριβώς, θεία Κλαίρη, είπε ο Πάολ προσπαθώντας να

συμβιβάζει τα πράγματα, αν τον αγαπάς τόσο πολύ θα θέλησε

με την θυσία της να εξασφαλίση την ευτυχία του και με το να

μιλήσω θα παραβώ την θέλησή της.

—"Α ντε, Ντορσάι κύτταξε μακριά από το άνοιχτο παράθυρο και

στο φεγγαρόφωτο είδε τη μαρκαίσα που περπατούσε στην δεν-

τροστιχία.

—Νά την, είπε στον Πάολ. Πήγαινε να την ρωτήσεις μόνος

σου.

★
Ο Πάολ Μιρμόν βρήκε την Λόττα στο πάγκο που καθόταν

συνήθως. Όταν την πλησίασε, η κ. ντε Μπαρού του χαμογέ-

λασε ευγενικά, όπως πάντοτε, σαν να μην είχε συμβεί τίποτα.

—"Α θεία Κλαίρη θέλει... λέει πως πρέπει... Τέλος πάντων

...θέλετε να το πώ στον Ζάκ;

—Τί πράγμα;

—Πως δεν είναι αλήθεια αυτό που πίστεψε χτές την νύχτα!

—"Οχι βέβαια, απήντησε η κ. ντε Μπαρού. Δεν πρέπει να του

το πείτε.

—Αυτό λέω κι' εγώ, φώναξε μ' ένα παιδιάστικο κι' άσυναλ-

σθητό εγωισμό ο νέος. "Αγαπάει τόσο την γυναίκα του ο άδερ-

φός μου! Θα τρελλανόταν!

—Πρό παντός αγαπάει εσάς! Και εξ' αιτίας σας θα λυπόταν

περισσότερο.

—Μα σεις, κυρία; Μου φαίνεται πως θα λυπηθήτε πολύ αν

πιστήν τέτοιο πράγμα! Είσαθε τόσο αλλαγμένη από χτές!

Κούνησε το κομψό της κεφάλι και αποκρίθηκε αδιάφορα.

—"Α! Εγώ...

Ο Πάολ είχε καθήσει κοντά της. Αισθανόταν μια άπεραντη

ευνωμοσύνη γι' αυτήν τη γυναίκα που, με τόσο απλότητα θυ-

σάζει την τιμή της για την ευτυχία του ανθρώπου που αγαπού-

σε περισσότερο από κάθε τι στον κόσμο. Και, καθώς η Σαρλότ

τον κύτταξε κάπως στενωχωρημένη από τη σιωπή που παρει-

νονταν, πήρε τα δυό της χέρια και τα έφερε στα χείλη του μ'

ευλάβεια ψιθυρίζοντας πνιγμένα:

—Τί καλή που είστε! Και πόσο σάς αγαπώ!

Γύρω τα λουλούδια, μέσα στην καλοκαιριάτικη νύχτα, είχαν

στήσει τρελλό πανηγύρι και πλημμυρούσαν την χλιαρή

ατμόσφαιρα με χίλιες ερωδιές. Κρυμμένοι οι γούλλοι

μέσα στα δαντελλοτά των φύλλων, μοιρολογούσαν κάποι-

αν πεταλούδα που έσβυ

σε το δειλί, και το φεγ

γάρι σκέπαζε με το

χλωμό, δακρυμένο του

φως κάθε χαρά και

δύση...

ΤΕΛΟΣ

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΠΟΥ ΣΥΜΒΑΙΝΟΥΝ ΣΤΟ ΒΟΡΑ

ΕΩΣ τώρα, ό,τι πρωτότυπο, περίεργο, φανταστικό, καταπλη-
κτικό άκουγαμε πως έγινε στον κόσμο, άμέσως ο νους μας
έτρεχε στην "Αμερική, που είναι η χώρα των θαυμάτων και
των εκπλήξεων.

Από σήμερα όμως δεν είναι ανάγκη να κουράζουμε τόσο το
μυαλό μας και να κάνουμε με τη σκέψη μας όλκληρο το ταξίδι

του άτλαντικού. Τους έξωφρενισμούς της "Αμερικής
τους βρίσκουμε και στην γηραιά Εύρωπη!

Κι' αναφέρουμε τις προόδους που έκαμε ο πολιτι-
σμός μας μέσα στο σπίτι.

"Απ' όλα τα μέρη του κόσμου, τα μεγαλύτερα κομ-
φάρ που μπορεί να έχη ένα σπίτι, τα βρίσκει κανείς
στην Στοκχόλμη.

"Ιδού τί μας γράφει μια ξενιτεμένη φίλη του περιο-
δικού μας και μας παρακαλεί να το δημοσιεύσουμε
προς χάρην των αναγνωστών μας, που μένουν στην

"Ελλάδα.

«Αγαπητέ «Θησαυρέ»,

»Δεν μπορούσα να φανταστώ πως υπάρχει ένα μέ-
ρος του κόσμου, όπου η κόουρα της καθημερινής μας

ζωής έχει ελαττωθεί στο μηδέν, χωρίς σά διάφορα
μηχανικά μέσα που διαθέτει ο σημερινός πολιτισμός.

»Ξέρεις πως παρ'ω τις διακοπές μου στις βόρειες
χώρες; Δεν μένω σε ξενοδοχείο, αλλά σ' ένα φιλικό

σπίτι. Βλέπω, λοιπόν, με τα μάτια μου πως ζή εδώ ο
κόσμος και πόσο έχει περιορίσει τις ασχολίες του

σπιτιού. Είναι ένας σωστός παράδεισος. Μια γυναίκα σ' έμας,
νομίζει πως βρίσκει έξαιρετική ανακούφιση όταν μπορεί να κά-

νη τα ψώνια της από τηλεφώνου, παραγγέλλοντας στα λεγάλα
καταστήματα ό,τι θέλει. Φαντάσου, λοιπόν, ποιά ήταν η εκπλη-

ξίς μου όταν είδα την φίλη μου Ντάγκμαρ να μην
ανησυχά καθόλου για το φαγητό και να μην κάνει καμ-

μιά προετοιμασία! "Ομολογώ πως άρχισα να άνησυν-
χώ, γιατί... πεινούσα! "Ενα τέταρτο της ώρας όμως

πρίν να καθήσωμε στο τραπέζι, ήρθε ένα γκαρσόνι μ'
έναν ξύλινο δίσκο γεμάτον από ζεστά φαγητά.

»Η φίλη του τότε έπιασε ένα κουμπί, που βρισκό-
ταν στον τοίχο του σαλονιού, ο τοίχος σηκώθηκε σαν

ρουλό και από το κενό του βγήκε ένα τραπέζι, το ό-
ποιο μόνο του προχώρησε ως τη μέση του δωματίου

και ύστερα σταμάτησε. Το γκαρσόνι άκούμπησε τα
φαγητά επάνω σε μια χρυσή πιατέλλα που υπήρχε

στη μέση του τραπέζιού.

»Το γεύμα ήταν έτοιμο και καθήσαμε να φάμε. Για
μια στιγμή η πιατέλλα του τραπέζιού άρχισε να γυ-

ρίξει κι' ο καθένας από μäs σεβριζόταν μόνος του.
Κοντά μας, επάνω σ' ένα άλλο τραπέζι, υπήρχε μια

ήλεκτρική φριγανιέρα και μäs έτοιμαζε ζεστά ψωμά-
κια για τα όποια, μόλις ψήνονταν, μäs ειδοποιούσε

ένα ήλεκτρικό κουδούνι. Η φίλη μου Ντάγκμαρ δεν
έχει ανάγκη από μαγειρίσσια κι' ούτε της παρουσιάζεται άναγ-

κη να περιποιηθεί ή ίδια την κουζίνα. "Οσάκις βέλη να παραγ-
γείλη το φαγητό, παίρνει το ραδιόφωνο και άκούει ότι το τάδε

ρεστωράν έχει τα τάδε φαγητά. "Αφού κάμη την έ-
κλογή της, τηλεφωνεί στο ρεστωράν και σ' ένα τέταρτο της ώ-

ρας το φαγητό είναι σεβριζιμένο στο τραπέζι!

»Κατοικεί σ' ένα μέγαρο όπου υπάρχουν μοντέρνα
κοιμόφρα. "Ακούει και για το πλύσιμο των ρούχων. Μέ-

σα σ' έναν ειδικό κλίβανο (σαν καζάνι) βάζει τα
ρούχα που έχει για πλύσιμο, ρίχνει το σχετικό σα-

πούνι μέσα και φεύγει άφοδ πατήση ένα ήλεκτρικό
κουμπί για να λειτουργήση ο κλίβανος. Σε ένα τέταρ-

το της ώρας, τα ρούχα είναι έτοιμα, πλυμένα, στεγνω-
μένα και σχεδόν σιδερωμένα!

»Επίσης υπάρχει ένα ειδικό δωμάτιο για το τίναγ-
μα των χαλιών, των κουρτινών και των στρωμάτων.

"Ολ' αυτά τοποθετούνται μπροστά σ' ένα μηχανήμα
εφοδιασμένο με δυό βέγγες και έναν ανεμιστήρα.

"Όταν λοιπόν λειτουργήση το μηχανήμα, οι βέγγες
χτυπούν και ο ανεμιστήρας διώχνει τη σκόνη έξω

από το παράθυρο του δωματίου, και σε λίγα λεπτά
της ώρας το ξεσκόνισμα έχει τελειώσει!

»Η κουζίνα του σπιτιού είναι κάτι το άριστο γρη-
ματικό—ένας σωστός ρομπότ. "Οποιαδήποτε εργασία

μέσα σ' αυτή γίνεται με ήλεκτρισμό και πιέζοντας διάφορα
κουμπιά (πλύσιμο πιάτων, καθαριότης, στεγνωμάτα κ.λ.π.).

Μπαίνοντας στην κουζίνα, νομίζει κανείς πως βρίσκεται σ' ένα
εργαστήριο!

»Είναι γνωστή ή ενοχλησις που παρουσιάζεται το βράδυ σάν
επιστρέφουμε με το αυτοκίνητό μας στο γκαράζ. "Εδώ, άρκει

να βάλεις ένα κλειδί σε μια κλειδαριά ασφαλείας για να άνοιξη

άμέσως ή πόρτα όλκληρη και να μη το άμάξι στο γκαράζ χω-
ρίς να ενοχληθ ή κανένας. "Υστερα πιέξεις ένα ήλεκτρικό κουμ-
πί και φεύγεις. Το πρωί βρίσκεις το αυτοκίνητο πλυμένο και
στεγνό, έτοιμο να το χρησιμοποιήσης.

»Πολλές φορές το βράδυ ξεχνούμε να κλείσωμε τα πατζού-
ρια του παραθύρου μας ή έχομε τόση νύστα, ώστε

βαρύνμαστε να σηκωθούμε και να τα κλείσωμε. Στη
ετοκχόλη δεν είναι ανάγκη να σηκωθούμε. "Υπάρ-

χουν τα θαυματούργα κουμπιά! Πατάμε το σχετικό
κουμπί και τα πατζούρια κλείνουν ή άνοίγουν μόνα

τους. Το ίδιο γίνεται και με τις πόρτες.

»Μην φαντασθής όμως ότι όλα αυτά τα μηχανή-
ματα παρεμποδίζουν την ευρυχωρία του σπιτιού και

μολύνουν την ατμόσφαιρά του. Πρέπει να ιδής με
πόση χαρά, άνεσι, ευκολία και ήσυχία παραμένει κα-

νείς στο σπίτι του, που είναι γι' αυτόν σωστός πα-
ράδεισος. Στην πρώτη γραμμή έρχονται τα λουλού-

δια. Μέσα σ' όλα τα δωμάτια, και τα πιο δευτερεύοντα
άκρη, υπάρχουν λουλούδια θαυμάσια που ξε-

χύνουν στην ατμόσφαιρα έλαφρά και εύχρηστα ά-
ρώματα. Είναι έπιπλωμένα με θαυμάσια έπιπλα και

στολισμένα με μοντέρνες διακοσμήσεις. Το κάθε τι
έχει μέσα έχει τη θέσι του και τον σκοπό του. Δεν

υπάρχει τίποτε το περιττό και το άγκώδες. "Όλα
τα δωμάτια του σπιτιού λάμπουν από καθαριότητα

ειδικά μηχανήματα, με τα όποια είναι εφοδιασμένα
για την καθαριότητα, τον άερισμό τους, την συντήρησι των έ-

πιπλών τους.

»Το θαυμασιώτερο όμως μέσα σ' αυτά τα σπίτια που έχουν
κάθε είδους άνεσι και ευκολία, είναι ό,τι άφορξ την

ύγεια των παιδιών. "Έχουν ληφθ ή όλα τα μέτρα
για την άπλοποίησι της εργασίας των μητέρων και

για τη χαρά και ύγιεινη των παιδιών. Κι' αν άκόμη
ή μητέρα τους εργαζεται ή ύποφέρη, με μια μηδα-

μινη δαπάνη μπορεί να βοηθήση τα παιδιά της στο
κάθε τι που θα συντείνη στην άνάπτυξ ή τους, την

άρρωστί τους, την ύγεια τους. Παίρνει μια παιδα-
γωγό και της έμπιστεύεται τα παιδιά της, τα όποια

βρίσκουν μέσα στο σπίτι έξαισία τροφή, δι-
δασκαλία της καθαριότητος και της πειθαρχίας,

διδασκαλία μαγειρικής, οικονομικής, και σεβριζι-
σματος. "Επίσης υπάρχουν αθουσες γυμναστικής,

μελέτης και παιγνιδιών.

»Ολόκληρος αυτός ο όργανισμός συντελεί στην
ήθική άνάπτυξη του παιδιού, στη σωματική, την δια-

νοητική και την κοινωνική άκρη.

»Τί λες για όλα αυτά, λοιπόν, αγαπητέ «Θησαυ-
ρέ»; "Ασφαλώς οά μου άπαντήσης ότι εδώ είναι ο

τόπος όπου καταργήθηκε κάθε τί το παλιό, τα δύ-
ποτα κούραστικό και άντικαταστάμη με ό,τι μπορούσε να

έπινοηθ ή από το ανθρώπινο δαιμόνιο.

»Παρ' όλα όμως αυτά τα κομφάρ, τα όποια γεμίζουν το σπίτι
από χαρά και άνεσι, τα σπίτια της Στοκχόλμης στερούνται σχε-

δόν όλκληρο τον χρόνο του μεγαλύτερου δώρου που
μäs έδωσε ή φύσις: Το ήλιου!

»Όλα αυτά τα μηχανικά μέσα χωρεύουν μπροστά
στην όμορφη και στο άπλετο φώς του ήλιου που

αγκαλιάζει με τις θερμές άκτινες του τα δικά μας
σπίτια αυτού κάτω, που μäs έπισκέπτεται καθημε-

ρινως στα δωμάτια μας και με την θαλπωρή του
μäs άναζωογονεί, και που μäs χαρίζει ό,τι το πολυ-

τιμότερο υπάρχει στον κόσμο: την ύγεια και τη χαρά.

»Τά ελληνικά σπίτια δεν έχουν μέν τις άνέσεις
των σπιτιών της Στοκχόλμης, αλλά είναι χτισμένα

κάτω από τον καταγάλανο ελληνικό οράνιο!

»Γιατί μ' όλες τις προόδους του πολιτισμού στην
μηχανική, δεν έπετεύχθη ποθενά και από κανέναν

ή μεταβολή των φυσικών ιδιοτροπιών. "Ο ήλιος,
όταν δεν θέλη να παρουσιασθ ή μια μέρα, θα κρυφθ ή

πίσω από το παραβάν των συννέφων του, κι' άς
πάνε να δουρρίζονται οι έφευρετάι όλης της γης.

»Κι' ή αλήθεια είναι ότι αυτό το άστείο του το έ-

παναλαμβάνει 364 φορές το χρόνο ο ήλιος του Βορρά!

"Αντίκει του δεν μπορούν να παραβούν ούτε οι καλύτεροι έ-

φευρετάι—αυτοί οι ίδιοι που έσκαρφαλωσαν κι' έφευραν τα

πολυτοίικλα κομφάρ της καθημερινής ζωής.

»Εμείς, φρόσσον, έδώ τους θέλαμε!... Κι' άς έμεναν τα σπίτια

μäs χωρίς πολλές—πολλές τεχνικές άνέσεις...»

Μια όραία έβδομάς διακοπών

ΕΥΘΥΜΙΑ ΦΥΡΑΗΝ ΜΙΓΔΗΝ

Διαλεχτοί στίχοι

Η ΠΟΛΙΣ

Είπες: «Θά πάω έκδρομή. Θά πάω όπωσδήποτε, θά πάω μέσ' στη θάλασσα μ'η λογαριάζων τίποτε. Παράδειρα μέσ' στη ζωή σ'άν κάτι σαπιοκάικα, ζεστάθηκα και ιδρώσα και ψήθηκα και κήκηκα, και τώρα π' όλα τ'ά λεφτά που έβγαλα τ'ά χάλασα, αφήνοντας την πόλι σας θά κατεβώ στη θάλασσα.»

★

Άρσιό, νά ξέρης δέν θά (θρήξ ούτε και μέσ' σ'ίς θάλασσες).

«Η ζέστη θά σ' ακολουθή, και θά ιδρώνης και θά (θρίξης...)

Γιά δροσιά μ'ην έλπιζης. Δέν έχει κρύο εδώ, δέν έχει... αιδώ!

«Αφ'όσον όλοι την εύθεια (τήν όδό, (γιατί πιδ π'ριν νά μ'η σέ (δω

νά σου τ'ά πώ;... Πά, πώ, πώ, πώ, τί έπαθες, καυμένη!) κι' όπου γυρίσης νά ιδής, πλάται ξεροψημέναι και φλογερά είδύλλια και άσπασμοι όλόθερμοι θά εύρεθούν εμπρός σου. «Αν δέν πιστεύεις, φίλ» (μου,

ρώτησε τ'ό γαμπρό σου, και θά ιδής ότι κι' αυτός, όπως κι' έγώ και όλοι, ένοσταλήσαμε θανά, νά δούμε λίγη πόλι!

Κ. ΚΑΒΑΦΗΣ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Βάλε χόρτα στη φωτιά κι' άσ'τα νά πνιγούνε.
—Όταν μ'ης σέ κόττε-ρο, κάνε χαράκιρι.

—Έχεις κόκκινο ντουφέκι; Παρε πέντε άσπρίνες.
—Ο Μανώλης με τ'ά λόγια, φτιάχνει τρία κομπολόγια.

—Η κυρά του μ'υλωνά, έφαγε πατάτες.
—Τό καπέλλο του μονά-θη κι' άν τ'ό ρίξης δά θά πέση.

—Μ'η δανείζεσαι ποτέ.
—Έχεις δυό δεκάρες;

—Μ'η δανείζεσαι ποτέ.
—Έχεις δυό δεκάρες;

—Μ'η δανείζεσαι ποτέ.
—Έχεις δυό δεκάρες;

—Μ'η δανείζεσαι ποτέ.
—Έχεις δυό δεκάρες;

—Μ'η δανείζεσαι ποτέ.
—Έχεις δυό δεκάρες;

—Μ'η δανείζεσαι ποτέ.
—Έχεις δυό δεκάρες;

—Μ'η δανείζεσαι ποτέ.
—Έχεις δυό δεκάρες;

—Μ'η δανείζεσαι ποτέ.
—Έχεις δυό δεκάρες;

Κινηματογραφικές και θεατρικές

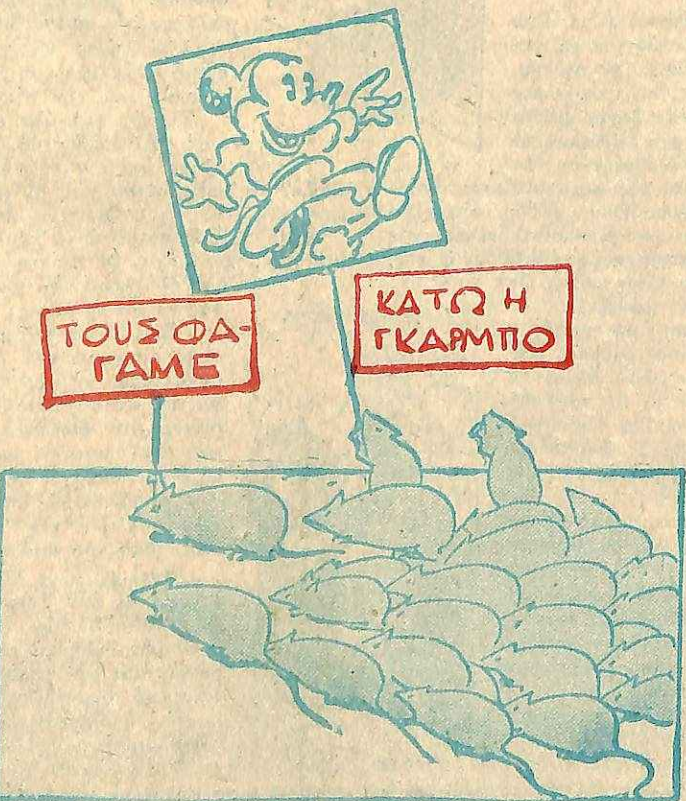
ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΙΣ

Μιά γυναίκα παντρεμένη, μάλλον καλοκαμωμένη, πού δυσκόλως, ή καυμένη, σ'όν περίπατό της θγαίνει, πάντα συνοδευόμενη από ένα φόξ - τερριέ, προτιμά σ'τό σινεμά την Ντανιέλ Νταρριέ, δέν αλλάζει δέ με όποιο (φίλμ και άν της δίνης την γνωστή... «Κατάχρησι (της έμπιστοσύνης)!

★

Μία χήρα πού ή μοίρα της έστέρησε προώρως τόν άντρουλή της πού ή- (ταν δικηγόρος, και άδίκως περιμένει ή καυμένη, έναν άλλον—είν' οι σκέ- (ψεις της μουρλαί- προτιμά σ'τό σινεμά την Γκαμπύ Μορλαί μ' ένα δέ και μόνο φίλμ (είν' έρωτευμένη:

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΘΡΙΑΜΒΟΝ

«...Τό πρώτον μέγα βραβείον της Διεθνούς Κινηματογραφικής Έκθέσεως της Βενετίας, άπενεμήθη εις τόν διάσημον δημιουργόν του «Μίκυ-Μάους» Βάλτ Ντίσνεϋ...» (Από τις έφημερίδες)

Τά καλλίτερα

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Τί νά τ'ό κάνης, φίλε μου, τ'ό γρήγορο έλάφι; Μά δίχως ρύζι και νερό κάνεις ποτέ πιλάφι;

ΕΙΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑ

Τό φεγγαράκι πάντοτε ακολουθεί τόν ήλιο. Πώς έννοεις νά κοιμηθής όταν δέν πίνης τίλλιο;

ΕΙΣ ΚΟΥΡΕΑ

Τό έχω π'η και άλλοτε και τ'ό τονίζω ήδη: Πρώτα θά φάη τ'ό θεριό και ύστερα τ'ό φίδι.

ΝΕΑ ΦΙΛΜ

«Tite, est - ce vrai?» «Τί θές, θρέ;» (Περιπετειώδες)

★

«Une fête au gala.» «Μέ φέτα σ'τό γάλα.» (Οικογενειακόν)

★

«Les parachutes.» «Τά παράσκιτα.» (Γκαγκοτερικόν)

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

«Έ κ ε ι ν ο ς.—Καπνίζε-τε, δεσποινίς;»
«Έ κ ε ι ν η.—Όχι.»

★

—Τί ώρα φεύγει τ'ό τραί-νο;
—Ποιό τραίνο;

★

—Συνήντησα χθές τόν κ. Πονηρίδη.
—Τόν Κώστα;
—Όχι. Τόν... Περικλή!!

ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ πέν-τε κομφορ με όλα τ'ά δια-μερίσματα. Ίδιαίτε ρα ι προσκλήσεις δέν θά στα-λώσι.

ΚΥΡΙΟΣ με εύρείας γνω-σεις έντομολογίας ζητεί θεόν έμπειρογνώμονας πα-ρά σοβαρά έταιρία έπιε-σμένων ποδηλάτων.

ΚΑΡΦΙΤΣΑ σιδηρά, δια-τηρουμένη εις άρίστην κα-τάστασιν έννοικιάζεται. Εύ-καιρία διά μέγαλον έμπο-ροπραπτικόν οίκον.

ΤΟ ΡΟΥΜΠΙΝΙ ΤΟΥ ΙΒΑΝ

Αύτοτελής άστυνομική περιπέτεια του θρυ-λικού άσσου «ΛΩΠΟΔΥΤΗ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

Ήσαν φαντασμαγορικές έκείνο τ'ό θράδυ οι αίθουσες τ'ό περιφήμου «Κλάριτζ Ότέλ». Δινόνταν ό έτήσιος χορός τών άπομάχων ήθοποιών και, όπως και κάθε χρόνο, σ'ίς αίθουσες τ'ό παγκοσμίου φήμης άριστοκρατι-κού ξενοδοχείου, είχε συγκεντρωθή ό,τι τ'ό έκλεκτό είχε νά επιδείξη ή βρετανική πρωτεύουσα.

Πλουτοκράται πού ύπεστήριζαν τίς ώραιές τέχνες και τ'ά γράμματα, γυ-ναίκες πού φημίζονταν γιά τήν όμορ-φιά των, διανοούμενοι, καλλιτέχναι, παράθγαιναν σέ πνεύμα και σέ εύθυ-μία. Καί ή ώρα ήταν μόλις ένδεκα! Κατά τ'ά μεσάνυχτα, όταν θά δινόνταν ή μονόπρακτος επιθεώρησις σ'ήν ό-ποίαν θά έλάμβανον μέρος όσοι καλ-λιτέχναι μεσουρανούσαν σ'τό Λονδίνο, όταν όλος έκείνος ό έκλεκτός κόσμος θά περνούσε σ'όν μπουφέ όπου θά δι-νόταν ό λόγος σ'ήν σαμπάνια, ή εύ-θυμία θαφθανε άσφαλώς σ'τό ζενίθ.

Όστόσο, ένας φρακοφορεμένος άν-δρας προκαλούσε τήν γενική περιέρ-γεια με τ'ό συνωφρωμένο ύφος του. Ούτε έχόρευε ό άνθρωπος αυτός, ου-τε έπινε, ούτε συνωμιλούσε με κανέ-να. Έχοντας τ'ά δυό του χέρια σ'ίς τσέπες τ'ό πανταλονιού του, έδάγκω-νεν ένα πελώριο πούρο, πού ούτε γιά μιá στιγμή δέν τ'ό είχε θγάλει από τ'ό στόμα του και πηγαίνονερόταν κυττάζοντας άνήσυχος π'ρός τίς διευθύνσεις, λές και περίμενε με ά-νυπομονησία τήν άφιξη κάποιου.

Ήταν ένας άνδρας άκαθόριστος ή-λικίας, φαλακρός, ροδοκόκκινος και πολύσαρκος μέχρις άηδίας. Παρά τήν παχυσαρκία του όστόσο, φαινόταν έ-ξαιρετικά ζωηρός και εύκίνητος. Α-πό τ'ά μικρά του μάτια πού ήσαν χω-σμένα μέσα σ'ίς κόγχες τους από τήν πολυσαρκία του, ξεπετιώταν σέ μερι-κές στιγμές άλλόκοτες λάμψεις.

Κάνεις δέν τόν έγνωρίζε, αλλά και σέ κανέναν άπολύτως αυτός δέν μί-λησε. Μπήκε σ'τό «Κλάριτζ Ότέλ» κατά τίς δέκα, παρέδωσε σ'τό θεσιό-ριο μιá γκριζα καμπινάνα πού φο-ρούσε πάνω από τ'ό φράκο του, άναψε τ'ό πελώριο πούρο του και, βάζοντας τ'ά χέρια σ'ίς τσέπες του, άρχισε νά πηγαίνονερόταν σ'ίς αίθουσες, άδια-φορώντας άν τ'ό ύφος του προκαλού-σε τ'ά σχόλια όλων όσων τόν πρόσε-χαν.

Κατά τίς ένδεκα και τέταρτο όστό-σο άλλαξε ύφος ξαφνικά. Τά ματάκια του επέταξαν γιά μιá άκόμη φορά τήν άλλόκοτη λάμψη του, τ'ά χέρια του θήγχαν από τίς τσέπες του και τ'ό πελώριο πούρο του, όλίγον έλειψε νά

πέση από τ'ό στόμα του.

Μερικοί από έκείνους σ'τους ό-ποιους είχε προκαλέσει τήν περιέρ-γεια με τ'ό ύφος του, στράφηκαν και κύτταξαν π'ρός τ'ό μέρος πού αυτός είχε καρφώσει τ'ό διαπεραστικό του βλέμμα.

ΑΚΡΟΒΟΛΙΣΜΟΙ

Ένας ψηλός και έξαιρετικά συμ-παθητικός νέος είχε εισέλθει έκείνη τή στιγμή σ'ήν μεγάλη αίθουσα, έχοντας σ'τό μπράτσο του μιá χαριτωμένη γε-λαστή ξανθούλα ήλικίας είκοσιεσσά-ρων τ'ό πολύ χρόνων.

Και ή λαίδη Μπλουέριαν κοτάδε πώς κάποιος επιτήσιος λοποδύτης της είχε πάρει τ'ό πανταλί με τ'ό περιήμο ρουμπινί

«Έπρεπε νά είναι πολύ γνωστός σ'τους καλλιτεχνικούς και άριστοκρα-τικούς κύκλους ό νέος αυτός, γι'ατί εύθως μόλις έκαμε τήν εμφάνισί του σ'ήν αίθουσα, δέν ήσαν λίγοι έκείνοι πού έσπευσαν νά τ'ό σφίξουν τ'ό χέρι. Σ' αυτό άκριβώς τ'ό χαριτωμένο ζευ-γάρι είχε καρφώσει τ'ό διαπεραστικό του βλέμμα ό άνθρωπος, ό όποιος είχε κινήσει τήν περιέργεια τ'ό κοινού με τ'ό άνήσυχο ύφος του.

Σ'τήν στάσι αυτή όστόσο δέν έμεινε παρά λίγα δευτερόλεπτα. Έστερώσε τ'ό πούρο του σ'τά δόντια του, ξανά-θαλε τ'ά χέρια του σ'ίς τσέπες του και, άποφασιστικός, έπροχώρησε π'ρός τ'ό καινουργιοφερμένο χαριτωμένο ζευγάρι:

— «Αου! Έκαμε ή ξανθούλα με ά-προσποίητο χαρά, βλέποντάς τον π'ρώ-τη. «Ο φίλτατος Σούμερ!

«Ο καθ'αλλέρος της στράφηκε και αυτός π'ρός τόν παχύσαρκο, ό όποιος έδινε ήδη τ'ό χέρι του σ'ήν ξανθού-λα.»

— «Ο Σούμερ! Νά μιá εύχάριστη έκπληξις!

Και στρεφόμενος π'ρός τήν ντάμα του:

— Είδες Κόρα πού επαλήθευσαν τ'ά τ'ά λόγια μου;

— Τί θέλεις νά π'ης μ' αυτό; ρώτησε ό Ινσπέκτωρ Σούμερ, γι'ατί πραγμα-τικά, ό παχύσαρκος αυτός άνδρας δέν ήταν άλλος από τόν διάσημο άστυνο-μικό επιθεωρητή. Έπαλήθευσαν τ'ά λό-για σου; Έπερίμενες λοιπόν νά με συ-ναντήσης εδώ μέσα;

— Νά σου πώ Σούμερ. Έπαίξε διαρκώς τ'ό μάτι μου και διαρκώς ά-φορούσα: «Ποιό διάβολο θά δώ; Ποιό διάβολο θά δώ;» Γιά σένα λοι-πόν, διάβολε, επαίξε τ'ό μάτι μου!... Κάμνοντας τήν ανάγκη φιλοτιμία, ό Ινσπέκτωρ Σούμερ έχομώγελασε και π'ηρε τόν άριστοκράτη Μάρτεν Ντάλ από τ'ό μπράτσο, λέγοντάς του:

— Δέν πιστεύω νά τ'ό ρίξης σ'όν χορό άμέσως μόλις μπήκες. Πάμε π'ρώτα σ'όν μπουφέ νά πάρουμε κάτι.

— Κερνάς; Πώς τ'όπαθες;

— Δηλαδή... θά κεράσης. Πάμε σου λέω. Είναι ανάγκη. Μ'η φοβάσαι και ό χορός θά διαρκέση ως τ'ό π'ρωί.

— Ένψ άργότερα μ'πορεί νά μ'η θρούμε τίποτε σ'όν μπουφέ. «Ας πε-περάσουμε λοιπόν π'ρώτα από έκεί.

Και στρεφόμενος π'ρός τήν ντάμα του:

— Δέν έχεις αντίρρησι Κόρα; Μιá πορτοκαλάδα π'ριν από τ'ό π'ρωτό καγκό;

— Λέω ποτέ όχι, όταν με ένα «ναί» πρόκειται νά σέ εύχαριστήσω; άπο-κρίθηκε ή χαριτωμένη ξανθούλα.

Σέ λινο, ό άριστοκράτης Μάρτεν Ντάλ, ή άρραβωνιαστική του Κόρα Στίλμαν και ό Ινσπέκτωρ Σούμερ, διετάξαν από ένα άναμφικτικό σ'όν μπουφέ τ'ό άριστοκρατικό ξενοδο-χείου.

— Λοιπόν; ρώτησε ό Μάρτεν Ντάλ, π'ώς έδώ;

— Σέ δυσχεραστεί ίσως ή παρουσία μου;

— Κάθε άλλο! Όμολογώ όστόσο π'ώς δέν τήν έπερίμενα.

— Ναί, δέν είμαι και τόσο κοσμι-κός, αλλά... μπάνω καμμιá φορτί σ'τους κοσμικούς κύκλους, προπάντων όταν άπειλήται κάποιος άπόψε;

— Απειλείται κάποιος άπόψε;

— Ναί.

— Απειλείται κάποιος άπόψε;

— Ναί.

— Απειλείται κάποιος άπόψε;

— Ναί.

— 'Από ποιόν;
— 'Από τον «Λωποδύτη» Φάντασμα!

— 'Όχι δά! Θά έχουμε λοιπόν και άτραξιόν απόψε στο «Κλάριτζ»; Αυτό θά είναι πολύ διασκεδαστικό!

— Είσαι της γνώμης; 'Εί λοιπόν φιλάτε Μάρτεν, μπορώ να σέ θεβαιώσω πώς απόψε τουλάχιστον, δεν θά έχουμε άτραξιόν στο «Κλάριτζ» και... μη πρὸς κακοφανισμόν σου.

ΤΟ ΡΟΥΜΠΙΝΙ ΤΟΥ ΙΒΑΝ

Ο Μάρτεν Ντάλ έρριξε μιά ματιά πρὸς τὸ μέρος τῆς Κόρας Στίλμαν καὶ στράφηκε πρὸς τὸν Σοῦμερ χαμογελῶντας τὸ χαμόγελό του ἐκείνο, ποὺ ἦταν καὶ εἰρωνεία, καὶ οἴκτος καὶ ἀπειλή:

— Δὲν μὰς τὰ λές λίγο πὸ καθαρά Σοῦμερ; Δὲν μοῦ ἀρέσει ν' ἀπασχολῶ τὸ μυαλό μου μὲ τὴν λύσι προβλημάτων, καὶ μάλιστα τὴν ὥρα ποὺ οἱ ἄλλοι χορεύουν.

— 'Εχεις δίκιο. Θά σοῦ πῶ λοιπὸν ποῖος εἶναι ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον μὲ θλίψεις ἐδῶ μέσα καί... γιὰ ποῖο λόγο δὲν θάχομε, ἀπόψε τουλάχιστον, άτραξιόν στο «Κλάριτζ» 'Οτέλι:

— Κάμε γρήγορα μόνο γιατί ἡ Κόρα θιάζεται νὰ χορέψῃ.

— Να; Νά τῆς ἐπιτρέψῃς νὰ χορέψῃ μὲ τὸν πρώτο καθαλλιέρο ποὺ θά τὴν ζητήσῃ.

— Ξέρεις καλὰ πὼς ἡ Κόρα δὲν χορεύει παρά μόνο μ' ἐμένα.

— Τί κρίμα! Θά χορέψῃ λοιπὸν ἀπὸψε...

— Γιατί...

— Γιατί εὐὸ δὲν θά χορέψῃς ἀπόψε.

— 'Όχι δά! Πὼς σοῦ ἤλθε αὕτῃ ἡ ιδέα;

— Θά μοῦ κάνῃς παρέα καὶ ἔτσι δὲν θάχομε άτραξιόν.

— Μὲ ἑκατοεὶς Σοῦμερ! Θά ἐξηγηθῇς τέλος πάντων, ναί ἢ ὄχι;

— Εὐχαρίστως. Δὲν διάζομαι ὥστόσο γιὰτὶ ἔχομε νὰ μεινόμε δλόκληρες ὥρες μαζί. Τί θά λέμε ἂν τὰ ποῦμε ὅλα μαζεμένα;

— Κί' ἐγὼ σοῦ λέω πὼς ἂν δὲν ἐξηγηθῇς τώρα ἀμέσως, θά πρέπει νὰ φροντίσῃς νὰ θρῆς ἄλλον γιὰ νὰ σοῦ κάνῃ παρέα.

— 'Εστῶ. Δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ πολυθασιάζω τοὺς φίλους μου. 'Ακουεὶς νὰ γίνεταὶ λόγος γιὰ τὸ περίφημο ρουμπίνι τοῦ 'Ιβάν τοῦ «τρομεροῦ»;

— Πῶς ὄχι; Εἶναι ἓνα ἀνεκτίμητο πετράδι ποὺ σκόλιζε τὸ ἀριστέρὸ αὐτὸ πλ τοῦ τρομεροῦ Τσάρου. Μετὰ τὸν θάνατό του περιήλθε, φυσικά, στοὺς κληρονόμους του, γιὰ τὴν κατοχή του ἔγιναν ἓνα σωρὸ δολοφονίες καὶ τέλος, περιήλθε στο Ρωσικὸ στέμμα.

— Ξέρεις θλίπω πολὺ καλὰ τὴν ἱστορία του.

— Εἶμαι λιγάκι ἐγκυκλοπαιδικός. Μετὰ τὴν ἐπικράτησι τῶν μπολσεβίκων, τὸ ἀνεκτίμητο αὐτὸ πετράδι ἐκοιμήθηκε στὴν ἀγορὰ πολυτίμων λίθων τοῦ "Αμοστερνταμ μαζί μὲ ὅλα τὰ πετράδια τοῦ Ρωσικοῦ στέμματος καὶ περιήλθε στὴν κατοχή τοῦ λόρδου Τζάκ "Ο Μπλούκερμαν, ὁ ὁποῖος τὸ ἐπλήρωσε 120.000 στερλίνες. Τί ρόλο ὥστόσο παίζει αὐτὸ τὸ ρουμπίνι...

— 'Ο λόρδος Τζάκ "Ο Μπλούκερμαν θρίσκει ἀπὸψε στὸν χορὸ.

— Λοιπὸν;

— Τὸ ἀνεκτίμητο ρουμπίνι τοῦ 'Ιβάν

θάν ἔγινε παντατὶφ καὶ κρέμεται ἀπὸ τὸν λαιμὸ τῆς λαίδης Τζάκ "Ο Μπλούκερμαν.

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν... λοιπὸν... τί λοιπὸν καὶ ξελοιπὸν; Δὲν καταλαβαίνει;

— 'Όχι μὰ τὴν φιλία μας.

— 'Ο λόρδος Τζάκ "Ο Μπλούκερμαν ἔλαβε ἐδῶ καὶ λίγες μέρες μιά προειδοποιήσούλα ἀπὸ τὸν «Λωποδύτη» Φάντασμα πὼς τὸ ρουμπίνι αὐτό, ὁποσοδήποτε θά...

— 'Αλλά, διέκοψεν ὁ Μάρτεν Ντάλ, ὁ λόρδος Τζάκ "Ο Μπλούκερμαν, ἂν ἀληθεύουν ὅσα διαδίδονται γι' αὐτόν, εἶναι τίμιος ἄνθρωπος.

— 'Όλα εἶναι ἀληθέστατα. 'Όχι μόνον εἶναι τίμιος ἄνθρωπος, ἀλλὰ εἶναι καὶ ἀλτροιστής, καὶ φιλόανθρωπος, καὶ ὑποστηρικτῆς ὡραίων τεχνῶν καὶ γραμμάτων, καὶ φίλος, καὶ φιλιππος.

— 'Όλα, λοιπὸν, αὐτὰ δὲν σὲ πείθουν Σοῦμερ πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτός οὐδέποτε θά κινδυνεύῃ ἀπὸ τὸν «Λωποδύτη» Φάντασμα;

— Ναί, δὲν λέω, εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ «Λωποδύτης» Φάντασμα διαλέγει τὰ θύματά του στὸν κύκλο τῶν αὐτειδιῶτων ἐκείνων πλουτοκρατῶν, ποὺ ἐπασχολοῦν πατώντας σὲ πτώματα.

— 'Ώστόσο, ἐγὼ ἔχω καθήκον νὰ ἔχω τὰ μάτια μου τέσσερα ἀπόψε, γιατί ἡ λαίδη Βέρθα Τζάκ "Ο Μπλούκερμαν φοράει ἀπὸψε τὸ περίφημο ρουμπίνι τοῦ 'Ιβάν. Πιθανόν, ὁ «Λωποδύτης» Φάντασμα νὰ μὴ γνωρίζῃ τί ἄνθρωπος εἶναι ὁ λόρδος. Πιθανόν...

— 'Ο διάσημος ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητῆς δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν φράσι ποὺ εἶχε ἀρχίσει.

— Τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμὴ διεκόπη ἀπὸτομα ἡ ὀρχήστρα καὶ παρατηρήθηκε ζωηρὰ κίνησις στὸ κέντρο τῆς μὲγάλης αἰθούσης τοῦ χοροῦ.

ΑΝΤΙΟ ΡΟΥΜΠΙΝΙ

— 'Ο ἱνσπέκτωρ Σοῦμερ ἐκύτταξε ἀνῆσυχος πρὸς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο.

— Τί γίνεται ἐκεῖ; φώναξε.

Καὶ ἔτρεξε ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Μάρτεν Ντάλ καὶ τὴν Κόρα Στίλμαν, στὴ συγκέντρωσι.

Στὸ κέντρο τῆς αἰθούσης, στεκόταν ὡς ἀπολιθωμένη ἡ λαίδη Τζάκ "Ο Μπλούκερμαν ἡ μάλλον, στηριζόταν στὸ μπράτσο τοῦ λόρδου συζύγου της γιὰ νὰ μὴν πέσῃ. Περισσότερο συγκινημένος παρά συγχισμένος, ὁ λόρδος τῆς ἐψιθύριζε κατὶ τοῦ αὐτοῦ, θέλοντας νὰ τὴν παρηγορήσῃ ἴσως ἢ νὰ τὴν καὶ θησαυχάσῃ.

— 'Αλλά τί ἔπαθε ἡ λαίδη; Τί ἔγινε ἐδῶ; ρώτησε ὁ ἱνσπέκτωρ Σοῦμερ, ποὺ εἶχε ἤδη ἀρχίσει νὰ υποψιάζεται τὴν αἰτία τῆς ταραχῆς τῆς.

Σὲ λίγο, ὅλοι ὅσοι περερύσκονταν στὸ «Κλάριτζ» 'Οτέλι ἐπληροφόροῦντο κατὰπληκτοὶ ὅτι ἐνῶ ἡ λαίδη ἔχόρευε στὸ μπράτσο τοῦ καθαλλιέρου της, ἐνοίωσε κατὶ ὡς χᾶδι στὸν λαιμὸ τῆς καὶ, φέρνοντας τὸ χέρι στὸ στήθος της κατὰφάσες πὼς κάποιος ἐπιδείξις λωποδύτης τῆς εἶχε πάρει τὸ παντατὶφ μὲ τὸ περίφημο ρουμπίνι τοῦ 'Ιβάν.

— 'Αλλά αὐτὸ εἶναι σκάνδαλο! ἔκαμε ἀγανακτισμένος ἓνας τζέντλεμαν, σκουπίζοντας μὲ τὸ λευκὸ του μανδύλι τὸ μονόκλ του. Πρέπει νὰ εἰδοποιηθῇ ἀμέσως ἡ «Σκώτλαντ» Γουάρδ!

— 'Ο Μάρτεν Ντάλ ἔρριξε μιά λοξὴ ματιά πρὸς τὸν ἀγνωστὸ τοῦ τζέντλεμαν, ἐνῶ ὁ ἱνσπέκτωρ Σοῦμερ προχωροῦσε ἓνα βῆμα πρὸς αὐτόν,

— 'Η «Σκώτλαντ» Γουάρδ ἀντιπροσωπεύεται: 'Ινσπέκτωρ Σοῦμερ.

— 'Όλοι στράφηκαν καὶ κύτταξαν τὸν διάσημο ἀστυνομικὸ ἐπιθεωρητὴ ποὺ εἶχε γίνε πασίγνωστος μὲ τὴν κατάδιωξι τοῦ θρυλικοῦ «Λωποδύτη» Φάντασμα.

— Προτεῖνω νὰ μὰς ψάξουν ὅλους! λέει ὁ ἀγνωστος τζέντλεμαν, ἀποτενόμενος πρὸς τὸν ἱνσπέκτωρ Σοῦμερ αὐτῇ τῇ φορᾷ.

— 'Η σωματικὴ ἔρευνα ὅλων ἀρχίζει ἀμέσως! ἀποκρίθηκε ὁ ἱνσπέκτωρ Σοῦμερ, σηκώνοντας τὸ δεξί του χέρι καὶ κἀμοντας τρεῖς κύκλους στὸν ἀέρα.

— 'Αμέσως ἀπεσπᾶσθησαν ἀπὸ τὸν κύκλο ἑπτὰ φρακοφερεμένοι τζέντλεμαν καὶ δυὸ χαριτωμένες νέες.

— Διατάξατε ἀρχηγέ!

— 'Όλοι κατάλαβαν πὼς οἱ ἑπτὰ φρακοφερεμένοι τζέντλεμαν ἦσαν ἀστυνομικοὶ τῆς «Σκώτλαντ» Γουάρδ ὑπὸ διαταγὰς τοῦ Σοῦμερ, ὅπως καὶ οἱ δυὸ χαριτωμένες νέες.

— Σεῖς οἱ δυὸ, εἶπε ὁ Σοῦμερ ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς ἀπὸ αὐτοὺς, θά μὲ βοηθήσετε στὴν σωματικὴ ἔρευνα ὅλων τῶν τζέντλεμαν ποὺ ἀρχίζει ἀμέσως. Οἱ ἄλλοι πέντε θά σταθῇτε στὶς πόρτες καὶ θά ἀπαγορεύετε τὴν ἐξοδο εἰς ὅλους, μὴ ἐξαιρουμένου καὶ αὐτοῦ τοῦ λόρδου "Ο Μπλούκερμαν.

ἔφ' ὅσον ἐγὼ δὲν θά ἐπιτρέψω τὴν ἐλευθέραν κυκλοφορίαν στὶς αἰθούσες. Οἱ κυρίες παρακαλοῦνται νὰ συγκεντρωθοῦν στὴν ἀπέναντι αἰθούσα. Μετὰ τὴν σωματικὴ ἔρευνα τῶν τζέντλεμαν, ἂν δὲν θρεθῇ τὸ παντατὶφ τῆς λαίδης, θά ἐρευνηθοῦν μία-μία ἀπὸ τὰς δυὸ σὺντάς νέας ποὺ εἶναι ντέτεκτιβ τῆς «Σκώτλαντ» Γουάρδ.

— 'Επιτρέπεται νὰ ἐκφέρω μιά γνώμη; ρώτησε ὁ τζέντλεμαν ποὺ πρῶτος εἶχε μιλήσει.

— Παρακαλῶ... Λέγετε, ἀποκρίθηκε ὁ Σοῦμερ.

— 'Ενα τέτοιο ἀνεκτίμητο πετράδι ὡς τὸ ρουμπίνι τοῦ 'Ιβάν, μποροῦσε νὰ θάλλῃ σὲ πειρασμὸ ὁποιοῦδήποτε τζέντλεμαν. Κάποιος, τὸ ἔκλεψε πρὸ λίγων στιγμῶν, ἐλπίζοντας ἴσως πὼς δὲν θά γινόταν ἀμέσως ἀντιληπτὴ ἡ κλοπὴ. 'Ο κάποιος αὐτός, ὅποιος καὶ ἂν εἶναι, μπορεῖ νὰ εἶμαι καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἢ τρέμει αὐτῇ τῇ στιγμῇ μὴ ἀνακαλυφθῇ, ἢ καὶ ἔλαβε τὰ μέτρα του γιὰ νὰ μὴ θρεθῇ τὸ πετράδι στὴν τσέπη του. Δὲν εἶσθε τῆς γνώμης ὅτι πρέπει νὰ τοῦ παρέξουμε τὴν εὐκολία νὰ ἐπανορθώσῃ ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε, ἂν μεταμελήθηκε καὶ θέλῃ νὰ τὸ ἐπανορσῇ, χωρίς νὰ γίνῃ ἀντιληπτός;

— Δηλαδή; Τί ἐννοεῖτε;

— Νὰ περάσουν ὅλοι οἱ τζέντλεμαν, ὁ καθένας μὲ τὴν σειρά του, ἀπὸ ἓνα δωμάτιο μὲ δυὸ πόρτες. 'Απὸ τὴν μιά πόρτα θά μπαίνουν καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλή θά βγαίνουν. Σ' ἓνα τραπέζι θά ὑπάρχῃ μιά κασσετίνα σκεπασμένη μὲ ἓνα μανδύλι. 'Όταν περάσῃ καὶ ὁ τελευταῖος, τότε θά ξεσκεπάσετε τὴν κασσετίνα νὰ δῆτε ἂν ὑπάρχῃ μέσα σ' αὐτὴν τὸ παντατὶφ. Τί ἔχετε νὰ χάσετε ἂν ἀσπασθῇτε τὴν γνώμη μου;

— 'Ο ἱνσπέκτωρ Σοῦμερ ἐκύτταξε ἀπορῶντας τὸν τζέντλεμαν μὲ τὸ μονόκλ, ἀλλὰ δὲν πρόφθασε νὰ δώσῃ μιά ὁποιοδήποτε ἀπάντησι. Πρὶν ἀνοίξῃ τὸ στόμα του νὰ μιλήσῃ, ἐπενέβη χειρονομώντας ὁ Μάρτεν Ντάλ καὶ σάθηκε μεταξύ τῶν δύο, λέγοντας:

— Αὐτὰ εἶναι παιδαριώδη! Πρέπει

νὰ ἀρχίσῃ ἀμέσως ἡ σωματικὴ ἔρευνα! Παρακαλῶ ἱνσπέκτωρ νὰ μὲ ψάξετε πρῶτον!

— 'Αλλά... παρατήρησε ἀμχανῶντας ὁ ἱνσπέκτωρ Σοῦμερ, ἔσας μόνο δὲν μπορῶ νὰ ὑποψιασθῶ, γιατί τὴν στιγμὴ ποὺ ἔγινε ἡ κλοπὴ, ἐπαίρνατε μαζί μου τὸ ἀναψυκτικὸ σας.

— Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. 'Αρχίσατε ἀπὸ ἐμένα...

Καὶ λέγοντας αὐτά, ἐπαραιμέρισε τὸν τζέντλεμαν μὲ τὸ μονόκλ καὶ ὕψωσε τὰ χέρια του μπροστὰ στὸν Σοῦμερ.

— 'Εστῶ! λέει ὁ Σοῦμερ χώνοντας τὰ χέρια του στὶς τσέπες τοῦ ἀριστοκράτου.

ΤΑΧΥΔΑΚΤΥΛΟΥΡΓΙΕΣ

Οἱ πλησιέστερον θρικόμενοι, εἶδαν τὸν ροδοκόκκινο Σοῦμερ νὰ χλωμιάζῃ. 'Εκύτταξε ὡς ἡλίθιος τὸν ἀριστοκράτη στὰ μάτια, ἐξακολουθώντας νὰ ἔχῃ τὸ ἓνα μόνο πιά χέρι του, τὸ ἀριστερό, στὴν δεξιὰ τσέπη τοῦ σμόκιν.

— Λοιπὸν; ρώτησε ὁ Μάρτεν Ντάλ ἀτάραχος. Τίποτε στὶς τσέπες τοῦ σμόκιν; ψάξε καὶ τίς ἄλλες...

— 'Αντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως, ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητῆς ἐτράθηξε τὸ χέρι του ἀργὰ-ἀργὰ ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ ἀριστοκράτου καὶ, στὴν στιγμὴ ἀκούσθηκε ἓνας μυριστός ψίθυρος καταπλήξεως. 'Απὸ τὰ δάκτυλα τοῦ Σοῦμερ, κρεμῶταν τὸ παντατὶφ τῆς λαίδης Τζάκ "Ο Μπλούκερμαν...

— 'Ο λόρδος Τζάκ "Ο Μπλούκερμαν, ἐγούρλωσε τὰ μάτια του τόσο, ὅσο τὰ εἶχε γουρλώσει καὶ ὁ ἱνσπέκτωρ Σοῦμερ. 'Η Κόρα Στίλμαν ἔμεινε ἀτάραχη καὶ ἡ λαίδη Τζάκ "Ο Μπλούκερμαν, κάτωρη ὡς ἐκείνη τῇ στιγμῇ, ξανάβρισκε τὰ χρώματά της καὶ ἀπλωνε τὸ χέρι της γιὰ νὰ πάρῃ τὸ ἀνεκτίμητο παντατὶφ της.

Πολὺ πῖο ἀτάραχος ἀπὸ τὴν Κόρα Στίλμαν καὶ πολὺ ταχύτερος τῆς λαίδης, ὁ Μάρτεν Ντάλ ἐπρόλαβε καὶ πήρε τὸ κόσμημα ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ἀστυνομικοῦ.

Κρατώντας τὸ τότε ἀπὸ τὴν μιά ἄκρη, τὸ ὕψωσε ὥπως ὑψώνουν ἀπὸ ἓνα καλάθι ἓνα τσαμπὶ σταφυλίου γιὰ νὰ δουν ἂν εἶναι καλὸ καὶ στράφηκε χαμογελῶντας πρὸς τὸν λόρδο:

— Εἶναι αὐτὸ τὸ παντατὶφ τῆς λαίδης λόρδε;

— Βεβαίως!

— Τὸ ἀναγνωρίζετε;

— Εἶναι ἀστεία ἡ ἐρώτησις τζέντλεμαν! 'Αν δὲν θρικόταν μέσα στὴν δική σας τσέπη, δὲν ξέρω καὶ ἐγὼ μὲ ποῖο τρόπο θά σὰς ἀπαντοῦσα. 'Απορῶ πὼς σεῖς, ἓνας ἀπὸ τοὺς συμπαθεστέρους νέους τοῦ κύκλου μας, ἐκάματε τέτοιο πρᾶγμα! 'Απορῶ πὼς τὸ παντατὶφ τῆς λαίδης θρέθηκε μέσα στὴν τσέπη σας!

— 'Απορῶ καὶ ἐγὼ, ἀλλὰ οἱ ἀπορίες καὶ τῶν δύο μὰς δὲν πολυενδιαφέρουν αὐτῇ τῇ στιγμῇ. 'Εκεῖνο ποὺ ἐνδιαφέρει εἶναι νὰ ἀπαντήσετε θετικὰ ἔάν το παντατὶφ αὐτὸ εἶναι τῆς λαίδης!

— 'Επαναλαμβάνω πὼς ἡ ἀπάντησις σας εἶναι ἀστεία!

— Καὶ ὅμως... εἶναι καὶ δὲν εἶναι! Καὶ ὁ Μάρτεν Ντάλ ἔπιασε μὲ τὸ ἄλλο του χέρι τὸ παντατὶφ ἀπὸ τὴν ἄλλή ἄκρη καὶ τὸ ἐπέδειξε πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις, λέγοντας:

— Βλέπει κανεὶς σ' αὐτὸ τὸ παντατὶφ, τὸ περίφημο ρουμπίνι τοῦ 'Ιβάν;

— Αὐτὴ τῇ φορᾷ ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ψίθυρο σημειώθηκε καὶ ἓνας μικρὸς συνωστισμός. 'Ο κύκλος ἐστένεψε γύρω ἀπὸ τὸν λόρδο, τὸν Μάρτεν Ντάλ, τὸν ἱνσπέκτωρ Σοῦμερ καὶ τὴν λαίδη.

— 'Ο λῶν τὰ μάτια καρφώθηκαν στὸ αἰωρούμενο παντατὶφ, ἀπὸ τὸ ὁποῖο πραγματικά ἔλειπε τὸ ἀνεκτίμητο ρουμπίνι.

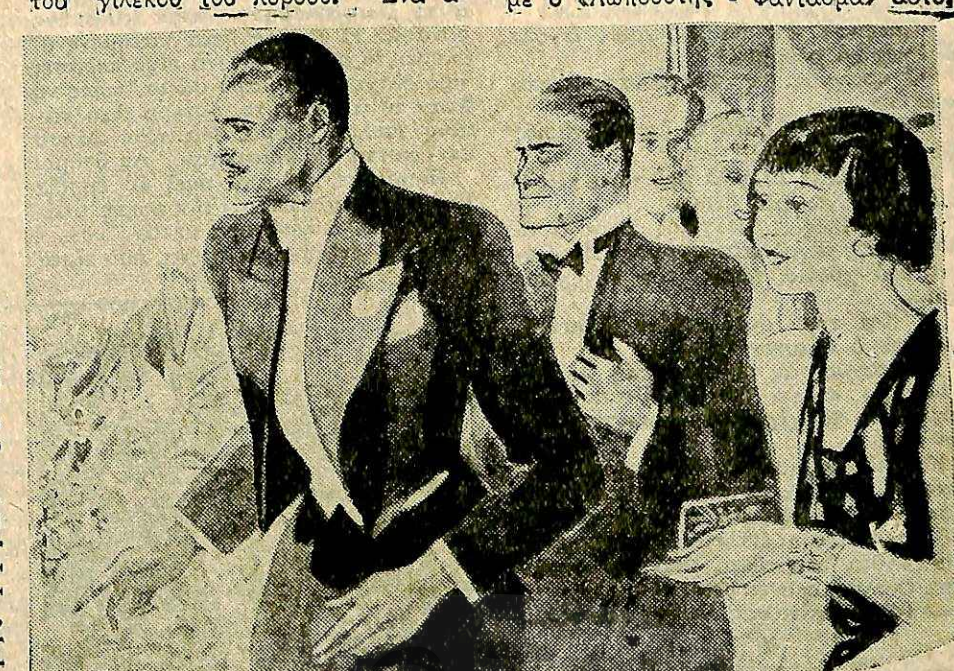
Γιὰ δευτέρη φορὰ ἡ λαίδη Τζάκ "Ο Μπλούκερμαν ἔχασε τὸ χρῶμα της. Τὴν ἴδια ὥστόσο στιγμὴ, ὁ ἱνσπέκτωρ Σοῦμερ ἔπεψε ἀπὸ τὴν μιά ἐκπληξι στὴν ἄλλη. Περιφέροντας ὀλόγυρά του τὸ θέλημα του ὡς ἡλίθιος μόλις θεβαιώθηκε ὅτι ὅτὸ τὸ παντατὶφ ἔλειπε τὸ ρουμπίνι τοῦ 'Ιβάν, εἶδε ἓνα ἀσπράδακι νὰ ξεπετιέται ἀπὸ τὸ τσεπάκι τοῦ γιλέκου τοῦ λόρδου. 'Ενα ἀ-

— Περιέργο! ἔκαμε ὁ ἱνσπέκτωρ Σοῦμερ συφρώνοντας τὰ χεῖλη τοῦ μετὰ τὴν ἀνάγνωσι τοῦ ἐπισκεπτηρίου.

— Τί εἶναι τὸ περίεργο;

— Γιὰ πρώτη φορὰ ὁ «Λωποδύτης» Φάντασμα δὲν ὑπόσχεται τὴν ἐπιστροφή κλοπιμαίου ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ κατατεθῇ ἓνα ὁποιοδήποτε ποσὸν ὑπὲρ τῆς «Εταιρίας» πρὸς προστασίαν τῶν ζώων.

— Μιά ἐπὶ πλέον ἀπόδειξις πὼς δὲν πρόκειται αὐτῇ τῇ φορᾷ περὶ τοῦ Λωποδύτη. Φάντασμα! ἀποκρίθηκε ὁ Μάρτεν Ντάλ ποὺ ὡς ἀπελπισμένος ἔκανε χειρονομίες πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις διαγράφοντας στὸν ἀέρα μὲ τὰ χέρια του κύκλους καὶ ἐσπλωμένα ὀχτάρια. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὸ ἔκαμε ὁ «Λωποδύτης» Φάντασμα αὐτό,

Δὲν εἶναι ἔτσι ἱνσπέκτωρ; Δὲν εἶναι ἔτσι λαίδη; 'Ο συμπαθέστατος αὐτὸς διαβολάκος εἶναι ἀφιλοκερδέστατος!

Δὲν εἶσθε, αὐτῆς τῆς γνώμης τζέντλεμαν; λέει πρὸς τὸν ἀγνωστο ἀριστοκράτη μὲ τὸ μονόκλ, διαγράφοντας πάντοτε κύκλους καὶ ἐσπλωμένα ὀχτάρια.

— Ξεχνάτε μίστερ Μάρτεν Ντάλ ὅτι τὸ παντατὶφ χωρὶς ὅμως τὸ ρουμπίνι, θρέθηκε στὴν τσέπη σας; Τί θέλετε νὰ πιστέψουμε; Πὼς ἐκεῖνος ποὺ τὸ ἔκλεψε εἶναι ὁ «Λωποδύτης» Φάντασμα ἢ ὄχι; 'Η μήπως προτιμάτε νὰ πιστέψουμε πὼς ὁ ἀριστοκράτης Μάρτεν Ντάλ καὶ ὁ «Λωποδύτης» Φάντασμα εἶναι ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο!

— Καὶ γιατί νὰ μὴ πιστέψουμε ὅτι σεῖς τζέντλεμαν, ἐκάματε τὴν κλοπὴ καὶ θέλετε νὰ τὴν ρίξετε στὸ παθητικὸ τοῦ «Λωποδύτη» Φάντασμα;

— 'Εγὼ; Προσέξατε τὰ λόγια σας κύριε! Μὴ ξεχνάτε ὅτι εἶσθε κατηγορούμενος αὐτῇ τῇ στιγμῇ! Τὸ παντατὶφ θρέθηκε στὴν τσέπη σας!

— Δὲν τὸ ἀρνόυμαι. Πρέπει ὥστόσο νὰ θρεθῇ καὶ τὸ ρουμπίνι! Γιὰ τὸ ρουμπίνι ἔγινε ἡ κλοπὴ καὶ ὄχι γιὰ τὸ παντατὶφ. 'Ο ἱνσπέκτωρ Σοῦμερ θά μὰς ψάξῃ μὲ τὴν σειρά ὅλους, πρὶν περάσῃ τὶς χειροπέδες τοῦ στὰ δικὰ μου τὰ χέρια.

— Συμφωνῶ! Καὶ ἐπειδὴ προφέρατε μιά φράσι ποὺ θά μοῦ τὴν πληρώ-

— 'Αμέσως ἀπεσπᾶσθησαν ἀπὸ τὸν κύκλο μερικὸι φρακοφερεμένοι κύριοι καὶ δυὸ χαριτωμένες νέες, ποὺ δὲν ἦσαν παρά ἀστυνομικοὶ τῆς Σκώτλαντ Γουάρδ.

σπραδάκι ὡς γωνιά ἐπισκεπτηρίου. 'Εκαμε ἓνα βῆμα πρὸς αὐτόν καὶ τοῦ εἶπε δειχνόντάς μὲ τὸ δάκτυλο τὸ ἀσπραδάκι:

— Συγγνώμην λόρδε, τί ἔχετε στὸ τσεπάκι τοῦ γιλέκου σας;

— 'Ο λόρδος ἔφερε ἀπορώντας τὰ δυὸ τευ δάκτυλα στὸ τσεπάκι του καὶ κατὰπληκτος ἔβγαλε ἀπὸ αὐτὸ ἓνα ἐπισκεπτήρι.

— Ἰὸ εἶχα μαντέψῃ! ἔκαμε ὁ Σοῦμερ παίρνοντάς το καὶ διαβάζοντας δυνατὰ:

«Λόρδε,

»Συγχαρῆσατε τὴν ἀδιακρισίαν μου, ἀλλὰ εἶμαι καὶ ἐγὼ συλλέκτης. Τὸ ρουμπίνι τοῦ 'Ιβάν ἔλειπε ἀπὸ τὴν »συλλογὴ μου καὶ γι' αὐτὸ δὲν θά »τὸ ξαναδῆτε.

σετε ακριβώς σε λίγο, απαιτώ να συν-
νεχίσω ή να επανέλθω στην ερωματική έ-
ρευνα, αρχίζοντας από εκεί.

Και στάθηκε μπροστά στον Σούμερ.
Ο αστυνομικός άρχισε την έρευνα.
Μόλις όμως έβαλε το χέρι του μέ-
σα στην τσέπη του αγνώστου τζέντλε-
μαν, τον εκύτταξε αλλόκοτα.

— Λοιπόν; απόρησε εκείνος. Τι με
κυττάτε έτσι; Βρήκατε το ρουμπίνι;
— Όχι, αλλά... Τι έχετε μέσα σ' αυ-
τήν την τσέπη σας;

— Τιποτα, απολύτως.

— Μήπως βάλσατε στην τσέπη σας
κανένα επισκεπτήριο;

— Όχι. Δεν θυμάμαι...

— Αυτό εδώ τι είναι;

Και λεγοντας αυτά, έβγαλε από την
τσέπη του τζέντλεμαν ένα επισκεπτή-
ριο και το διάβασε μεγαλοφώνως:

«Ποντίκι! Σε μυρσίστηκα! Βγάλε
μέσως το ρουμπίνι!

Ο πραγματικός «Λωποδύτης-Φάντα-
σμα!»»

— Τι σημαίνει αυτό το επισκεπτήριο;
ρώτησε ο Σούμερ.

— Μπορείτε σεις να μου πείτε τι ση-
μαίνει; Έγώ δεν ξέρω.

— Ποντικός... Ποντικός είναι ο α-
σύλληπτος ταχυδακτυλουργός Πίκ-Πό-
νι που χρόνια τώρα τον κυνηγάμε
καί...

— Και τον συλλαμβάνετε απόψε,
διέκοψε ο Μάρτεν Ντάλ.

Και ταχύς σαν την αστραπή, με ένα
θαυμάσιο κόλπο του «ζιού-τσιού» έ-
ξάρθρωσε το χέρι του αγνώστου από
τον ώμο.

Και καθώς εκείνος κυλίστηκε στο
πάτωμα, με μια αστραπιαία κίνηση ο
Μάρτεν Ντάλ έβγαλε από το κεφάλι
του αγνώστου τζέντλεμαν μια θαυμα-
σία ξανθιά περρούκα, από την οποία
κάτι έκλυσε στο ταπέτο.

— Το ρουμπίνι σας λαίδη! φώναξε...

★

— Καλά τα κατάφερες, έλεγε σε λί-
γο ο Ινσπέκτωρ Σούμερ. Δεν μπορείς
ώστόσο να καταλάβω... πώς τα κα-
τάφερες, Μάρτεν!

— Απλούστατα φίλε μου. Στο χο-
ρό βρισκόταν και ο πραγματικός «Λω-
ποδύτης - Φάντασμα».

— Αί! Όσο γι' αυτό είμαι κάτι πε-
ρισσότερο από βέβαιος, Λοιπόν;

— Είναι φίλος μου ο διαβολάκος,
και αυτός με ειδοποίησε ότι ο τζέντλε-
μαν εκείνος μου είχε ρίξει το παντα-
λόν στην τσέπη μου την στιγμή που
χειρονομούσε. Κατόπιν, τον είδα να
βάζει έντεχνα το επισκεπτήριο στην
τσέπη του αγνώστου. Είδα όμως και
τον «Λωποδύτη - Φάντασμα» να κάνει
πο ίδιο στην δική μου την τσέπη. Τά
άλλα τα ξέρεις. Δώσε μου τώρα ένα
τσιγάρο.

Ο Σούμερ έχασε την ευκαιρία και έβαλε
το χέρι του στην τσέπη του. Αντί να
βγάλει ωστόσο το κομμάτι με τα τσιγά-
ρα του, έβγαλε ένα τρίτο επισκεπτή-
ριο που το διάβασε, κουνώντας το
κεφάλι του και χαμογελώντας:

«Πρέπει για όσα έγιναν και για να
είναι ήσυχος ο λόρδος για το ρουμ-
πίνι του, να καταθέσει καμιά διακο-
μοσάριά λίρες στην «Εταιρία προς προ-
στασίαν των ζώων». Διαφορετικά, θα
έχρη να κάνει με τον πραγματικό «Λω-
ποδύτη - Φάντασμα»»

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Απόδοση:

ΓΙΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ

ΜΙΑ ΚΛΟΠΗ ΑΤΙΜΩΡΗΤΗ

Το τακτικό διήγημα
του Ε. ΜΑΡΙΝΟ

Ο αλήτης στάθηκε με περιέργεια
στον κεντρικό δρόμο. Ήταν ένας
άνθρωπος ύψους, ρωμαλέος με
άδρα χαρακτηριστικά κρυμμένα κά-
τω από μια πυκνή γενειάδα αρκετά
λερωμένη και τα μαλλιά του δεί-
χναν πως από πολλών καιρό δεν τα
έβαλε το χτένι και το ψαλίδι.

— Έδω τελειώνει η διαδρομή ενός
αυτοκινήτου και ακριβώς στο σημείο
αυτό εξαφανίστηκε, είπε μιλώντας
δυνατά. Ή στέππα ήταν πατημένη σ'
έκείνο το μέρος σαν να είχε περάσει
πρό ολίγου ένα βαρύ σώμα. Ίσως να
ήταν το αυτοκίνητο, ύστερα από κά-
ποιο ντελαπόρισμα. Μα τότε κάπου
έκεί κοντά θα βρισκόταν. "Ας δούμε.

Πλησίασε προς τα εκεί κι έβριξε
μια ματιά ανάμεσα στην πυκνή θλά-
σση. "Αλλά γρήγορα μετάνιωσε.

— Τι μ' ενδιαφέρει έμένα, που είμαι

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

γινε αγνώριστος. "Υστερα σκέπα-
σε το πτώμα με φύλλα και πήρε το
δρόμο για το πιο κοντινό χωριό, μη-
κε σ' ένα κουρείο, παρέδωσε στα χέ-
ρια του κουρέα το φακέλι του, και
σε λίγο έγινε αγνώριστος.

— Και τώρα δεν πρέπει να χάνω
καιρό, αν θέλω να επιτύχω το κόλ-
πο μου, ψιθύρισε.

Νοίκιασε, με τα χρήματα που πή-
ρε από το πτώμα, ένα άμαξι με δυο
άλογα, και κατευθύνθηκε στο Κλη-
βελαντ, την πόλη όπου κατοικούσε ο
σέρ Γκράντ Κλεγουαίη, ο τραπεζίτης.

Βλέποντας να σταματά έξω από
την Τράπεζα εκείνον τον χωρικό συρ-
μό, ο θυρωρός δεν έκρυψε την έκ-
πληξί του και έτρεξε άμέσως και με
το πηλίκιο στο χέρι, είπε:

— Πώς έτσι; κύριε Κλεγουαίη; Και
το αυτοκίνητό σας; Σας συνέβη κα-
νένα δυστύχημα;

— Είμαι ζωντανός ως εκ θαύματος
— απάντησε ο ψευδοτραπεζίτης, προ-
σπαθώντας να κρύψει τη χαρά του
που του έδινε μούρησε η γκάφαστην
όποιαν έπεσε ο θυρωρός, έκλαμμένον
τάς τον για τον διευθυντή του. "Εχω
χτυπήσει στο πρόσωπο, στο σαγόνι...
δεν μ' άκουσες πως μιλώ;... Τηλεφώνησε
στο σπίτι μου και να πείτε να ήσυχά-
σουν, αν έμαθαν το ατύχημά μου. Θα
πάω για να μου θεραπεύσουν την πλη-
γή μου, αφού τελειώσω μερικές μου
οικονομικές φύσεις δουλειές... "Αλ-
λά, πρώτα, συνόδεψέ με στο γρα-
φείο μου γιατί δεν αισθάνομαι καλά.

— Άμέσως, κύριε Κλεγουαίη.

Μισή ώρα αργότερα, ο ψευδοτρα-
πεζίτης είχε μπροστά του, έπάνω στο
γαφείο είκοσι χιλιάδες δολάρια,
για τα όποια υπέγραψε στον ταμία
την απόδειξη παραλαβής, ζητώντας
συγγνώμη για το παραγμένο γρα-
ψιμό του εξ αιτίας του χτυπημένου
χεριού του.

Σχεδόν άμέσως μετά την υπογρα-
φή, άφησε την Τράπεζα και παίρνον-
τας ένα ταξί, είπε πως πήγαινε στο
σπίτι του, όπου θα μπορούσαν να του
τηλεφωνήσουν, εν περιπτώσει ανάγ-
κης, γιατί έπρεπε να πλαγιάσει στο
κρεβάτι του.

Απεναντίας, τρεις ώρες αργότερα,
οι υπάλληλοι τον είδαν να ξανάρχε-
ται μ' ένα αυτοκίνητο, τυλιγμένος σε
μια καμπαρντίνα, η οποία του σκέ-
παζε σχεδόν ολόκληρο το σώμα, που
ήταν έντελως γυμνό.

— Άλλο δυστύχημα, κύριε Κλε-
γουαίη;

— Όχι... Μόνον ένα. Και φτάνει ως
έδω, αί!... απάντησε. Δεν ξέρω ποι-
ός με τράβηξε από το αυτοκίνητο, μ'
έγδυσε και μου πήρε τα χαρτιά μου,
και τα λεφτά... κι ύστερα με ξάπλω-
σε κατά γης και με σκέπασε με ξε-
ρά φύλλα... Ίσως κάποιος κλέφτης,
που με νόμιμο νεκρό. Δεν ζητώ την
τιμωρία του, αλλά λυπούμαι μάλι-
στα που δεν είναι έδω για να του έκ-
φράσω την ευγνωμοσύνη μου, γιατί
αν δεν με τραβούσε από το αυτοκί-
νητο, ασφαλώς θα βούλιαζα μαζί του
μέσα στη λάσπη του λάκκου στον ό-
ποιο είχα πέσει κι' όπου βρίσκεται
ακόμα θαμμένο το αυτοκίνητό μου.

Κι' όταν ο τραπεζίτης έμαθε τι
είχε συμβεί στην τράπεζά του,
γέλασε. Μ' αυτό τον τρόπο είχε πλη-
ρώσει την υποχρέωσή του προκαταδο-
λικά. Και δεν θέλησε να καταγγεί-
λη τον κλέφτη.

Η Συμυρνιά
γιατά...

ΡΕΣΤΩΡΑΝ

Την Κεριακή που μάς ή-
πέρασε, κώνα-Λωξάντρα
μου, έπειδής δεν είχαμε φαί
στο σπίτι — δεν ήσούνσε
το Σάββατο το θράδυ ο
ναμικιόρης ο Παμεινώντας
γιατί ήμπελε με κείνιο
τοσί λετοηδοί, θέ μου συ-
χώρεσέ με, τσ' φίλοι του
και λύνθηκε τύφλα στο με-
θούσι — και λήθα να περι-
δρομιάσω μονάχη μου σε
μια λοκάντα.

Καθώς ήκασθησα, κώνα-
Λωξάντρα μου, νάσου κι'
ήρχε το γκαρσόνι.

— Καλέ σύ, του λέω, δό-
σε μου, μια λίστα.

Ίτσακίστηκε ο κακόμοι-
ρος να μου φέρη αυτό που
του ζήτησα. Ήδιάβασα
τη λίστα, μα δεν ικατάλα-
βα τίποτα.

— Καλέ σύ, του είπα, δεν
ιμαγειρεύατε ρόστο με πα-
τετες;

— Τι θα πη ρόστο;

— Ίβολ, καλέ, θα λωλα-
θώ! Καλέ σύ, δεν ξέρεις
τί θα πη ρόστο;

— Όχι, κερά μου.

— Τότες φέρε μου κανέ-
να ζαρζαβατικό, που να
μην έχη, όμως, πολλά θου-
τύρατα, γιατί με ξεπήρανε
πάλε τα πάχυτα και κον-
τεύω να γίνω το ρεντίκολο
του ντουινά. "Αντε πήαι-
νε.

— Ακουήτο το γκαρσόνι.
"Αλλη χολοπερέχουσι.

— Πάλε δεν ήκατάλαβες,
καλέ σύ, τί σου ζητήσα;

— Όχι, κερά μου!

— Έλα, Χριστέ και Πα-
ναΐα! Ζαβός είσαι, καλέ
σύ!

Από τη σκάσι μου, κώ-
να-Λωξάντρα, ήκόπηκε η
δρεζί μου. Ούτε ήθελα πιά
φαητό. Και είπα πάλε στο
γκαρσόνι:

— Πήγαινε, να μου φέρης,
ποπόνη και κοιμάτι κασκα-
βάλι!

— Τι είναι το κασκαβά-
λι;

Ετούτη τη φορά δεν ή-
βάσταξα κώνα - Λωξάντρα.

Ηκατάλαβα πως με κω-
γιονάχη και του ήστραφα
δυο μπάτσου, που ήτανε ού-
λοι δικόι του. Καλά δεν
το ήκανα, κώνα-Λωξάντρα
μου;

Ο Άρμένης για την...

ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

"Αμα σε ήκαζέττα ντα-
βασμένο έκανα, ίτς ντέν Ι-
πίστεψα και μισιού Καραμ-
πέτ "Αραμπατζιάν, γκιου-
ζέλ Ιφίλος μου, λήθα και
ιρώτηξα:

— Τα ίνη ήμέρα για Ι-
ζώα;

— Τα ίνη, απαντημένος
ήκανε μισιού Καραμπέτ "Α-
ραμπατζιάν γκιουζέλ Ιφί-
λος μου.

— Ίστε για ποιά Ιζώα;

— Όλα μισιού "Αγκόπ.

Για ήλεφάντα, για ήκουνέ-
λι, για ήσκύλο, για ήγάτα,
για ήσπούργιτι, για ήκανα-
ρίνι, για ήλα...

— Και για ήλώκια;

— Και για ήλώκια, μισιού
"Αγκόπ.

— Και για ήλουβάλι;

— Και για ήλουβάλι, μι-
σιού "Αγκόπ.

— Και για ήλαίντορι;

— Και για ήλαίντορι.

ΑΓΚΟΠ

Ο Μάγκας
καί ή...

ΑΥΣΤΗΡΟΤΗΣ

Με σταύρωσε, μωρ' α-
δερφάκια, ή σκορδόπιστη να
κατέλθω μέχρι Φάλαρο και
να ήξηγηθώ μακροβούτι της
τρέλλας.

— Περικλάκια, μοδ ήγη-
θηκε, γουστάρω μπάνιο.

— Μπάνιο, μόνον μου, πή-
αντιήξηθηκα.

— Θέλω Φάλαρο!

— Φάλαρο μανίτσα μου!

— Θέλω μπαιν-μίζ!

"Εδω, αδερφάκια, ήγινε
πυρίτις.

— Ξαναπέστο, μωρή, ού-
τό ποτέ.

— Θέλω Φάλαρο.

— Όχι αυτό. Το τελευ-
ταίο.

— Θέλω μπαιν-μίζ.

— "Αλλη μια βολά.

— Θέλω μπαιν-μίζ.

Αυτό χρειάζεσταν, αδερ-
φοί. Καί σου το σερκάνω
το Φροσί, και το αρχίζω
στις γλήγορες και σου το
κάνω να το θέλεις και να
σε παίρνουνε τα κλάματα.

Σκληρότη, ρέ Περικλά-
κια, θα μου πής. "Ε, όχι,
μωρ' αδερφέ μου. Αυτό δεν
είναι σκληρότη. Είναι αυ-
στηρότη και προσήλωσι
στα διατάγματα της μαγ-
κιάς. Ναί, ναί, ναί, ναί.

"Αματις σου ήγηθη ή
σκορδόπιστη, που έπειδήτις
έτσι της γουστάρη, θέλει
μπαιν-μίζ, είσαι ποχρεωμέ-
νος να σταθής ντούρος και
να τη θαρέσης στη μάπα.

Δεν τώκανες αυτό; Κάηκες,
ξερφούλη μου. Το όποιοι,
την επάυριον, θα ήης τη
σκορδόπιστη με κανένα πα-
πιγιονάτο τζέ, κι' όντε
τρέχα γύρευε να την έπι-
στρέψης στην ίσια οδό.

Μονάχα όταν είσαι μεγα-
λο κομμουδι μπορείς να πά-
θης ζημία. "Αλλοιώς στέκε-
σαι στο ύψον της περιστά-
σης και παριστάνης το θε-
ρίο της "Αποκαλύψεως. Με
άντιλαδο;

Την υπόθα πρέπει να την
αντιστής όσο να της κίμα-
νο και να δράσης ίσαμε να
πής σιδερόδρομος. "Απ'έ
αλλοιώς είσαι μεγάλο χα-
πατο και σε κοροϊδεύει ού-
λη ή κενωνία. Κι' έματις
σε κοροϊδεύη ή κενωνία
φασκελοκουκούλωστα...

ΠΕΡΙΚΛΑΚΙΑΣ

Ε. ΜΑΡΙΝΟ

ΜΑΡΙΤΣΑ

ΑΝΤΖΟΛΙΝΑ

ΝΙΟΝΙΟΣ

Η κάρτ-ποστάλ

Γερμανός ήταν ο εφευρέτης αυτού του μικρού στενόμακρου χαρτιού, που τόσο απλό και άναξιο λόγου φαίνεται σήμερα: της «κάρτ-ποστάλ».

Όταν ο Έρρικος φόν Στεπάν, άνωτερος υπάλληλος του ταχυδρομείου του Βερολίνου επρότεινε το 1865 στην διεύθυνση των γερμανικών ταχυδρομείων να μεταχειρισθούν την κάρτ-ποστάλ για την αλληλογραφία, ο τεχνικός σύμβουλος των ταχυδρομείων Κάρχ ειρωνεύθηκε την νέα εφεύρεση και άσυζητητά την άπεριψε.

Ο φόν Στεπάν θύμωσε, πικράθηκε, μάλιστα απελπίστηκε. Ύστερα από 5 χρόνια η διεύθυνση των ταχυδρομείων κυκλοφόρησε το απλό ταχυδρομικό δελτάριο, που την πρώτη μέρα, μόνο στο Βερολίνο πουλήθηκαν 46.000 κομμάτια. Κι' αυτή τη φορά ήρθε η σειρά του φόν Στεπάν να γελάσει.

Ωστόσο η πρώτη κάρτ-ποστάλ κυκλοφόρησε το πρώτον στην Αυστρία στις 22 Νοεμβρίου του 1869. Αμέσως κατόπιν έκυκλοφόρησε στη Γερμανία την 1ην Ιουλίου του 1870 και κατόπιν, κατά σειρά, στην Αγγλία, στην Ελβετία και στο Λουξεμβούργο. Στάς Ηνωμένους Πολιτείες που και σήμερα ακόμη θεωρούνται ως ο μεγαλύτερος καταναλωτής κάρτ-ποστάλ, κυκλοφόρησε για πρώτη φορά τον Μάιο του 1873 και κατά τον πρώτο μήνα εξοδεύθηκαν 31.000.000 κομμάτια. Στην Ιταλία η πρώτη κάρτ-ποστάλ κυκλοφόρησε κατά το 1874.

Οι πρώτες αυτές κάρτ-ποστάλ που αναφέραμε παραπάνω ήταν απλά επιστολικά δελτάρια. Η ιδέα του εικονογραφημένου δελταρίου (της πραγματικής κάρτ-ποστάλ) οφείλεται σε κάποιον περιοδεύοντα αντιπρόσωπο, του οποίου η εθνικότητα και το όνομα παρέμειναν ως σήμερα άγνωστα.

Αυτός ο ξεμπνος υπάλληλος στην αρχή τύπωσε σ' ένα άσπρο στενόμακρο χαρτόνι την φωτογραφία του με τ' όνομά του, τους τίτλους του, καθώς και τα προϊόντα που αντιπροσώπευε και τα έστειλε ταχυδρομικώς στους διαφόρους καταστηματαρχάς που επρόκειτο να επισκεφθί κατόπιν.

Σε λίγο άλλοι συνάδελφοί του τον έμιμησαν.

Την 16ην Ιουλίου του 1870 ένας βιθλιοπώλης του Όλντεμπουργκ, δνόματι Σβάρτς, είχε την ευτυχή έμπνευση να κυκλοφορήσει εικονογραφημένα δελτάρια με διάφορες σκηνές του Γαλλοπρωσικού πολέμου. Αυτή όηπρξεν η αρχή της εμφάνισης της εικονογραφημένης κάρτ-ποστάλ.

Στην γείτονα μας Ιταλία η πρώτη εικονογραφημένη κάρτ-ποστάλ απέστάλη τον Οκτώβριο του 1896 από τον διευθυντή των Ιταλικών ταχυδρομείων Σινέο, στον πρίγκιπα της Νεαπόλεως, επί τη εορτασία των γάμων του με την Ελένη του Μαυροβουνίου. Αυτή η κάρτ-ποστάλ απεικόνιζε την πανοραμική άποψη της Νεαπόλεως και της Κετίλνης και σε σύμπλεγμά της δύο έθνικες σημαίες.

... άπαντάτε

Όσο είμαστε υποχρεωμένοι ν' άκούμε τις γνώμες των συνομιλητών μας, άλλο τόσο είμαστε υποχρεωμένοι ν' άπαντούμε με θάρρος και να υποστηρίξουμε και τη δική μας γνώμη.

Πολλές φορές σε διάφορες συζητήσεις και ιδίως σε ύπηρεσιακές, όπου λαμβάνουν μέρος προϊστάμενοι και ύφισταμένοι μιας επιχείρησης ή δημοσίας ύπηρεσίας, οι ύφισταμένοι, αν κι' έχουν αντίθετη γνώμη, από κακώς έννοουσιμον σεβασμό κι' από άδικαιολόγητο φόβο συμφωνούν με τη γνώμη του προϊσταμένου τους. Αυτό όμως είνε κακό γιατί δείχνει άδυναμία χαρακτήρος και έλλειψη γνώμης. Και είνε ακόμη χειρότερο, έγκληματικό, όταν πρόκειται άπ' την άπόκριση της προσωπικής μας γνώμης να γίνουμε άτιμοι μεγάλου κακού. Στην τελευταία αυτή περίπτωση ύπάρχοντα οι διάφοροι γιατροί που λαμβάνουν μέρος στα διάφορα ίατρικά συμβούλια για να άποφανθούν για την σοβαρά κατάσταση κάποιου άσθενους. Πολλές φορές, για την έλλειψη του θάρρους να έκφέρουν γνώμη στον άρχαιότερο γιατρό ή στον έχοντα τίτλο καθηγητού του Πανεπιστημίου, ο άσθενής πεθαίνει.

Σ' αυτή την περίπτωση ή εύθνη βαρύνει έξ ολοκλήρου αυτούς τους δειλούς επιστήμονας, γιατί δεν είνε άπθανο ο σοφός καθηγητής να κάμη και κακή διάγνωση... Άπάνω σ' αυτό αναφέρουμε, ότι κάποτε ο Προσπερ Μερμύ, ο συγγραφέας της «Κόρμεν» έστειλε σε διάφορα πρόσωπα μια τυπωμένη σελίδα του έργου του και τα παρακάλεσε, άφου την αντιγράψουν προσεκτικά, να του την έπιστρέψουν. Αντιγραμμένη τη σελίδα έπέστρεψαν πολλοί, μετάξυ των οποίων μαθητά του γυμνασίου, συγγραφείς, επιστήμονες και έπιφανή πρόσωπα: το άποτέλεσμα ήταν, πολλοί μαθητά να μην κάμουν κανένα λάθος στην αντίγραφή της, ενώ ο συγγραφέας Όκτάβιος Φεγίε να κάμη 19 λάθη, ο Άλέξανδρος Λουμιάς 24, ο άυτοκράτορας Ναπολέων ο Γ' να κάμη 45 λάθη και ή άυτοκράτειρα Εύγενία 62! Μ' αυτό δέβαινα ο Μερμύ δεν έχρηματισε την πεποίθησι ότι έκτος από τους μαθητάς, όλοι οι άλλοι ήσαν άγράμματοι, αλλά ότι πολλές φορές οι «μικροί» είνε προσεκτικότεροι από τους «μεγάλους». Για την πανηγυρική άπόδειξη του πράγματος μάλιστα, ο συγγραφέας έδημοσίευσε στις έφημερίδες τα άποτέσματα του διαγωνισμού του.

Ο πολός Θιέρσος, όταν είδε τον πρώτο σιδηρόδρομο στα 1834, άνεσώησε: «Δέν ντεπτόμασε, κύριοι, να δείχνωμε τόσον ένθουσιασμό γι' αυτό το κομμάτι κατασκευάσματος, που ήμουν για παιχνίδι των παιδιών είνε κατάλληλο!». Μία μέρα, σε μία συναναστροφή, κάποια κυρία ρώτησε τον μεγάλο άστρονόμο Φλαμπαριόν: «Είνε άλήθεια πως κατοικούν άνθρωποι στον Άρη».

—Δέν ξέρω, άπάντησε ο σοφός.

—Είνε άλήθεια πως οι κηλίδες του ήλιου έπιδρουν στην ψυχική διάθεση των ανθρώπων;

—Δέν ξέρω...

—Μά τότε τί ξέρει ένας επιστήμων;

Κι' ο Φλαμπαριόν χτυπώντας την έλαφρά στον ώμο, της άπάντησε χαμογελώντας:

—Δέν ξέρω...

Η Γη του πυρός

Η Γη του Πυρός βρίσκεται στο νοτιώτερο άκρον της Νοτίου Άμερικής και μεταξύ του Ειρηνικού και Άτλαντικού Ωκεανού και άνομάσθη έτσι όχι γιατί κάνει ζέστη (άπεναντίας το κρύο είνε πολύ και το θερμόμετρο κατεβαίνει κατά τον χειμώνα σε 30ο και 35ο ύπό το μηδέν), μ' ας γιατί οι πρώτοι που την άνεκάλυσαν μόλις πλησίασαν με το πλοίο τις άκτές της, είδαν γύρω γύρω άναμμένες φωτιές, που οι άγριοι έθαγνε τις άναβαν για να χορεύουν τους θρησκευτικούς χορούς των.

Άπ' τις διάφορες περιγραφές φαίνεται ότι οι κάτοικοι της Γης του Πυρός δέν έλλαξαν από την έποχή που άνεκάλυψε αυτόν τον τόπο ο Μαγγελάνος το 1820.

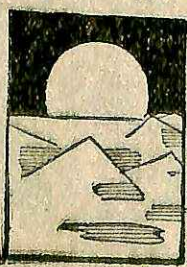
Και τα τελευταία χρόνια όλοι οι έξερευνητά και περιηγητά που έπεσκέφθησαν τη Γη του Πυρός, θρέθηκαν μεταξύ διαφόρων άγριων ή ήμισυάγριων φυλών, που άλλες τους είδαν με φιλικό μάτι, άλλες με διάφορο κι' άλλες τους έπέτεθησαν να τους σκοτώσουν.

Οι περισσότεροι κάθονται μέσα σε όρεινά δάση και λίγιοι στις άκτές. Όσοι κάθονται κοντά στις άκτές ή τις πεδιάδες είνε πιο ήμεροι, αντίθετα μ' αυτούς που κάθονται στα όρεινά μέρη, που οι περισσότεροι σκοτώνουν τους ξένους κι' ύστερα τους κάινε και χορεύουν σάν δαιμονισμένοι γύρω τους. Μερικοί άπ' αυτούς είνε ακόμα και σήμερα άνθρωποφάγοι.

Οι έθαγνεϊς αυτής της περιέρχης χώρας κάθονται μέσα σε καλύβες που όλες έχουν τις ίδιες διαστάσεις και το ίδιο σχήμα και που είνε φτιαγμένες από σπασμένα κλαδιά μεγάλων δένδρων που τα στηλώνουν στη γη. Η σκεπή είνε από καλάμια και ξερά χόρτα. Αυτές οι καλύβες που κατασκευάζονται μέσα σε δυο ώρες, είνε πρόχειρες, γιατί κάθε λίγο και λιγάκι φεύγουν για να πάν σ' άλλο μέρος, να θρουν την τροφή τους που άποτελείται κυρίως από διάφορα θαλασσινά ψάρια που τα τρώνε ώμα.

Ένα δέρμα φώκης είνε το μοναδικό ρούχο που φορούν οι άνδρες και που πολλές φορές μόλις σκεπάζει πότε το στήθος τους και πότε την πλάτη τους και που κρέμεται από το λαιμό τους μ' ένα σχοινί. Οι γυναίκες είνε γυμνές και μόνο το πρόσθιο μέρος του σώματός των σκεπάζουν με διάφορα κοχύλια της θαλάσσης και που τα κολούν επάνω σε δέρμα φώκης.

Τους νεκρούς τους θάβουν μέσα σε θαλαίες σπηλιές ή στις κορυφές των βουνών και γύρω από τον νεκρό, πριν τον θάβουν άνάβουν φωτιές και χορεύουν ύπό τους ήχους της πρωτογόνου μουσικής τους και με έξωφρενικά ξεφωνητά από την στιγμή που θα πεθάνει ο άνθρωπος ως ότου άνατείλη το φεγγάρι και τότε τον θάβουν. Άν τύχη τον καιρό που θα πεθάνει και δέν έχει φεγγάρι, τότε τον άφήνουν άταφο και τον τρώνε τα όρνεα.

Η βεντέττα

Σ' ένα βιβλίο του ο Ιταλός Μπιόρντι γράφει, πως η δικαιοσύνη είνε ένα είδος βεντέττας (έκδικήσεως) που οι άλλοι μας υποβάλλουν και η βεντέττα είνε ένα είδος δικαιοσύνης που έμείς οι ίδιοι υποβάλλουμε στον έαυτό μας, χωρίς πολλή σκέψη και ύπολογισμό της ευθύνης μας.

Πρό καιρού, στη Νέα Υόρκη, κάποιος υπάλληλος που έξυβρίσθη και ξυλοκοπήθηκε άπ' τον άφεντικό του, όταν κατά την ήμέρα της δικής παρουσιάσθησε στο δικαστήριο, έδήλωσε εις τον πρόεδρο πως άποσύρει τη μήνυσή του άν του έπιτραπή να βρήση και να δείρη κι' αυτός με τη σειρά του, τον άφεντικό του.

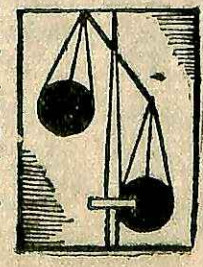
Τις περισσότερες, άν όχι όλες τις φορές, η βεντέττα δέν γίνεται δημοσία και με την άδεια του νόμου, μ' ας χωρίς καμιά νομική ή λογική διατύπωση. Έδώ πιά εφαρμόζεται κατά γράμμα το άξίωμα «Όφθαλμόν άνπι όφθαλμού και όδόντα άντι όδόντος». Κι' αυτός ο άγγραφος νόμος της άντεκ δικήσεως ίσχυει από των άρχαιότατων χρόνων σ' όλους τους λαούς, μεταξύ όλων των φυλών σ' όλες τις περιστάσεις και σ' όλα τα κοινωνικά στρώματα, συχνότερα μάλιστα στα κατώτερα και σπανιότερα στα άνώτερα.

Η διαφορά μεταξύ άτομικής βεντέτας που πολλές φορές δέν έχει και σοβαρά έλατήρια και της βεντέττας της δικαιοσύνης, είνε ότι στην πρώτη δέν χρειάζεται καμιά διατύπωση, ενώ στην δεύτερη τηρούνται όλες οι νόμιμες διατυπώσεις.

Οι καταδικαζόμενοι σε θάνατο από την δικαιοσύνη έχουν όλα τα δικαιώματα να έλαφύνουν τη θέσι τους, να άμυνθούν για τη ζωή τους, να άποταθούν σ' άνώτερα δικαστήρια, για να βλαϊρέσουν την καταδικαστική άπόφαση έναντίον τους.

Η πολιτεία περιποιείται πάντοτε, και ιδίως στην Άμερική, τους μελλονθάνους και κυρίως κατά τις τελευταίες ήμέρες της έκτελέσεως των. Ένα βήμα χωρίζει τη ζωή από το θάνατο, μ' ας είνε άδύνατο στον άνθρωπο να δημιουργήσει τη ζωή, ενώ αντίθετα του είνε εύκολώτατο να φέρη το θάνατο.

Ο άνθρωπος που και δίκαια ακόμη πρόκειται να σταθί άκίνητος για να δεχθί την όμοβροντία του έκτελεστικού άποσπάσματος, ή να σκύψη το κεφάλι του για να το χαϊδέψη το άπαίσιο μαχαίρι της λαϊμητόμου (καρμανιδόλας) ή να περιμένει με άγανία να το περάσουν το σχοινί της κρεμάλας στο λαιμό ή να καθήση στην ήλεκτρική καρέκλα, σ' αυτή την περίπτωση γίνεται ο δυστυχέστερος κι' ο συμπαθεστόρος του κόσμου όσο κι' άν έφταξε κι' όσο και άν το κακούργημα του όπληξε άπείσιο. Γι' αυτό ακριβώς πραγματοποιείται και κάθε έπιθυμία του έστω και άν αυτή η έπιθυμία του έχει μερικές φορές, και δόσει παραδοξολογίας.

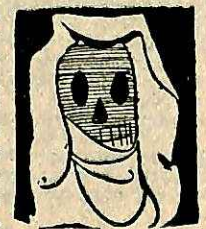

Το φάντασμα

Με τις εμφανίσεις πεθαμένων άνθρώπων άσχολήθηκαν ως σήμερα διάφοροι έπιστήμονες κύρους, όπως ο Μπόζανυ, ο Ρομπέρ Ντάλ Όβεν, ο πολός Καμίλ Φλαμπαριόν κι' άλλοι πολλοί. Τα ντοκουμέντα τους είνε άναμφισβήτητα, μ' ας πάντοτε παραμένει το μεγάλο έρωτηματικό, το έρωτηματικό των μυστηρίων που κλείνουν α' μετά θάνατον εμφανίσεις διαφόρων ανθρώπων που ξανάρχονται στη γη για να κανονίσουν διάφορες άτομικές ή γενικού ένδιαφέροντος ύποθέσεις. Οι ύπό τύπον σκιών ή άκαθορίστων σχημάτων εμφανίσεις πολλές φορές λαμβάνουν σάρκα και όστά, έχουν δηλαδή στερεοποιημένη, όπως είπειν, μορφή.

Ο Ντάλ Όβεν αναφέρει μίαν τέτοια καταπληκτική εμφάνιση που συνέβη στη Νέα Υόρκη στα 1879.

«Μία γνωστή μου δεσποινίς, Α... δμορφη και πολύ μορφωμένη, που άνηκε σε μίαν άπ' τις παλαιότερες κι' άριστοκρατικότερες οικογένειες της Νέας Υόρκης, πήγε να περάση λίγες μέρες στις θείας της, κυρίας Β..., που καθόταν σ' ένα παμπάλαιο και μεγάλο σπίτι, κοντά στις όχθες του Χούδσωνος ποταμού. Αυτό το σπίτι είχε, όπως και πολλά άρχαία σπίτια και πολλοί παλαιοί πύργοι της Εύρώπης, την φήμη πως ήταν στοιχειωμένο. Αυτό άν και το ήξεραν οι ιδιοκτήται του, δέν το συζητούσαν ποτέ. Μόνο ένα μεγάλο δωμάτιο με παλιά, διαύτηρη έπιπλα, γι' αυτόν άκριβώς τον λόγο, έμενε άκατοίκητο. Την πρώτη μέρα της άφίξεως της δεσποινίδος Α... γέμισε το παλιό άρχοντικό από διάφορους συγγενείς και φίλους που μαζεύθηκαν εκεί για να την ιδούν, και ή θεία είπε στην άνηψιά της άν θα είχε το θάρρος να περάση εκείνο το θρόνο στο άκατοίκητο, μυστηριώδες δωμάτιο.

Η δεσποινίς Α... έπεσε άφοβα και χωρίς καμιά προκατάληψη στο κρεβάτι της κι' άποκοιμήθηκε άμέσως. Ξαφνικά όμως έξύπνησε κατά τα μεσάνυχτα και είδε μέσα στην κάμαρα να πηγαινοέρχεται ή σιλουέτα μίας μεσόκοπης γυναίκας, που ήταν ντυμένη σάν καμαριέρα.

Η δεσποινίς Α... τρομαγμένη, σκέπασε το πρόσωπό της με το σεντόνι, μ' ας έλαφρό χέρι την έσπείπασε. Ήταν το φάντασμα της γυναίκας που τώρα γονατιστό μπροστά της και με πνιγμένη φωνή της έλεγε:

—Μη φοβάσαι, κοπέλλα μου, δέν σου κάνω κακό. Με λένε Σάρα Κλάρκ κι' όλόκληρη σαράντα χρόνια ύπηρετήσα την καλή σου θεία Β... Έπί πέντε χρόνια έχω καλή σου θεία Β... Αυτό έδώ το δωμάτιο από το οποίο έβλεπα κάμποσα χρόνια πριν πεθάνω τ' άσημικά της κυρίας μου για να θρώ κανέναν να του έξομολογηθώ το κρέμα μου για το οποίο μετάνιωσα και έζητο συγγνώμην...

Και σε μία στιγμή που τέωνε το σκελετωμένο χέρι της, σάν νάθελε να την χαϊδέψη, ή δεσποινίς πετάχτηκε επάνω ξεφωνίζοντας τρομακτικά.

Την άλλη μέρα ή θεία της, άκούγοντας τη νυκτερινή περιπέτεια της, θηλήθηκε πως πραγματικά ή Σάρα Κλάρκ, που είχε πεθάνει πρό 5 χρόνων, ύπηρετούσε στο σπίτι της, μ' ας ποτέ δέν είχε ύποπτευθί πως αυτή είχε κλέψει τ' άσημικά της...

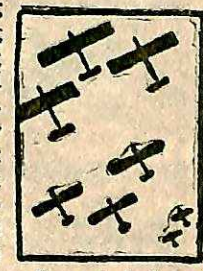
Το αεροπλάνο

Ο άνθρωπος στις παλαιότερες εποχές ήταν εύχαριστήμενος άν είχε στη διάθεσή του ένα ώραίο άμάξι για να κάνη τον περίπατό του ή να ταξιδεύη από το ένα μέρος στο άλλο. Ύστερα από χρόνια το ρομαντικό άμάξι που το έσπρναν ύπερήφανα ένα, δυο ή και περισσότερα εύγενικά άλογα, έγινε κοινό, πρόστυχο, ντεμοντέ και παραπετάχθηκε, για να αντικατασταθί με το αυτοκίνητο, που μέσα σε λίγα σχετικώς χρόνια τελειοποιήθηκε τόσο, ώστε έσπαιλωμένος κανείς μέσα στο παχύ, βελούδινο, μαλακό κάθισμά του ν' άκούη και το ραδιόφωνό του! Μέσα σε λίγα χρόνια το περίεργο αυτό «άμάξι χωρίς άλογα», όπως έλεγαν στην αρχή το αυτοκίνητο, έξελιχθηκε σε κοινό μεταφορικό μέσον που σ' άλλα μέρη του κόσμου και ιδίως στην Άμερική, μπορεί ο πρώτος που διαθέτει μερικές δεκάδες δολάρια να το άποκτήση. Άλλά ο άνθρωπος ξαφνικά άρχισε να θρίσκη πως ή γη ήταν μικρή, περιορισμένη, πληκτική. Τη θάλασσα διέσχισαν πολλά άτμόπλοια. Πού να πήγαινε για να συρρίνιση και να πάρη καθαρότερον άέρα, να κινήται πιο έλεύθερα; Πού άλλο παρά στο άπειρο, στον άέρα. Κι' έτσι ένα ώραίο πρωϊ είδε το φως το πρώτο αεροπλάνο. Ο κόσμος μόλις το είδε, γέλασε, ειρωνεύθηκε, έκανε το σατυρό του και το σπουδαϊότερο δέν έμπιστευόταν να άνεβή σ' αυτό, γιατί φοβόταν πως δέν θα έναγκατέβαινε ζωντανός στη γη. Σιγά-σιγά το πρώτο άτελές και έπικίνδυνο αεροπλάνο, με τη μιά στενάχωρη θεσούλα, τελειοποιήθηκε και κατέληξε στους σημερινούς κολοσσούς του άέρος, τα πηδάλιουχούμενα, που είνε θαύματα πολυτελείας, εύσταθείας, άσφαλείας και που χωρούν πολλούς έπιβάτες, σηκώνουν μεγάλα έθαρα και διασχίζουν προς όλες τις διευθύνσεις τον άέρα για να φθάσουν μέσα σε λίγες ώρες από την Εύρώπη στην Άμερική κι' από τον Βόρειο στον Νότιο Πόλο.

Παραλλήλως προς τα άλλα κράτη και ή Ελλάδα έχει τελευταία πυκνώσει τις αεροπορικές συγκοινωνίες της και τα αεροπλάνα της «Ελληνικής Εταιρίας Συγκοινωνιών» κατά χιλιάδας μεταφέρουν τους έπιβάτας από τας Άθήνας στην Θεσσαλονίκη, στο Άγρίνιο, στα Ίωαννινα κλπ.

Δέν είνε μακριά ή έποχή που θα χρησιμοποιήται το αεροπλάνο όπως και το αυτοκίνητο, για να μεταφέρει τα ψώνια του ο κόσμος και να κάνη τις έπισκέψεις του. Τώρα τελευταία μάλιστα στην Άμερική κατεσκευάσθησαν μικρά εθηνά αεροπλάνα μιας και δυο θέσεων που προσγειούνται κι' άπογειούνται από τις πελάριες ταράτσες αεροδρόμια του 55ου ή 60ου πατώματος των ούρανοξύστων της Νέας Υόρκης και άλλων μεγαλούπολεων.

Σύμφωνα με μία τελευταία στατιστική για την αεροπλοΐα, κατά το έτος 1937—1938 ταξίδευσαν με αεροπλάνα 778.983 έπιβάτες.

«...στην υπηρεσία του «Θη-
σαυρού». Πληροφορίες στο
γραφείο μας (Λεωφόρος 19,
6' όροφος) μεταξύ 12-2 μ.μ.
και 6-8 μ.μ.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΠΟΔΙΑ ΚΑΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡ

ΕΝΑΣ Παρισινός ύποδηματοποιός εξέδωσε τελευταίως ένα βιβλίο στο οποίο περιγράφει τις παρατηρήσεις που έκανε επί σειράν ετών για την σχέση που υπάρχει μεταξύ των ποδιών και του χαρακτήρος των γυναικών.

Το πρωτότυπο αυτό βιβλίο με τις ακριβείς παρατηρήσεις που περιέχει είναι αρκετά ενδιαφέρον. Μεταξύ άλλων ο συγγραφέας διαπιστώνει ότι όλες οι ψηλότερες γυναίκες έχουν τα πόδια γεμάτα κάλους.

Τα πολύ μικροκαμωμένα πόδια ανήκουν σε γυναίκες κούτσες και... ξεροκέφαλες. Μακριά και λεπτά πόδια έχουν οι δραστήριες και εργατικές γυναίκες, κοντά δε και παχουλά οι ελαφρόμυαλες και φιλάρεσκες.

Ο ΤΥΧΕΡΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ

ΕΝΑ περίεργο επεισόδιο έσημειώθηκε την περασμένη Δευτέρα στο Μπάντεν της Αυστρίας, πλησίον της Βιέννης, με ήρωα τον άναπτρο πολέμου Φράνς Φούκς, ο οποίος μπήκε στα γραφεία του Βιεννέζικου λαχείου και πλησιάζοντας στην κληρωτίδα, άπλωσε ξαφνικά το χέρι του, άρπαξε έναν από τους κλήρους και τον... κατέπιε.

Ο περίεργος αυτός άνθρωπος, που προφανώς δεν είχε σάος τας φρένας, κατέληψε έπειτα από δύσπνοια και μετεφέρθη σε ένα νοσοκομείο, όπου του έγινε έγχυσις στο στομάχι.

Όταν έβγαλαν τον κλήρο που είχε καπαλί, είδαν ότι έφερε τον αριθμό 53. Το γεγονός έγινε γνωστό, αλλά άμέσως έσπευσαν να αγοράσουν λαχεία με τελικά ψηφία τον αριθμό 53, ως «γονυλίδικον». Κατά περιεργήν σύμπτωση, στην επομένη κλήρωσι έξηχθη πρώτος ένας αριθμός που έληγε σε 53 και έτσι έκερδιον προίγιατι οι προληπτικοί αγοραστές του λαχείου.

ΟΙ ΑΓΓΛΟΙ ΕΙΝΕ ΟΞΥΘΥΜΟΙ;

ΟΙ Άγγλοι θεωρούνται γενικώς ως μία από τις πιο δραστήριες φυλές του κόσμου — γράφουν οι «Τάιμς» της Νέας Υόρκης — κι' εν τούτοις πρέπει να παραδεχθώ κανείς ότι είναι οι εσθυμότεροι άνθρωποι της γης.

Η Αμερικανική έφημερίς, το συμπεραίνει αυτό από μια συγκριτική στατιστική καταναλώσεως εισιτηρίων λεωφορείων και τράμ στις μεγαλύτερες πόλεις της Εύρώπης και της Αμερικής.

Κατά την στατιστική αυτήν στη Νέα Υόρκη εκδίδονται καθημερινώς εισιτήρια αναλογούντα προς το 1)10 των κατοίκων, στο Σικάγο προς το 1)8, στο Βερολίνο προς το 1)3, ενώ στο Λονδίνο έντελως αντίθετα, η αναλογία είναι δύο εισιτήρια για κάθε Λονδρέζον.

Κατά την γνώμη της Αμερικανικής έφημερίδος η αναλογία αυτή αποδεικνύει ότι οι Λονδρέζοι και συνεπώς οι Άγγλοι είναι άνθρωποι εξαιρετικά ράθυμοι και δεν βρίσκουν καμμιάν ευχαρίστησι στο περπάτημα.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΕΚΤΡΟΧΙΑΣΙΣ

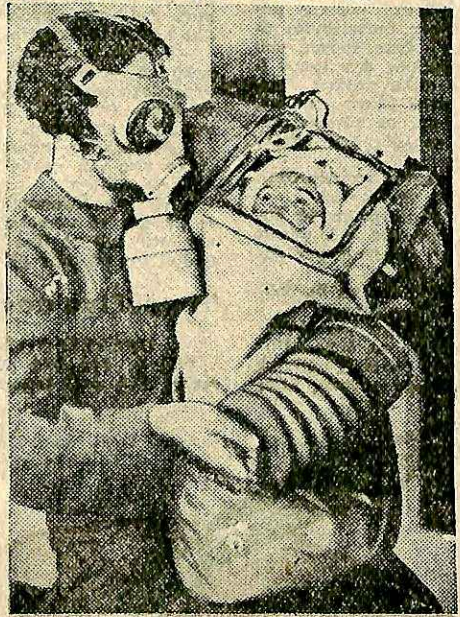
ΤΗΝ περασμένη βδομάδα, ενώ το έξπρος του Λονδίνου — Νιουκάστελ έξετέλει το κανονικό του δημολόγιο, τρέχοντας με ταχύτητα 80 χιλιομέτρων,

έξαφνα, σ' ένα σημείο του δρόμου, και χωρίς καμμιάν απολύτως αφορμή, έκτροχιάσθηκε και προχώρησε περί τα πεντακόσια μέτρα μέσα στα χωράφια.

Το περίεργο είναι ότι παρ' όλα αυτά, η άμαξοστοιχία δεν έπαθε σημαντικές βλάβες όπως επίσης και κανείς από τους επιβάτες, πλην, φυσικά, της ισχυράς συγκινήσεως που αυτό δοκίμασαν. Η κυριολεκτικά πρωτοφανής έκτροχιάσις αυτή έγινε η μόνη που σημειώθηκε από της έφευρέσεως του σιδηροδρόμου μέχρι σήμερα.

ΤΟΝ ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΕ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΔΕΚΑΤΡΙΩΝ

ΤΗΝ περασμένη επίσης εβδομάδα μια περίεργος σκηνή συνέβη σ' ένα δικαστήριο της Σκωτίας. Δεκατρείς άνθρωποι, για τους οποίους υπήρχεν υπό-

τά μαρά δεν σ' άδικηθούν από άπληρωσ άμύνης στον προσηχή πόλεμο. Θά έχουν και αυτά τις αντισφύριζόντες μάσκες τους — ή μάλλον τις αντισφύριζόντες σασκούλες μέσα στις οποίες θα τα τοποθετούν οι μητέρες τους.

νοια ότι διέπραξαν μια κλοπή σ' ένα κατάντημα, κλήθηκαν από τον πρόεδρο του δικαστηρίου ν' ανόισουν το στόμα τους και να τεντώσουν το δεξί τους χέρι με την παλάμη ανοιχτή, για να μπορέση η ιδιοκτήτρια του καταστήματος ν' ανακαλύψη τον κλέφτη.

Πράγματι, η ιδιοκτήτρια βρισκόταν πίσω από το ταμείον της όταν συνέβη η κλοπή και δεν διέκρινε το πρόσωπο του κλέφτη. Είδε όμως το δεξί του χέρι, ήταν πολύ λεπτό και με πολύ μακροτά δαχτυλά, κι' επειδή ο κλέφτης είχε τη στιγμή εκείνη το στόμα του ανοιχτό, διέκρινε ότι τα δόντια του ήσαν πολύ κατεστραμμένα.

Η αστυνομία συνέλαβε δέκα τρείς ως ύπόπτους, και όταν η παθούσα άρχισε ένόπιον του δικαστηρίου να έξετάζη τα άνοιχτά στόματα και τα δεξιά χέρια, άνεύρισε στον τρίτο κατά σειρά, τον κλέφτη ο οποίος και ώμολόγησε άμέσως την πράξι του.

ΜΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΕΝΤΟΜΩΝ

ΣΤΙΣ 25 Αύγουστου πουλήθηκε σε δημοπρασία στο Λονδίνο η περιφημη συλλογή του λόρδου Νέσου. Η πλειοδοσία διήρκεσε έξη ώρες, με αποτέλεσμα

να κατακυρωθώ η συλλογή επ' όνόματι ενός πλουσιωτάτου Βραζιλιανού κτηματίου, του Ροδρίγο Πέρεζ, αντί 800 χιλιάδων λιρών.

Η συλλογή περιλαμβάνει όλα τα γνωστά είδη έντόμων, πολλά εκ των οποίων είναι δυρεύρετα. Μεταξύ αυτών υπάρχουν και δυό έντομα που συνελήφθησαν στις τροπικές χώρες, όμοια των οποίων δεν υπάρχουν σε καμμιάν άλλη συλλογή, ούτε και συνελήφθησαν ποτέ άλλοτε.

Τα έντομα αυτά είναι ένα είδος κανθάρων με κορμό διαφανή, ώστε να διακρίνεται ολόκληρο το έσωτερικό τους, ενώ τα πτερύγια, οι κεραίες και τα πόδια τους είναι ολόχρυσά. Η όμορφιά τους είναι άπάνταστη και αγοράσθηκαν προ δεκαπενταετίας από τον λόρδο Νέσου αντί είκοσι πέντε χιλιάδων λιρών.

Η «ΣΚΑΛΑ» ΤΟΥ ΜΙΛΑΝΟΥ ΘΑ ΚΛΕΙΣΗ;

ΣΥΜΦΩΝΑ με ειδήσεις από τη Ρώμη το Ιταλικόν Υπουργείον Καλών Τεχνών σκέπτεται να προβή στο κλείσιμο του περιφημού μουσικού θεάτρου του Μιλάνου, του γνωστού σ' όλον τον κόσμο με το όνομα «Σκάλα».

Η Ιταλική Κυβέρνησις ήχη στην σκέψι αυτή εξ αίτίας του οικονομικού ελλείμματος που παρουσιάζει ο προϋπολογισμός του θεάτρου.

Το έλλειμμα άρχισε να παρουσιάζεται από έτών και κυρίως άρ' ότου η «Σκάλα» μετά την έξαπλωσι της φήμης της Μητροπολιτικής όπερας της Νέας Υόρκης, έπαινε να θεωρηται ως το μεγαλύτερο μουσικό ίδρυμα του κόσμου, στο οποίο έπρεπε να παίξουν για να λάβουν την άναγνώρισι της δυναμικότητος των δέλοι οι μεγάλοι καλλιτέχνες.

Μέχρι σήμερα η Ιταλική Κυβέρνησις, άποβλέπουσα σε τουργικόν σκοπόν το περισσότερο, έκάλυπτε τα έλλείμματα συμπληρώνοντας τα κενά του προϋπολογισμού του θεάτρου από το Δημόσιο Ταμείο. Έφ' ότος όμως το έλλειμμα αύξηθηκε καταπληκτικά και έπειδή καμμία βελτίωσις του κακού δεν προβλέπεται, το κλείσιμό του είναι υπό συζήτησιν.

ΤΟ ΡΕΚΟΡ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ ΕΝΟΣ ΘΕΑΤΡΙΚΟΥ ΕΡΓΟΥ

ΠΕΘΑΝΕ τις ημέρες αυτές στο Μάρλοου της Αγγλίας και σε ηλικία 65 ετών ο Όσκαρ Άτσε, ήθοποιός διακριθείς ιδίως στα έργα του Σαίξπηρ και διάσημος εκ παραλλήλου κωμωδιογράφος. Ο Άτσε έγραψε την περίφημη κωμωδία «Τιέν Τσιν - Τσάου» ή οποία έσημείωσε καγκόσμιο ρεκόρ επιτυχίας σε άριθμό παραστάσεων.

Η κωμωδία έπαίξετο επί πέντε συνεχή χρόνια (1916-1921) στο ίδιο θέατρο του Λονδίνου και άργότερα σε πολλά και διάφορα ταυτόχρονως θέατρα της Αγγλίας. Ο ίδιος ο Άτσε υπέλειξε σε 250 χιλιάδες λίρες τα κέρδη του από το έργο αυτό. Κατόπιν έπευείρησε να γράψη και άλλες κωμωδίες, αλλά απέτυχε.

Την περιουσία την οποία είχε άποκτήσει από την πρώτη κωμωδία του την έχασε σχεδόν όλη στο Χρηματιστήριο, στις κυνοδρομίες και για το λανσάρισμα ενός συστήματος φούρνου ιδιικής του έπινοήσεως.

ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΝΟΣ ΗΡΩΪΚΟΥ ΣΚΥΛΟΥ

ΣΤΟ σπίτι του συνταγματάρχου Χονγκενμπάου, στην Ουάσιγκτον, πέθανε ο σκύλος Ράγκ, ήρωας του τελευταίου μεγάλου πολέμου. Ο σκύλος έτάφη με στρατιωτικές τιμές λόγω της ένδοξου δράσεώς του.

Κατά τις πρώτες ημέρες της άποθιάσεως των Αμερικανικών στρατευμάτων στο Γαλλικόν έδαφος, ένας λοχίας, όνόματι Ντονοβάν, βρήκε σ' έναν δρόμο του Παρισίου ένα μικρό σκυλί πεινασμένο και έλεινό. Το περιμάζεψε, το περιποίηθηκε, το ώνόμασε Ράγκ και το μετέφερε στο Άργκόν.

Έκεί ο Ράγκ χρησιμοποιήθηκε ως μεταφορέας έγγραφων διαταγών διά μέσου έδαφών θαλλομένων από το έχθρικό πυροβολικό.

Μία μέρα, ένα Γερμανικό αεροπλάνο, κατέριψε ένα μικρό αερόστατο παρατηρήσεων του οποίου επέβαιναν ο λοχίας Ντονοβάν μαζί με τον άχώριστο φίλο του Ράγκ.

Ο Ντονοβάν κατόρθωσε να πηδήσει από το αερόστατο με άλεξιπτωτο κρατώντας τον Ράγκ. Ο Γερμανός αεροπόρος έπλησισε και έτοιμάστηκε να βάλη με το πολυβόλο, αλλά όταν είδε τον Ράγκ του έκανε ένα φιλικό νεύμα και άπομακρύνθηκε.

Η βιογραφία του Ράγκ με όλους τους πολεμικούς του άθλους, βρίσκεται χειρόγραφα στην «πολεμική βιβλιοθήκη» της Αγγλίας.

Η ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΤΗΣ ΜΕΤΡΟΠΟΛΙΤΑΝ

Η μεγαλύτερη και άρτιότερα κατ' επιμέλει ορχήστρα του κόσμου είναι άσφαλώς η ορχήστρα της όπερας «Μετροπόλιταν» της Νέας Υόρκης. Τα όργανα που την άπαρτίζουν είναι τριακόσια έξηντα, περιλαμβάνονται δε μεταξύ αυτών τα πιο σπάνια που υπάρχουν στον κόσμο.

Το προσωπικό της ορχήστρας είναι μόνιμο. Για κάθε όργανο υπάρχουν πέντε μουσικοί, έτοιμοι πάντα ν' άντικαταστήσουν ο ένας τον άλλον δσάκις παρίσταται άνάγκη.

ΕΚΑΠΝΙΖΕ ΤΡΕΙΣ ΗΜΕΡΕΣ

Ο μίστερ Ουάλλπολ από το Κάνσας των Ηνωμένων Πολιτειών, διαφωνών με τον ίατρόν του, ο οποίος του συνιστούσε, εξ άφορμής κάποιου καγκδικού νοσήματος που έπασχε, να κόψη το κόπνισμα, έστοιχίματισε μαζί του ότι μπορεί να καπνίξη επί τρείς ημέρες άνευ διακοπής, χωρίς να έπιδεινωθώ διόλου η κατάσταση του. Το στοιχημα — 10.000 δολάρια — έτέθη και παρουσία πέντε μαρτύρων, ο μίστερ Ουάλλπολ άρχισε να καπνίζει. Η ώρα κατά την όποιαν άναψε το πρώτο τσιγάρο ήταν ή 8 πρωινή, είχαν τοποθετηθώ έμπρός του δέκα κουτιά των πεντακοσίων σιγαρεττων και ένας ήλεκτρικός άναπτήρας άναμμένος.

Μόλις το πρώτο τσιγάρο έφθασε στη μέση, ο Ουάλλπολ το πέταξε και άναψε το δεύτερο, κατά τον ίδιον τρόπο τρίτο, κ.λπ. Έπί τρία συνεχή είκοσιτετράωρα ο Ουάλλπολ παρέμεινε άπνικος καπνίζοντας τσιγάρα, το ένα κατόπιν του άλλου. Είχε γίνει κάταχρος και φαινόταν έξηγλωπένος. Παρά ταύτα όμως δεν έδέχθη

κε ούτε προς στιγμήν να διακόψη το κάπνισμα, μολονότι ο ίατρός φοβήθηκε μήπως ύποστή καμμιάν καρδιακή προσβολή.

Στις 8 παρ' 2' της τρίτης ημέρας άναψε το τελευταίο τσιγαρέττο, το όποιον και έκάπνισε ολόκληρο, έπασε όμως άμέσως λιπόθυμος στο πάτωμα. Όταν έστειρα από λίγη ώρα κατόρθωσαν να τον επαναφέρουν στις αισθήσεις του, ή κατάστασις της καρδιάς του δεν είχε διόλου έπιδεινωθώ. Περιττόν, δέβαια, να λεχθώ ότι οι 10.000 δολάρια βρισκονται ήδη στην τσέπη του.

ΓΕΦΥΡΑ ΑΠΟ ΚΑΟΥΤΣΟΥΚ

ΑΙ δημοτικοί άρχαι της Βουδαπέστης έξετάζουν σοβαρώτατα τα σχέδια ένός νεαρού μηχανικού, που άφορούν την κατασκευήν μιας κρεμαστής γε-

φυρας, επί του Δουνάβειος που θ' άποτελήται εξ ολόκληρου από καουτσούκ.

Όσο κι' αν φαίνεται το πράγμα περίεργο, εν τούτοις θεωρητικώς τούλαχιστον δεν έχει τίποτε το παράλογο και πολλοί ειδικοί που έξήτασαν τα σχέδια του νεαρού μηχανικού βρίσκουν δυνατή την πραγματοποίησί τους.

Εάν ο Άρχας της Βουδαπέστης άποφασίση την κατασκευή της προτότυπης αυτής γεφυρας, άσφαλώς η σύγγκη πρωτεύουσα θα άποκτήση το πλέον άντιπροσωπευτικό μνημείον της μοντέρνας άρχιτεκτονικής.

ΕΙΝΕ ΑΡΙΣΤΟΤΕΧΝΙΚΗ ΑΠΑΘΗ

Η Παρισινή αστυνομία συνέλαβε κάποιον Μπριγιάν, που είχε καταδικασθώ πολλάκις για άπάτες και κλοπές, εξ αίτίας ένός νέου κατορθωμάτος του, άριστοτεχνικότος του, όπως το χαρακτήρισε ο ίδιος στην άνάκρισι.

Ο Μπριγιάν είδε στις έφημερίδες ότι

κάποιος Σαίν, έμπορος στο Παρίσι, έκπαλούσε ένα κτήμα του, έκαστο περίπου στρεμμάτων με σπίτι και με 50 βώδια.

Ο Μπριγιάν παρουσιάστηκε ως άγοραστής και έπεσκέφθη τον ιδιοκτήτη στο κτήμα του, όπου υπέγραψαν ένα προσύμφωνο αγοράς.

Στην έπισκεψί του αυτή ο Μπριγιάν άντελήθη ότι τα ζώα δεν τα έφύλαγε κανείς και έτσι επέστρεψε την άλλη μέρα και ως ιδιοκτήτης τα παρέλαβε από τον έπιστάτη του κτήματος και τα έπώλησε την ίδια μέρα σε διάφορους ζωεμπόρους.

Στο μεταξύ ο Σαίν περιέμενε τον Μπριγιάν να του πληρώση την αξία του κτήματος. Όταν πληροφορήθηκε την κλοπή αυτή τον κατήγγειλε, αλλά η αστυνομία άνεκάλυψε τον Μπριγιάν όταν τα χρήματά είχαν ήδη διατεθώ.

Είδησουλες σε λίγες γραμμές

Στην Ιταλία οι άετοι έχουν έκλειψει εξ αίτίας της αύξησεως σε άνδρες του σώματος των Άλπινιστών, οι όποιοι στολίζουν τα θαυμάσια καπέλλα τους μ' ένα φτερό άετου.

Η δυσανάλογη αυτή χρήσις των φτερών των έχουν προκαλέσει την έξόντωσι του βασίλειος των πουλιών.

Τρείς κατάδικοι στη Λισσαβόνα, οι όποιοι εξέτιον μια φυλάκισι 20 ετών, καταδικασθέντες επί πλαστογραφία, έδραπέτευσαν από τη φυλακή τους άφου κατόρθωσαν να κρυφθούν μέσα σε κιβώτια που έφεραν την έξής είδοποίησι: «Γυάλινα παιχνίδια, προσοχή, Μην το άναστρέψετε».

Ο μίστερ Α. Ντρέγιερ από την πόλη Μπρέντανσταντ της Νοτίας Αμερικής διατρέχει ζωντανές στο σπίτι του 51 χελώνες.

Οι χελώνες αυτές γνωρίζουν τη φωνή του και όταν τις φωνάζη, πλησιάζουν για να πάρουν το φαί τους από το χέρι του.

Στα εργοστάσια Κίρτον της Αγγλίας, παράγεται το ελαφρότατο μέταλλο που είναι 40)100 ελαφρότερο από το άλουμίνιο.

Το ήλεκτρον —όπως ονομάζεται το νέο αυτό μεταλλικό κράμα— παράγεται από μεταλλική μαγνησία και το «καμπονά» της μαγνησίας.

Η μαγνησία έξάγεται από την Γερμανία και τις Ηνωμένες Πολιτείες. Και σε μικρές ποσότητες στο Μαδράς της Καλκίφωρνιας και στο Ελληνικό Αρχιπέλαγος. Το ήλεκτρον παράγεται στην Αγγλία, και είναι χρησιμώτατον στην αεροπορία λόγω του είδικού βάρους του.

Τελευταίως έδόθη στην Αγγλία διπλώμα ευρεσιτεχνίας σε κάποιον ο οποίος ισχυρίζεται ότι βρήκε τον τρόπο να διαστή τη φωτιά φρέσκο όσες ημέρες θέλει. Το άποτέλεσμα αυτό έπιτυγχάνεται μ' ένα σκονάκι, του οποίου η γημική σύστασις είναι μυστικό της έφευρέσεως.

Το φάρμακο αυτό το μεταχειρίζονται ήδη πολλά εργοστάσια άεροπορίας και σκοματοποιίας στις Ηνωμένες Πολιτείες και στην Γερμανία, γιατί δεν παραλείπουμε να άναφέρουμε ότι το ίδιο άποτέλεσμα φέρνει και στις σοκολάτες. Τις διατηρεί φρέσκες.

"Ηδη καὶ ἔδιμα τῆς "Απὼ 'Ανατολῆς «ΣΟΥΜΟ»

Τὸ ἐθνικὸν ἀγώνισμα τῶν 'Ιαπώνων

«Σουμό». Νὰ μιά λέξις καινούργια γιὰ μᾶς. Εἶναι γιαπωνέζικη καὶ ἀντιπροσωπεύει τὴν ἐλεύθερη λαπωνική πάλη.

Τὸ θεαματικώτατο αὐτὸ ὁγώνισμα ποὺ ἀριθμεῖ ζωὴν ὁλοκλήρων χιλιετηρίδων προκαλεῖ στοὺς Ἰάπωνας ἕναν σωστὸ πανζουρλισμὸ, τέτοιον ποὺ δὲν θὰ μπορούσε νὰ προκαλέσῃ ποτὲ κανένα θεατρικὸ ἔργο ἢ καμμιὰ κινηματογραφικὴ ταινία.

Ἐκεῖνος ποὺ θάθελε νὰ ἐντυλιθῇ μὲ τὰ ἴδια του πᾶ μάτια μέχρι τοῦ ἐξωφρενικοῦ σημείου φθάσει ὁ λαϊκὸς ἐνθουσιασμοῦ τῆς χώρας τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου, πρέπει νὰ παρακολουθήσῃ ἕνα μάτς τοῦ «Σουμό».

Μάτς τοῦ «Σουμό» μπορεῖ νὰ ἴδῃ κανεὶς καὶ σ' ἄλλες πόλεις τῆς Ἰαπωνίας, ἀλλὰ μόνο στὸ Τόκιο θὰ ἀπολαύσῃ τὸ κορυφωμα τοῦ ἐθνικοῦ αὐτοῦ ἀγωνίσματος ἑὺς φορές τὸ χρόνο: τὸν Ἰανουάριο καὶ τὸν Μάρτιο.

Στὸ μάτς τοῦ πρωταθλήματος τοῦ «Σουμό» παρευρίσκεται καὶ ὁ αὐτοκράτωρ.

Η ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΤΕΛΕΤΗ

Τὸ «Σουμό» δὲν εἶναι ἀθλητικὸ ἀγώνισμα γιὰ τὸν κάθε γιαπωνέζο. «Σουμό» σημαίνει «ἀγώνισμα δυνάμεως». Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ νὰ εἶναι κανεὶς καὶ μόνον δυνατὸς. Πρέπει νὰ εἶναι μεγαλόσωμος, σὰν γίγας. Ὑψηλὸς τοῦλάχιστον δυὸ μέτρα καὶ νὰ ἔχη βάρος τοῦλάχιστον ἑκατὸν πενήντα κιλῶν!

Τὸ ἀγώνισμα «Σουμό» ἐκτελεῖται ἀκόμη σήμερον ὅπως ἐξετελεῖτο καὶ πρὸ εικοσι αἰώνων. Τίποτε δὲν ἔχει ἀλλάξει ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ του. Ἡ τελετὴ καὶ οἱ ρυθμοὶ παραμένουν πᾶ ἴδια ποὺ ἔχαρκτηρίζαν καὶ τὸ πρῶτον ἀγώνισμα «Σουμό», κατὰ τὸ ἔτος 23 πρὸ Χριστοῦ!

Οἱ παλαιστοὶ προχωροῦν πρὸς τὸν στίβο, μὲ τὸ σιῆθος γυμνὸ καὶ ἀπὸ τῆ μέσῃ καὶ κάτω φορώντας ἕνα εἶδος κεντημένης ποδιάς. Στὴν ἐμφάνισί τους οἱ θεαταὶ, ποὺ εἶνε συνήθως δεκάδες χιλιάδων, ἔσποῦν σὲ χειροκροτήματα καὶ ζητωκραυγές.

Ἀμέσως ἀνεβαίνουν στὸ

μέχρι τοῦ σημείου ἔχουν ἐτοιμαστῇ οἱ ἀντίπαλοι.

Ἡ σπορὰ τοῦ ἀλαιοῦ καὶ οἱ γαργάρες ἐπαναλαμβάνονται 10 φορές καὶ κατόπιν ἀρχίζει ἡ πάλη.

Καὶ τότε οἱ θεαταὶ ἐκδηλώνουν μὲ παραλήρημα τὸ φιλαθλο πάθος των. Φωνάζουν στὸν εὐνοούμενόν τους παλαιστὴ λόγια ἐνθαρρυντικά, σηκώνονται ὄρθιοι ἀπὸ τὰ καθίσματα τοῦ ἀμφιθεάτρου καὶ παρακολουθοῦν τὸ ἀγώνισμα ποὺ εἶναι γεμάτο κόλπα, λεπτομέρειες καὶ τέχνη.

Γιὰ μιά στιγμή, θάλλει κανεὶς τὸν ἑνα ἀπὸ τοὺς παλαιστὰς νὰ ταλαντεύεται, νὰ αἰωρεῖται καὶ νὰ πέφτῃ σὰν μπόγος ἔξω ἀπὸ τὸν χαραγμένο κύκλο ἐπάνω στὸ στίβο. Ἡ πάλη ἔχει τελειώσει καὶ ἡ νίκη ἔχει στεφανώσει τὸν πιὸ δυνατό καὶ πιὸ ἐπιδέξιο.

Ὁ νικητὴς κάθεται σὲ μίαν ἄκρῃ τοῦ στίβου καὶ ὁ διατητὴς, κάνοντας μιά θαθεῖα υπόκλισι μπροστά του, τοῦ δίνει μίαν ἀνοιχτὴ βεντάλια, ἐνῶ ὁ κόσμος χειροκροτεῖ.

Σὲ μιά στιγμή, ὁ διατητὴς, ποὺ φορεῖ ἕνα πλούσιο κίμονο, δίνει τὸ σινιάλο τῆς ἐνάρξεως τῆς πάλης. Οἱ παλαιστοὶ πηδοῦν τότε μέσα στὸν κεντρικὸ κύκλο τοῦ στίβου καὶ γονατίζουν, ἀκουμποῦν τὶς γροθιές τους κάτω καὶ κυττάζονται ἐνῶ οἱ θεαταὶ ἀναμένουν ἀπὸ τῆ μιά στιγμή στὴν ἄλλη νὰ ἀρπαχτοῦν. Ἐαφνικὰ ὅμως οἱ ἀντίπαλοι γυρίζουν τὶς πλάτες κι' ἀρχίζουν μὲ τὴν ἀργὴ κίνησι τοῦ γεωργοῦ. νά.. σπέρνουν ἀλάτι στὸν στίβο! Μ' αὐτὴ τὴν ἐθιμοτυπικὴ χειρονομία θέλουν νὰ ἀποκλείσουν τὴν κακὴ τύχη.

Μετὰ ἀπ' αὐτὸ οἱ παλαιστοὶ ξαναβρίσκονται ὁ ἕνας ἀπέναντι τοῦ ἄλλου καὶ ὁ κόσμος περιμένει καὶ πάλι νὰ τοὺς ἴδῃ ν' ἀρχίζουν τὴν πάλη, ὅταν ἔαφνικὰ πάλι κάνουν κι' οἱ δυὸ μιά μεταβολή. Πλησιάζουν τοὺς βοηθοὺς των καὶ κάνουν... γαργάρες μὲ νερὸ καὶ ἀλάτι.

Η ΤΙΤΑΝΟΜΑΧΙΑ

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο θὰ νομίσῃ κανεὶς ὅτι πάλι οἱ θεαταὶ θὰ ξεσπάσουν σὲ κραυγὲς ἀνυπομονησίας, ἀπεναντίας ὅμως μιά γενικὴ σιωπὴ βασιλεύει καὶ ἀκούγεται ὁ ἦχος τῆς γαργάρας ποὺ κάνουν οἱ παλαιστοὶ.

Γιὰ τοὺς γιαπωνέζους, ἡ τελετὴ ποὺ προηγεῖται τοῦ ἀγωνίσματος, ἀποτελεῖ τὸ συγκινητικώτερο μέρος τοῦ θεάματος. Μεταξὺ τῆς σπορᾶς τοῦ ἀλαιοῦ στὸν στίβο καὶ τῆς γαργάρας ποὺ κάνουν, οἱ δυὸ ἀντίπαλοι ἐτοιμάζονται γιὰ τὸν ἀγῶνα καὶ οἱ θεαταὶ ἀπὸ τὸ διάστημα αὐτὸ, βλέπουν

Μιά μυσσάρῃ ὀργάνωσις

Η «ΧΡΥΣΟ- ΜΥΙΓΑ»

Τὸ μεγάλο ὑπερωκεάνειο «Νιτυράν» εἶχε ἀφήσει τὸ λιμάνι τῆς Σαγκάης κι' ἀρχίζει τὸ ταξίδι του γιὰ τὴν Εὐρώπη. Μέσα στὴν καμπίνα του, ὁ πλοίαρχος μὲ τὸν ἀρχικαμαρότο, μελετοῦσαν τὸν κατάλογο τῶν ἐπιβατῶν τῆς πρώτης θέσεως.

ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ ΠΕΡΙΩΠΗΣ

Ἦθελαν νὰ ἑρουν τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔπρεπε νὰ καθήσῃ ἐκ δεξιῶν τοῦ πλοίαρχου στὸ τραπέζι. Ἀνάμεσα λοιπὸν στὰ ὀνόματα τῶν ἐπιβατῶν σταμάτησαν στὴν κυρία «Ἀνίτας Σουάλμπερ» Ἰνκλαν.

Εἶναι ἡ κυρία ποὺ συνήνητσα πρὸ ὀλίγου μέσα στὸ ἀναγνωστήριο, εἶπε ὁ πλοίαρχος. Πρόκειται περὶ μίας πολὺ καθῶς πρέπει καὶ πλουσίας κυρίας. Τὴν εἶδα ποὺ φοροῦσε κοσμήματα μεγάλης ἀξίας! Λοιπὸν, ἀρχικαμαρότο, αὐτὴ ἡ κυρία θὰ καθήσῃ στὰ δεξιά μου.

—Πολὺ καλὰ, κύριε πλοίαρχε.

Ἡ «Ἀνίτα Σουάλμπερ» Ἰνκλαν ἦταν μιά κυρία ἀπὸ τὸ Ρίο Ἰανέιρο, ἡλικίας περίπου πενήντα χρόνων καὶ ἦταν ντυμένη μὲ μιά κομψότητα ποὺ ἐταίριαζε μὲ μιά νέα γυναίκα. Τὸ πρόσωπό της δὲν εἰδειχνε καμμιὰ ρυτίδα καὶ τὸ στεφάνωναν τὰ γκριζὰ μαλλιά της, ἐνῶ συγχρόνως ἕνα σοβαρὸ χαμόγελο τοῦ ἔδινε μιά πρωτοφανὴ χάρι.

Ὅλοι οἱ συνδαιτημόνες σὰν τὴν εἶδαν νὰ κάθεται στὴν τιμητικὴ θέσι, ἀρχισαν νὰ τὴν προσέχουν καὶ νὰ τὴν σέβονται ὅλοι... πλην ἐνός! Κι' αὐτὸς ὁ ἕνας ἦταν ἕνας ἀργεντινὸς βιομήχανος, θαθὺς γνώστης τῶν τόπων διασκεδάσεων σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Κυττοῦσε πρὸς τὸ τραπέζι τοῦ πλοίαρχου μ' ἕνα εἰρωνικὸ θλέμμα καὶ κατὰ τὸ τέλος τοῦ γεύματος ἔσκυψε καὶ ψιθύρισε στὸν διπλάνο του:

—Παρατηρήστε τὴν κυρία Σουάλμπερ πλάι στὸν πλοίαρχο. Ἴσως νὰ μὴν εἶδατε ποτὲ στὰ ταξίδια σας ἕνα τόσο κωμικὸ θέσμα.

—Κωμικὸ, γιατί;
—Γιατί, ἀγαπητέ μου, ἐκεῖνη ἡ σπουδαία κυρία εἶναι γνωστὴ στὸ Ρίο Ἰα-

νέιρο ὡς μιά ἀπὸ τὶς πιὸ ἐπικίνδυνες γυναῖκες - σωματεμπούρους ποὺ ἐγνώρισα. Εἶναι μέλος τῆς «Χρυσόμυιγας»!

«Χρυσόμυιγα!» Ὁ νέος ἀνατρίχασε, καὶ δικαιολογημένα. Ἐγνώριζε πολὺ καλὰ τὴν ἀντιπροσώπευε αὐτὴ ἡ λέξις τόσο στὴν Ἀνατολή, ὅσο καὶ στὴν Νότιο Ἀμερικὴ.

Στὰ μεγάλα ἐμπορικὰ κέντρα τῆς Ἀπὼ Ἀνατολῆς καὶ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ὑπάρχει πληθώρα ἀπὸ «μιοῦζικ χῶλλ», νυκτερινὰ κέντρα καὶ κάθε εἶδους «γωνιὲς διασκεδάσεως», τῶν ὁποίων οἱ ἰδιοκτῆται ζητοῦν πρὸ πάντων νέες καὶ ὥραιες εὐρωπαικές.

Στὴ Σαγκάη, μέχρι πρὸ τινος ὀφίστατο —κι' ἴσως νὰ ὀφίσταται ἀκόμη— ἕνα ὁλόκληρο τράστ ποὺ διηύθυνε 20 νυκτερινὰ κέντρα, ἐκ τῶν ὁποίων μερικά εἶχαν ὑποκαταστήματα καὶ στὴν Σαϊγκὼν, στὸ Χόγκ-Κόγκ, στὸ Νανκίν καὶ σὲ ἄλλες μικρότερες πόλεις τῆς Κίνας.

Σ' ἕνα ἀπὸ αὐτὰ, τὸ «Καπιτώλιον», ἐσύχναζαν οἱ πιὸ σπουδαῖοι μεγαλέμποροι τοῦ κόσμου καὶ κάθε μπουκάλι σαμπάνιας ἐστοίχιζε 10.000 δραχμές!

Ἡ ἴδια αὐτὴ νυκτερινὴ... βιομηχανία ἀκμάζει καὶ στὸ Μπουένος Ἀῖρες καὶ

στὸ Ρίο Ἰανέιρο.

Ο ΑΔΗΣ ΜΕ ΤΟ ΧΑΜΟ- ΓΕΛΟ

Γιὰ νὰ διατηροῦν τὶς μεγάλες τιμές των, τὰ νυκτερινὰ αὐτὰ κέντρα ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ χαμόγελα γυναικῶν, ποὺ ποτὲ δὲν μένουν στὸ ἴδιο κέντρον περισσότερο ἀπὸ μιά ἐβδομάδα. Τὰ κέντρα αὐτὰ εἶναι ἡ κοιλὴ τῆς ἀκολασίας καὶ γι' αὐτὸ τὰ ὀνομάζουν «Ὁ Ἀδὴς μὲ τὸ χαμόγελο».

Ὑπάρχει ἐπίσης μιά ὀργάνωσις σωματεμπορών, ἡ ὁποία φροντίζει νὰ τροφοδοτῇ αὐτὲς τὶς «εὐθυμίες κολάσεις». Ἡ ὀργάνωσις αὐτὴ ὀνομάζεται «Χρυσόμυιγα».

Ἡ κυρία «Ἀνίτα» λοιπὸν ἦταν μέλος τοῦ «τράστ» τῆς Σαγκάης καὶ ἐξαιρετικὴ ἐπιτήδεια στὴν ἐξεύρεσι κοριτσιῶν. Οἱ δουλειές της εἶχαν πάει πολὺ καλὰ στὴν Ἀπὼ Ἀνατολή καὶ τώρα ἐπέστρεφε στὸ Ρίο Ἰανέιρο, μὲ τὸν σκοπὸ νὰ παραμείνῃ γιὰ λίγον καιρὸ στὴν Εὐρώπη.

Μαζὶ τῆς θάφτανε κανεὶς ὡς τὸ τελευταῖο σκαλοπάτι τοῦ χρυσωμένου ὑποκόσμου!...

★
Σὰν ἔφθασε τὸ ὑπερωκεάνειο στὴ Μασσαλία, ἕνας ἀστυνομικὸς ἀνέβηκε

ἐπάνω καὶ εἰδοποίησε:

—Ὑπάρχει μιά ἐπιθάτις ὀνόματι «Ἀνίτα Σουάλμπερ» Ἰνκλαν. Λυποῦμαι ποὺ δὲν θὰ τὴν ἀφήσω νὰ κατέβῃ στὴ Γαλλία, γιατί θεωρεῖται ὡς ἀνεπιθύμητη!

Ὁ πλοίαρχος, μόλις ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, ὠχρίασε καὶ εἶπε:

—Κι' ἐγὼ τὴν περιποιήθηκα σὰν μιά μεγάλη κυρία!

Ἡ «Ἀνίτα» δὲν κοκκίνισε, οὔτε ταράχθηκε διόλου. Εἶπε μόνο ἄπλα:

—Ξέρω πὼς ἔχω πολλοὺς ἐχθρούς, ἀλλὰ ἔχω καὶ περισσότερους φίλους. Θὰ ἐξακολουθῶ τὸ ταξίδι μου ὡς τὸ Γιβραλτάρ κι' ἀπ' ἐκεῖ θὰ φύγω μετὰ μερικὲς ἡμέρες γιὰ τὴ Βραζιλία.

Τῆς ἐπετράπη ἡ στάθμευσις στὸ Γιβραλτάρ γιὰ μίαν ἐβδομάδα.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς σύντομης διαμονῆς της στὸ Γιβραλτάρ, ἡ «Ἀνίτα Σουάλμπερ» πῆρε ἀρκετὰ τηλεγραφήματα καὶ γράμματα ἀπὸ τοὺς πράκτορες της καὶ σὲ δυὸ μέρες τὴν συνήνητσαν τέσσερα ὠραία κορίτσια, τὰ ὁποῖα παρουσίασε ὡς ἀνεψιές της καὶ τὰ πῆρε μαζί της στὸ Ρίο Ἰανέιρο.

κρίως ἐκεῖνες ποὺ φιλοδοξοῦν τὰ πλούτη, τὶς περὶπέτειες, τὰ ταξίδια. Γίνονται εὐκολὴ λεία. Καὶ παρασύρονται. Λίγο ἀργότερα καταλαβαίνουν ὅτι δὲν προωρίζονται γιὰ τὴν ὀθόνη, ἀλλὰ γιὰ τὰ καταγῶγια τῶν παραλαίων πόλεων τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἀπὼ Ἀνατολῆς.

Οἱ πράκτορες τῶν σωματεμπορικῶν ἐπιχειρήσεων ἐργάζονται μὲ πολὺ σύστημα:

Πλησιάζουν τὶς μαθήτριες τῶν διαφόρων κινηματογραφικῶν σχολῶν καὶ μὲ τρόπο τοὺς προτείνουν:

—Ἀν δὲν τὰ καταφέρτε στὸν κινηματογράφο, μπορεῖτε νὰ διαπρέψετε σ' ἄλλο στάδιο. Ὅταν μιά γυναίκα εἶναι νέα καὶ ὠραία, ἀξίζει τὸν κόπο κι' ἡ περιπέτεια. Θὰ θέλατε νὰ πηγαίνατε στὴν Ἀμερικὴ; Ἐκεῖ θὰ μπορούσατε νὰ πλουτίσετε...

Ἡ κυρία Σουάλμπερ εἶχε πάρει λοιπὸν ἀρκετὰ τηλεγραφήματα καὶ γράμματα ἀπὸ τοὺς πράκτορες της καὶ σὲ δυὸ μέρες τὴν συνήνητσαν τέσσερα ὠραία κορίτσια, τὰ ὁποῖα παρουσίασε ὡς ἀνεψιές της καὶ τὰ πῆρε μαζί της στὸ Ρίο Ἰανέιρο.

ΤΡΕΙΣ ΠΙΣΤΟΛΙΕΣ...

Μὰ δὲν πηγαιναν ὅμως περίφημα κι' ὅλες οἰκουμενιές τῆς κυρίας Σουάλμπερ.

Πρὸ καιροῦ τῆς ὑπεβλήθη μὴνυσις, γιατί εἶχε ἐξαλογιάσει μιά κοπέλλα καλῆς οἰκογενείας ἀπὸ τὴν Κούβα. Ἀπὸ τὸ δικαστήριο ὅμως γῆγκε παραδοξὸς κερδισμένη ἡ Σουάλμπερ...

Ἐνα ἑράδου, πάλι, θγαίνοντας ἀπὸ κάποιο νυκτερινὸ κέντρο, μέσα ἀπὸ κάποια σκία, ἕνα ἀγνωστὸ καὶ ὠπλισμένο χερί τὴν ἐπυροβόλησε τρεῖς φορές.

Ἡ σωματεμπορικὴ τραυματίστηκε σοβαρὰ καὶ τὴν μετέφεραν σὲ μιά κλινικὴ, ποὺ πέρασε ἕναν μῆνα παλαιώντας μετὰ ζωῆς καὶ θανάτου.

Ἡ ἀστυνομία δὲν ἔβηκε ποτὲ τὸν δρόμο, ἀλλὰ δὲν θὰ κατέβαλε προφανῶς καὶ καμμιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ τὸν ἐρῇ. Ἦταν εὐκόλο νὰ φαντασθῇ τὴν αἰτία τῆς πράξεώς του. Θὰ ἦταν ἴσως ὁ ἀρραβωνιαστικὸς ἢ ὁ ἀδελφὸς καμμιᾶς νέας ποὺ εἶχε πέσει στὰ δίχτυα τῆς «Ἀνίτας». Τὸ γεγονός πάντως εἶναι ὅτι μετὰ τὴν ἀπόπειρά αὐτὴν ἡ «Ἀνίτα Σουάλμπερ» τρομοκρατήθηκε καὶ παραιτήθηκε ἀπὸ τὴν «Χρυσόμυιγα».

ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ ΓΚΟΥΑΡΤΣΙΑ

Πορτραίτα ΖΩΩΝ

Ο Σχοίνικλος

Τό θλιμμένο αυτό πουλί που σε πολλά μέρη είναι γνωστότερο με το κοινό όνομα ΚΑΛΙΜΑΝΤΙΝΑ, ζή ανάμεσα απ' τις καλαμιές και τους θαμνούς που βρίσκονται κοντά στις όχθες των ποταμών, των λιμνών και των ρυακίων. Τό ύψος του είναι μελαγχολικό και όταν περπατά θαρρεί κανείς πως τό μυαλό του τό βασανίζουν πόδες ξέρετε τί μαυρές σκέψεις. Άγασα τη μοναξιά και την ήσυχία και όταν πρόκειται να βρέξη, τότε θύει απ' τις κρυφάνες του για να περιπλανηθή διπλά απ' τις όχθες και να δούτα κάπου-κάπου στο νερό. Γι' αυτό και θεωρείται ως προ αγγέλος της κακοκαιρίας και των καιρικών μεταβολών. Οι ζωογόνες ακτίνες του ήλιου τό ενοχλούν και τό μισοκόταδο του συννεφιασμένου ούρανο κι' οι χοντρές σταγόνες της όρχης τό αναζωογονούν. Μοιάζει με τους απελπισμένους, τους απηλπισμένους απ' τη ζωή ανθρώπους που τότε είναι έχθροι ό,τι έχει σχέση με τη χαρά και τη λαχτάρα της ζωής. Είναι τό πουλί-πεσιμιστής που τά βλέπει όλα μαύρα και σκοτεινά γύρω του. Για ό'αυτά είναι και τό συμπαθετικότερο απ' όλα τά πουλιά.

Ο σχοίνικλος ήταν γνωστός στην αρχαία Αίγυπτο με τό όνομα «μπενιόν», έθελαιτόν δέ Ιερό πουλί γιατί κατέστρεφε πολλά επιβλαβή ζώα στην γεωργία και ήταν άφιερωμένο στον θεό Όσιρι. Ο όποιος πρώτος έβριζε στους ανθρώπους την καλλιέργεια της γης και την παραγωγή των δημητριακών καρπών.

Ένα απ' τά άριστοτερα θαύματα παρόν-σιάζεται απ' μάτια των διαδωτών. Όταν ό ήλιος αποτραβιέται σιγά-σιγά πίσω απ' τά βουνά για να κοιμηθή και τό ήμισως αρχίζει να σκορπίζεται παντού, βλέπει κανείς πολλά κοπάδια απ' αυτά τά πουλιά να ξεπετιώνται απ' τις καλαμιές. Κάθε κοπάδι αποτελείται από καμιά δεκαριά θηλυκά, που προπαρεύονται κι' απ' ένα αρσενικό, που άκολουθεί κατά όμμα τά θηλυκά. Άν κανένα απ' τά θηλυκά τό έδος κοπαδιού παραπλανηθή και προστεθή στ' άλλο κοπάδι, τότε τό άρσάκι με τό ρόμφος του και τό δόνησι πάλι κοντά του. Πολλές φορές όμως τυχαίνει ό συνοδός του κοπαδιού που κατέφυγε τό θηλυκό από άλλο κοπάδι ν' είναι ευέξαπτος και τότε, άλλοι-μνο αρχίζει πάλι μεταξή των δύο άρσενικών μέχρι θανάτου.

Σε μία δυνατή φωνή του άρσενικού, τά θηλυκά και των δύο κοπαδιών άπομακρύνονται απ' τό πεδίο της μάχης και παίρνουν θέσεις δεξιά κι' αριστερά παρακολουθούντα μ' έξαιρετικό ενδιαφέρον τό αποτέλεσμα της μονομαχίας. Ο νικητής παίρνει υπό την προστασία του και τά θηλυκά του κοπαδιού τό σκο-τωμένον αντίπαλό του. Άν τύχη και συμ-βούν άρκετές φορές, να σκοταθούν σ' αυτή τη μονομαχία και τά δύο άρσενικά, τότε τά θηλυκά πεοιτριγυρίζουν τά πτώματα των ό-θιγών τους, χτυπούν τά φτερά τους και θυά-ζουν παράξενα φωνές, που μοιάζουν σαν μοι-ρολόι. Στό τέλος ενώνονται και τραπούν τό δρόμο τους σιγά-σιγά, για να προστεθούν στο κοπάδι άλλων άρχηγών.

Τό αίματόζωο

Χρειάζεται ισχυρό μικροσκόπιο για να ανακαλύψη κανείς αυτό τό άόρατο με γυμνό μάτι ζώο που διάλεξε για κατοικία του τον ανθρώπινο οργανισμό και κυκλοφορεί ελεύθερα μέσα στο αίμα μας. Στό μικρότατο αυτό μικρόζωο όφείλονται οι ελώδεις πυρετοι ή θέρμες, που δυστυχώς ά-κόμη έχουν πολλά θύματα σάν τόπο μας.

Τό αίματόζωο του Λαδεράν, που ώνομά-σθη έπεί από τον Γάλλο στρατιωτικό γιατρό που πρώτος τό ανέκαλύψε μέσα στο αίμα, έγκαθίσταται στην αρχή σ' ένα έρυσρό αίμο-σφαίριο του ανθρώπου. Έκει σιγά-σιγά υε-γαλώνει και γυμίζει χροστικές ούσιες που αφαιρεί από τά έρυθρα αίμοσφαίρια. Ύστε-ρα από λίγες μέρες αυτό τό μονοκύτταρο ό-πιδώο διαίρεται σε δύο, ύστερα τά δύο δι-αίροούνται σε τέσσερα και ούτω καθ' έξής κι' έτσι πολλαπλασιάζονται καταληκτικά ό-πορροφούν έκαστομύρια έρυθρα αίμοσφαίρι-ων και τότε έκδηλώνεται ό ελώδης πυρετός. Τά αίματόζωα γεννιούνται μέσα στο σώμα πών κουνουπιών και ειδικώς στο είδος Κ. Ω. Ν. Ψ. Δ. Α. Ν. Φ. Ε. Λ. Η. Ε.

Τό θηλυκό άνοφελες κουνούπι στην άρχή είναι άμόλυτο, αλλά άμα τοιμηθήσι άνθρωπο

που πάσχει από ελώδεις πυρετούς, δηλαδή που έχει στο αίμα του τό αιματόζωο του Λα-δεράν, μολύνεται.

Μερικά απ' αυτά τά αίματόζωα γεννούν-ται, αλλά όμως έγκαθίσταται σάν πεπτικό σάληνα του θηλυκού κουνουπιού κι' έκει με-γαλώνουν και σχηματίζουν πολλές διακλαδώ-σεις που διεκδονονται σ' όλα τά μέρη του έντερικού σωλήνος. Στις άκρες αυτών των διακλαδώσεων παράγονται τά σπ. ο. ρ. ι. α. που διαπερνούν τά τοιχώματα του έντερου και σκορπίζονται σ' όλο τό σώμα του κουνουπιού και κυκλοφορούν ελεύθερα. Κυρίως μαζεύου-νται γύρω στους σιελογόνους αδένες κι' έτσι με τό τσιμπημα που κάνει τό κουνούπι μετα-δίδει σάν άνθρωπο τό μικρόδιο του πυρετού.

Άλλα παρόμοιο μικροσκοπικό ζωοφίο που προκαλεί τον τριήμερο πυρετό είναι ή α. ι. μ. α. τ. α. μ. ο. ι. ε. α. ζ. και τέλος τό π. λ. α. σ. μ. ω. δ. ι. ο. του Β. Ι. ε. α. ζ. και τέλος τό π. λ. α. σ. μ. ω. δ. ι. ο. του Πρέκοξ που προκαλεί τον τροπικό ή κακοήθη πυρετό, απ' τον όποιον χιλιάδες χιλιάδων πε-θαίνουν κάθε χρόνο στις τροπικές χώρες της γης.

Τό πλασμάδιο του Πρέκοξ μοιάζει με κουνούπι μ' έχει μέγεθος μυγιάς. Τά μα-μμία του είναι μεγάλη και ξεχωρίζουν ά-πό τό κεφάλι του και στην άκρη απ' τό στόμα του φέρεται δύο μακρές και στενές κεραιές σάν κλωστές που είναι σκεπασμένες με σκληρές λε-πτές τριχες. Άμα καθήση ένα τέτοιο κουνού-πι επάνω σου και σε χείδεψη με τις τριχες του σοφ' μεταδίδεται στο σώμα σου τ' αυγά του που ύστερα από λίγες ώρες έκκολαπτόν-ται και τά μικρά ζωάρια αρχίζουν να ρουφούν τις χροστικές ούσιες απ' τά έρυθρα αίμο-σφαίρια. Άν δεν προλάβη ό άσθενής να κάνει ειδικήν θεραπεία ύστερα από μερικές μέρες πεθαίνει.

Ο Ίχνεύμων

Ίχνεύμων είναι από τά κομψότερα κι' ό-ραιότερα σε χρώμα σαρκοφάγα ζώα, και ζή μέσα στις καλαμιές που σκεπά-ζουν τις άπέραντες έρημικές έκτάσεις της Α-σίας και της Αφρικής.

Τό ζώο αυτό ήταν γνωστό και στους άρ-χαίους Αιγυπτίους με τό όνομα «ποντίκι» του Φαράω και έλατρευτο σαν θεός για τις ό-πηρεσίες που προσέφερε στην γεωργία με τό να καταστρώνει τά διάφορα ελαστέρα έρπετα και τά αυγά των κροκοδείλων.

Οι Αιγυπτίοι πίστευαν επίσης ότι ό Ίχνεύ-μων έμπαινε μέσα στο σώμα των κροκοδείλων ενώ έκοιμώντο κι' έτρώγε τά έντόσθια τους. Σε πολλά σπήτια διατηρούσαν τά ζώα αυτά αντί γάτων, για να κυνηγούν τά ποντίκια κι' άλλα μικρά ζώα.

Σε πολλά μέρη της Αιγύπτου θρέθηκαν μούμιες Ίχνεύμωνων τοποθετημένες σε πολυ-τελή έξυλνα χρυσοσπείκτικα κιβώτια.

Και όι Ίνδοι θεωρούσαν τον Ίχνεύμονα ως Ιερό ζώο και του είχαν σε διάφορα έρημικά μέρη πολυτελή καταφύγια, γιατί εξωλόθρευε τά φίδια που ήσαν άφθονα σ' εκείνα τά μέρη.

Αυτό τό χαριτωμένο ζώο που εύκολα ήμε-ρεύει και έχει μέγεθος της κοινής γάτας είναι άφοδο και επιτίθεται και σε πολύ μεγάλα ά-κόμη φίδια και τά πνίγει.

Η πάλι μεταξή Ίχνεύμωνος και φίδιού έ-χει μεγάλο ενδιαφέρον γι' άτόν τρόπο με τον όποιο επιτίθεται και καταβάλλει τον έχθρό του τό ζώο αυτό.

Ο μεγάλος Γερμανός φυσιοδίφης Μάρεμ την έποχή που έξέρευνούσε τάς Ίνδους, έ-κλεισε σ' ένα δωμάτιο έναν έρμηνευμένο Ί-χνεύμονα κι' ένα μεγάλο φίδι. Ο Ίχνεύμων άπαυ περιτριγυρίσας άρκετά ώρα τό φίδι προ-παθούσε να έρθι κανένα μέρος άνοιχτό για να φύγη κι' όταν πιά άπλησθήση έπήλθε στην άγκαλιά του κυρίου του. Ο Μάρεμ κατόπιν αυτό τό θεατήθηκε πως ό Ίχνεύμων δεν επι-τίθεται στα φίδια σε κλειστό μέρος.

Τότε έφερε τον Ίχνεύμονα και τό φίδι σ' άνοιχτό μέρος. Τό ζώο πλησιάζει με προσοχή τό φίδι, τό κοιτάζει πολλά ώρα με τις σέβλ-τες κινήσεις του και έμφανικά τό άρπάζει απ' τό λαμύ. Τό πνίγει κι' άμέσως εξοφανί-ζεται. Ύστερα από λίγη ώρα ξαναρχεται κι' τό πρώην με την ήσυχία του.

Θά ρωτήσατε βέβαια γιατί ό Ίχνεύμων έ-ξοφανίζεται μόλις πνίξη τό φίδι και ξαναγυ-ρίζει σε λίγο για να τό φάη; Αυτό συμβαίνει επειδή έρεει πολύ καλά ότι τά φίδια είναι σαρμάρια. Μόλις τό πνίξη τό θηλήθριο που όρσικεται σ' αυτό άδενει που έχει κάτω απ' τό λαμύ του εισέρχεται στο σώμα του και για να προφυλαχθή απ' την δηλητηρίαση τρέχει και τρώει κάποιο ειδικό χόρτο, τό φιδόχορτο,

που είναι αντιφάρμακο έναντίον της δηλητηρι-άσεως κι' έτσι ήσυχος πιά για την ύγεια του ξαναγυρίζει τώρα για να χορτάσει τό άδειαν στομάχι του. Αυτός είναι κι' ό λόγος που δεν επιτίθεται στα φίδια σε κλειστό μέρος, όπου δεν είναι δυνατόν να έρθι φιδόχορτο.

Πολλοί Ίθαγενείς των Ίνδιων ζούν με τό να περιφέρονται από πόλι σε πόλι κι' από χωριό σε χωριό δίνοντας παραστάσεις πάλης γιγεί-μωνών με φίδια. Ποτέ, όσο μεγάλο και να ή-ταν τό φίδι δεν μπόρεσε να ξεφύγει από τά δόντια του Ίχνεύμονος, πράγμα που όφείλεται άποκλειστικώς στο λεπτό και στο άφάνταστο εύκινητο σώμα του.

Βερνάρδος Έρημίτης

Περπατώντας στην άκρογιαλιά συχνά συ-ναντούμε άδειες, έκ πρώτης όψεως, ό-στρακα. Άν όμως κυτάξουμε καλά τά όστρακα αυτά θα έρωμε στο έσωτερικό τους κάποιο μικρό ζώο που είναι εγκατεστημένο έ-κει μέσα. Αυτό τό μικρό ζώο είναι ό περιερ-γότερος θαλάσσιος οργανισμός και άκούει εις τό όνομα «Βερνάρδος ό έρημίτης».

Ο Βερνάρδος έχει πολλές όμοιότητες με τον περιπλανώμενο Ιουδαίο και τούς Ατόλι-γανους. Δεν έχει μόνιμο σπίτι και εγκαθίστα-ται στις κατοικίες άλλων μικροζών που πέ-θαναν ή ξεπληθύνθηκαν.

Πολλές φορές αλλάζει τό σπίτι του, πού δεν είναι τίποτ' άλλο παρά τό όστρακό του, και στα καλά καθούμενα μπαίνει στα άδειά σπήτια όστρακα που συναντά στο δρόμο του. Όταν μπη στο ζένο όστρακό είναι άδύνατο να τον θγάλη κανείς απ' εκεί μέσα γιατί κρα-τιέται γερά απ' τά σαγόνια και τά πόδια του.

Τό νεογνό του Βερνάρδου, μόλις γεννηθή κι' άφού ύποστη μερικές μεταμορφώσεις κυ-ταλγχει να μοιάξη με μικρό άσάκιο. Πέφτει στο βάθος της θαλάσσης και τρέχει δεξιά κι' αριστερά να έρθι κανένα άδειο όστρακό ανά-λογο με τό άναστήμα του για να εγκαταστα-θή. Όταν τό έρθι τό γυρίζει άναποδα, στέκει για κάμποσο για να εξετάση κατά πόσον είναι κατάλληλο για κατοικία του κι' άφού όη πήρ-σει τό κάνει, περνάει στο όστρακό πρώτα τό πι-σό μέρος του σώματός του κι' ύστερα την κοί-λιά του. Πολλές φορές όταν δεν έρθι ανάλο-γο με τό σώμα του όστρακό, εγκαθίσταται σε μικρότερο οκι' άφήνει έξω τό στήθος του και τό κεφάλι του. Έτσι πλύνοντας ψάχνει να έρθι άλλο μεγαλύτερο όστρακό κι' άμα τό έρθι τό πλησιάζει, θάζει μέσα πρώτα τις μακρές κε-ραιές σ' όποιον έχει στην άκρη τό στόματός του. Αυτό γίνεται για να βεβαιωθή άν τό όστρακό είναι άδειο ή έχη και άλλον ένοικο. Όταν τό έρθι κενό, εγκαθίσταται σ' αυτό μεγαλοπρε-πέστατα.

Ο έρημίτης μεγαλώνει γρήγορα. Έτσι τό σπίτι του του γίνεται μικρό και τότε αρχίζει πάλι τις περιπλανήσεις του για να έρθι μεγα-λύτερο σπίτι, μπαίνοντας άναπόδεστα σε ό-λες τις πόρτες που βρίσκει άνοιχτές. Πολλές φορές αυτή την άδιαντροπία του την κληρώ-νει με τη ζωή του, γιατί άν ό νοικοκύρης του νέου όστρακού τύχη κι' είναι δύστροπος, και δυνατότερός του, τότε τον πιάνει και του στρί-βει τό λαργύγι.

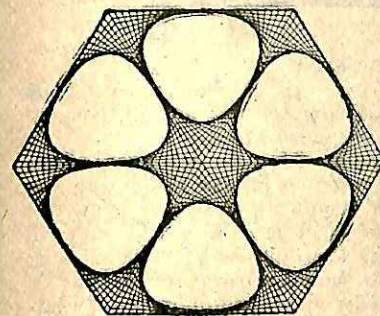
Πολλές φορές ό Βερνάρδος έρχεται σε συμ-φωνίες με συγγενή μικρόζωα και καθνται μαζί στο ίδιο σπίτι-όστρακό. Ο άληθής αυ-τός των θυτών ζή με άρμυνία κι' όμνυνία μ' ένα καθόρι και μ' ένα μεγάλο ακτίνο (εί-δος θαλάσσιου μικροζώου) την σ. α. γ. α. ρ. ι. α. που κολλάει στο όστρακό του Βερνάρ-δου και κάνει περιπάτους μαζί του. Στό έ-σωτερικό του όστρακού του συμβαίνει να γί-νεται καμιά φορά κι' ένα μικρός κάδουρας, για να άποφύγη τους έχθρους του που τον καταδιώκουν.

Έτσι τά τρία αυτά διαφορετικά μικρόζωα άλληλοδωθούνται γιατί όταν τό όστρακό που μένει ό Βερνάρδος και ό ένοίκος του κάδου-ρας κινυνεύη για καταφάγη από διάφορα μεγαλύτερα θαλάσσια μικρόζωα, τότε ή συ-γγαρία προσκολλάται με τη γλοιώδη ούσία που θνάζει τό σώμα της, στερεά κάτω από ένα έραχί, ό κάδουρας μισοβγαίνει τό σώμα του και τρέχει σ' όποιον πιάσει τον τό όστρα-κό που μένει κλεισμένος ό Βερνάρδος, ό ό-ποιος εις άντάλλαγμα προσφέρει μία γωνιά του σπιτιού του σάν κάδουρα και τό έξωτε-ρικό του όστρακό στην σαγγαρία για να την γυρίξη δεξιά κι' αριστερά χωρίς να κουράζε-ται.

Α. Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΠΙ ΔΙΑΔΟΥΕΘΑΙ

Όπτική άπάτη

Θά πιστεύατε ποτέ ότι όλό-κληρον τό άνωτέρω δημοσιεύμε-νον σχέδιον άποτελείται από έυ-θείες και μόνον γραμμές;... Α-σφαλώς όχι έκ πρώτης όψεως, και όμως παρατηρήσατε καλά τό σχεδιάγραμμα. Αυτό θα φθάση ίσως για να σας βεβαιώση.

Μαγικόν τετράγωνον

ΑΡΙΘΜΟΣ 3

4.	9.	16.	5.
14.	7.	2.	11.
1.	12.	13.	8.
15.	6.	3.	10.

Εις τον άνωτέρω δημοσιεύμενο πίνακα, φαίνεται καθαρά πώς έ-πρεπε να τοποθετηθούν οι 16 πρώτοι αριθμοί δια να σχηματι-σθή τό ζητούμενον «ΜΑΓΙΚΟΝ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΝ».

Τουιστοτρόπος και μόνον, προσ-θέτοντες αυτούς όριζοντίως, δια-γωνίως και καθέτως, θα εύρι-σκετε πάντα ως άποτέλεσμα 1 «34».

Πτερωταί συλλαβαί

Άπό κάθε μίαν από τάς κάτωθι λέξεις θα ληφθούν τρία συνεχόμε-να γράμματα. Έάν ή λύσις είναι όρθή, τότε τά γράμματα αυτά, κατά σειράν διαδεχόμενα, δίδουν τό μέρος εις τό όποιον εκδίδεται μία έφημερίς.

Αι λέξεις από τάς όποιας θα ληφθούν τά γράμματα είναι αι έ-ξης:

ΑΠΟΤΥΠΣΙΣ, ΠΡΟΓΡΑΜ.

ΜΑ, ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ, ΙΛΙΟΝ.

Άστυνομικόν

πρόβλημα

Ο έπιθεωρητής έδίδασκε να-νά τό σημείωμα που εύρήθη σε μια από τις τσέπες του νεκρού. Γραμμένο με μολύδι μελάνης και από ένα χέρι που άσφαλώς την στιγμή που τό έγραφε, έτρεμε, τό σημείωμα αυτό ήταν άρκετά κα-θαρογραμμένο:

«Μου είναι άδύνατον να ζήσω, σάς χαίρεται».

Ποιος εύρηκε τό σώμα του κυρίου Ντιβούρ;

—Ο συνέταιρός του κ. Μάρς, και με έκάλεσε άμέσως στον τό-πο του δυστυχήματος.

—Πού εύρήκατε τό σημείωμα αυτό;

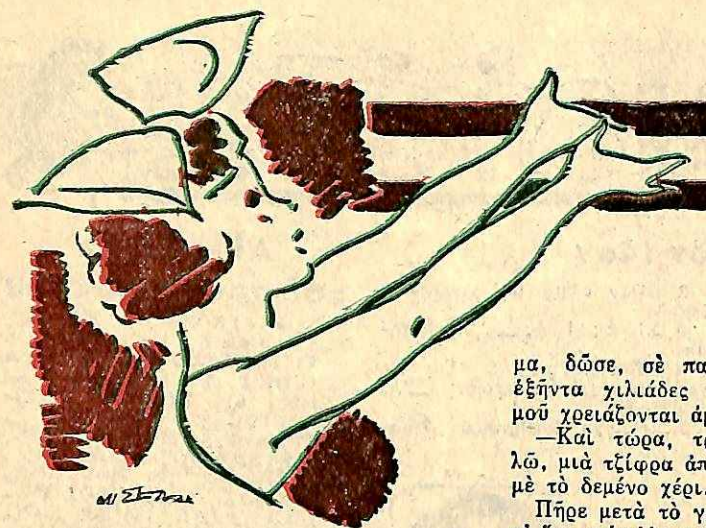
—Σ την άριστερή τσέπη του γιλέκου του.

—Έρηνίσσατε καλά όλες τις άλλες τσέπες;

—Μάλιστα, εύρηκα όμως έλα-

Σταυρόλεξον 14ον

2. —Όριζοντίως: 1. —Όριζοντίως: 2. —Όριζοντίως: 3. —Όριζοντίως: 4. —Όριζοντίως: 5. —Όριζοντίως: 6. —Όριζοντίως: 7. —Όριζοντίως: 8. —Όριζοντίως: 9. —Όριζοντίως: 10. —Όριζοντίως: 11. —Όριζοντίως: 12. —Όριζοντίως: 13. —Όριζοντίως: 14. —Όριζοντίως: 15. —Όριζοντίως: 16. —Όριζοντίως: 17. —Όριζοντίως: 18. —Όριζοντίως: 19. —Όριζοντίως: 20. —Όριζοντίως: 21. —Όριζοντίως: 22. —Όριζοντίως: 23. —Όριζοντίως: 24. —Όριζοντίως: 25. —Όριζοντίως: 26. —Όριζοντίως: 27. —Όριζοντίως: 28. —Όριζοντίως: 29. —Όριζοντίως: 30. —Όριζοντίως: 31. —Όριζοντίως: 32. —Όριζοντίως: 33. —Όριζοντίως: 34. —Όριζοντίως: 35. —Όριζοντίως: 36. —Όριζοντίως: 37. —Όριζοντίως: 38. —Όριζοντίως: 39. —Όριζοντίως: 40. —Όριζοντίως: 41. —Όριζοντίως: 42. —Όριζοντίως: 43. —Όριζοντίως: 44. —Όριζοντίως: 45. —Όριζοντίως: 46. —Όριζοντίως: 47. —Όριζοντίως: 48. —Όριζοντίως: 49. —Όριζοντίως: 50. —Όριζοντίως: 51. —Όριζοντίως: 52. —Όριζοντίως: 53. —Όριζοντίως: 54. —Όριζοντίως: 55. —Όριζοντίως: 56. —Όριζοντίως: 57. —Όριζοντίως: 58. —Όριζοντίως: 59. —Όριζοντίως: 60. —Όριζοντίως: 61. —Όριζοντίως: 62. —Όριζοντίως: 63. —Όριζοντίως: 64. —Όριζοντίως: 65. —Όριζοντίως: 66. —Όριζοντίως: 67. —Όριζοντίως: 68. —Όριζοντίως: 69. —Όριζοντίως: 70. —Όριζοντίως: 71. —Όριζοντίως: 72. —Όριζοντίως: 73. —Όριζοντίως: 74. —Όριζοντίως: 75. —Όριζοντίως: 76. —Όριζοντίως: 77. —Όριζοντίως: 78. —Όριζοντίως: 79. —Όριζοντίως: 80. —Όριζοντίως: 81. —Όριζοντίως: 82. —Όριζοντίως: 83. —Όριζοντίως: 84. —Όριζοντίως: 85. —Όριζοντίως: 86. —Όριζοντίως: 87. —Όριζοντίως: 88. —Όριζοντίως: 89. —Όριζοντίως: 90. —Όριζοντίως: 91. —Όριζοντίως: 92. —Όριζοντίως: 93. —Όριζοντίως: 94. —Όριζοντίως: 95. —Όριζοντίως: 96. —Όριζοντίως: 97. —Όριζοντίως: 98. —Όριζοντίως: 99. —Όριζοντίως: 100. —Όριζοντίως: 101. —Όριζοντίως: 102. —Όριζοντίως: 103. —Όριζοντίως: 104. —Όριζοντίως: 105. —Όριζοντίως: 106. —Όριζοντίως: 107. —Όριζοντίως: 108. —Όριζοντίως: 109. —Όριζοντίως: 110. —Όριζοντίως: 111. —Όριζοντίως: 112. —Όριζοντίως: 113. —Όριζοντίως: 114. —Όριζοντίως: 115. —Όριζοντίως: 116. —Όριζοντίως: 117. —Όριζοντίως: 118. —Όριζοντίως: 119. —Όριζοντίως: 120. —Όριζοντίως: 121. —Όριζοντίως: 122. —Όριζοντίως: 123. —Όριζοντίως: 124. —Όριζοντίως: 125. —Όριζοντίως: 126. —Όριζοντίως: 127. —Όριζοντίως: 128. —Όριζοντίως: 129. —Όριζοντίως: 130. —Όριζοντίως: 131. —Όριζοντίως: 132. —Όριζοντίως: 133. —Όριζοντίως: 134. —Όριζοντίως: 135. —Όριζοντίως: 136. —Όριζοντίως: 137. —Όριζοντίως: 138. —Όριζοντίως: 139. —Όριζοντίως: 140. —Όριζοντίως: 141. —Όριζοντίως: 142. —Όριζοντίως: 143. —Όριζοντίως: 144. —Όριζοντίως: 145. —Όριζοντίως: 146. —Όριζοντίως: 147. —Όριζοντίως: 148. —Όριζοντίως: 149. —Όριζοντίως: 150. —Όριζοντίως: 151. —Όριζοντίως: 152. —Όριζοντίως: 153. —Όριζοντίως: 154. —Όριζοντίως: 155. —Όριζοντίως: 156. —Όριζοντίως: 157. —Όριζοντίως: 158. —Όριζοντίως: 159. —Όριζοντίως: 160. —Όριζοντίως: 161. —Όριζοντίως: 162. —Όριζοντίως: 163. —Όριζοντίως: 164. —Όριζοντίως: 165. —Όριζοντίως: 166. —Όριζοντίως: 167. —Όριζοντίως: 168. —Όριζοντίως: 169. —Όριζοντίως: 170. —Όριζοντίως: 171. —Όριζοντίως: 172. —Όριζοντίως: 173. —Όριζοντίως: 174. —Όριζοντίως: 175. —Όριζοντίως: 176. —Όριζοντίως: 177. —Όριζοντίως: 178. —Όριζοντίως: 179. —Όριζοντίως: 180. —Όριζοντίως: 181. —Όριζοντίως: 182. —Όριζοντίως: 183. —Όριζοντίως: 184. —Όριζοντίως: 185. —Όριζοντίως: 186. —Όριζοντίως: 187. —Όριζοντίως: 188. —Όριζοντίως: 189. —Όριζοντίως: 190. —Όριζοντίως: 191. —Όριζοντίως: 192. —Όριζοντίως: 193. —Όριζοντίως: 194. —Όριζοντίως: 195. —Όριζοντίως: 196. —Όριζοντίως: 197. —Όριζοντίως: 198. —Όριζοντίως: 199. —Όριζοντίως: 200. —Όριζοντίως: 201. —Όριζοντίως: 202. —Όριζοντίως: 203. —Όριζοντίως: 204. —Όριζοντίως: 205. —Όριζοντίως: 206. —Όριζοντίως: 207. —Όριζοντίως: 208. —Όριζοντίως: 209. —Όριζοντίως: 210. —Όριζοντίως: 211. —Όριζοντίως: 212. —Όριζοντίως: 213. —Όριζοντίως: 214. —Όριζοντίως: 215. —Όριζοντίως: 216. —Όριζοντίως: 217. —Όριζοντίως: 218. —Όριζοντίως: 219. —Όριζοντίως: 220. —Όριζοντίως: 221. —Όριζοντίως: 222. —Όριζοντίως: 223. —Όριζοντίως: 224. —Όριζοντίως: 225. —Όριζοντίως: 226. —Όριζοντίως: 227. —Όριζοντίως: 228. —Όριζοντίως: 229. —Όριζοντίως: 230. —Όριζοντίως: 231. —Όριζοντίως: 232. —Όριζοντίως: 233. —Όριζοντίως: 234. —Όριζοντίως: 235. —Όριζοντίως: 236. —Όριζοντίως: 237. —Όριζοντίως: 238. —Όριζοντίως: 239. —Όριζοντίως: 240. —Όριζοντίως: 241. —Όριζοντίως: 242. —Όριζοντίως: 243. —Όριζοντίως: 244. —Όριζοντίως: 245. —Όριζοντίως: 246. —Όριζοντίως: 247. —Όριζοντίως: 248. —Όριζοντίως: 249. —Όριζοντίως: 250. —Όριζοντίως: 251. —Όριζοντίως: 252. —Όριζοντίως: 253. —Όριζοντίως: 254. —Όριζοντίως: 255. —Όριζοντίως: 256. —Όριζοντίως: 257. —Όριζοντίως: 258. —Όριζοντίως: 259. —Όριζοντίως: 260. —Όριζοντίως: 261. —Όριζοντίως: 262. —Όριζοντίως: 263. —Όριζοντίως: 264. —Όριζοντίως: 265. —Όριζοντίως: 266. —Όριζοντίως: 267. —Όριζοντίως: 268. —Όριζοντίως: 269. —Όριζοντίως: 270. —Όριζοντίως: 271. —Όριζοντίως: 272. —Όριζοντίως: 273. —Όριζοντίως: 274. —Όριζοντίως: 275. —Όριζοντίως: 276. —Όριζοντίως: 277. —Όριζοντίως: 278. —Όριζοντίως: 279. —Όριζοντίως: 280. —Όριζοντίως: 281. —Όριζοντίως: 282. —Όριζοντίως: 283. —Όριζοντίως: 284. —Όριζοντίως: 285. —Όριζοντίως: 286. —Όριζοντίως: 287. —Όριζοντίως: 288. —Όριζοντίως: 289. —Όριζοντίως: 290. —Όριζοντίως: 291. —Όριζοντίως: 292. —Όριζοντίως: 293. —Όριζοντίως: 294. —Όριζοντίως: 295. —Όριζοντίως: 296. —Όριζοντίως: 297. —Όριζοντίως: 298. —Όριζοντίως: 299. —Όριζοντίως: 300. —Όριζοντίως: 301. —Όριζοντίως: 302. —Όριζοντίως: 303. —Όριζοντίως: 304. —Όριζοντίως: 305. —Όριζοντίως: 306. —Όριζοντίως: 307. —Όριζοντίως: 308. —Όριζοντίως: 309. —Όριζοντίως: 310. —Όριζοντίως: 311. —Όριζοντίως: 312. —Όριζοντίως: 313. —Όριζοντίως: 314. —Όριζοντίως: 315. —Όριζοντίως: 316. —Όριζοντίως: 317. —Όριζοντίως: 318. —Όριζοντίως: 319. —Όριζοντίως: 320. —Όριζοντίως: 321. —Όριζοντίως: 322. —Όριζοντίως: 323. —Όριζοντίως: 324. —Όριζοντίως: 325. —Όριζοντίως: 326. —Όριζοντίως: 327. —Όριζοντίως: 328. —Όριζοντίως: 329. —Όριζοντίως: 330. —Όριζοντίως: 331. —Όριζοντίως: 332. —Όριζοντίως: 333. —Όριζοντίως: 334. —Όριζοντίως: 335. —Όριζοντίως: 336. —Όριζοντίως: 337. —Όριζοντίως: 338. —Όριζοντίως: 339. —Όριζοντίως: 340. —Όριζοντίως: 341. —Όριζοντίως: 342. —Όριζοντίως: 343. —Όριζοντίως: 344. —Όριζοντίως: 345. —Όριζοντίως: 346. —Όριζοντίως: 347. —Όριζοντίως: 348. —Όριζοντίως: 349. —Όριζοντίως: 350. —Όριζοντίως: 351. —Όριζοντίως: 352. —Όριζοντίως: 353. —Όριζοντίως: 354. —Όριζοντίως: 355. —Όριζοντίως: 356. —Όριζοντίως: 357. —Όριζοντίως: 358. —Όριζοντίως: 359. —Όριζοντίως: 360. —Όριζοντίως: 361. —Όριζοντίως: 362. —Όριζοντίως: 363. —Όριζοντίως: 364. —Όριζοντίως: 365. —Όριζοντίως: 366. —Όριζοντίως: 367. —Όριζοντίως: 368. —Όριζοντίως: 369. —Όριζοντίως: 370. —Όριζοντίως: 371. —Όριζοντίως: 372. —Όριζοντίως: 373. —Όριζοντίως: 374. —Όριζοντίως: 375. —Όριζοντίως: 376. —Όριζοντίως: 377. —Όριζοντίως: 378. —Όριζοντίως: 379. —Όριζοντίως: 380. —Όριζοντίως: 381. —Όριζοντίως: 382. —Όριζοντίως: 383. —Όριζοντίως: 384. —Όριζοντίως: 385. —Όριζοντίως: 3

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΟΗΣΑΥΡΟΣ

Διδακτικές ιστοριούλες Ποιανού ήταν ή επιπολαιότης;

Η επιπολαιότης που συνήθισαμε να την θεωρούμε σαν κάτι το άσημαντο μικροελαττωμάκι και να την κρίνουμε μάλιστα με εξαιρετική επιείκεια μπορεί, κι' όχι λίγες φορές, να μάς παρουσιάσει ένα σωρό δυσάρεστες εκπλήξεις, που μιά χαρά θα φέει αποφεύγαμε, αν σκεπτόμασταν κάπως σοβαρώτερα πριν πούμε ή κάνουμε κάτι.

Η παρακατινή αληθινή ιστοριούλα θα σας πείσει πόσο σωστά είναι αυτά τα λίγα που διαβάσατε.

Πριν από ένα μήνα, έξω από ένα Παρισινό κοσμηματοπωλείο, σταμάτησε κατά τις 10 1/2 το πρωί, ένα πολυτελέστατο αεροδυναμικό αυτοκίνητο, απ' το οποίο έβγαине σε λίγο ένας κομψοτεταμένος κύριος, με το δεξί του χέρι δεμένο σε βαθύ επίδεσμο. Μπήκε μέσα στο κατάστημα και ζήτησε να του δείξουν διάφορα κοσμήματα. Αφού διάλεξε αρκετά απ' αυτά και τα ξεχώρησε σε μιά άκρη, ρώτησε τον κοσμηματοπώλη:

—Λοιπόν; ή τιμή τους;

—67.150 φράγκα.

—Όχι, είπεν ο άγνωστος, δεν δίνω περισσότερο από 60.000 φράγκα. Σύμφωνοι;

Ο κοσμηματοπώλης έφερε μερικώς αντιρρήσεις, στο τέλος όμως συμφώνησε στην τιμή αυτή.

—Τώρα θα μου κάνετε τη χάρη, είπεν ο αγοραστής, να γράψετε δυο λέξεις στη γυναίκα μου, για να μου στείλει εδώ αυτό το ποσό, επειδή, όπως βλέπετε, δεν μπορώ να χρησιμοποιήσω το χτυπημένο μου χέρι.

Ευχαρίστως, απάντησε ο κοσμηματοπώλης, που κάθησεν άμεσως στο γραφείο του και άρχισε να γράφει όσα του υπαγόρευε ο άγνωστος.

«Αγαπητή μου γυναίκα, έλεγε το γράμ-

μα, δώσε, σε παρακαλώ, στον φέροντα έξηντα χιλιάδες (60.000) φράγκα που μου χρειάζονται άμεσα».

—Και τώρα, τραβήξτε, σας παρακαλώ, μιά τζίφρα από κάτω, είπεν ο κύριος με το δεμένο χέρι.

Πήρε μετά το γράμμα, το έκλεισε μέσα σ' ένα φάκελλο και το έδωσε στον σωφέρ του που έπεριμενε απ' έξω με το αυτοκίνητο.

Μισή ώρα αργότερα επέστρεψε ο σωφέρ και παρέδωσε στον κύριο τον το δέμα των 60.000 φράγκων, με τα οποία και πλήρωσε τα κοσμήματα που διάλεξε.

Ευχαριστημένος ο κοσμηματοπώλης συνώδευσε τον πελάτη του ως το πολυτελέστατο αυτοκίνητο, το οποίο σε λίγο χάθηκε στη γωνιά του δρόμου.

Το βράδυ, μόλις ο κοσμηματοπώλης επέστρεψε σπίτι του, η γυναίκα του τον

ρώτησε βιαστικά:

—Αλήθεια, τί τα ήθελες τα 60.000 φράγκα που έστειλες και μου ζήτησες μ' εκείνο το γραμματάκι;

Δεν άργησαν βέβαια να καταλάβουν και οι δυο τους το έξυπνο κόλπο του καλοντυμένου κυρίου με το δεμένο χέρι. Μα καθώς ήταν άρχα πια να διορθώσουν το λάθος τους, άρχισαν να γρινιάζουν ο ένας για την επιπολαιότητα του άλλου.

Ποιός όμως ήταν περισσότερο επιπόλαιος; Εκείνος που δέχτηκε να γράψει με το χέρι του ένα τέτοιο σημείωμα σε μιά «Αγαπημένη, χωρίς όνομα, γυναικά», ή εκείνη που έδωσε ένα τέτοιο ποσό σ' έναν άγνωστον της μ' ένα σημείωμα, με μιά απλή τζίφρα μονάχα;

Ασφαλώς η επιπολαιότης και των δύο συνετέλεσε στην έπιτυχία του κόλπου του καλοντυμένου άπατελώνος. ΕΠΗ

Μην παίζετε
μέ τον Ήλιο.

Ο ήλιος είναι φάρμακο. Γι' αυτό και δέλει προσοχή. Χαρείτε τον ήλιο, τώρα το καλοκαίρι, που θα σας χαρίσει υγεία, προφυλαχθείτε όμως από την ήλιαση, τα ήλιοκάματα και τις υπερχρωμίες. Γι' αυτό ν' αποκτήσετε το ωραίο μελαφό χρώμα της άκρογιαλίας και γενικώς της έξοχης χωρίς εγκαύματα, ήλιοκάματα και πυρετούς, συμβουλευθείτε την ACADEMIE DE BEAUTÉ Mme KETTY. Αθήναι, Ερμού 35 Τηλ. 22-088. Κρέμες και Λοσιόν ειδικές: Για την έξοχη (το βουνό, τ' άκρογιαλί), τα σπόρ, τις ήλιοθεραπείες και για θεραπεία των ήλιοκαμάτων.

ΜΗΝ ΠΑΙΖΕΤΕ ΜΕ ΤΟΝ ΗΛΙΟ!

„ΠΑΛΛΑΔΙΟΝ“

ΚΑΡΑΛΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΡΑΣ

Τό μεγαλύτερο, τό πλουσιώτερο και τελειότερο κατάστημα έδωδίων και άποικιακών
Η πιο συγχρονισμένη αγορά τροφίμων σ' ολόκληρη τή Βαλκανική

Λειτουργεί και άμερικανικών μπάρ με έκλεκτότατον κυλικείον

Πανεπιστημίου 42.-Τηλ. 31-081 και 22-847

Η ΩΡΑ, Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Ο ΕΡΩΣ

(Συνέχεια απ' την σελίδα 19)
η τρέμει στα χέρια της. Ίσως διότι αναλογίζεται ότι θα θυσιασθή κι' εκείνο σε λίγο στον θωμό των φιλιών. Είναι βιαστική ή γυναίκα αυτή την ώρα, διότι... δεν πρόκειται να θυγί με τον σύζυγον. Βγαίνει μόνη, για την τρυφερή περιπέτεια των 5 με 9. Ο Έρως θγαίζει το απόγευμα κοπάδι τις γυναικείες καρδιές στην αισθηματική βοσκή...

★

Χτυπά έννεα ή ώρα. Έχει νυχτώσει πιά. Αυτή ή ώρα αναδεικνύει άπειρα γυναικεία ταλέντα ήθοποιας. Όλες προσποιούνται ότι γυρίζουν από τη θεία ή από τα μαγαζιά ή από τον δοντογιατρό ή από την μοδίστρα. Δεν λείπει και ή δικαιολογία του άτυχηματος:

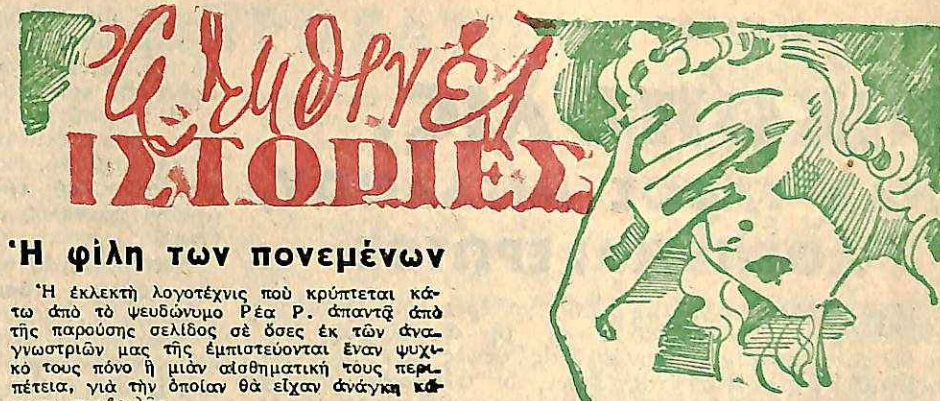
—Χάλασε στο δρόμο το τράμ και γι' αυτό άργησα...

Έτσι, αγαπητοί μου, δημιουργείται ή κατακραυγή κατά της Πάουερ. Τι άδικά!

Η ενάτη βραδυή ή ή ώρα της γυναικείας ψευτιάς. Όταν θ' ανακαλυφθή το φάρμακον που σαν θα το πίνουμε, θα λέμε θέλοντας και μη την αλήθεια, αυτή την ώρα θα τίθεται από τους συζύγους εις ένεργειαν. Το φάρμακον αυτό, λένε, θα ρίχνεται μέσα στον καφέ. Έ, λοιπόν, στις έννεα καμιά γυναικά δεν θα έχη δρεξι... να πιη καφέ. Θα την πειράξη στα νεύρα...

Μετά τις έννεα γι' αυτές που δεν έχουν άκόμη συμμαζεσθή στο σπίτι τους άκολουθούν οι ώρες της ασυδοσίας. Είναι οι ώρες της πλήρους γυναικείας χειραφετήσεως. Έτσι φθάνομεν, αγαπητοί, αίσίως στα μεσάνυχτα, τα οποία δεν είναι πλέον για τις γυναίκες, αλλά για τους άνδρες των. Αυτοί έχουν τότε πλήρη... μεσάνυχτα.

ΑΣΗΜΟΣ

Η φίλη των πονεμένων

Η έκλεκτή λογοτέχνης που κρύπτεται κάτω από το ψευδώνυμο Ρέα Ρ. άπαντά από της παρούσης σελίδος σε όσες εκ των άνω γνωστρών μας της έμπιστεύονται έναν ψυχικό τους πόνο ή μιάν αισθηματική τους περίπεια, για την οποία θα είχαν άνάγκη κάποιας συμβουλής.

ΦΤΩΧΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Είνε κάπως παράξενη ή ιστορία του «Φτωχού Λουλουδιού» όπως μου την άφηγείται το ίδιο.

Πριν από ένα χρόνο έγνώρισε σ' ένα φιλικό της σπίτι κάποιον νέο. Τον συμπάθησε κι' ύστερ' από λίγο ο νέος της έκαμε την σχετική έρωτική «ντεκλαρασιόν». Από τότε άρχισε ο έρωτικός τους σύνδεσμος, ο οποίος πολύ φοβόμαί ότι παρ' όλες τις διαβεβαιώσεις του «Φτωχού Λουλουδιού» δεν ετελείωσε άκόμα. Γιατί στην αρχή μόν το ειδύλλιο τους προχωρούσε κανονικά και συνεθισμένα. Σιγά-σιγά όμως ή μικρή μου φίλη άρχισε ν' άνησυχί. Ο άγαπημένος της της έσώριζε ψέματα επί ψεμάτων, της άπέκρυπτε ως και στοιχειώδεις άκόμη λεπτομέρειες της ζωής του.

Οι συγγενείς του —μου γράφει το «Φτωχό Λουλούδι»— μου άπεκάλυψαν, επειδή μ' άγαπούσαν και δεν μπορούσαν να με θλέπουν να υποφέρω ότι με κορόιδευε, ότι δεν αισθάνθηκε ποτέ τίποτα άπέναντί μου, ότι έχει σχέσεις και με άλλες γυναίκες... Καί ζητά τη γνώμη μου γι' αυτό το ζήτημα.

Μά, Φτωχό μου Λουλούδι, έμπλεξε άπλούστατα μ' έναν παληανθρωπάκο,

ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ

Γυναικείων φορεμάτων

ΚΙΚΗΣ ΧΕΛΜΗ

Μέγαρον Καραντινού

(Λεωφόρος Θησέως 128 Καλλιθέα Αθηνών)

Ο Οίκος ΧΕΛΜΗ, διπλωματούχου άνωτάτης γαλλικής σχολής, λειτουργεί συστηματικώς και άθρούτως από βετίας περίπου με μόνον ιδανικόν την τελειοποίησιν της ΚΟΠΤΙΚΗΣ.

Παρακολουθεί άνελλιπώς όλα τα νεότερα ευστήματα τα όποια εμφανίζουν έκάστοτε οι Μεγάλοι Οίκοι του Έξωτερικού διά την τελειότητα την μέθοδον της ΚΟΠΤΙΚΗΣ.

Αναλαμβάνει υπεύθυνως την τελείαν εκμάθησιν της Κοπτικής διά του ΓΑΛΛΙΚΟΥ Σωματομετρικού συστήματος έντός 3-4 ΜΗΝΩΝ, διά δε τας πρακτικές Μοδίστας έντός ΜΗΝΟΣ. Η διδασκαλία γίνεται παρά της κ. ΧΕΛΜΗ.

ΓΟΝΕΙΣ, προτού αποφασίσετε, πού θα έμπιστευθήτε τα κορίτσια σας και τα χρήματά σας, άπωταθήτε εις τον ΟΙΚΟΝ μου, όστις θα σας έξυπηρετήση με όλην την ειλικρίνειαν, ήν έχει ως θάσιν της όλης σταδιοδρομίας του άφ' ότου ίδρύθη.

Εφιστώμεν την προσοχήν σας εις το ότι άποφεύγομεν τας παραπλανητικές διαφημίσεις διά την προσέλευσιν νέων μαθητριών, όπως έπίσης δεν δηλοσιεύομεν τα όνόματα και εύχαριστήρια των άποφοίτων της σχολής μας.

Οικοτροφείον οικογενειακόν υπό την άυστηράν επίβλεψιν της κ. ΧΕΛΜΗ.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΝ

μ' έναν έλειεινόν χαρακτήρα. Καί οι έλειεινοί χαρακτήρες δεν έξηγούνται. Έτσι είναι. Μόνον το ότι νοιώθουν πώς έκαμαν ένα φτωχό κορίτσι να τους άγαπήση, είναι μιά ίκανοποίησις γι' αυτούς» άδιαφορούν για τις συνέπειες, για το ότι συντριβούν μιά ψυχή. Εύχαριστούνται δοκιμάζοντας την «κατακτική» τους δύναμι.

Τό ότι είναι ένας τέτοιος άθλιος χαρακτήρας ο «άγαπημένος» σου, τό έξήγαγα μόνο και μόνο απ' το ότι επί ένα χρόνο τώρα σε κρατά μέσα στο ψέμα και στην άπάτη. Τό μόνο που το άξίζει, συνεπώς, είναι να τον ξεριζώσης τελείως από την καρδιά σου και να τον περιφρονήσης.

Από τό γράμμα σου κατάλαβα ότι παρ' όλη την έπιρροή που έξασκεί επάνω σου ο Δονζουανίσκος αυτός—κι' αυτό είναι δυστυχώς το φοβερό—των έλειεινών χαρακτήρων : ότι έξασκούν, μοιραία, μιά μεγάλη έπιρροή στις άθλιες ψυχές... Είσαι άρκετά λογική, στο βάθος, ώστε να μπορέσης να έπιβλήθης στον έαυτό σου.

Έτσι έλπίζω ν' άκολουθήσης την συμβουλή μου.

Γ. Π. (στρατιώτην)

Η ιστορία σου είναι πολύ άπλη. Την άγαπας. Σε άγαπά. Δεν τόλμης όμως να της μιλήσης για την άγάπη σου. Ούτε κι' αυτή, φυσικά. Έσύ τό όνομάς εις αυτό «έγωισμό» έκ μέρους σας. Έγώ τό όνομάζω «άτιμία» έκ μέρους σου και «λογική» σ'αυτήν έκ μέρους της. Εφύγε, λοιπόν, και πήγες στρατιώτης χωρίς προηγουμένως να τα μιλήσετε. Τώρα που είναι μακριά, κλαίς και οδύρεσαι, όπως όλοι οι άβουλοι χαρακτήρες. Καί με ρωτάς τί να κάνης. Νά της γράψης όμως δεν τολμάς, μου προσθέτεις.

Απάντησας: Τι να κάνης; Μά... τίποτα, αγαπητέ μου, προς τό παρόν. Η μάλλον, ένα μόνο πράγμα: να προσπαθήσης να γιαιτρευθής από την δειλία σου, από την άτολμία σου, από την άβουλία σου που υπάρχει κίνδυνος να σε κάνουν δυστυχισμένα σ' όλη σου τη ζωή — και σε περιστάσεις πολύ πιο σοβαρές από τό μικρό φλέρτ σου αυτό.

Όσο για την μικρήν άγαπημένην σου... Έ, όταν με τό καλό άπολυθής από τό στρατό και περάσουν ένα-δυο μήνες, μου έξαναγράψεις. Έάν, έως τότε, έξακολουθής να την άγαπάς, θά μιλήσομε σοβαρώτερα!

ΡΕΑ Ρ.

Υ.Γ. «Πονεμένη», «Ντολφίν», «Το έρ-

ΚΩΣΤΑ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

Νικόπολις, ΕΝΑΣ ΤΑΦΟΣ ΜΕΓΑΛΕΙΟΥ, ΔΟΞΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 7)
κατώρθωσε με τον Καισα-
ρα, θα το πετύχαινε με τον
Αντώνιο. Τό παλλό της
σχέδιο ξαναζωντάνευε με
άλλο πρόσωπο.

Μόλις μαθεύτηκε ότι ο
Οκτάβιος είχε αρματώσει
στόλο και θα ξεκινούσε κι'
ο ίδιος για την Αίγυπτο, το
ζευγάρι των ερωτευμένων
άφησε κατά μέρος τη ζεστή
φωλιά των ηδονών και έ-
τοιμάστηκε με ζήλο για τη
σύγκρουση. Η Κλεοπάτρα
τούδωσε να καταλάβει ότι
δεν θάταν καθόλου σκόπι-
μο να δχυρωθούν και να
περιμένουν εκεί άμυνόμε-
νοι, αλλά να προλάβουν
και να κάμουν αυτοί επί-
θεσι προς τη Ρώμη, παίρ-
νοντας την πρωτοβουλία,
ώστε στον άγώνα να κριθί
άποφασιστικά το πάν. Στις
δυνάμεις του Αντωνίου έ-
πρόσθεσε και η Κλεοπάτρα
τις δικές της, άρματώσε με
θαυμαστή γρηγοράδα εξήν-
τα γαλέρες του βασιλείου
της, κι' έμπηκε κι' αυτή,
μόνη της, επί κεφαλής!

Όταν άνοιξε τα πανιά ο
στόλος του Οκταβίου από
την Ιταλία, ξεκινούσαν και
τα καράβια του Αντωνίου
και της Κλεοπάτρας από
την Αίγυπτο.
Η τραγική συνάντησις
έγινε λίγο πιο κάτω από
την Κέρκυρα, εκεί που
παύει η Αδριατική κι' άρ-
χίζει το Ιόνιο. Η Λευκάδα
τους είδε κατάπληκτη. Η
ναυμαχία ήταν αναπόφευ-
κτη. Μ' έλιγμούς και από
τά δύο μέρη, τα σκάφη
θρέθηκαν αντιμετώπιμα μπρο-
στά στο Ακτίον, στο στό-
μιο του Αμβρακικού, έξω
από τη σημερινή Πρέβεζα,
εκεί ακριβώς που τα ερεί-
πια τώρα δείχνουν την κομ-
ματισμένη αρχαία Νικό-
πολι. Τότε ήταν λειβάδια
σκέτα, και οι τοσπαναρέι
θάφυναν φοβισμένοι με τα
κοπάδια τους, αφήνοντας
τις φωτιές που χαν άνανη
στα ξεροχόρταρα, αφού θά-
ναβε τέτοια φρικιαστική
φωτιά...

Η Κλεοπάτρα διέταξε
πρώτη την προσβολή, για
να μην προφτάσει ο Οκτά-
βιος να τους πάρη τον άε-
ρα και να καταπονηθί. Ο
Αντώνιος, βλέποντάς την,
παρασύρθηκε. Τό έμβολο
της ναυαρχίδος της με τα
κόκκινα πανιά μπηχτηκε με
τρομερή όρμη σε μίαν από

τις γαλέρες του Οκταβίου
και την άνοιξε στα δύο.
Στις φωνές των πριγομέ-
νων, ο Οκτάβιος έπέπεσε
με λύσσα. Τα σκάφη του ή-
σαν λιγώτερα, αλλά έτρε-
χαν γρηγορώτερα. Η Κλε-
οπάτρα κατάλαβε ότι τό
παιχνίδι δεν μπορούσε να
κερδηθί, κι' έστριψε τις
πλώρες όλοταχώς προς τα
πίσω. Αλλά, δεν έκανε τό
ίδιο και ο Αντώνιος. Πε-
ρισσότερο παλληκάρι παρά
στρατηγός, με τη φιλοτι-
μία του άπάνω από τη
σκέψη, έξακολούθησε. Και
μόνο όταν είδε τα συντρίμ-
μια των σκαφών του να τον
τριγυρίζουν, έπηρε κι' αυ-
τός τό δρόμο της φίλης
του. Σάν είχαν φθάσει στο
Μωρηά, ανέθηκε στο πλοίο
της.

Η τελευταία πράξις γρά-
φτηκε με αίμα και με δά-
κρυα στην Αλεξάνδρεια.
Ο στόλος του Οκταβίου
τους πήρε τό κατόπιν να
τους φτάση πριν ξεμπαρ-
κάρουν στη στεριά. Ο Αν-
τώνιος και η Κλεοπάτρα,
πατώντας την άμμουδιά της
Αίγυπτου, έτρεξαν να δχυ-
ρωθούν. Και εκεί χωρίστη-
καν σε δύο σημεία διαφο-
ρετικά. Οι παλοί έθροί
της Κλεοπάτρας βοήθησαν
τον Οκτάβιο, αλλοιώς ή
πολιορκία του θα κρατού-
σε καιρό, χωρίς και να ξε-
ρωμε τό άποτέλεσμα. Τότε,
οι προδότες κατέφυγαν σ'
ένα στρατήγημα άποτελε-
σματικότατο. Παρήγγειλαν
στον Αντώνιο ότι τάχα η
Κλεοπάτρα σκοτώθηκε σε
μιάν άντεπίθεσι επί κεφα-
λής του στρατού. Ο Αν-
τώνιος τό πίστεψε, και θυ-
μήθηκε πως είχαν δώσει
θρόνο να πεθάνουν μαζί. Εί-
χε έναν καμαριέρη που τον
έλεγαν Έρωτα. Τόβπε ;
— Σκότώσέ με ! Ο Έρω-
τας όμως αυτοκτόνησε. Τό-
τε ο Αντώνιος, χωρίς να
θυγάλη μιλιάρ, τράβηξε τό
μαχαίρι του και τόμπηξε
στά στήθη του. Τόν είχαν
πάρει θρούσι τα αίματα, ο-
ταν ξάφνου φθάνουν έμπι-
στοί του και τόδ λένε ότι η
ελληνιστική ήταν ψεύτικη. Ο
Οκτάβιος βρισκόταν έξω
από τα τείχη πάντοτε. Ο
Αντώνιος κάνει μιά τελευ-
ταία προσπάθεια να συρθεί
για να την δει, έστω για μιά
μόνη φορά. Της τον πήγαν
με φορείο. Ο Αντώνιος ση-
κώθηκε τρικλίζοντας να τη

φιλήση, και καθώς ακούμ-
πησε τα χείλη του στο λαί-
μό της, έπεσε κάτω από την
εξάντλησι και ξεψύχησε.

Η Κλεοπάτρα τον έθρή-
νησε, αλλά δεν πρόφτασε
να τον κηδεύσει. Καθώς τον
φιλούσε νεκρό, νάσου και
μπαινει πάνωπλος ο Οκτά-
βιος!

Αντικρύζοντας τα κάλλη
της, τάχασε. Τόσο ώραία
γυναίκα, τη λιμπίστηκε. Η
Κλεοπάτρα τό κατάλαβε,
και με όλη την κούρασί
της, μ' όλη την ταραχή, μ'
όλο τό πένθος της, μιά σκέ-
ψις πέρασε από τό νού της
σαν άστραπή: Να φερύη
σάν γόησσα! Έμπρός στο
πτώμα του Αντωνίου, έρρι-
ξε στον Οκτάβιο μιά μα-
τιά ύποσχτική. Για ένα
δευτερόλεπτο άρματίστη-
κε τον έαυτό της, τον ήτ-
τημένο και κατεστραμμένο,
με τό στέμμα της Αυτο-
κρατορίας, πλάι στον Ο-
κτάβιο. Αλλά δεν άργησε
να συνέλθι. Δίπλα, έσφά-
δαξε με μιά κραυγή που
της έξέσκισε τα σωθικά,
ποιός; Τό παιδάκι της, ο
Καισαρίων, που σφαζότα-
νε! Ο Οκτάβιος άσυγκλη-
τος την πρόσταξε :

— Έμπρός! Θά σε πάρω
στη Ρώμη να σε σύρω, κα-
κούργα, στο θρίαμβό μου,
αίχμαλωτη.

Λυγμοί την έπνιγαν.

— Έρχομαι, έπρόφερε.

Μιά μαύρη σκιάδα της,
που την ύπηρετούσε από
μωρό, της έφερε ένα πα-
νεράκι με σόκα. Της είχε
κάμει νόημα από πριν ή
βασιλίσσα. Η Κλεοπάτρα
τό πήρε στα χέρια της. Μιά
πράσινη, φαρμακερή όχι
άναδεύτηκε κι' έπρόβαλε
μέσ' από τα φρούτα τό κε-
φάλι της με δάκρυα τό
στόμα, δείχνοντας γύρω ά-
πό τα δόντια της τη διχα-
λωτή γλώσσα της. Η
Κλεοπάτρα, με ψυχραιμία,
πούκανε όλους να μέινουν
έκστατικοί, άπλωσε κι' έ-
πιασε τό φίδι με τα άβρά
της δάχτυλα, τό κύτταξε
άφοβα καθώς κουλουριαζό-
τανε στο μπράτσο της κι'
αμέσως έβγαλε μιά σπα-
ραχτική φωνή από τό θάγ-
κωμα!

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

ΜΟΔΕΣ ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑΚΟΥ

Φορέματα, Καπέλλα, Παλτά, Ταγιέρ κλπ.

ΕΤΟΙΜΑ

και ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ

σύμφωνα με την τελευταία λείξι της μόδας.

Δεχόμεθα και ύφασματα προς ραφήν.

ΤΙΜΑΙ ΛΟΓΙΚΑΙ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ Άγίου Μάρκου 18, Πρώτος
δρόμος, Γηλ. 25-173.

Τό κορμί της λύγισε κι'
έπεσε άπάνω στον πεθαμέ-
νο Αντώνιο!

Ο Οκτάβιος, αφού έτα-
κτοποιήσε τα ζητήματα της
Αίγυπτου, έφυγε από την
Αλεξάνδρεια γυρίζοντας
απ' τη Ρώμη, όπου τον έπε-
ρίμεναν οι δικοί του να τον
άνακηρύξουν Σεβαστό (Αυ-
γουστο) μέσα σε γιορτές
πανζουρλισμού.

Πλέοντας — πέρασε κι'
από την Αθήνα — είχε έπι-
θυμία να ξαναϊδθί τον τόπο,
όπου ένίκησε. Σταμάτησε
τά πλοία του δίπλα στο ά-
κρωτήριο του Αμβρακι-
κού, σκόρπισε ένα μάτσο
λουλούδια στα κύματα,
κι' έθύθισε τό θλέμμα του
στη στεριά. Τό μέρος τοϋ
ένέπνεε ένα αίσθημα ευγνώ-
μοσύνης. Διέταξε, λοιπόν,
να χτίσουν εκεί όχι ένα
μνημείο άπλώς, αλλά μιά
πολιτεία μεγάλη που να
θυμίζει στους αιώνες την
άνδρεία του. Και να την
ονομάσουν Νικόπολι! Πόλι
της νίκης του. Ακτία Νι-
κόπολι.

Σαραντάεσσερα όλό-
κληρα χρόνια που έθασι-
λευσε, ή πολιτεία αυτή ά-
ποτελούσε έπιμόνη φροντί-
δα του. Έχτισε παλάτια
δικά του, άνάμεσα στ' άλ-
λα κτίρια, με περιβόλια
και τεχνητές λίμνες, κι' έ-
πήγαινε συχνά, δοξάζοντας
τον Απόλλωνα σ' ένα ναό
όλο μάρμαρο, ...κι γιορτά-
ζοντας κι' ο ίδιος στα θέα-
τρα και στα ώδεια και στα
στάδια, με άγώνες κάθε
τέσσερα χρόνια — τα Α-
κτια — και δίνοντας ήγε-
μονικά δώρα στους άθλη-
τάς. Έμάζεψε πληθυσμό ά-
πό παντού, χαρίζοντας χω-
ράφια, κι' έκανε τη Νικό-
πολι, δεύτερη πρωτεύουσα,
βοηθώντας με όλα τα μέσα
την ανάπτυξή της σε άσυ-
ναγώνιστη ύπεροχή...

Νά, τί θάχαν να διηγη-
θούν τα μαύρα ερείπια, έ-
κει στην άκρογιαλιά της
Ηπείρου, που λουφάζουν
σήμερα γύρω από τους κα-
πνούς των τοσπαναρέων,
πλάι στο γαλάζιο πέλα-
γος...

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ

ΚΑΛΛΟΝΗΣ

ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

Περμανάντ με τα τε-
λευταία μηχανήματα
και άνευ μηχανημάτων

MASSEUR ELISABETH
GOEL

ΤΙΜΑΙ όπως και των
λοιπών καταστημάτων

ΚΟΜΜΟΤΗΡΙΟΝ
ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

Πανεπιστημίου 73.

ΣΤΟΝ «ΜΑΥΡΟ ΓΑΤΟ»

(Συνέχεια απ' την σελ. 27),
πλούσιος!

—Πράγματι, άπήντησε με
ύπερηφάνεια. Στο Σαού-
θαμπτον έχω δυό εργοστά-
σια δικά μου κι' ένα άλ-
λο στο Μάντσεστερ. Έχω
έξαιρετικά μεγάλη περι-
ουσία.

Η άναπνοή της Νοεμί εί-
χε σταματήσει.

—Ω! Πόσο πλούσιος εί-
σθαι, ψιθύρισε με παιδικά-
στικο θαυμασμό.

Ο Βαλερύ κατάλαβε
πώς έφθασε ή κατάλληλη
στιγμή.

Κι' άνήσυχος για την ά-
πάντησι της φίλης του, την
ρώτησε:

—Αν σάς έκανα μιά
πρότασι γάμου, θα δεχό-
σαστε μίς; Σας συμπάθη-
σα και δεν διστάζω να
σας ζητήσω για γυναίκα
μου.

Και κάρφωσε τό βλέμμα
του στα μάτια της περιμέ-
νοντας μ' άγωνία την ά-
πάντησή της. Η καρδιά
του χτυπούσε δυνατά κι' έ-
νωιωσε μιάν άνταρخیλα σ'
όλο του τό κορμί.

—Λοιπόν ; Ξαναρώτησε

περισσότερο άνήσυχος.

Η Νοεμί, κάνοντας μιά
χειρονομία που έσήμαινε
άποφασιστικότητα, άπήν-
τησε με σβυσμένη φωνή :

—Λυπούμαι πολύ, μιλόρ-
δε, αλλά δεν μπορώ να
δεχθώ την πρότασί σας.
Σας εύχαριστώ για την
τιμή...

—Γιατί ; Γιατί ; ρώτησε
εξάλλος πιά ο Βαλερύ.

—Αγαπώ έναν φτωχό
φοιτητή που δεν τον αλλά-
ζω μ' όλα τα πλούτη του
κόσμου.

—Πώς τον λένε;

—Βαλερύ Μπωσάμπ, ά-
πήντησε η Νοεμί.

Ο Βαλερύ πέταξε τη μά-
σκα, έδειξε τό πρόσωπό
του και άγκαλιάζοντας
την Νοεμί, φώναξε:

—Νοεμί! Δεν θα μάς
χωρίση ποτέ πιά κανείς!

Κι' ένθ' ή όρχήστρα των
νέγρων εξακολουθούσε να
παίζει, οι δυό ερωτευμένοι
έφευγαν από τό καμπαρέ
παίρνοντας πιά τον δρόμο
της εύτυχίας τους.

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΑΡΩΜΑΤΑ

Τελεία συλλογή όλων των άρωμάτων και καλλυν-
τικών ειδών των μεγαλύτερων Ευρωπαϊκών Οίκων
(GUERLAIN, CHANEL, HUGOBIGANT, BIENAIMÉ,
MILLOT, LUBIN, COTY κ.λπ.)

ΑΡΩΜΑΤΑ και LOTIONS, έγχώρια, έφάμιλλα
των μεγαλύτερων Γαλλικών Οίκων εις χύμα και
καλλιτεχνικά φιαλίδια, εις προσιτάς τιμάς.

Τό «KIOU-NOUK», τό «ETERNEL PRINTEMPS»,
τό «NARCISSE ATHENIEN» και άλλα 20 διάφορα
άρωματα και αντίστοιχες LOTIONS.

Επίσης ή κολώνια «ATHENIA», ή βασιλίσσα των
κολωνιών εις χύμα και φιαλίδια ειδικά.

Δοκιμαί δωρεάν εις τό καλλυντικόν τμήμα του

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ, - ΑΘΗΝΑΙ

ΚΥΡΙΑΙ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Όταν αγοράζετε τας γνω-
στάς Γερμανικές Βαφές Φο-
ρεμάτων «ARTI» προσέχετε
τό πακετίδιον που σάς δι-
δουν ν' αναγράφη την παγ-
κοσμίου φήμης Γερμανική
μάρκα

ARTI

διότι ούτω και μόνον θα εί-
σθε βεβαία ότι αγοράσατε
γνήσιαν Γερμανικήν βαφήν
μάρκας «ARTI». Μόνον αί
βαφεί μάρκας «ARTI» είνε

γνήσιαι Γερμανικαί και έρ-
χονται απ' ευθείας εκ Γερ-
μανίας έντός κλειστών πα-
κετιδίων. Όλαι αί άλλαι βα-
φαι, αί σημερον διαφημιζό-
μεναι ως δήθεν παγκοσμίου
φήμης και με ξενόφωνες
μάρκας, δεν είνε όχι μόνον
Γερμανικαί βαφαι, αλλά ου-
δέ καν ευρωπαϊκαί.

Συνεπώς προσέχετε, τό
πακετίδιον που σάς δίδουν
ν' αναγράφη την γνωστήν
μάρκαν «ARTI», άλλως να
μη τό δέχεσθε.

(Έκ της έν Έλλάδι άν-
τιπροσωπείας των Γερ-
μανικών χρωματουργεί-
ων «ARTI».)

Μυστικό Ώραιότητος "οπου κάμνουν τάς Γαλλίδας Παγμοσμίως Περιφήμους

Αί κομψαί Γαλλίδες είνε
άναμφιδόλως άφθαστοι εις
την τέχνην του μακιγιαρί-
σματος. Τό τελευταίο τους
μυστικό συνίσταται εις την
χρήσιν μιάς νέας πούδρας
«αεροποιημένης». Μία πού-
δρα 10 φορές λειοτέρα
από ό,τι θα μπορούσε καν-
είς να φαντασθί για δυνα-
τόν. Παρασκευασμένη κατά
ένα νέον τρόπον καθίστα-
ται τόσον έλαφρά, ώστε ά-
πλώνεται κανονικώς και έ-
νικαίως επί της επιδερμίδος
σαν ένα αδιόρατο πέπλο ω-
ραιότητος. Δίδει εις την έ-
πιδερμίδα φυσικήν όψιν ώ-
ραιότητος και από τας πλέ-
ον κολακευτικάς, πολύ δια-
φορετικήν εις τα άποτελέ-
σματά της από τας θαρείας
πούδρας, περασμένης μό-
δας, αί όποίαι δίδουν την
έντύπωσιν μακιγιαρίσμα-
τος. Αυτός ο νέος τρόπος
αεροποίησης χρησιμοποιο-
είται τώρα εις την παρα-
σκευήν της πούδρας Τοκα-
λόν... και ή πούδρα Τοκα-
λόν περιέχει poudre de
creme, ή όποία την ιάμνει
να κρατά όλην την ήμέραν.
Ο άνεμος, ή βροχή και ή
έφιδρωσις κατά τον χορόν
δεν δύνανται να χαλάσουν
τό θαυμάσιον χρέμα όπου
δίδει ή πούδρα Τοκαλόν.
Δοκιμάσατε τό μυστικόν ω-
ραιότητος των Γαλλίδων,
την «αεροποιημένην» πού-
δραν Τοκαλόν.

ΜΗΧΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ετησία εσωτερικού Δρ. 250
Εξάμηνος » 125
Ετησία εξωτ. λήρ. Άγγ. 1.10
Εξάμηνος Άμερ. δολλ. 6

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Λεωφόρος 19)

Καλλιτεχνικός συνεργάτης
ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑΣ
ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΕΚΔΟΤΟΥ
(Παρισός: Τετρ. 249 άρ. 9)
Προϊστάμενος Τυπογραφείου:
ΚΩΝ ΣΤΑΝΤ, ΤΟΥΝΙΑΣ
(Ευαγγελιστριάς 4)

Άλληλογραφία

Μέχρι της Δευτέρας 5-9-38, ελήφθησαν στα Γραφεία μας, για το «Άλμπουμ» των φίλων του «Θησαυρού» οι φωτογραφίες: Δίδος Φ. Σέρβου και κ. κ. Ι. Χαραλαμπίδη, Τ. Μπάλκου, Α. Συναδινού, Ι. Παπαηλία, Γ. Λαγή, Ν. Κατσαφάνα, Σ. Ζ., Γιδκού (Κορώνη) Γ. Βέρλη, Α. Μακρίδη, Χ. Χαραλαμπίδη (Θεσσαλονίκη), Ι. Ρημαντωνάκη, Ι. Ρέ, Η. Ζωγράφου, Ν. Λυριντζή, Α. Γεωργαλά (Σουέζ), Ν. Βαλαδανίδη, Ε. Βαρδαβά (Πόρτ-Σάιτ) και Σ. Πασχοπούλου (Πόλη).

ΔΙΑ ΤΗΣ ΜΕΘΟΔΟΥ ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ

ΟΡΕ

ΑΘΗΝΑΙ: Περικλέους 44, τηλ. 26-391.
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Άλκιβιάδου 1, τηλ. 45-077.

Έχετε αναμφισβήτητα θετικά αποτελέσματα, ως απέδειχθη και εμπράκτως διά του δημοσιευθέντος εις την εφημερίδα «Άκρόπολις» της 8ης Φεβρουαρίου 1938 ονομαστικού καταλόγου 960 τελειοφίτων μετά των άκριθών διευθύνσεων αυτών και υπό των εκατοντάδων δημοσιευθέντων και δημοσιευομένων κατά καιρούς εις τον αθηναϊκόν και επαρχιακόν τύπον ευχαριστηρίων δηλώσεων, των οποίων τα απόκομματα των εφημερίδων κρατούνται εις ειδικόν λεύκωμα και είναι εις την διάθεσιν παντός ενδιαφερομένου. Ζητήσατε τον έντυπον κανονισμόν μας, όστις περιέχει αντίγραφα ευχαριστηρίων και όνόματα μετά διευθύνσεων τελειοποιηθεισών.

ΠΡΟ ΠΑΣΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ ΣΑΣ

έξακριβώσατε ποδ μανθάνουν τελείως την τέχνην της κοπτικής και ραπτικής παντός είδους γυναικείων φορεμάτων, παιδικών εσωρρούχων και πυτζαμών. Ο οίκος ΟΡΕ έχει παρελθόν μιάς δλοκλήρου δωδεκαετίας πληροφορηθήτε. Τόσον εις τό κεντρικόν, όσον και εις τό παράρτημα Πειραιώς, διδάσκει προσωπικώς ό κ. ΟΡΕ τη συνεργασία έπτά καθηγητριών ραπτικής, επί τούτω μετεκπαιδευθεισών παρ' ό του κ. ΟΡΕ.

ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

Οικογενειακόν υπό την προσωπικήν διεύθυνσιν της συζύγου του κ. ΟΡΕ, διπλωματούχου και ταύτης της Άκαδημίας CANONNE των Παρισίων.

ΑΙ μαθήτριάι έξασκούνται εις τό ράψιμον από πρώτας έως έσπέρας από τας αρχικάς θέσεις της ραπτικής και μέχρι τελειοποιήσεως, επιτρέπεται δέ εις αυτάς νά κομίζουν ιδικά των ή και πελατών των φορέματα πρός ραφήν, χωρίς νά πληρώνουν ραπτικά, επιβλεπόμεναι και καθοδηγούμεναι παρ' όν επιμελητριών.

Με την έναρξιν της χειμερινής έποχής και από 1ης Σεπτεμβρίου νέαι καινοτομίαι, νέαι αίθουσαι διδασκαλίας άσπρорρούχων, κεντημάτων και άνθέων.

Η «ΜΕΘΟΔΟΣ ΟΡΕ» Πωλείται παρ' ήμιν.

ΠΡΟΤΥΠΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ

Μετ' οικογενειακού ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

ΑΠ. Π. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Φιλόλογου — Παιδαγωγού — Συγγραφέως
ΚΑΙ ΚΟΡΙΝΗΣ ΧΑΛΚΙΑΔΑΚΗ-ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ
Α. Μελετίου & Έπτανήσου (Στάσις Λεβίδου)
Τηλ. 80-901, έτος ίδρύσεως 1924

Σόλωνος 84 & Άσκληπιοδ'Ευκεκριμένον υπό του Σεβαστού ύπουργείου Τηλ. 22-670

ΕΞΑΤΑΞΙΟΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ: οί μαθηταί της ΣΤ', τελευταίας τάξεως του Γυμνασίου, λαμβάνουν έν τοίς Έκπαιδευτηρίοις ΑΠΟΛΥΤΗΡΙΟΝ ΙΣΟΤΙΜΟΝ ΤΟΥ ΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ, ΟΚΤΑΤΑΞΙΟΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ΑΡΡΕΝΩΝ, ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ΘΗΛΕΩΝ, ΔΗΜΟΤΙΚΑ, ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΑ, ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ στεγαζόμενον έν υγιεινότητι μεγάρω έντός αύλης και κήπου έκτάσεως δύο στρεμμάτων (γωνία Άγ. Μελετίου — Έπτανήσου — Σύρου). ΞΕΝΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ, ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ. ΩΔΕΙΟΝ.

ΛΟΓΙΣΤΑΙ ΑΡΙΣΤΟΙ ΤΑΧΕΩΣ ΚΑΤΑΡΤΙΖΟΝΤΑΙ

Δι' εισητήριους έξετάσεις εις τά Γυμνάσια των Έκπαιδευτηρίων δωρεάν φροντιστήρια. Έγγραφαί και πληροφορίαί 7-12 π.μ. και 4-8 μ.μ. Ζητήσατε καινονισμόν. Σημ. Έν τοίς Έκπαιδευτηρίοις πωλείται τοδ ίδιοκλήτου και δ) του αύτων κ. ΑΠ. Π. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ περισπούδαστον σύγγραμμα «Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΝ ΚΑΙ ΚΡΙΝΕΙΝ» τόμ. 416 σελ. 100.—

ΟΠΩΣ ΜΙΑ ΓΗΡΑΣΜΕΝΗ ΕΠΙΔΕΡΜΙΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΝΕΑΝΙΚΗ ΤΙ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΠΕΙΡΑ ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΩΝ

- Τό δέρμα του προσώπου λόγω του ότι μένει άκάλυπτον ύφίσταται, επί ζημιά, όλας τας επίδράσεις των μεταβολών του καιρού, την σκόνην των δρόμων, τον ήλιο, τό κρύο, τον στεγνόν άέρα κτλ. Είναι φυσικόν κατόπιν όλων αυτών νά λεκιάξη, νά ρυτιδούται, νά ξηραίνεται και νά παρουσιάξη όφιν γηρασμένην.
- Η Κρέμα «ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ», ειδικώς παρασκευασμένη διά τας άνωτέρω περιπτώσεις, ζωογονεί τό δέρμα, έξαλείφει τους λεκέδες, τις ζάρες, τις πτυχές και δίνει δροσερότητα και απαλότητα βελούδινη.
- ΑΙ έκφράσεις θαυμασμού και συγχαρητηρίων ποδ έχει στο ένεργητικόν της ή ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ, πείθουν περί της θαυματουργού σχεδόν ιδιότητος της κρέμας ταύτης του προσώπου.

ORMA

Ομορφιά

